Darshan Singh

Η Γοητεια του Εσωτερικου Διαστηματος

Καταθέτω αυτές τις ομιλίες στα ιερά πόδια του

Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj

και του

Param Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

Μαζί με κάθε αναπνοή μου

και υποκλίνομαι στο Φίλο

που στη Χάρη Του οφείλω τη ζωή μου.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗ

Οι ομιλίες του Διδασκάλου δόθηκαν στην Αγγλική γλώσσα και στη συνέχεια μεταφράστηκαν στα Ελληνικά χωρίς τα κείμενα να υποστούν φιλολογική επεξεργασία για να μη αλλοιωθεί το ύφος τους.

Η μετάφραση έγινε με υπόδειξη του Διδασκάλου όσο το δυνατό με μεγαλύτερη ακρίβεια αλλά και τόσο ελεύθερα όσο ήταν απαραίτητο για να αποδοθούν καλύτερα τα νοήματά του στα ελληνικά.

Τίτλος Πρωτοτύπου: The Wonders of Inner Space,Mystic talks (1988)

Υπεύθυνος για την Ελλάδα :
Dr. Γαβριήλ Σιμονέτος
Email : gaby.simonetos@gmail.com
Κολοκοτρώνη 28 - Φιλοθέη - Τ.Κ. 152 37
Tel.: 6932233989

Επιστήμη της Πνευματικότητας
Email Γραμματεία : sos.satsang@gmail.com
Χαλκηδόνος 3, 11527 Athens – Greece

Science of Spirituality : https://www.sos.org/el/

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

http://www.sos.org/el

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Γεννημένος το 1921 ο Darshan Singh οφείλει την πνευματική του εκπαίδευση στον Διδάσκαλό του Hazur Baba Sa- wan Singh (1858-1948) και στον πατέρα του Sant Kirpal Singh (1894-1974). Από νεαρή ηλικία πρόσφερε τις υπηρεσίες του στην Αποστολή των δύο Διδασκάλων και το 1974 ο Διδάσκαλος Kirpal Singh τον υπέδειξε για διάδοχό του.

Ο Sant Darshan Singh είναι ο σημερινός προϊστάμενος της Αποστολής [k]‘Sawan-Kirpal Ruhani Mission - Science of Spirituality” μιας αυστηρά πνευματικής και μη κερδοσκοπικής οργάνωσης που έχει την έδρα της στο Δελχί της Ινδίας και 550 κέντρα σε·38 κράτη σε όλες τις ηπείρους. Υπήρξε οργανωτής και πρόεδρος του «Έκτου Συνέδριου των Παγκοσμίων Θρησκειών.» Σε αναγνώριση της διακεκριμένης ποιητικής του εργασίας, έλαβε ειδική τιμητική διάκριση από την Urdu Φιλολογική Ακαδημία. Οι συλλογές ποιημάτων του στην Urdu γλώσσα περιλαμβάνουν το *“Talash-e-Noor” (Η αναζήτηση τον Φωτός)* και *“Manzil-e-Noor” (Η κατοικία του Φωτός) καθώς* και δύο τόμους με ποιήματα που ο ίδιος έχει μεταφράσει στα Αγγλικά, με τίτλους: *«Η Κραυγή της Ψυχής»* και *«Ένα Δάκρυ και Ένα Αστέρι».* Ακόμα, πνευματικές ομιλίες του έχουν συγκεντρωθεί σε τρία βιβλία με τίτλους *«Πνευματική Αφύπνιση» «Το Μυστικό των Μυστικών»* και *«Η Γοητεία τον Εσωτερικού Διαστήματος».* Έχει γράψει ακόμα ένα βιβλίο με τίτλο *«Αγάπη Σε κάθε Βήμα» καθώς* και φυλλάδια και εγκυκλίους που έχουν μεταφραστεί σε περίπου 50 γλώσσες.

Αρχίζοντας από το 1978, με τα τέσσερα ταξίδια του σ’ όλο τον κόσμο, ο Sant Darshan Singh ήρθε σε προσωπική επαφή με όλα τα κοινωνικά στρώματα στην Ευρώπη και την Αμερική. Έλαβε πολλές διακρίσεις και τιμήθηκε από πολλές διεθνείς οργανώσεις. Το 1983 το Κοινοβούλιο της Κολομβίας τον τίμησε με το Μετάλλιο του Κολομβιανού Κογκρέσου.

Ο Sant Darshan Singh είναι τέλος, ο σημερινός Διδάσκαλος της *“Surat Shabd Yoga” (Γιόγκα του Ηχητικού Ρεύματος).* Η μέθοδος διαλογισμού την οποία διδάσκει είναι πολύ

απλή και μπορεί να εφαρμόζεται από άτομα κάθε ηλικίας. Από δεκαπεντάχρονους μέχρι γέρους εκατό ετών. Το Πνευματικό Μονοπάτι που υποδεικνύει είναι ένα μονοπάτι θετικού μυστικισμού. Ένα μονοπάτι δηλαδή για πνευματική ανάπτυξη, Αυτογνωσία και Θεογνωσία που το ακολουθεί κανείς χωρίς κατά κανένα τρόπο να αποφεύγει ή να παραμελεί τις οικογενειακές, επαγγελματικές, θρησκευτικές και κοινωνικές του υποχρεώσεις. Ο ίδιος ο Διδάσκαλος Darshan Singh είχε μία διακεκριμένη δημοσιοϋπαλληλική καριέρα. και συνταξιοδοτήθηκε σαν πληρεξούσιος γραμματέας της Ινδικής κυβέρνησης. Τώρα ζει με την σύνταξή του και δεν δέχεται καμία απολύτως αμοιβή ή δώρο, άμεσα ή έμμεσα για τις διδασκαλίες, τις διαλέξεις και την μύηση που δίνει στους μαθητές του. Είναι πάντοτε διαθέσιμος για να δεχθεί αναζητητές της Αλήθειας στο Kirpal Ashram που βρίσκεται στη διεύθυνση Canal Road No 2-4 στην συνοικία Vijay Nagar στο Δελχί των Ινδιών. Κάθε Κυριακή πρωί δίνει δημόσιες ομιλίες στο Kirpal Ashram και η είσοδος είναι ελεύθερη.

Λίγες μέρες πριν να τυπωθεί η μετάφραση στα Ελληνικά αυτού του βιβλίου και συγκεκριμένα στις 30/5/89 το έργο του Διδασκάλου Darshan πάνω στη γη τελείωσε και η ψυχή του επέστρεψε στον Οίκο του Πατέρα.

Στις 11/6/89 ανοίχτηκαν συγχρόνως δύο επιστολές που είχε αφήσει για τους Ινδούς και για τους Δυτικούς μαθητές του αντί-στοιχα, με τις οποίες τους πληροφορούσε ότι η Διδάσκαλος ή Χριστή Δύναμη που βρίσκεται πάντα πάνω στη γη από την αρχή της Δημιουργίας έχει περάσει, βρίσκεται και εργάζεται μέσα από τον πνευματικό του διάδοχο Sant Rajinder Singh.

«Εξήλθον εκ Πατρός και ήλθον εις τον κόσμο, πάλιν αφήνω τον κόσμο και υπάγω προς τον Πατέρα...»

«Το έργον ετελείωσα το οποίον μοι έδωκας δια να κάμω...»

«Εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας έως της συντέλειας του αιώνος...»

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΤ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Οι ομιλίες που περιέχονται σ’ αυτό το βιβλίο, με εξαίρεση αυτή που έχει τίτλο: «Τι εννοούμε με την έννοια Χριστός», δόθηκαν κατά την διάρκεια των ταξιδιών που έκανα σ’ όλο τον κόσμο τα έτη 1983 και 1986. Τα ταξίδια αυτά πραγματοποίησα με σκοπό να βοηθήσω να ανάψει η φλόγα της θεϊκής αγάπης μεσ’ την καρδιά των αναζητητών της Αλήθειας και να απλωθεί το μήνυμα της Αγάπης και της Ειρήνης. Το φως από τις θείες αυτές φλόγες είναι αρκετό για να φωτιστεί όλος ο κόσμος.

Οι άγιοι και οι μυστικιστές όλων των εποχών, μας βεβαιώνουν ότι ένας απέραντος ωκεανός αγάπης βρίσκεται μέσα μας και ότι υπερβαίνοντας την συνειδητότητα του φυσικού μας σώματος* μπορούμε να αντικρύσουμε αυτόν τον ωκεανό, αυτή την αστείρευτη πηγή αγάπης. Η *δύναμη* αυτής *της αγάπης που* έχει ο κάθε άνθρωπος μέσα του, μπορεί να ονομαστεί *“soulergy*” δηλαδή ενέργεια της ψυχής, καθώς πηγάζει μέσα από την ψυχή. Εάν έρθουμε σε επαφή με αυτή την ενέργεια, γινόμαστε ικανοί να εξερευνήσουμε τα Εσωτερικά βασίλεια και να βιώσουμε διαρκή ειρήνη και ευλογία.

Έχοντας στο νου τις μεγάλες αλλαγές στη ζωή, που ήταν αποτέλεσμα της ανάπτυξης της επιστήμης και της τεχνολογίας κατά τα τελευταία χρόνια, προσπάθησα να παρουσιάσω τις πανάρχαιες αντιλήψεις των μυστικιστών σε σύγχρονη γλώσσα. Η ουσία της διδασκαλίας τους είναι, ότι όλοι οι άνθρωποι είναι δυνατό να επιτύχουν την πνευματική τους ανάπτυξη ακλουθώντας το Εσωτερικό Μονοπάτι. Η τεχνική που υποδείκνυαν για να επιτύχει κανείς αυτό το σκοπό είναι μια επιστημονική διαδικασία η οποία δεν έχει σαν προϋπόθεση να αλλάξει κανείς τα θρησκευτικά του πιστεύω. Αποτελεί απλά ένα τρόπο εσωστροφής, μία μέθοδο Εσωτερικής συγκέντρωσης δηλαδή.

Πολλές από τις μεθόδους που γνωρίζουμε ότι ακολουθούσαν οι μυστικιστές στο παρελθόν ήταν πολύ αυστηρές, γιατί έπρεπε ο ενδιαφερόμενος να εγκαταλείψει όλες του τις γήινες ασχολίες

***** *Υπερβαίνω τη σωματική συνειδητότητα, σημαίνει, βγαίνω (η ψυχή μου δηλαδή) προσωρινά από το σώμα, κατά την διάρκεια του διαλογισμού.***

και να ακολουθήσει μια αυστηρά πειθαρχημένη και σκληρή ζωή. Αυτός ο τρόπος είχε την αξία του άλλες εποχές, αλλά στην εποχή μας δεν είναι καθόλου αποτελεσματικός. Σήμερα αντίθετα με αυτόν τον «Αρνητικό Μυστικισμό» που χαρακτηριζότανε από μια ζωή όλο στερήσεις, ο κόσμος μπορεί να ασχοληθεί με το «Θετικό Μυστικισμό». Το Μονοπάτι του Θετικού Μυστικισμού μπορεί να το ακολουθήσει κανείς χωρίς να χρειάζεται να εγκαταλείψει τις καθημερινές δραστηριότητες και υποχρεώσεις του. Έχει σαν βάσει μια μέθοδο διαλογισμού τόσο απλή που μπορεί να εφαρμοσθεί με την ίδια ευκολία από ένα παιδάκι πέντε ετών όπως και από ένα γέροντα εκατό. Από έναν υγιή όπως και από έναν άρρωστο ή ανάπηρο άνθρωπο.

Επιτυγχάνοντας την πνευματική μας ανάπτυξη με αυτόν τον «σύγχρονο» τρόπο, βελτιωνόμαστε ταυτόχρονα και σε όλες της δραστηριότητες της ζωής μας. Και είναι μόνο όταν μεταμορφώσουμε τον εαυτό μας που θα μπορέσουμε να μεταμορφώσουμε και τον κόσμο. Αν επιθυμούμε να φέρουμε την ειρήνη πάνω στη γη, πρέπει πρώτα να εδραιώσουμε την ειρήνη μέσα στις καρδιές μας.

Όταν έφυγα από την Ινδία για τη Δύση το 1983, γινόντουσαν πολλές συζητήσεις γύρω από την εκτόξευση μιας νέας σειράς διαστημόπλοιων. Το τεράστιο ενδιαφέρον για τις προοπτικές εξερεύνησης του εξωτερικού διαστήματος με ενέπνευσε στο ταξίδι μου αυτό, να αναφερθώ επανειλημμένα στη γοητεία του Εσωτερικού Διαστήματος.

Εύχομαι σε κάθε αναγνώστη, το βιβλίο αυτό να γίνει αιτία να εξερευνήσει με επιτυχία το Εσωτερικό διάστημα και να βιώσει την γοητεία, τη χαρά και την ειρήνη του μυστικιστικού ταξιδιού.

Οφείλω ευχαριστίες στον Vinod Sena, Jay και Ricki Linksman, R.K. Jain, J.R. Malik και S.P. Sahni που εργάστηκαν για να φθάσει αυτό το βιβλίο στο τυπογραφείο. Ακόμα ευχαριστώ τους Ruth Seader, Steve Kuzna και Russ Anderson για το σχέδιο του εξώφυλλου και τους Sandra Glassman, Martha Smith, John και Isabel Wolf, Jonathan Kruger, Jamieson Smith, Douglas Kruger, Dawn Hess

και Sheila Grayson για την καταγραφή και επεξεργασία του κείμενου των ομιλιών μου καθώς και την παρουσίασή τους στα διάφορα κεφάλαια αυτού του βιβλίου.

Darshan Singh
2 Απριλίου 1988

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οι μεγάλες ανθρώπινες επιτεύξεις τους τελευταίους αιώνες, έγιναν στον τομέα της ύλης και της διάνοιας. Μόλις τώρα αρχίζουμε να ανακαλύπτουμε τι θα μπορούσε η ανθρωπότητα να επιτύχει αν προσπαθούσε να αναπτύξει περισσότερο τις πνευματικές και συναισθηματικές της δυνατότητες.

Το επόμενο στάδιο της ανθρώπινης εξέλιξης θα είναι να μπούμε σε μία πανανθρώπινη εποχή αγάπης, στην Κοσμική Εποχή. Ο γνωστός πνευματικός Διδάσκαλος Sant Darshan Singh παρουσιάζει στους αναγνώστες του βιβλίου «Η Γοητεία του Εσωτερικού Διαστήματος» μια μυστικιστική θεώρηση των πνευματικών δυνατοτήτων με τις οποίες είναι προικισμένος ο άνθρωπος. Παρουσιάζει με μια Δυτική μεθοδολογία και με ένα σύγχρονο επιστημονικό τρόπο, τις ευγενείς αλήθειες που αντιπροσωπεύουν τα ψηλότερα ανθρώπινα ιδεώδη. Ο Sant Darshan Singh μιλάει στην καρδιά μας με ένα τρυφερό τρόπο που αντανακλάει όλο το λυρισμό, την ομορφιά και το μεγαλείο της ψυχής του.

Έχω την πεποίθηση ότι οι αναγνώστες αυτού του βιβλίου θα εξερευνήσουν και θα ανακαλύψουν οι ίδιοι τη γοητεία του Εσωτερικού τους Διαστήματος και θα επιβεβαιώσουν τη βασική ενότητα και μοναδικότητα του ατομικού, του πανανθρώπινου και της Δημιουργίας στο σύνολό της.

Dr. Robert Muller
βοηθός Γενικός Γραμματέας
στα Ηνωμένα Έθνη
και Καγκελάριος του
«Πανεπιστήμιου για την
Ειρήνη».

Sant Darshan Singh

Έκτο Παγκόσμιο Συνέδριο Θρησκειών 8-9 Νοεμβρίου 1981. Ομιλία του Προέδρου του Συνεδρίου Διδασκάλου Sant Darshan Singh.

Ψυχο-ενέργεια (Soulergy), η πηγή κάθε άλλης μορφής ενέργειας

Υπάρχει ένα παλιό παραμύθι που λέει ότι πριν από πολλά- πολλά χρόνια, κάποιος έψαχνε σ’ όλο τον κόσμο να βρει ένα μαγικό αντικείμενο που θα ήταν ικανό να του προσφέρει υγεία, δύναμη και ευτυχία. Κάποια μέρα, βρήκε ένα μπουκάλι και καθώς το περιεργαζότανε τράβηξε προς τα πάνω το βούλωμά του. Έκπληκτος είδε να βγαίνει μέσα από το μπουκάλι ένας καπνός, που γέμισε το δωμάτιο και μέσα από τον καπνό ξεπρόβαλε μπροστά του ένα φάντασμα με πολύ άγρια όψη. Το άγριο φάντασμα είπε στον τρομαγμένο άνθρωπο ότι θα γινότανε πιστός του δούλος και ότι θα εκτελούσε κάθε επιθυμία και διαταγή

του, με ένα όμως όρο: «Θα με απασχολείς» του είπε «με κάποια εργασία συνεχώς όλες τις ώρες, αλλιώς τη στιγμή που δεν θα έχω καμιά άλλη δουλειά να κάνω, θα σε καταστρέψω». Το φάντασμα, λέει το παραμύθι, είχε τη δυνατότητα να τελειώνει αυτό που ήθελε να κάνει σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα και έτσι ενώ αρχικά ο άνθρωπος νόμισε ότι είχε βρει τον τρόπο να εκπληρώνει τις επιθυμίες του, να αποκτήσει πολλά πλούτη, τιμές, απολαύσεις και δύναμη, γρήγορα κατάλαβε ότι κινδύνευε καθώς όλες του οι επιθυμίες σε πολύ λίγο χρόνο, εκπληρωνότανε. Το φάντασμα ήταν πλέον ένα δίκοπο μαχαίρι, που ενώ στην αρχή του ήταν χρήσιμο, στη συνέχεια στρεφόταν εναντίον του με πρόθεση να τον αφανίσει.

Αυτή η υπερβολική ιστορία, είναι συμβολική και αναφέρεται στο οδοιπορικό του ανθρώπου. Καθώς περνούσαν οι αιώνες, κάναμε προόδους, αλλά κάθε επιστημονική και τεχνολογική ανακάλυψη, κάθε νέα μορφή ενέργειας που χρησιμοποιήσαμε ήταν για μας ένα δίκοπο μαχαίρι, καθώς από την μια μεριά βοηθούσε την πρόοδό μας και από την άλλη έβαζε σε κίνδυνο την ίδια μας την ύπαρξη. Υπάρχει ακόμα κάτι σχετικό και στην Ελληνική μυθολογία. Λέγεται ότι ο Προμηθέας έκλεψε τη φωτιά του ήλιου από τον ουρανό και την παρέδωσε στους θνητούς ανθρώπους. Αν και χρειάστηκε να πληρώσει βαρύ τίμημα γι’ αυτή του την πράξη, με την ανιδιοτελή θυσία του κατόρθωσε να μεταμορφώσει τον άνθρωπο και από ζώο να τον κάνει ικανό να συναγωνίζεται τους θεούς. Η φωτιά που έφερε στη γη ο Προμηθέας μπορεί να ανύψωσε τον άνθρωπο αλλά συγχρόνως στα χέρια άσπλαχνων κατακτητών έγινε μέσο για να καταστραφούν πόλεις και πολιτισμοί.

Η χρησιμοποίηση του ατμού, η μηχανική και η ηλεκτρική ενέργεια μας βοήθησαν να επιτύχουμε φοβερές κατακτήσεις, οι οποίες όμως από την άλλη μεριά χρησιμοποιήθηκαν και για καταστροφικούς σκοπούς. Σήμερα αυτό είναι πιο χαρακτηριστικό με την χρησιμοποίηση της πυρηνικής ενέργειας. Η ανθρωπότητα βρίσκεται στην πυρηνική εποχή και για πρώτη φορά η φωτιά των θεών είναι δυνατό να χρησιμοποιηθεί για την καταστροφή ολόκληρη της γης.

Υπάρχει όμως και μια άλλη μορφή ενέργειας την οποία πολύς κόσμος δεν την γνωρίζει ή την αγνοεί. Η ειρήνη και η αρμονία που μπορούν να σώσουν αυτόν τον αλληλοσπαρασσόμενο κόσμο εξαρτάται από το κατά πόσον εμείς είμαστε ικανοί να βρούμε την πηγή αυτής της ενέργειας. Ακριβώς όπως άλλες μορφές ενέργειας βρίσκονται μέσα στο φυσικό κόσμο, έτσι και αυτή η μορφή ενέργειας βρίσκεται μέσα μας. Διαθέτουμε μία ανεξάντλητη πηγή αυτής της ενέργειας από την οποία μπορεί να προκόψει κάθε άλλη γνωστή μορφή ενέργειας. Φέρνοντάς την στην επιφάνεια και χρησιμοποιώντας την, πετυχαίνουμε μια γρήγορη και θεαματική ανάπτυξη που έχει σαν αποτέλεσμα τη μεταμόρφωση κάθε ανθρώπινης αξίας. Έχει τη δύναμη να μετατρέπει κάθε τι το ανθρώπινο, σε θεϊκό.

Αντίθετα με όλες τις άλλες μορφές ενέργειας στο υλικό επίπεδο, αυτή είναι τελείως θετική σε χαρακτήρα. Δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για καταστρεπτικούς σκοπούς αλλά μόνο για το καλό της ανθρωπότητας. Αυτή η μορφή της ενέργειας δεν είναι έξω από εμάς, αλλά μέσα μας. Ονομάζεται *«Ψυχοενέργεια» (soulergy)* ή *«Εσωτερική Ενέργεια» (innergy), σε αντίθεση* με κάθε άλλη μορφή «Εξωτερικής Ενέργειας» (energy).

Πολλές φορές ζητάμε από τους άγιους και τους μυστικιστές να μας δώσουν ενέργεια, ενώ καλύτερα θα έπρεπε να ζητάμε απ' αυτούς να μας βοηθήσουν να αξιοποιήσουμε αυτή την αστείρευτη πηγή Εσωτερικής ενέργειας που έχουμε μέσα μας. Όπως οι επιστήμονες συστηματοποίησαν τις γνώσεις τους και μας έδωσαν ορισμένα αξιώματα γύρω από τη φύση, την προέλευση του σύμπαντος και για τη σχέση μας με αυτό, έτσι και οι άγιοι μας διδάσκουν ότι κάθε μορφή ζωής είναι εκδήλωση μιας και μόνης μορφής ενέργειας και μας εξηγούν τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να επικοινωνήσουμε και να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την κρυμμένη αλλά ανεξάντλητη ενέργεια.

Η σύγχρονη επιστήμη έχει αρχίσει να επιβεβαιώνει τις αλήθειες που μας έχουν δώσει οι μύστες μέσα στη πάροδο των αιώνων. Οι ερευνητές για να ανακαλύψουν την αρχική ενεργοποιητική δύναμη που έφερε σε ύπαρξη όλη τη Δημιουργία, άρχισαν να αναπτύσσουν νέες πειραματικές μεθόδους προκειμένου να

ερευνήσουν τα υποατομικά φαινόμενα τα οποία δεν είναι άμεσα αντιληπτά από τις αισθήσεις μας. Η γλώσσα των ερευνητών για να περιγράφουν ορισμένα φαινόμενα πολλές φορές βρίσκεται στα όρια επιστήμης και μυστικισμού. Πίσω από τη φαινομενική πολλαπλότητα και χωριστικότητα των μορφών, ανακαλύπτουν ότι υπάρχει μία ομοιογένεια και μία μοναδικότητα.

Είναι σήμερα γνωστή η θέση ορισμένων φυσικών, που τιμήθηκαν μάλιστα με βραβεία Νόμπελ οι οποίοι υποστηρίζουν την Θεωρία της Μοναδικότητας, σύμφωνα με την οποία η Δημιουργία του Σύμπαντος άρχισε σαν Φως και κάποτε στο πολύ μακρινό μέλλον θα διαλυθεί μέσα στο Φως. Η ανάγκη για μια δημιουργική προ-κοσμική ενέργεια ή δύναμη που βρίσκεται πίσω από κάθε μορφή ζωής και ύπαρξης αναπόφευκτα οδηγεί τη σκέψη μας σε ένα βασίλειο πέρα από τις ανθρώπινες αισθήσεις. Είναι εκεί που αρχίζει η Εσωτερική επιστήμη με την οποία ασχολούνται οι μυστικιστές.

Άγιοι άνδρες και γυναίκες, προφήτες και διδάσκαλοι μάς δίδαξαν από τα πολύ-πολύ παλιά χρόνια ότι ο Θεός στην απόλυτη του υπόσταση, δεν έχει ούτε μορφή ούτε όνομα. Είναι πάνω από κάθε περιγραφή και πάνω από κάθε περιορισμό. Μιλάμε γι' Αυτόν σαν μία αναμφισβήτητη πραγματικότητα, με λόγια όμως απόλυτα μεταφορικά. Θα μπορούσαμε να τον περιγράφουμε σαν ένα Ωκεανό μακάριας συνειδητότητας. Οι άγιοι και οι μύστες μας λένε, μεταφορικά πάντοτε, ότι κάποτε ο Θεός που ήταν Ένας ή Μόνος θέλησε να εκδηλωθεί σε πολλές μορφές. Αυτή η Θέληση του Θεού δημιούργησε ένα «κραδασμό» ο οποίος εκδηλώθηκε με τη μορφή του Φωτός και του Ήχου και είναι γνωστός στη μυστικιστική βιβλιογραφία σαν Θείο Φως και σαν Μουσική των Σφαιρών. Οι δύο αυτές εκδηλώσεις του Θεού μαζί, αναφέρονται σαν «Λόγος» ή «Άγιο Πνεύμα» στη Βίβλο των Χριστιανών: «Εν αρχή ήτο ο Λόγος και ο Λόγος ήτο παρά τω Θεώ και Θεός ήτο ο Λόγος. Ούτως ήτο εν αρχή παρά τω Θεώ. Πάντα δι' αυτού έγιναν και χωρίς αυτού δεν έγινεν ουδέ εν το οποίον έγινεν». (Ιωάννης 1:1-3). Αυτό το Άγιο Πνεύμα που έφερε σε ύπαρξη το κάθε τι ονομάζεται Kalma στις γραφές των Μωαμεθανών, Naad, Naam ή Shabd στις

γραφές των Ινδουιστών, Ηχητικό Φως σ' αυτές των Βουδιστών, Sraosha από τους Ζωροαστριστές, Tao στις Κινεζικές Γραφές. Λόγος από τους αρχαίους Έλληνες φιλόσοφους, [στην γλώσσα των οποίων μεταφράστηκαν αρχικά οι γραφές των Χριστιανών], Baang-i-Aasmani από τους Σούφι κλπ. Οι γραφές σ' όλον τον κόσμο και σε όλες τις εποχές είναι γεμάτες με αναφορές στο Λόγο που εκδηλώνεται σαν Φως και Ήχος. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε όλους τους τόπους λατρείας όλων των θρησκειών χρησιμοποιούνται σύμβολα αυτού του θείου Ήχου και Φωτός.* ** Ο Λόγος ή Naam ή Shabd είναι η πρωταρχική έκφραση του Δημιουργού και «Πάντα δι' αυτού έγιναν».

Αρχικά ο Λόγος έφερε σε ύπαρξη τις απόλυτα αγνές πνευματικές περιοχές και στη συνέχεια, καθώς συνεχιζόταν η Δημιουργία, ήρθαν σε ύπαρξη περιοχές με περισσότερη πνευματικότητα και λιγότερη ύλη [τρίτο και τέταρτο πνευματικό επίπεδο], στη συνέχεια περιοχές με περισσότερη ύλη και λιγότερη πνευματικότητα [πρώτο και δεύτερο πνευματικό επίπεδο] και τελικά δημιουργήθηκε ο υλικός ή φυσικός κόσμος *.*

Ο νους, ο οποίος έλκει την καταγωγή του από το αιτιατό επίπεδο [δεύτερο πνευματικό επίπεδο] και η ύλη, αποτελούν δομικά υλικά από τα οποία το σύμπαν που μας περιβάλλει είναι κατασκευασμένα. Είναι και αυτά δημιουργήματα του Λόγου.

Όσο καιρό ζούμε μέσα στο φυσικό κόσμο έχουμε την εντύπωση ότι αποτελούμαστε από νου και ύλη. Οι άγιοι όμως και οι Διδάσκαλοι, μας βεβαιώνουν ότι η αληθινή μας φύση είναι το πνεύμα που λειτουργεί στο υλικό επίπεδο με περιβλήματα το υλικό μας σώμα και τον νου. Λένε ακόμα ότι έχουμε επιτελέσει τεράστιες προόδους στον υλικό και νοητικό τομέα αλλά έχουμε

* ***Κεριά, καντήλια, καμπάνες, το άσβεστο φως, κουδούνια, τύμπανα, λιβανιστήρια και άλλα ηχητικά όργανα που χρησιμοποιούνται στις τελετουργίες και ιεροτελεστίες.***

*****Στο κεφάλαιο της Γένεσης της Παλαιάς Διαθήκης γίνεται λόγος αποκλειστικά, για τη Δημιουργία του Υλικού ή Φυσικού επίπεδο γι' αυτό και στο πρώτο κεφάλαιο διαβάζουμε «...σκότος επί του προσώπου της αβύσσου» σε αντίθεση προς τα γεμάτα Φως ανώτερα πνευματικά πεδία που ήδη είχαν έρθει σε ύπαρξη από τον Λόγο.***

θλιβερά παραμελήσει τον πνευματικό τομέα. Αυτή είναι η αιτία που παρά τις εκπληκτικές μας προόδους, είμαστε ματαιόδοξοι και δυστυχείς και ότι κάνουμε φαίνεται τελικά να καταλήγει σε απογοήτευση και αποτυχία. Δεν έχουμε καταφέρει να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε στην πραγματικότητα αιώνιες ψυχές και μέχρι να αναπτύξουμε αυτή τη βεβαιότητα δεν μπορούμε να βρούμε Εσωτερική γαλήνη και διαρκή ευδαιμονία. Όπως έλεγε ο Sant Kirpal Singh Ji, οι άγιοι έρχονται και μας λένε «Άνθρωπε γνώθι σ' αυτόν». Μας βοηθάνε να κατανοήσουμε την αληθινή μας ταυτότητα και να την αναπτύξουμε, ενώ συγχρόνως μας διδάσκουν τον τρόπο να αντλήσουμε από την αστείρευτη πηγή της, την πνευματική ενέργεια που έχουμε μέσα μας, την ψυχο-ενέργεια (soulergy).

Ταυτίζουμε τον εαυτό μας με το νου και το σώμα, αγνοώντας το πιο αξιόλογο στοιχείο που έχουμε, την ψυχή. Την ψυχή που δίνει ύπαρξη ζωή και δύναμη στο νου και στο σώμα. Οι Διδάσκαλοι μας βοηθούν να ξαναγεννηθούμε στον κόσμο του πνεύματος. Η ψυχή μας πρέπει να έχει κάτω από τον έλεγχό της το νου και ο νους της αισθήσεις ενώ τώρα συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο. Κάθε αισθητηριακή έλξη παρασύρει και εξαπατάει το νου και όταν ο νους χάνεται μέσα στις αισθητηριακές απολαύσεις παρασύρει και την ψυχή που ακολουθεί τον ίδιο δρόμο. Οι άγιοι και οι Διδάσκαλοι μας παροτρύνουν να μάθουμε την τέχνη της «εσωστροφής». Έχουμε την πηγή του «Ύδατος της Ζωής» μέσα μας και αν μπορέσουμε να γευθούμε ακόμα και μια σταγόνα απ' αυτό το Νέκταρ, την Ψυχική ή Εσωτερική ενέργεια, η αθάνατη φύση μας αποκαλύπτεται. Οι Διδάσκαλοι μας δίδουν μια πρακτική μέθοδο με την οποία μπορούμε να αναλύσουμε τους εαυτούς μας και να χωρίσουμε την ψυχή από τα δεσμά της που είναι ο νους και το σώμα και να υπερβούμε την περιορισμένη φυσική μας συνειδητότητα. Μας δίνουν ακόμα μια πρώτο χέρι εμπειρία από το Φως του Θεού και τη Μουσική των Σφαιρών, την ημέρα που μας προσφέρουν την μύηση και απ' εκεί και πέρα εμείς με την βοήθειά τους θα πρέπει να προσπαθήσουμε να ανυψωθούμε στα όσο το δυνατόν ψηλότερα πνευματικά επίπεδα μέχρι να επιστρέψουμε [η ψυχή

μας] στη Πηγή και να γίνουμε ένα με τον Πατέρα, γεγονός που αποτελεί τον αντικειμενικό σκοπό της ανθρώπινης ύπαρξης. Μοναδική πρόθεση των Διδασκάλων είναι να μας βοηθήσουν να ξεφύγουμε από τον θάνατο και να κερδίσουμε αθανασία. Να φύγουμε από το σκοτάδι και να πάμε στο φως και από περιορισμένα όντα να γίνουμε συνειδητοί συνεργάτες τού Θείου Σχεδίου.

Καθώς κάθε ενέργεια πηγάζει από το πνεύμα, οι άγιοι μας καλούν να απορροφήσουμε Εσωτερική ενέργεια ή Ψυχο- ενέργεια από την αστείρευτη πηγή που έχουμε μέσα μας. Μας δείχνουν τον τρόπο και μας δίνουν μια πρακτική πρώτο χέρι εμπειρία. Η επαφή με αυτή την πηγή θα έχει σαν αποτέλεσμα μια τέλεια μεταμόρφωση.

Στην Ινδία αυτή η ένωση με την ενέργεια μέσα μας, λέγεται “γιόγκα”. Ετυμολογικά η σανσκριτική λέξη γιόγκα, σημαίνει ένωση με το Θεό. Η λέξη θρησκεία “religion” στα Αγγλικά σημαίνει επίσης το ίδιο πράγμα. Προέρχεται από τη Λατινική ρίζα “re” σημαίνει ξανά ή πάλι και “ligio” που σημαίνει ενώνω. Με άλλα λόγια θρησκεία είναι εκείνο που μας ξαναενώνει με κάτι και στην συγκεκριμένη περίπτωση είναι το μέσον που θα μας οδηγήσει πίσω και θα μας ενώσει με την Πηγή μας, με τον Πατέρα μας.

Η σπίθα του πνεύματος που δίνει ζωή σε κάθε ύπαρξη λέγεται ψυχή. Αυτή η ψυχή είναι στην ουσία μία ενσυνείδητη ύπαρξη. Μια ατομικότητα, που αποτελεί μία σταγόνα που έχει αποχωριστεί από τον Ωκεανό της Πανσυνειδητότητας. Είναι ένα μέρος δηλαδή από τον ίδιο τον Θεό. Η ψυχή μέσα στον άνθρωπο έχει την έδρα της σε ένα σημείο μεταξύ και λίγο πίσω από τα δύο φρύδια και από το σημείο αυτό τα αισθητικά της ρεύματα διαχέονται, διαπερνούν και διαποτίζουν όλο το σώμα [δίνοντας μας την αίσθηση ότι υπάρχουμε μέσα στο χώρο. Ότι είμαστε ζωντανοί μέσα στο υλικό μας σώμα]. Όταν κατά την ώρα του θανάτου η ψυχή εγκαταλείψει μόνιμα το σώμα, αυτό καταρρέει και στη συνέχεια αποσυντίθεται. Για να αποχωρίσει η ψυχή από το σώμα πρέπει πρώτα τα αισθητικά της ρεύματα να αποσυρθούν από το σώμα και να συγκεντρωθούν στον τρίτο

οφθαλμό. Η ψυχή αποχωρίζεται από το σώμα πάντοτε με την ίδια διαδικασία. Άλλοτε πιο γρήγορα [όπως στην περίπτωση ενός βίαιου θανάτου] και άλλοτε πιο σιγά. Στην περίπτωση που αποχωρίζεται σιγά μπορούμε να παρακολουθήσουμε όλη τη διαδικασία.

Καθώς αρχίζει η απόσυρση του αισθητικού ρεύματος της ψυχής από το σώμα, αρχίζουμε να αισθανόμαστε ένα μούδιασμα στις άκρες των χεριών και των ποδιών. Στη συνέχεια το μούδιασμα προχωράει προς τα πάνω, καθώς το αισθητικό ρεύμα που αποσύρεται περνάει από το chakra (κέντρο) της καρδιάς, μετά από το chakra (κέντρο) του λαιμού και τελικά συγκεντρώνεται στο οφθαλμικό κέντρο που είναι το ψηλότερο κέντρο μέσα στο σώμα, βρίσκεται ανάμεσα και λίγο πίσω από τα δύο μάτια και αποτελεί την έδρα της ψυχής και το σημείο απ’ όπου το αισθητικό ρεύμα διαχέεται στο σώμα. Όταν η απόσυρση του αισθητικού ρεύματος από το σώμα ολοκληρωθεί, η ψυχή απαγκιστρώνεται από το σώμα, τα μάτια κάνουν ορισμένες απλανές κινήσεις και ο θάνατος του υλικού σώματος έχει επέλθει.

Οι διάφορες σχολές γιόγκα και μυστικισμού υποδεικνύουν διάφορες μεθόδους η κάθε μία, προκειμένου ο ενδιαφερόμενος να μπορεί να αποσύρει κατά βούληση το αισθητικό ρεύμα της ψυχής στην έδρα της* και με την πάροδο του χρόνου να την κάνει ικανή να υπερβαίνει το σώμα και να έρχεται σε επαφή με το υπερπέραν. Η διαδικασία αυτή λέγεται διαλογισμός ή κατά τη Χριστιανική ορολογία «θάνατος εν ζωή». [Θνήσκω καθημερινά έλεγε ο Απόστολος Παύλος].

Αυτό το οφθαλμικό chakra είναι γνωστό και σαν τρίτος οφθαλμός ή απλός οφθαλμός όπως αναφέρεται στη Βίβλο, nukha-e-sweda όπως το ονομάζουν οι Σούφι, οφθαλμός του Shiva ή Tisratil όπως το λένε στην Ινδία** κλπ.

Η Shurat Shabd Yoga [που είναι γνωστή στη Δύση σαν Μονοπάτι των Διδασκάλων ή Sant-Mat] είναι ο πιο κατάλληλος και αποτελεσματικός τρόπος διαλογισμού στην εποχή μας.

* ***Οι μέθοδοι αυτοί ονομάζονται διαλογισμός και είναι ευνόητο από τα πιο πάνω ότι υπάρχουν πολλά είδη διαλογισμού.***

***** Οι Πυθαγόρειοι το οφθαλμικό chakra ονόμαζαν Κυκλώπειο οφθαλμό.***

Μπορεί να εφαρμοστεί το ίδιο εύκολα από ένα παιδί πέντε χρόνων, όπως και από ένα γέροντα εκατό χρόνων. Οι Διδάσκαλοι της Shurat Shabd Yoga ή Διδάσκαλοι του Sant-Mat* υποδεικνύουν μια εξαιρετικά απλή και εύκολη τεχνική. Μας διδάσκουν ένα φυσικό τρόπο να αποσύρουμε το ρεύμα της ψυχής μας από το σώμα χωρίς με κανένα τρόπο να παρεμβαίνουμε στις φυσιολογικές λειτουργίες του σώματος [δηλαδή χωρίς να ασχολούμαστε με τα κινητικά ρεύματα του σώματος ή πράνες (pranas)]. Συνιστούνε την συγκέντρωσή μας κατά την ώρα του διαλογισμού στο οφθαλμικό κέντρο.

Αυτή τη διαδικασία συγκέντρωσης στον τρίτο οφθαλμό ο Διδάσκαλος την βοηθάει δίνοντάς μας ο ίδιος μία «ώθηση» μέσω της δικής του «προσοχής». Έτσι το έργο της τέλειας απόσυρσης της ψυχής από το σώμα, η οποία με άλλες μορφές γιόγκα θα χρειαζότανε μια ολόκληρη ζωή για να την πετύχουμε, με τη βοήθεια του Διδασκάλου μπορεί να κατορθωθεί σε ένα σχετικά μικρό χρονικό διάστημα.

Όπως η φωτιά ανάβει τη φωτιά, το φως προέρχεται από το φως και η ζωή προέρχεται από τη ζωή. Ο πνευματικός Διδάσκαλος είναι κάτι σαν τον Προμηθέα που πήγε στον ουρανό και έφερε πίσω στην ανθρωπότητα τη φωτιά από τους θεούς. Είναι φορέας της αιώνιας φλόγας με την οποία ξανανάβει τη φωτιά που σήμερα βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα μας. Για να επιτύχει αυτό, μας υποδεικνύει να εκτελούμε τρεις πνευματικές ασκήσεις. Το *simran,* το *bhajan* και το *dhyan. "Simran"* είναι η επανάληψη των πέντε Εσωτερικών Ονομάτων του Θεού που πρέπει να γίνεται νοερά και όχι φωναχτά. Αυτά τα πέντε φορτισμένα με την «Προσοχή του Διδασκάλου» ονόματα, που μας εμπιστεύεται ο Διδάσκαλος την ώρα που μας δίνει την μύηση, βοηθούν τον μαθητή να συγκεντρώνει την προσοχή του και να ακινητοποιεί το νου του.

Καθημερινά παρατηρούμε ότι όταν απαγγέλουμε ύμνους από

* ***Οι Διδάσκαλοι αυτοί που λέγονται και Τέλειοι Διδάσκαλοι ή Θεάνθρωποι, προέρχονται από το πέμπτο πνευματικό επίπεδο που ονομάζεται σανσκριτικά Sach-Kant και έρχονται στη γη με την μοναδική εντολή να οδηγήσουν τις ψυχές που είναι έτοιμες πίσω στον Πατέρα, (όρα κεφ. 10).***

τις διάφορες γραφές, ο νους μας δεν παύει να τρέχει απ’ εδώ και απ’ εκεί. Όταν όμως κάνουμε νοερά simran, ο νους μας ακινητοποιείται και μπορούμε να συγκεντρωθούμε. Όταν η συγκέντρωσή μας είναι απόλυτη, τα αισθητήρια ρεύματα της ψυχής που όπως είπαμε είναι απλωμένα σε κάθε σημείο του σώματος, αρχίζουν να αποσύρονται προς τα πάνω και εμείς αισθανόμαστε ένα γλυκό μούδιασμα. Όσο η συγκέντρωσή μας αυξάνεται, τόσο το σκοτάδι που φυσιολογικά έχουμε μπροστά μας όταν έχουμε κλειστά τα μάτια, αρχίσει να μετατρέπεται σε ακτίνες φωτός.

Αρχικά αυτές οι ακτίνες φωτός είναι ασταθείς και αυτό όχι γιατί το φως κινείται αλλά γιατί η προσοχή μας δεν είναι σταθερή. Με την πάροδο του χρόνου όμως καθώς μαθαίνουμε να παραμένουμε συγκεντρωμένοι, το φως παίρνει ένα γαλάζιο χρώμα και τελικά μετατρέπεται σε ένα Εσωτερικό γαλάζιο Ουρανό μέσα στον οποίο διακρίνουμε ένα στερέωμα Αστεριών. Το μεγαλύτερο από τα Αστέρια, καθώς περνάει ο καιρός και αφοσιωνόμαστε συστηματικά στο διαλογισμό μας, επισκιάζει τα άλλα και δίνει τη θέση του στην Εσωτερική Σελήνη και αυτή αργότερα στον Εσωτερικό Ήλιο.

Ακριβώς όπως το ηλεκτρικό ρεύμα όταν περνάει από το σπείραμα της λάμπας παράγει φως, έτσι και η Ενέργεια της ψυχής (soulergy) παράγει Φως. Το Φως που δημιουργεί η Ενέργεια της ψυχής, είναι πολύ πιο ισχυρό και λαμπερό και έχει τη δύναμη να μας γεμίζει ειρήνη και έκσταση. Αν ακολουθήσουμε αυτό το ρεύμα, θα μας οδηγήσει πάνω από την σωματική μας συνειδητότητα, στα ανώτερα Εσωτερικά επίπεδα.

Όταν κάποτε δούμε αυτό το Εσωτερικό Φως, θα συνειδητοποιήσουμε την αλήθεια αυτών που οι άγιοι και οι προφήτες ανέκαθεν ανέφεραν, ότι δηλαδή ο μακρόκοσμος βρίσκεται μέσα στο μικρόκοσμο.

Στην αρχή νομίζουμε ότι η αντίληψη του περιβάλλοντος μας, γίνεται δυνατή μόνο χρησιμοποιώντας τα αισθητήρια όργανα του σώματός μας, Όταν όμως φθάσουμε στο σημείο [την ώρα του διαλογισμού μας] να βγαίνουμε με τη θέλησή μας από το σώμα τότε βλέπουμε και αντιλαμβανόμαστε όχι με τα φυσικά

μας μάτια, αλλά με το πνεύμα. Όσο προχωράμε στους Εσωτερικούς πνευματικούς κόσμους τόσο η όρασή μας γίνεται ισχυρότερη και αρχίζει να αναπτύσσεται και η Εσωτερική ακοή.

Η δεύτερη άσκηση διαλογισμού που μας δίνεται από το Διδάσκαλο είναι το *"bhajan"* ή αλλιώς «Υπέρτατη Αρμονία». Εκτελώντας την άσκηση αυτή καθηλώνουμε την προσοχή μας στον τρίτο ή απλό οφθαλμό και ακούμε το Ηχητικό Ρεύμα που ακατάπαυστα αντηχεί μέσα μας. Εάν διατηρήσουμε τη συγκέντρωσή μας για 15-20 λεπτά θα αρχίσουμε να ακούμε τους ήχους της Ουράνιας Μουσικής, η οποία γίνεται αντιληπτή σαν τον ήχο που δίνει όταν χτυπάει η καμπάνα της εκκλησίας ή άλλες μικρές καμπάνες, η φλογέρα, διάφορες μελωδίες από έγχορδα όργανα όπως το βιολί και η κιθάρα, ο ήχος του τύμπανου ή του κεραυνού, ο ήχος που βγάζει το shofar της Ινδικής παράδοσης κλπ.

Αρχικά το Ηχητικό Ρεύμα, φαίνεται να έρχεται από όλες τις κατευθύνσεις, αλλά πρέπει να συγκεντρωνόμαστε μόνο στους ήχους που έρχονται από τη δεξιά πλευρά. Τελικά καθώς προοδεύουμε στο Πνευματικό Μονοπάτι, αντιλαμβανόμαστε ότι οι ήχοι που αρχικά φαινόταν ότι έρχονται από δεξιά, έρχονται ακριβώς από το κέντρο και ότι όσο η δύναμη του Ηχητικού Ρεύματος αυξάνεται, αποκτάει μία ακατανίκητη γοητεία η οποία μας τραβάει [την ψυχή μας] προς τα άνω. Η διαδικασία της απόσυρσης της ψυχής από το σώμα κατορθώνεται με αυτό τον τρόπο, δηλαδή με την επενέργεια του Ηχητικού Ρεύματος. Όταν τελικά η ψυχή εγκαταλείψει το σώμα, σταδιακά θα περάσει τα Εσωτερικά Αστέρια, τη Σελήνη και τον Ήλιο και στη συνέχεια θα συναντήσει την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου, του Ειδήμονα που αποδώ και πέρα θα μας οδηγήσει στο Εσωτερικό μας ταξίδι, στο Πνευματικό Μονοπάτι.

Η τρίτη πνευματική άσκηση που μας υποδείχνει ο Διδάσκαλος είναι το *"dhyan"* ή *«θεώρηση».* Το dhyan είναι το αποτέλεσμα της βαθιάς αγάπης μας για το Θεό. Ο Sant Kirpal Singh συχνά ανέφερε για το Θεό, το Περσικό όρο Khuda ο οποίος ετυμολογικά σημαίνει "Κάποιος που θα έρθει όπως έχει συμφωνηθεί" και εξηγούσε στη συνέχεια ότι ο μυστικισμός στηρίζεται

στην πραγματικότητα και όχι στη φαντασία. Έδινε το παράδειγμα της αγάπης της μητέρας για το παιδί της. Η μητέρα κλίνει τα μάτια και βλέπει τη μορφή του παιδιού μπροστά της με λατρεία χωρίς να σκέπτεται αν έχει κάποιο σημάδι το μέτωπό του ή πιο είναι το χρώμα των μαλλιών του. Με τον ίδιο τρόπο εάν η αγάπη μας για τον Διδάσκαλο είναι βαθιά και απεριόριστη, όταν κλείνουμε τα μάτια μας βλέπουμε την φωτεινή και ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου. Συνήθως όταν κλείνει κανείς τα μάτια του, μπροστά του απλώνεται ένα σκοτάδι και η συγκέντρωσή του είναι δύσκολη. Εάν όμως έχουμε τη Χάρη να βλέπουμε την ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου μέσα μας, τότε η συγκέντρωση γίνεται εύκολη και η πρόοδός μας στο Πνευματικό Μονοπάτι επιταχύνεται. Η Εσωτερική μορφή του Διδασκάλου είναι τόσο φωτεινή, ακτινοβόλα και γοητευτική, που θέλουμε να χαθούμε μέσα σ' αυτή.

Μέχρι να έχουμε αυτή την εμπειρία να δούμε την ακτινοβόλα μορφή του Διδασκάλου Εσωτερικά, τον θεωρούμε σαν ένα περιορισμένο άτομο, όπως είμαστε και μείς, που έρχεται σαν φίλος, σαν μεγαλύτερος στην ηλικία, σαν δάσκαλος για να μας βοηθήσει, επειδή έχει μεγαλύτερη πείρα και γνωρίζει τις πραγματικές αξίες της ζωής. Αν ανταποκριθούμε στο μήνυμά του και ειλικρινά ασκηθούμε στη μέθοδο που μας υποδείχνει, κάνοντας συστηματικά το διαλογισμό μας, θα μπορούμε τελικά να τον δούμε στην ακτινοβόλο του μορφή και θα συνειδητοποιήσουμε πως παρ' ότι είναι ένα ανθρώπινο όν σαν κι εμάς, επειδή έχει έρθει σε επαφή με το Απόλυτο, έχει απορρίψει τους ανθρώπινους περιορισμούς του. Η σταγόνα όταν ενωθεί με τον ωκεανό γίνεται και αυτή ωκεανός. Από το σημείο αυτό και πέρα ο Διδάσκαλος δεν είναι απλά ένας κοινός φίλος ή κάποιος που μας βοηθάει, αλλά ο υπέρτατος Διδάσκαλος που είναι εκεί για να μας οδηγήσει όχι μόνο στο πνευματικό μας ταξίδι αλλά και στη γήινή μας ζωή. Όπως ένας Σούφι ποιητής έλεγε:

Έχω το φίλο μου κλειδωμένο στο
στήθος μου Δεν έχω παρά να στρέψω
μέσα μου και να τον αγκαλιάσω.

Μπορούμε να μιλάμε μαζί του, μπορούμε να τον συμβουλευόμαστε. Είναι ο αλάνθαστος φίλος μας. Για να βρεθούμε όμως στην *«πραγματική του παρουσία»* πρέπει να κατορθώσουμε να υπερβούμε τη σωματική μας συνειδητότητα, γεγονός που οριοθετεί την αρχή του εσωτερικού μας ταξιδιού, η μάλλον αποτελεί τον πιο σημαντικό σταθμό, στο ταξίδι της επιστροφής μας στο Θεό. Μέχρι να φθάσουμε σ' αυτό το σημείο όμως, πρέπει να αγωνιστούμε, και να παλέψουμε μόνοι μας. Από κει και πέρα ο Εσωτερικός Διδάσκαλος, ο Παράκλητος, μας παίρνει κάτω από τα προστατευτικά φτερά του και μας οδηγεί εμπρός και προς τα πάνω από την μία πνευματική περιοχή στην άλλη. Είναι ο πλοηγός, ο πιλότος και ο μόνιμος σύντροφός μας. Κάτω από την καθοδήγησή του θα διασχίσουμε το αστρικό και μετά το αιτιατό και τα υπεραιτιατά επίπεδα.

Κατά τη διάρκεια του διαλογισμού και όσο χρόνο η ψυχή έχει υπερβεί τη σωματική μας συνειδητότητα, το σώμα μας παραμένει προσωρινά [ακίνητο] στο υλικό επίπεδο. Περνώντας στη συνέχεια η ψυχή το αστρικό επίπεδο, αφήνουμε πίσω μας το αστρικό σώμα και στη συνέχεια περνώντας το αιτιατό απορρίπτουμε και αφήνουμε πίσω το λεπτότερο από όλα τα σώματα που λέγεται αιτιατό ή νοητικό. Τελικά αφού περάσουμε και τα υπεραιτιατά πεδία, η ψυχή βιώνει την αρχέγονή της δόξα.

Ας σκεφθούμε τον φυσικό ήλιο... είναι τόσο ισχυρός που συγκρατεί γύρω του όλο αυτό που ονομάζουμε ηλιακό σύστημα. Με τον ίδιο τρόπο έχει δύναμη και η ψυχή της οποίας η λαμπρότητα και η ακτινοβολία συγκρίνεται με το φως δώδεκα φυσικών ήλιων. Είναι όλο αντίληψη, όλο συνειδητότητα και όλο χαρά. Είναι τόσο λαμπρή και αγνή που στη μυστικιστική βιβλιογραφία παρομοιάζεται με κύκνο. Ίσως θα γνωρίζετε ότι στην Ινδία πολλούς ανεπτυγμένους γιόγκις τους αποκαλούν "paramhansas" δηλαδή μεγάλους κύκνους.

Όταν λοιπόν αυτή η ψυχή συνειδητοποιήσει την πραγματική της φύση και προέλευση και [καθώς πλησιάζει το τέταρτο Εσωτερικό επίπεδο] φωνάζει "Sohang" ή "Aham Brahm Asmi" ή "Anahu" που σημαίνει «Εγώ είμαι Αυτός»· Η Ψυχή έχει αντιληφθεί ότι είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό. Έχει επιτύχει την *Αυτογνωσία* [το γνώθι σ' εαυτόν].

Όμως το ταξίδι της ψυχής δεν τελειώνει εδώ στο τέταρτο πνευματικό επίπεδο, απλά είναι έτοιμη για να ανέλθει στο πέμπτο πνευματικό επίπεδο το οποίο είναι γνωστό σαν Αληθινή ή Αιώνια Κατοικία, σαν Οίκος του Πατρός, Βασίλειο των Ουρανών, Βασίλειο του Πατρός, Sach Khand κ.λπ. Στο πνευματικό αυτό επίπεδο [πέμπτο] η ψυχή έρχεται «πρόσωπο με πρόσωπο» με τον Δημιουργό της. Το επίπεδο αυτό είναι απόλυτα πνευματικό και δεν υπόκειται στους περιορισμούς του χρόνου. Ο άσωτος υιός έχει γυρίσει στον Οίκο του Πατρός* και γίνεται ενσυνείδητος συνεργάτης στο Θείο Σχέδιο. Η ψυχή του ανθρώπου έχει επιτύχει τη *Θεογνωσία.*

Το ταξίδι της ψυχής από τον περιορισμένο φυσικό κόσμο μέχρι το Σπίτι του Πατέρα μπορεί να παρομοιωθεί σαν ένα ταξίδι από μία πεδιάδα στη κορφή ενός βουνού. Εκείνο όμως που δεν μπορεί να περιγράφει ή να παρομοιωθεί είναι αυτό που επακολουθεί. Δηλαδή η προοδευτική συγχώνευση της ψυχής με το Δημιουργό της. Δεν υπάρχουν γήινες λέξεις για να κάνει κανείς μια περιγραφή, ένα παραλληλισμό ή να αναφέρει κάποιο ανάλογο παράδειγμα. Όταν η τέλεια ένωση γίνει, τότε πια δεν υπάρχει υποκείμενο και αντικείμενο, εραστής και Αγαπημένος, Πατέρας και υιός. Έχουν γίνει ένα. Το μόνο που μπορεί να πει κανείς είναι ότι η ηλιαχτίδα ενώθηκε με τον ήλιο και η σταγόνα του νερού με τον ωκεανό.

Και αυτός είναι ο σκοπός της ανθρώπινης ζωής.

Το Μονοπάτι που υποδεικνύουν οι Διδάσκαλοι είναι το πιο φυσικό για να ακολουθήσει κανείς. Δυστυχώς εμείς έχουμε ταυτίσει τελείως τον εαυτό μας με το σώμα και το νου και έτσι το να υπερβεί η ψυχή μας το σώμα με τις δικές της δυνάμεις είναι τόσο βασανιστικό και αργό, όσο το να απομακρύνει κανείς ένα λεπτεπίλεπτο μεταξωτό ύφασμα από ένα αγκαθωτό θάμνο. Και όμως η ψυχή, τι πιο φυσικό να θέλει να γυρίσει στη Πηγή της, στο Σπίτι της;

Η Shurat Shabd Yoga ή Sant Mat ή Μονοπάτι των Διδασκάλων, δεν είναι μόνο ένα φυσικό μονοπάτι είναι και το πιο ευθύ και γρήγορο μονοπάτι. Έχοντας σαν στόχο αυτό που μπορεί

** **Έχει κερδίσει τη Βασιλεία των Ουρανών όπως λένε οι Χριστιανικές γραφές.***

να επιτύχει κανείς με τις διάφορες άλλες μορφές γιόγκα μετά από πολύχρονες και παρατεταμένες προσπάθειες υπερβαίνοντας το ένα chakra ή κέντρο μετά το άλλο, ακλουθώντας το Μονοπάτι των Διδασκάλων μπορεί να το επιτύχει ταχύτητα, γιατί κατά κάποιο τρόπο υπερπηδά τα ενδιάμεσα στάδια [δεν χάνει χρόνο με το να συγκεντρώνεται και να διαλογίζεται στα κατώτερα chakras]. Αυτό οφείλεται στη Χάρη του Διδασκάλου ο οποίος προσηλώνοντας την προσοχή του επάνω μας [με την μύηση] μας συνδέει απευθείας με το Λόγο, δηλαδή το Εσωτερικό Φως και Ήχο. Η ένωση αυτή με το Λόγο δημιουργεί μία ελκτική δύναμη, μια μαγνητική, μία κατευθυντήρια δύναμη, που βοηθάει τα ρεύματα της ψυχής να ανέβουν μέχρι να επιτύχει την τέλεια υπέρβασή της από το σώμα. Αν η μαγνητική δύναμη στο φυσικό πεδίο είναι μεγάλη, φανταστείτε πόσο μεγάλη είναι η μαγνητική δύναμη της *ψυχο-ενέργειας* η οποία έχει τη δύναμη να τραβήξει την ψυχή από αυτό τον υλικό κόσμο και να τη φέρει σε επαφή με το Θεό.

Η πνευματική ανάπτυξη έχει ενισχυτική επίδραση και στην καθημερινή μας ζωή, γιατί μας βοηθάει να επιτελούμε τις οικογενειακές και κοινωνικές μας υποχρεώσεις. Αποτελεί τη βάση αυτού που ονομάζω *«Θετικό Μυστικισμό»* σε αντίθεση με τον *«Αρνητικό Μυστικισμό»*.

Κατά τη διάρκεια του πρώτου μου ταξιδιού σε όλο το κόσμο το 1978 κατάλαβα ότι πολλοί άνθρωποι στη Δύση είχαν λανθασμένη αντίληψη όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι στην Ανατολή επιδιώκουν την πνευματική τους ανάπτυξη. Είχαν την εντύπωση ότι ο Ανατολικός μυστικισμός απαιτεί από τους αναζητητές να εγκαταλείπουν τα σπίτια και τις οικογένειές τους και να καταφεύγουν σε παγωμένες σπηλιές στα Ιμαλάια ή σε αχυροκαλύβες στην έρημο και εκεί να ζουν απομονωμένοι κάνοντας διαλογισμό. Και δίκαια υποστήριζαν ότι αυτό είναι ένα είδος φυγής που σε τελική ανάλυση είναι και βλαπτικό για την κοινωνία. Τους απάντησα ότι αυτό είναι αλήθεια και γίνεται σε ευρεία κλίμακα, αλλά αυτό δεν είναι το Μονοπάτι των Διδασκάλων.

Η Επιστήμη της Πνευματικότητας όπως διδάσκεται από

τους Διδασκάλους δεν επικροτεί τον αρνητικό μυστικισμό. Αντίθετα δέχεται τον θετικό μυστικισμό. Σύμφωνα μ’ αυτόν πρέπει να εκπληρώνουμε στο ακέραιο τις υποχρεώσεις μας στους γονείς μας, τις οικογένειές μας, το περιβάλλον και το έθνος μας και ακόμα τις υποχρεώσεις που έχουμε σε διεθνές και κοσμικό επίπεδο. Η ζωή μας πρέπει να χαρακτηρίζεται από συνέπεια. Οι Διδάσκαλοι της Shurat Shabd Yoga δίνουν μεγάλη σημασία στην εργασία και στην εκπλήρωση των υποχρεώσεών μας κατά τον δυνατό καλλίτερο τρόπο. Ο μυστικισμός πρέπει να ακολουθείται όχι στο περιθώριο της ζωής, αλλά να θεωρείται σαν το κορυφαίο στοιχείο της ζωής.

Στο Μονοπάτι αυτό προσπαθούμε να ζούμε σύμφωνα με τις ψηλότερες ηθικές αξίες, ώστε να υπάρχει ταυτότητα σ’ αυτά που σκεπτόμαστε, σ’ αυτά που λέμε και σ’ αυτά που κάνουμε. Θεωρούμε το γάμο σαν μυστήριο, δεχόμαστε την δημιουργία οικογένειας, απορρίπτοντας όμως τις σεξουαλικές απολαύσεις. Προσπαθούμε να ζούμε μια ιδεώδη οικογενειακή ζωή. Πολλές φορές από νέους συνήθως ανθρώπους που έρχονται από τη Δύση, μαθαίνω ότι έχουν χάσει κάθε επαφή με τους γονείς τους. Σ’ αυτούς συνιστώ να γράψουν στους γονείς τους και να πάνε να τους συναντήσουν, αμέσως μόλις επιστρέψουν στη χώρα τους. Σ’ αυτούς που έχουν εγκαταλείψει τα σχολεία και τις σπουδές τους συνιστώ να ολοκληρώσουν την εκπαίδευσή τους. Πολλά ζευγάρια έρχονται στα πρόθυρα του διαζυγίου. Κάνω το κάθε τι προκειμένου να αποκαταστήσω τις αρμονικές σχέσεις μεταξύ των συζύγων.

Το Μονοπάτι που ακολουθούμε, μας διδάσκει να γίνουμε αληθινοί άνδρες και αληθινές γυναίκες. Ακόμα οι Διδάσκαλοι δίνουν μεγάλη σημασία στο να προσφέρουμε ανιδιοτελώς και να βοηθούμε τους συνανθρώπους μας. Μας θέλουν χρήσιμα μέλη μέσα στην οικογένειά μας, στο περιβάλλον μας, στο έθνος μας και στον κόσμο ολόκληρο. Επίσης τώρα που ο άνθρωπος κατακτάει και το διάστημα, έχουμε μια ακόμα μεγαλύτερη υπευθυνότητα, για ολόκληρο το σύμπαν. Πάνω όμως από όλα αυτά πρέπει να είμαστε προσηλωμένοι στον πρωταρχικό αντικειμενικό σκοπό της ανθρώπινης ύπαρξης που είναι η Αυτογνωσία και η Πραγμάτωση του Θεού.

Στο μονοπάτι της Shurat Shabd Yoga δίνεται μεγάλη έμφαση σε δύο τομείς. Στο διαλογισμό και την ηθική διαβίωση. Οι εξωτερικές μας δραστηριότητες και οι Εσωτερικές μας επιδιώξεις πρέπει να προχωρούν μαζί αρμονικά. Αν δεν ακολουθούμε μια ηθική ζωή δεν μπορούμε να ελπίζουμε σε πνευματική πρόοδο. Αυτός είναι και ο λόγος που κρατάμε ένα ημερολόγιο αυτοελέγχου, το οποίο με επιστημονικό τρόπο μας βοηθάει να βελτιώσουμε τον εαυτό μας τόσο στο εξωτερικό όσο και στο Εσωτερικό πεδίο.

Το ημερολόγιο είναι κατάλληλα διασκευασμένο ώστε να μπορούμε να σημειώνουμε σ’ αυτό τις παρεκτροπές μας από: α) την αποφυγή κάθε είδους βίας β) τη φιλαλήθεια γ) την αγνότητα δ) την ταπεινότητα και την αγάπη για όλους, με σκέψεις, λόγια και πράξεις. Κάθε βράδυ αναπολούμε τις σκέψεις, τα λόγια και τις πράξεις που κάναμε κατά τη διάρκεια της μέρας και τα σημειώνουμε στο ημερολόγιο. Με αυτό τον τρόπο μπορούμε να διορθώνουμε τα λάθη και τις ατέλειές μας και να βελτιωνόμαστε μέρα με τη μέρα. Συντονιζόμενοι με την Εσωτερική ή ψυχο-ενέργεια αυξάνουμε την νοητική και πνευματική μας ισορροπία. Μπορούμε να αναπτύξουμε περισσότερο αρμονικές σχέσεις με την οικογένεια, τους φίλους και το περιβάλλον μας. Και, πριν γίνουμε αναμορφωτές των άλλων, προσπαθούμε εμείς πρώτα να αναμορφώσουμε τους εαυτούς μας.

Συγκεντρώνοντας αυτή την ενέργεια της ψυχής με τη βοήθεια του διαλογισμού, γινόμαστε πιο αγαπητοί και πιο τρυφεροί άνδρες και γυναίκες και αυτό μας επιτρέπει να ζήσουμε εμείς οι ίδιοι μια ζωή πιο ολοκληρωμένη και να σκορπίσουμε τα θετικά στοιχεία της δικής μας ανάπτυξης στο περιβάλλον μας. Το να βλέπουμε μόνο τις καλές πλευρές των άλλων, συμβάλλει σε μεγαλύτερη κοινωνική ενότητα. Η παραδοσιακή συμβολική ευχή στην Ινδία “namaskar” σημαίνει «Το Φως του Θεού που είναι μέσα μου, αναγνωρίζει και χαίρεται το ίδιο φως του Θεού το οποίο μπορεί να δω μέσα σου».

Ένα φυσικό υποπροϊόν αυτής της συνειδητοποίησης είναι η προσφορά ανιδιοτελούς υπηρεσίας. Στην Ινδία βλέπουμε αυτό στις υποθήκες του Γκάντι και στο έργο της Μητέρας Τερέζας. “Seva” στα Ινδικά, σημαίνει «Υπηρεσία» και υπηρετώντας

τους άλλους, σε τελική ανάλυση υπηρετούμε το Θεό που είναι μέσα μας. Ο Διδάσκαλος Kirpal αν και πάντοτε εξαιρετικά απασχολημένος δεν υπήρχε περίπτωση να ακούσει ότι κάποιος είχε ένα σοβαρό πρόβλημα ή ήταν άρρωστος και να μη πάει να τον συνδράμει. Πρέπει να βοηθάμε με κάθε τρόπο αυτούς που έχουν ανάγκη· τους γέροντες, τους ανήμπορους, τους άρρωστους, τους πεινασμένους και τους απροστάτευτους.

Η ενέργεια της ψυχής επηρεάζει ακόμα και την καθημερινή μας ζωή κατά ένα θετικό τρόπο. Μας κάνει να έχουμε μια παγκόσμια και πιο τρυφερή θεώρηση για τον κόσμο. Μας κάνει καλλίτερους ανθρώπους και καλλίτερους πλανητικούς πολίτες.

Εάν επιθυμούμε να επικρατήσει ειρήνη σ’ αυτό τον κόσμο, πρέπει να επιδιώξουμε πρώτα την ειρήνη στην ψυχή μας και αυτή την ειρήνη να την εκφράζουμε στην καθημερινή μας ζωή. Η συνειδητότητα για την οποία μιλήσαμε πρέπει να στηρίζεται στις δραστηριότητες της καθημερινής μας ζωής. Τότε θα έχουμε πραγματική ειρήνη και πραγματική γαλήνη και τελικά θα αποκτήσουμε Σωτηρία. Αυτή είναι η βάση της διδασκαλίας μας.

Ο Διδάσκαλος Sant Darshan Singh με τον Sushil Kumar και τη Μητέρα Τερέζμ στο Συνέδριο για την Ειρήνη. 1981.

Η Επιστήμη της Αθανασίας

Η Edith Wharton μια γνωστή Αγγλίδα συγγραφέας μας διηγείται μια ενδιαφέρουσα ιστορία για κάποιο μεγάλο σουλτάνο. Κάποτε ενώ αυτός ο σουλτάνος καθόταν στο παλάτι του στη Δαμασκό ένας από τους πιο αγαπημένους του νεαρούς υπηκόους, μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιο και με φωνή γεμάτη φόβο και απελπισία του είπε: «Πρέπει να φύγω αμέσως για τη Βαγδάτη. Σε παρακαλώ, δάνεισέ μου το πιο γρήγορο άλογο που έχεις». Ο σουλτάνος τότε τον ρώτησε: «Γιατί βιάζεσαι τόσο πολύ να φύγεις;» Ο νεαρός άνδρας του απάντησε: «Μεγαλειότατε

καθώς πέρναγα μέσα από τους βασιλικούς κήπους πριν λίγα λεπτά της ώρας είδα το Θάνατο να κάθεται εκεί και όταν με είδε σήκωσε τα χέρια του απειλητικά και έκανε μια κίνηση σα να ήθελε να με φοβίσει. Θέλω να φύγω μακριά αμέσως για να ξεφύγω από το δρεπάνι του Θανάτου». Ο σουλτάνος λυπήθηκε τον νέο και του έδωσε πρόθυμα το πιο γρήγορο του άλογο. Λίγο μετά την αναχώρησή του, ο σουλτάνος περνώντας από τους βασιλικούς κήπους είδε και ο ίδιος το Θάνατο να κάθεται ακόμα εκεί και αγανακτισμένος τον πλησιάζει και τον ρωτάει: «Πώς τόλμησες και φόβισες έναν από τους πιο αγαπημένους μου υπηκόους»; Με ύφος γεμάτο απορία ο Θάνατος αποκρίθηκε: «Μεγαλειότατε δεν τον φόβισα, απλά σήκωσα τα χέρια μου όταν γεμάτος έκπληξη τον είδα να βρίσκεται ακόμα στη Δαμασκό ενώ είναι καθορισμένο να συναντηθούμε σήμερα το βράδυ στη Βαγδάτη»!

Σαν τον νεαρό άνδρα της παραπάνω ιστορίας, έτσι και εμείς προσπαθούμε να ξεφύγουμε από την αναπόφευκτη συνάντησή μας με το θάνατο. Σαν άτομα είμαστε πρόθυμοι να δαπανήσουμε οποιοδήποτε ποσό χρημάτων για να αποφύγουμε την αρρώστια και το θάνατο. Ακόμα και όταν οι γιατροί μας λένε ότι ο θάνατός μας είναι αναπόφευκτος, ξοδεύουμε χιλιάδες χιλιάδων δολάρια για να κρατηθούμε στο γήινο επίπεδο για μια δύο μέρες ή ακόμα και για λίγες ώρες. Παρ’ όλες όμως τις προσπάθειές μας και τις θαυμαστές προόδους της επιστήμης στον Ιατρικό τομέα, ο θάνατος παραμένει ακατανίκητος. Η ανθρωπότητα είναι ανίκανη να τον εξουδετέρωση. Σαν γεγονός, ο θάνατος ήταν και θα παραμείνει μια πραγματικότητα πάνω σ’ αυτή τη γη. Ο Διδάσκαλος Nanak έλεγε «Το ότι ζει κανείς πάνω στη γη είναι ένα ψέμα. Ο θάνατος είναι η πραγματικότητα».

Είναι λοιπόν η ανθρώπινη αναζήτηση για αθανασία μια ουτοπία;

Όχι απαραίτητα λένε οι άγιοι, διότι καθώς οι άνθρωποι είναι της ίδιας ουσίας και έχουν τις ίδιες ιδιότητες με το Θεό [η ψυχή τους]* μπορούν σίγουρα να αποκτήσουν αθανασία, μόνο που οι προσπάθειες που κάνουν είναι σε λαθεμένη κατεύθυνση.

* ***Κατ’ εικόνα και ομοίωση του Θεού.***

Η αθανασία για την οποία μιλάνε οι Διδάσκαλοι δεν αφορά το σώμα αλλά την ψυχή. Εάν από τη χαραυγή της ιστορίας η ανθρωπότητα αρνείται να δεχθεί την υπεροχή του θανάτου είναι γιατί ενδόμυχα υποπτεύεται ότι είμαστε αθάνατοι. Στην πραγματικότητα είμαστε πνεύματα αιώνια, αλλά δυστυχώς έχουμε τόσο πολύ ταυτίσει τον εαυτό, με το σώμα μας που είναι κατασκευασμένο από ύλη, ώστε τοποθετούμε την αθανασία σε λαθεμένη βάση. Προσπαθήσαμε να μακρύνουμε τη ζωή του φυσικού μας σώματος με κάθε δυνατό τρόπο. Με μαγεία και αλχημεία στο παρελθόν, με φάρμακα και την ιατρική επιστήμη σήμερα. Αλλά ότι γεννήθηκε από σάρκα είναι προορισμένο να διαλυθεί και να ξαναγυρίσει στη γη. Όπως λένε οι Χριστιανικές γραφές: «Διότι χους είσαι και εις χουν επελεύσεις». (Γένεση 3:19).

Η ιστορία της ανθρωπότητας είναι γεμάτη από αναφορές στην προσπάθεια του ανθρώπου για αιώνια ζωή. Αυτός ήταν ο πρωταρχικός σκοπός των αλχημιστών από τα πολύ παλιά χρόνια, όταν επεδίωκαν να αναζωογονήσουν το ανθρώπινο σώμα και τελικά να το κάνουν αθάνατο.

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι ανάπτυξαν την τέχνη του βαλσαμώματος. Επιδίωξή τους ήταν να διατηρήσουν το φυσικό σώμα για να παρατείνουν τη γήινή τους ύπαρξη. Μερικούς από τους παλαιότερους Φαραώ, όταν πέθαιναν, του έθαβαν μαζί με τους αυλικούς τους, που τους σκότωναν και τους βαλσάμωναν, ώστε εάν ξαναερχόταν οι ίδιοι στη ζωή, οι αυλικοί τους να είναι εκεί για να τους υπηρετήσουν πάλι. Χιλιάδες όμως χρόνια πέρασαν από τότε και τόσο οι βασιλιάδες της Αιγύπτου όσο και οι αυλικοί τους εξακολουθούν να παραμένουν ακόμα μεγαλοπρεπείς ακίνητες μούμιες.

Αντίθετα, οι σοφοί άνθρωποι της Ανατολής δεν φρόντιζαν να διατηρήσουν το σώμα του νεκρού. Η πραγματική «ύπαρξη» λέγανε δεν είναι ο φθαρτός ανθρώπινος σκελετός. Είναι μια «ενσυνείδητη ατομικότητα» που απλά χρησιμοποιεί το ανθρώπινο σώμα για ένα μικρό διάστημα και είναι η ψυχή που δίνει σ’ αυτό το σώμα κίνηση και ζωή. Έτσι ενώ οι Αιγύπτιοι έψαχναν να αναπτύξουν τεχνικές για να διατηρούν το σώμα των νεκρών οι, rishis και οι munis στην αρχαία Ινδία, ανάπτυσσαν τεχνικές

για να πετύχουν αθανασία με το να διαχωρίζουν την ψυχή τους από το σώμα ενόσω ακόμα βρισκόντουσαν στη ζωή.

Οι μύστες και οι άγιοι βρήκαν τη λύση στο πρόβλημα του θανάτου, όχι με το να τον νικήσουν, αλλά με το να τον δεχθούν. Λένε λοιπόν, ότι αυτό το σώμα ανήκει στον κόσμο του «χρόνου» και κάποια μέρα πρέπει να πεθάνει. Λένε ακόμα ότι η πραγματική μας ύπαρξη δεν είναι το σώμα, αλλά το πνεύμα. Ο άνθρωπος αποτελείται από τρία στοιχεία. Σώμα, νου και ψυχή ή πνεύμα*. Κάναμε μεγάλες προόδους σε ζητήματα που αφορούν το σώμα και το νου, αλλά παραμελήσαμε την ψυχή μας. Το σώμα λειτουργεί μόνο εφόσον η ψυχή το ζωογονεί. Από τη στιγμή που έρθει ο θάνατος, η ψυχή εγκαταλείπει το σώμα και αυτό παύει να έχει οποιαδήποτε αξία. Θάβεται ή καίγεται και μεταβάλλεται σε χώμα ή στάχτη.

Η ανάγκη για να καταλάβουμε την πραγματική διάσταση της ανθρώπινης φύσης, μας φέρνει στο μυαλό την ιστορία του Πρίγκιπα Siddhartha. Ο Siddhartha ήταν γόνος μιας βασιλικής οικογένειας που μεγάλωσε μέσα στη χλιδή. Ο πατέρας του φρόντιζε ώστε ο γιος να μη ακούσει ποτέ τίποτα που να έχει σχέση με αρρώστια, θλίψη ή θάνατο. Μια μέρα, όταν πια είχε μεγαλώσει, ο Πρίγκιπας πήρε ένα αμάξι και πήγε να γνωρίσει μια γειτονική πόλη. Εκεί συνάντησε κάποιον άρρωστο που ήταν πεσμένος στο έδαφος και κουλουριασμένος βογκούσε από τους πόνους. Ρώτησε τότε τον αμαξά τι είχε ο άνθρωπος αυτός και ο αμαξάς του εξήγησε ότι ήταν άρρωστος και ότι στη ζωή μας όλοι κάποτε θα γνωρίσουμε αρρώστια, πόνο και θλίψη. Προχωρώντας πιο πέρα ο Πρίγκιπας είδε ένα γέρο με ρυτιδιασμένο πρόσωπο και καμπουριασμένη τη πλάτη του. Ρώτησε πάλι τον αμαξά και αυτός πάλι του απάντησε ότι η ηλικία περνάει και παραμορφώνει τον άνθρωπο και ότι για όλους θα έρθει κάποια ώρα να γεράσουν και να είναι αδύνατοι και ανήμποροι. Προχωρώντας πιο πέρα ακόμη, είδαν να καίνε το σώμα ενός νεκρού και γύρω τους συγγενείς του να είναι θλιμμένοι και να

**** Οι Διδάσκαλοι δεν κάνουν διάκριση ανάμεσα στους όρους ψυχή και πνεύμα. Στην κυριολεξία ψυχή, είναι το πνεύμα που βρίσκεται μέσα σε ένα σώμα. Το πνεύμα είναι ένα και δεν περιορίζεται από τις μορφές.***

κλαίνε. Όταν ο Siddhartha ρώτησε τί ήταν αυτό που έβλεπε, ο αμαξάς πάλι του εξήγησε ότι υπάρχει πάντα ένα τέλος στα υλικά πράγματα και ότι το τέλος της ανθρώπινης ζωής είναι ο θάνατος.

Ο νεαρός Πρίγκιπας εντυπωσιάστηκε βαθιά από αυτά που είδε και εγκατάλειψε το παλάτι, την ωραία του γυναίκα και το γιο του και πήγε στη ζούγκλα μόνος του με σκοπό να σκεφθεί και να λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου. Τελικά «φωτίστηκε» και έγινε γνωστός σε ολόκληρο τον κόσμο σαν Βούδας.

Υπάρχει ένα παρόμοιο σημείο αναφοράς και στη ζωή του Sant Kirpal Singh. Μια μέρα όταν ήταν ακόμα πολύ μικρός βρέθηκε κοντά σε μια πολύ άρρωστη νέα γυναίκα, η οποία αφού αποχαιρέτισε τα μέλη της οικογένειάς της που ήταν δίπλα της, έκλεισε τα μάτια της και πέθανε. Όταν η επικήδεια πομπή έφτασε στην περιοχή που καίγανε τους νεκρούς ο Kirpal Singh διάβασε κάπου μια επιγραφή που έλεγε: «Προσέξτε εσείς διαβάτες! Κάποτε και εμείς εδώ είμαστε σαν εσάς και χαιρόμαστε τη ζωή. Δυστυχώς τώρα είμαστε μια χούφτα χώμα κάτω απ’ αυτές τις ταφόπλακες». Το σώμα της νεαρής γυναίκας τοποθετήθηκε πάνω σε ένα σωρό από ξύλα που σε λίγο του βάλανε φωτιά, δίπλα από μια άλλη φωτιά στην οποία καίγανε το σώμα ενός γέρου.

Βλέποντας όλα αυτά ο νεαρός τότε Kirpal διερωτήθηκε «Τί είναι αυτό που δίνει ζωή στο σώμα και που όταν φύγει, το σώμα καταλήγει σε κατάσταση που να πρέπει να καεί; Ο θάνατος δεν ξεχωρίζει νέους και γέρους. Υπάρχει άραγε καμιά απάντηση στο πρόβλημα του θανάτου»; Αυτή η δυσάρεστη παιδική εμπειρία, έσπρωξε τον μετέπειτα Διδάσκαλο Kirpal στις πνευματικές του αναζητήσεις, μέχρι που έλυσε τις απορίες του κοντά σε ένα άλλο πολύ μεγάλο Διδάσκαλο που κατοικούσε τότε στην περιοχή Beas*, τον Hazur Baba Sawan Singh Ji.
Όλοι οι πραγματικοί άγιοι** έχουν βρει την απάντηση στο

** Μικρό χωριό στη Βόρεια Ινδία.*

*** Λέγοντας άγιους εννοεί αυτούς που έχουν υπερβεί το δεύτερο πνευματικό επίπεδο.*

πρόβλημα του θανάτου και προτρέπουν και μας να κάνουμε την καλύτερη δυνατή χρήση των δυνατοτήτων που έχουμε και να απαλλάξουμε την ψυχή από τα περιβλήματα που την σκεπάζουν. Τότε αυτή καθώς έχει μια αθάνατη υπόσταση θα πετάξει στα πνευματικά επίπεδα που δεν γνωρίζουν το θάνατο.

Η πρώτη δημόσια ομιλία του Διδάσκαλου Kirpal στη Δύση είχε τίτλο «Άνθρωπε γνώθι σ' εαυτόν». Και αυτό βασικά είναι το μήνυμα όλων των Διδασκάλων, όλες τις εποχές, όταν έρχονται να μας υπενθυμίσουν την πραγματική μας ταυτότητα. Ο μυστικισμός, μας λένε δεν είναι μία κάποια φαντασία, αλλά μια πραγματικότητα. Είναι μία πρακτική Εσωτερική επιστήμη.

Υπάρχουν πολλές παρερμηνείες και παρεξηγήσεις σχετικά με την γιόγκα και την πνευματικότητα. Πολύς κόσμος δεν πιστεύει στην ύπαρξη μυστικιστικών εμπειριών. Από αυτούς πάλι που πιστεύουν, ορισμένοι νομίζουν ότι συμπτωματικά ορισμένοι άνθρωποι είναι προικισμένοι από το Θεό με ορισμένες ικανότητες που είναι αδύνατο οι κοινοί άνθρωποι να τις έχουν. Αλλά, όπως ο θάνατος είναι κανόνας για όλους και είναι αναπόφευκτος, το ίδιο συμβαίνει και με τη λύση του προβλήματος του θανάτου. Έχει τη δυνατότητα να το λύσει ο καθένας.

Κάποτε ο Άγγλος συγγραφέας G.K. Chesterton καθόταν με μερικούς φίλους του διανοούμενους και συζητούσαν τι είδους βιβλίο θα ήθελε ο καθένας να έχει αν ξαφνικά βρισκόταν ναυαγός πάνω σε ένα έρημο νησί. Ο ένας είπε ότι θα ήθελε να είχε τη Χριστιανική Βίβλο, ένας άλλος τα άπαντα του Σαίξπηρ και άλλοι, άλλα βιβλία. Όταν στο τέλος ρώτησαν τον Chesterton εκείνος τι θα ήθελε, τους απάντησε: "Thomas's Guide to Practical Ship-building" δηλαδή ένα πρακτικό οδηγό για να κατασκευάσει κανείς ένα πλεούμενο.

Είναι μέσα στη φύση της πνευματικότητας να σπρώχνει τους ανθρώπους στο να έχουν μία πρακτική εμπειρία απ' αυτήν. Δεν είναι τυφλή πίστη ή δόγμα και δεν μπορούμε να φθάσουμε το σκοπό μας, απλά διαβάζοντας βιβλία και ιερές γραφές. Η πνευματικότητα δεν παραδέχεται μόνο σαν γεγονότα ορισμένες αλήθειες γύρω από τη φύση της ζωής, αλλά μας προσφέρει και τη δυνατότητα να έχουμε οι ίδιοι προσωπικά, εμπειρία πρώτο

χέρι από αυτές τις αλήθειες, με τις διάφορες ασκήσεις διαλογισμού. Η πνευματικότητα στηρίζεται στην προσωπική εμπειρία και στην άμεση αντίληψη. Όπως συνήθιζε να λέει ο Sant Kirpal Singh *τα Αισθήματα, συναισθήματα και λογικά συμπεράσματα υπόκεινται όλα σε πιθανότητα λάθους. Το να "δει" κανείς είναι πάνω απ'όλα. Seeing is above all».*

Πράγματι οι δυο μεγάλοι Διδάσκαλοι στα πόδια των οποίων είχα το προνόμιο να μαθητεύσω, ο Baba Sawan Singh και ο Sant Kirpal Singh παρουσίασαν την πνευματικότητα σαν τη μητέρα όλων των επιστημών. Τόνιζαν ότι αν κάνουμε πράξη τις πνευματικές διδασκαλίες των Διδασκάλων, με τη βοήθεια του διαλογισμού μπορούμε να υπερβούμε την περιορισμένη φυσική μας συνειδητότητα και να έχουμε μυστικιστικές εμπειρίες σε μία συνεχή βάση. Αυτές οι εμπειρίες οδηγούν στην ένωση της ψυχής μας με το Θεό και μας χαρίζουν την αθανασία σ' αυτή μας τη ζωή.

Υπάρχει η αντίληψη γενικά, ότι επιστήμη και πνευματικότητα είναι δύο πράγματα αντίθετα. Αλλά στην πραγματικότητα, η προοπτική και των δύο είναι η γνώση της αλήθειας. Ο Albert Einstein κάποτε είχε μια συζήτηση με ένα Γερμανό καρδινάλιο. «Εξοχότατε» είπε ο Einstein «Σέβομαι τη θρησκεία αλλά πιστεύω στην επιστήμη και πιθανώς το αντίθετο συμβαίνει με σας».

Ο καρδινάλιος του απάντησε: «Αγαπητό μου παιδί, κάνεις λάθος. Για μένα και τα δύο, θρησκεία και επιστήμη είναι ακριβώς δύο διαφορετικές όψεις από την ίδια θεία έκφραση». «Αλλά εξοχότατε» συνέχισε ο Einstein «Τί θα λέγατε αν κάποτε η επιστήμη έφθανε σε συμπεράσματα τελείως αντίθετα από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις»;

«Τότε» απάντησε ο καρδινάλιος «Επειδή έχω πολύ μεγάλο σεβασμό για την υπευθυνότητα των επιστημόνων, είμαι σίγουρος ότι δεν θα σταματούσαν τις έρευνές τους μέχρι να ανακαλύψουνε το λάθος τους».

Παρ' ότι και οι φυσικές επιστήμες και ο μυστικισμός αναζητούν την αλήθεια, ακολουθούν διαφορετικούς τρόπους για να τη βρούνε. Ενώ οι φυσικές επιστήμες χρησιμοποιούν υλικά όργανα

μέτρησης, η ψυχή επειδή είναι λεπτοφυής μπορεί να μελετηθεί μόνο στο εργαστήριο του ανθρώπινου σώματος, όταν εσωστρέψουμε την προσοχή μας, υπερβούμε τη σωματική μας συνειδητότητα και πετάξουμε μέσα στις ανώτερες Εσωτερικές περιοχή·

Όταν θέλουμε να εκτελέσουμε ένα πείραμα χημείας ή φυσικής, χρειαζόμαστε ένα σύγχρονο εργαστήριο, καλής ποιότητας υλικά και την καθοδήγηση ενός πεπειραμένου ειδικού επιστήμονα. Η ίδια αλήθεια ισχύει και για τα πειράματα του Εσωτερισμού. Το ανθρώπινο σώμα που ο Θεός έπλασε με τα ίδια του τα χέρια είναι το εργαστήριο μέσα στο οποίο μπορούμε να βιώσουμε τις αλήθειες της πνευματικότητας. Υπάρχουν και δύο ακριβά πειραματικά υλικά, η ψυχή και ο Θεός. Εάν κάνουμε το πείραμα και φέρουμε σε επικοινωνία την ψυχή μας με το Θεό, κάτω από την καθοδήγηση ενός ειδήμονα, του Διδασκάλου, θα έχουμε [όπως σε κάθε πείραμα στο υλικό επίπεδο] σταθερά και πάντοτε τα ίδια αποτελέσματα, για τα οποία μας έχουν μιλήσει όλοι οι μεγάλοι άγιοι από την αρχή της ιστορίας.

Διαλογισμός είναι το μέσον με το οποίο μπορούμε να ξεχωρίσουμε την ψυχή από το σώμα μας και τον εξωτερικό κόσμο και να την ενώσουμε με τον Θεό, τον Ωκεανό της Παν- συνειδητότητας. Η διαδικασία για να αποσύρουμε την ψυχή από το σώμα μας είναι ίδια με εκείνη που ακολουθείται την ώρα του φυσικού μας θανάτου. Η μοναδική διαφορά είναι ότι όταν αφήνουμε το σώμα κατά την ώρα του θανάτου η «Αργυρή Χορδή»* που συνδέει την ψυχή μας με το σώμα σπάζει και η ψυχή δεν μπορεί να επιστρέψει στο νεκρό πλέον σώμα. Κατά τη διάρκεια του διαλογισμού όμως, η Αργυρή Χορδή δεν σπάζει και η ψυχή επιστρέφει στο σώμα μας μόλις το θελήσουμε. Από τη στιγμή που κατορθώσει κανείς [η ψυχή του δηλαδή] να βγει από το σώμα, μπορεί στη συνέχεια να βγαίνει όποτε εκείνος το θελήσει πολλές φορές την ημέρα** και να έρχεται σε επαφή με τους κόσμους του υπερπέραν. Αυτή η διεργασία λέγεται *((θάνατος εν ζωή* και είναι στην πραγματικότητα η τεχνική του να

Αργυρά άλυσσος τον Ευαγγελίου.
**** Αυτό εννοούσε ο Απόστολος Παύλος, όταν έλεγε θνήσκω καθημερινώς.***

αποκτήσει κανείς αθανασία. Ο Thomas Kempis έλεγε «Μάθετε να πεθαίνετε ώστε να αρχίσετε να ζείτε». Όταν ο Ιησούς έλεγε «Εάν ο άνθρωπος δεν γεννηθεί εκ νέου δεν μπορεί να δει το Βασίλειο του Θεού» (Ιωαν. 3:3) εννοούσε αυτό ακριβώς, διότι μόνο αν υπερβούμε [βγούμε] το σώμα είναι που γεννιόμαστε «εν πνεύματι». Οι γραφές των Μουσουλμάνων λένε “Mauto kablantu mauto” δηλαδή «πέθαινε πριν από το θάνατο». Ο Σωκράτης έλεγε ότι οι αληθινοί φιλόσοφοι είναι «διαρκώς απασχολημένοι με την διαδικασία του θανάτου». Ο Dadu Sahib ένας από τους μεγάλους Ινδούς μύστες έλεγε: «Όλοι μας πρέπει να πεθάνουμε την προκαθορισμένη μέρα· γιατί να μη μάθουμε να νικάμε το θάνατο ενόσω είμαστε στη ζωή»; Αυτός ο θάνατος τον οποίο όλοι φοβούνται θεωρείται σαν πηγή ευτυχίας για τους μύστες και τους άγιους. Όταν οι Sufis τιμούν την επέτειο θανάτου ενός αγίου, την ημέρα εκείνη ονομάζουν “urs” δηλαδή μέρα γάμου, καθώς γιορτάζουν την ημέρα ένωσης της ψυχής του άγιου με το Θεό.

Ο μεγάλος ποιητής Janab Shamin Karhani, έγραψε τα εξής:

Ο γιορτασμός της γέννησης τελείωσε και ο
γιορτασμός τον θανάτου πλησιάζει.
Η γαμήλια διασκέδαση ήδη έφθασε και μια
άλλη γαμήλια διασκέδαση θα έρθει

Οι Διδάσκαλοι μας δείχνουν τον τρόπο να συγκεντρωνόμαστε στον Απλό ή Τρίτο οφθαλμό, που βρίσκεται μεταξύ και πίσω από τα δύο φρύδια και που αποτελεί την έδρα της ψυχής μέσα στο σώμα. Το σημείο αυτό είναι γνωστό με πάρα πολλά ονόματα όπως: Μυστικιστικός Οφθαλμός, kooh-i-toor, divya chakshu, tisra til, Όρος της Μεταμόρφωσης κ.λπ. Αρχικά όταν συγκεντρώνουμε το βλέμμα μας στο σημείο αυτό, έχοντας κλειστά τα μάτια, αντικρίζουμε βαθύ σκοτάδι. Καθώς η συγκέντρωση μας αυξάνει, βλέπουμε σημεία από Φως να διασπούν το σκοτάδι. Στη συνέχεια βλέπουμε Εσωτερικά άστρα, ύστερα την Εσωτερική σελήνη και μετά τον Εσωτερικό ήλιο. Γι’ αυτές

τις φωτεινές εμπειρίες έχουμε πολλές αναφορές στις γραφές και συχνά αναρωτιόμαστε αν είναι αλληγορίες. Στην πραγματικότητα είναι τα πρώτα φαινόμενα που βιώνουμε στην αρχή του Εσωτερικού μας ταξιδιού. Ακόμα στο μυστικισμό χρησιμοποιούνται μερικές φορές μεταφορικά, ορισμένες φράσεις που δίνουν την εντύπωση του παράλογου. Σαν παράδειγμα λένε ότι, πρέπει να μάθουμε να πεθαίνουμε... ενόσω είμαστε ζωντανοί, προκειμένου να αντιληφθούμε τι είναι πραγματικά η ζωή! Ακόμα, ότι αυτός που προχωράει στο Πνευματικό Μονοπάτι βλέπει άστρα και τη σελήνη... το μεσημέρι και τον ήλιο σε όλη του τη δόξα... τα μεσάνυχτα!

Καθώς η ψυχή μας υπερβαίνει τη συνειδητότητα του σώματος εκτός από τήν Εσωτερική όραση αρχίζουμε να ακούμε Εσωτερικά και τη Θεία Μουσική ή Μουσική των Σφαιρών ή Λόγο του Θεού. Αν η εξωτερική μουσική που ακούμε με τα αυτιά μας είναι ένα ισχυρό μέσον που ακινητοποιεί το νου και τραβάει την προσοχή μας, ο Λόγος ή Naam ή Εσωτερική Μελωδία, είναι ασύγκριτα πιο δυνατή πιο μαγευτική και πιο θελκτική. Όσο συντονιζόμαστε με αυτή τη μουσική, η προσοχή μας παύει να περιπλανιέται και το ρεύμα της ψυχής μας τραβιέται ανεμπόδιστα προς τα πάνω.

Η Εσωτερική ακρόαση αποτελεί τη δεύτερη άσκηση διαλογισμού που μας δίνουν οι Διδάσκαλοι και ονομάζεται *"bhajan"*. Η άσκηση αυτή φέρνει πολύ ειρήνη και ευδαιμονία. Οι ήχοι τους οποίους μπορεί να ακούσει κανείς στη διαδρομή του Εσωτερικού του ταξιδιού είναι πολλοί και γι' αυτούς υπάρχουν πολλές επίσης αναφορές στα γραπτά των μυστικιστών. Μοιάζουν με τον ήχο της βροντής, νερών που τρέχουν, τον ήχο της καμπάνας, τον ήχο που κάνει το όστρακο, οι σειρήνες, όπως και με ήχους από μουσικά όργανα σαν τη φλογέρα, το βιολί, την κιθάρα, την πίπιζα κ.λπ.

Αν επισκεφθούμε τα συνηθισμένα μέρη λατρείας των διαφόρων θρησκειών θα βρούμε παντού σύμβολα του Θείου Φωτός και Ήχου. Στις εκκλησίες ανάβουν κεριά και καντήλια και χτυπούν τις καμπάνες. Σε πολλούς ναούς διατηρούν μια φλόγα σε πήλινα δοχεία και ακούγεται πάντα κάποια μουσική. Ο ναός

Baha'i στο Σικάγο έχει εννέα πλευρές και στην οροφή υπάρχει ένα άνοιγμα για να περνάνε ακτίνες φωτός και να φωτίζουν. Οι εννέα πλευρές συμβολίζουν τις εννέα «θύρες του ανθρώπινου σώματος»* δηλ. 2 μάτια, 2 αυτιά, 2 ρουθούνια, στόμα και 2 κατώτερα ανοίγματα. [Το άνοιγμα στην οροφή είναι η *«δεκάτη πύλη»* απ' όπου έρχεται η φώτιση]. Η δεκάτη θύρα ή πύλη.

Αφού πετύχουμε η ψυχή να αποσυρθεί από το σώμα και να βγει από το σημείο του τρίτου οφθαλμού, τη δεκάτη θύρα, βλέπουμε [η ψυχή πλέον βλέπει] το φυσικό μας σώμα να έχει μείνει πίσω. Εκείνη τη στιγμή αντιλαμβανόμαστε χωρίς καμία αμφιβολία, ότι *((εμείς» δεν είμαστε το σώμα.* Με τον ίδιο τρόπο αν υπερβούμε το αστρικό επίπεδο *[Ιο πνευματικό]* αφήνουμε σ' αυτό το αστρικό μας σώμα και αν υπερβούμε και το αιτιατό ή νοητικό *[2ο πνευματικό]* επίπεδο, αφήνουμε σ' αυτό πριν ανυψωθούμε το αιτιατό ή νοητικό μας σώμα. Τελικά όταν φύγουνε αυτά τα καλύμματα της ψυχής, ανακαλύπτουμε ότι το φως της είναι τόσο λαμπερό, όσο το φως 12 ήλιων. Ο ήλιος στο γήινο επίπεδο φωτίζει ολόκληρο το ηλιακό μας σύστημα. Όταν δούμε το Εσωτερικό Φως τότε ανακαλύπτουμε ότι το εξωτερικό φως του ήλιου είναι απλά μια αντανάκλαση από το φως του αστρικού κόσμου. Με τον ίδιο τρόπο το Φως του αστρικού κόσμου, είναι απλή αντανάκλαση από το Φως του αιτιατού ή νοητικού κόσμου. Φαντάζεστε λοιπόν πόσο απεριόριστος σε λαμπρότητα και φωτεινότητα είναι ο κόσμος του καθαρού πνεύματος!

Αφού ο Διδάσκαλός μας περάσει μέσα από τα τρία πρώτα πνευματικά επίπεδα** φθάνουμε στην Πηγή του Ύδατος της Ζωής, γνωστή σαν Amritsar στις γραφές των Σικιστών και σαν Chashme-e-Kausar στις παραδόσεις των Σούφι. Μόλις η ψυχή γευθεί το Νέκταρ αυτής της περιοχής απογυμνώνεται από κάθε ίχνος ύλης, νου και ψευδαίσθησης, αναγνωρίζει την ταυτότητα

Από τις ***9 θύρες οι αισθήσεις τραβάνε προς το υλικό επίπεδο το νου. Από τη δέκατη το Θείο Φως και ο Ήχος τραβάνε την ψυχή προς τα πάνω. Είναι η θύρα για την οποία ο Διδάσκαλος Ιησούς έλεγε «κρούετε και ανοιγήσεται υμίν».***

*****Αστρικό, Αιτιατό ή Νοητικό, Υπεραιτιατό ή Υπερνοητικό, στα σανσκριτικά Sahans-dal-Kanwal, Trikouri, Dasivan Bwar.***

της και αναφωνεί *«Εγώ είμαι Αυτός»*. Σαν καθαρό πνεύμα αναγνωρίζει ότι είναι της ίδιας *ουσίας* με το Θεό και ήδη βρίσκεται στο *4ο πνευματικό επίπεδο* [που το σανσκριτικό του όνομα είναι Baquar Gufa]. Στο σημείο αυτό ο άνθρωπος έχει αποκτήσει Αυτογνωσία. Έχει το «Γνώθι σ' εαυτόν».

Η τελική φάση του Εσωτερικού ταξιδιού δεν τελειώνει με την *Αυτογνωσία* αλλά με την *Θεογνωσία* ή *Πραγμάτωση του Θεού* ή Ένωση της ψυχής με τον Δημιουργό της ή Επιστροφή στον Οίκο του Πατρός ή Βασιλεία του Ουρανών ή Επιστροφή του Ασώτου. Αυτό επιτυγχάνεται όταν η ψυχή προχωρήσει στο *5ο πνευματικό επίπεδο* ή Sach Khand ή Maqam-e-Hag ή Οίκο του Πατέρα ή Βασίλειο των Ουρανών. Αυτός είναι ο τελευταίος σταθμός στο πνευματικό ταξίδι. [Είναι το ανώτατο σημείο στο οποίο μπορεί να φθάσει κάθε άνθρωπος με το διαλογισμό, εδώ και τώρα, σ' αυτή του τη ζωή]. Το Παιδί, [ο Άσωτος υιός] γυρίζει στην αγκαλιά του Πατέρα. Είναι το επίπεδο στο οποίο οι Διδάσκαλοι της Shurat Shabd Yoga έχουν εντολή να οδηγήσουν τις ψυχές τις οποίες έχουν μυήσει. Απ' εκεί και πέρα μια διαδικασία πέρα από τις ικανότητες της ανθρώπινης αντίληψης και περιγραφής επιτελείται. Η Σταγόνα χάνεται μέσα στον Ωκεανό. Το Παιδί δεν μπορεί να διακριθεί από τον Πατέρα και δεν υπάρχει πια Εγώ και Αυτός.

Σε ένα από τα ταξίδια μου στη Δύση, κάποιος καθηγητής Πανεπιστημίου μου είπε πως πίστευε μεν στην αθανασία της ψυχής, αλλά δεν μπορούσε να δεχθεί την προοπτική η ψυχή του να *«θέλει»* να χαθεί μέσα στο Θεό. «Πως» ρώτησε «είναι δυνατόν κάποιος να έχει επιθυμία να εκμηδενιστεί η ατομικότητά του»; Του εξήγησα ότι όλοι είμαστε μικρο-θεοί, καθώς έχουμε μέσα μας μία σπίθα απ' Αυτόν. Όταν διαλογιζόμαστε η πραγματική μας ύπαρξη βαθμιαία απλώνεται. Λέμε ότι θέλουμε να αναπτυχθούμε σε όλους του τομείς της ζωής. Ο διαλογισμός έχει σαν αποτέλεσμα ακριβώς την έκπτυξη του πνεύματος. Έτσι όταν πετύχουμε τον τελικό σκοπό της ζωής μας, να ενώσουμε δηλαδή την ψυχή μας με το Θεό, δεν χάνουμε την ατομικότητά μας. Αντίθετα την απλώνουμε σε σημείο που να γινόμαστε ενσυνείδητοι συνεργάτες του Θείου Σχεδίου. Οι Διδάσκαλοι πάν-

τότε έχουν μια θετική θεώρηση των πραγμάτων. Δεν επιδιώκουν τη συρρίκνωση αλλά την εξάπλωση.

Η αυλή του μεγάλου Μογγόλου αυτοκράτορα Akbar ήταν φημισμένη για τους εννέα σοφούς συμβούλους της, που ήταν γνωστοί σαν «οι εννέα φωτισμένοι» και σαν «οι πολύτιμοι λίθοι της αυλής». Ο αυτοκράτορας συχνά έβαζε προβλήματα σ' αυτούς τους σοφούς και τους ζητούσε λύσεις. Μια μέρα πήρε ένα μπαστούνι και χάραξε μια γραμμή στο χώμα και τους προέτρεψε να κοντύνουν τη γραμμή χωρίς να σβήσουν τα ίχνη της από το χώμα. Οι σοφοί κοιτούσαν μια τη γραμμή και μια τον αυτοκράτορα και έξυναν τα κεφάλια τους. Καθώς δεν μπορούσαν να βρουν κάποια λύση στο πρόβλημα, άρχισαν να σκέπτονται μήπως ο αυτοκράτορας είχε τρελαθεί. Γιατί, πως μπορούσε μια γραμμή στο χώμα να μικρύνει χωρίς ένα μέρος της να εξαλείφει! Τελικά ο Akbar γύρισε προς τον Birbal που ήταν ο πιο έξυπνος και ο πιο σοφός από τους εννέα και τον πίεσε να του βρει απαραίτητα μια λύση. Ο Birbal έσκυψε, πήρε το μπαστούνι και χάραξε στο χώμα μια γραμμή παράλληλη αλλά μικρότερη από αυτή που είχε χαράξει ο Akbar.

Με αυτόν τον τρόπο ενεργούν οι Διδάσκαλοι. Δεν προσπαθούν να εξαλείψουν τον φυσικό θάνατο, αλλά χαράζουν παράλληλα σ' αυτόν, τη γραμμή της αιώνιας ζωής.

Ο Σημερινός Διδάσκαλος Sant Rajinder Singh στο 15ο Παγκόσμιο Συνέδριο για την Ενότητα των Ανθρώπων με θέμα «Η Πνευματικότητα στην πράξη». Νοέμβριος 1988.

Τα Θαύματα του Εσωτερικού Διαστήματος

Από την εποχή που ο Sputnik εκτοξεύτηκε στο διάστημα και ο άνθρωπος πάτησε τη σελήνη, το εξωτερικό διάστημα διεγείρει τη φαντασία μας και τραβάει την προσοχή μας. Κάθε χρόνος που έρχεται φέρνει καινούργια επιτεύγματα σ’ αυτό τον τομέα και ανοίγει καινούργιους ορίζοντες στην εξερεύνηση του διαστήματος. Οι Αμερικανοί αστροναύτες και οι Σοβιετικοί κοσμοναύτες, άνδρες και γυναίκες είναι πραγματικοί ήρωες στην εποχή μας.

Αλλά αν και έχουμε κάνει αξιοσημείωτη πρόοδο και έχουμε φθάσει σε μακρινούς πλανήτες, δυστυχώς δεν έχουμε πλησιάσει

την καρδιά του γείτονα μας και στην κυριολεξία βρισκόμαστε σήμερα σε ένα ακραίο σημείο, όπου ένα λανθασμένο βήμα μπορεί να καταστρέψει τον πλανήτη μας μαζί με τα εκατομμύρια είδη ζωής που έχει πάνω του.

Υπάρχει μόνον ένας τρόπος να πετύχουμε ειρήνη και διαρκή ευτυχία˙ πρέπει να δεχθούμε την πρόκληση αυτού που ονομάζω «Εσωτερικό διάστημα».

Για να ταξιδέψουμε στο Εσωτερικό διάστημα πρέπει να μάθουμε πως να υπερβαίνουμε την συνειδητότητα του σώματός μας. Αυτό το ανθρώπινο σώμα είναι ένα πεδίο εκτόξευσης. Ο Λόγος ή Naam ή Shabd είναι η διαστημική άτρακτος. Ο Διδάσκαλος είναι ο πιλότος και το σύστημα πλοήγησης και η αγάπη, το ειδικό καύσιμο που είναι απαραίτητο γι’ αυτό το Εσωτερικό Ταξίδι. Όταν υπάρχουν αυτοί οι τέσσερεις παράγοντες, είναι σίγουρο ότι μπορούμε μέσα σ’ αυτή τη γήινη μας ζωή, να γυρίσουμε στην Πηγή. Στο Δημιουργό. Αυτό είναι το αιώνιο μήνυμα των μυστικιστών.

Οι άγιοι και οι προφήτες από τα πανάρχαια χρόνια μας λένε ότι όπως ακριβώς έχουμε κόσμους και σύμπαντα εξωτερικά, έχουμε κόσμους και σύμπαντα Εσωτερικά και μας μιλούν για ταξίδια σε Εσωτερικά βασίλεια που οι ίδιοι προσωπικά έχουν κάνει. Οι γραφές όλων των μεγάλων θρησκειών είναι γεμάτες από αναφορές σε μυστικιστικά ταξίδια, των οποίων ο στόχος και ο τελικός σκοπός είναι η ένωση, της ψυχής με το Δημιουργό. Για μερικές εκατοντάδες χρόνια η ανθρωπότητα, ιδίως στη Δύση, αγνόησε την Εσωτερική πραγματικότητα για χάρη της επιστήμης. Τελικά όμως η ίδια η επιστήμη άρχισε να ανακαλύπτει την αρχαία αυτή σοφία. Μετά την έκδοση του βιβλίου του γιατρού Raymond Moody με τίτλο «Η Ζωή μετά τη Ζωή» πολλοί γιατροί σε όλο τον κόσμο άρχισαν να ανακοινώνουν [σε ιατρικές εταιρείες και περιοδικά] περιπτώσεις ανθρώπων κλινικά νεκρών που τελικά κατόρθωσαν να επιβιώσουν και να περιγράψουν τις εμπειρίες που είχαν κατά τη διάρκεια της αφασίας τους. Από τις περιγραφές αυτών των ανθρώπων οι γιατροί άρχισαν να προβληματίζονται για την ύπαρξη ζωής μετά το θάνατο ή για την ύπαρξη ζωής πριν από τη ζωή. Άρχισαν να διαπιστώνουν

ότι υπάρχει μια ατομική συνειδητότητα η οποία δεν πεθαίνει με τον θάνατο του σώματος. Η συνειδητότητα αυτή όταν βρίσκεται μέσα στο σώμα ταυτίζεται με το σώμα, αλλά σε μία περίπτωση κρίσης, είναι ικανή να διαφύγει και να σταθεί μακριά από το σώμα και ακόμα να βλέπει και να ακούει χωρίς να κάνει χρήση των αισθητηρίων οργάνων του σώματος.

Αυτή η αλήθεια είναι στη πραγματικότητα η πεμπτουσία του μυστικισμού και των θρησκευτικών παραδόσεων που διαμηνύεται στην ανθρωπότητα από τα πολύ παλιά χρόνια. Οι παραδόσεις αυτές όχι μόνο επιβεβαιώνουν ότι ο άνθρωπος είναι ένα πνευματικό όν, μία ύπαρξη που ζει και μετά το φυσικό θάνατο, αλλά προχωρούν ακόμα στη διαβεβαίωση ότι αυτή η πνευματική υπόσταση, η ψυχή, έχει τη δυνατότητα «να βγαίνει κατά βούληση» από το σώμα ενόσω ο άνθρωπος βρίσκεται στη ζωή και να ταξιδεύει στα βασίλεια που υπάρχουν πάνω από το φυσικό κόσμο και είναι αόρατα στα γήινα μάτια μας.

Τα ταξίδια στο εξωτερικό διάστημα μπορεί να είναι κάτι νέο για την επιστήμη, αλλά τα ταξίδια στο Εσωτερικό Διάστημα ήταν ένα αναπόσπαστο μέρος του μυστικισμού από τη χαραυγή της ιστορίας.

Εάν επιθυμούμε να εξερευνήσουμε και να γνωρίσουμε τα θαύματα του Εσωτερικού διαστήματος, πρέπει να γνωρίσουμε πρώτα τον εαυτό μας. Το ανθρώπινο σώμα είναι το πεδίο εκτόξευσης της ψυχής για το ταξίδι της στο Εσωτερικό Διάστημα. Όλοι οι μύστες και οι άγιοι, άνδρες και γυναίκες καθώς και οι γραφές, μας διαβεβαιώνουν ότι μόνο μέσα από μία ανθρώπινη γέννηση και από καμία άλλη μορφή ζωής δεν μπορούμε να πετύχουμε την πραγμάτωση του Θεού. Το ανθρώπινο σώμα είναι ο ναός τον οποίο ο Κύριος κατασκεύασε με τα ίδια του τα χέρια. Ο Θεός δεν κατοικεί σε ναούς φτιαγμένους από ανθρώπους. Κατοικεί στο ναό που έφτιαξε ο ίδιος [το ανθρώπινο σώμα]*. Όλοι οι άγιοι και όλες οι γραφές συμφωνούν ότι ο άνθρωπος είναι η κορωνίδα της Δημιουργίας, γιατί μέσα από τα

* ***Ο Θεός βρίσκεται παντού, αλλά η επικοινωνία μαζί Τον δεν γίνεται εξωτερικά αλλά Εσωτερικά. Μέσα στο σώμα μας με την εσωστροφή. Με το διαλογισμό δηλαδή.***

8,4 εκατομμύρια μορφών ζωής, είναι μόνο μέσα στο ανθρώπινο σώμα που έχουμε τη χρυσή ευκαιρία να φέρουμε σε ένωση τη ψυχή μας με το Δημιουργό. Οι Μουσουλμάνοι αναφέρουν την ανθρώπινη γέννηση σαν Ashraf-ul-mekhlugat και οι Ινδουιστές την ονομάζουν mar-maraini-deh. Οι Χριστιανικές γραφές λένε ότι ο Θεός έκανε τον άνθρωπο «κατ' ομοίωση» Αυτού και λέγεται ότι όταν δημιουργήθηκε ο άνθρωπος, ακόμα και οι άγγελοι έσκυψαν μπροστά του και τον προσκύνησαν, γιατί και οι ίδιοι οι άγγελοι προκειμένου να ενωθούν με τον Πατέρα και να έχουν Σωτηρία, πρέπει πρώτα να λάβουν την ανθρώπινη μορφή.

Επειδή το ανθρώπινο σώμα είναι το πεδίο εκτόξευσης της ψυχής στο Εσωτερικό Διάστημα πρέπει να εσωστρέψουμε την *προσοχή* μας *που* είναι μια *ιδιότητα της ψυχής,* από τον έξω κόσμο και να την στρέψουμε «εντός». Τώρα η προσοχή μας βρίσκεται στραμμένη στο εξωτερικό μας περιβάλλον δια μέσου των αισθητήριων οργάνων. Έχουμε 9 ανοίγματα. 2 μάτια, 2 αυτιά, 2 ρουθούνια, στόμα και 2 ανοίγματα κάτω. Η προσοχή μας μέσα από αυτά τα ανοίγματα είναι απασχολημένη σε αισθητηριακές απολαύσεις. Κανονικά πρέπει η ψυχή να ελέγχει το νου και ο νους να ελέγχει τις αισθήσεις. Αλλά συμβαίνει το αντίθετο. Είμαστε ενσωματωμένες ψυχές. Ο νους και η ψυχή μας βρίσκεται μαζί σε ένα ανθρώπινο σώμα. Οι αισθήσεις μας, παρασύρουν το νου μας και επειδή νους και ψυχή είναι στενά συνδεδεμένα μεταξύ τους, μαζί με το νου έλκεται προς τα κάτω και η ψυχή, παρασυρμένη από τις αισθητηριακές απολαύσεις. Έτσι γινόμαστε ανήμποροι να απαλλαγούμε από τους πειρασμούς του έξω κόσμου και αποφεύγουμε να εσωστρέψουμε την προσοχή μας και να γνωρίσουμε τους Εσωτερικούς κόσμους.

Δεν είναι παράδοξο ότι από τη μια μεριά ο Θεός μας ζητάει να ζούμε μια ηθική και πνευματική ζωή από την άλλη έχει γεμάτο το δρόμο μας με πειρασμούς;

Η κατάστασή μας πολύ παραστατικά περιγράφεται από τον μεγάλο Πέρση Σούφι Khwaja Hafiz που έλεγε «Ο άνθρωπος είναι δεμένος πάνω σε μια σανίδα και τον έχουν ρίξει στη μέση του ωκεανού. Έχει όμως την εντολή να προσέξει να μη βρέξει

τα ρούχα του». Όταν ο άνθρωπος αντιληφθεί τη δυστυχία στην οποία βρίσκεται και δει ότι δεν υπάρχει βοήθεια από πουθενά, τότε βγάζει μια φωνή απόγνωσης μέσα από τα βάθη της καρδιάς και της ψυχής του και προσεύχεται στο Θεό να έρθει βοηθός του. Ο Gobing Singh ένας Τέλειος Διδάσκαλος του 18ου αιώνα έλεγε ότι «Ο Θεός ακούει καλλίτερα τη φωνή που έρχεται μέσα απ' τα βάθη της καρδιάς ενός μυρμηγκιού παρά την κλαγγή ενός ελέφαντα». Ένας από τους στίχους που έχω γράψει στην Ινδική γλώσσα λέει:

Sunne ga rooh ko parwaaz dey ke kekh zaraa,
Qareeb haiysey aewaz dey ke dekh zaraa

Είναι υποχρεωμένος να σε ακούσει,
Δεν έχεις παρά να σηκώσεις το πνεύμα
Είναι τόσο κοντά σου,
Φώναξέ Τον, Αυτός σίγουρα θα ανταποκριθεί.

Ο Θεός πραγματικά ακούει τις παρακλήσεις που έρχονται μέσα από την καρδιά και την ψυχή των ειλικρινών αναζητητών και στέλνει κάτω, από τους πιο ψηλούς ουρανούς, αγίους και Διδασκάλους για να μας απαλλάξει από τα δεσμά των γήινων επιθυμιών και προσκολλήσεων. Ο Διδάσκαλος που θα μας μυήσει, μας δείχνει τον τρόπο πως να εσωστρέφουμε την προσοχή μας από τον έξω κόσμο στον Έσω, μας δίνει μια απευθείας πρώτο χέρι εμπειρία επαφής με το Λόγο και τελικά μας παίρνει πίσω στο σπίτι του Πατέρα.

Όπως στο εξωτερικό διάστημα χρησιμοποιούμε τη σεληνάκατο, προκειμένου να ταξιδέψουμε στο Εσωτερικό διάστημα χρησιμοποιούμε σαν όχημα το Θείο Λόγο ή Naam. Ο Διδάσκαλος Nanak έλεγε:

Το Naam έφερε σε ύπαρξη όλους τους
κόσμους και όλα τα σύμπαντα,
Το Naam στηρίζει όλη τη
ζωή και τη Δημιουργία.

Το Φως του Θεού και η Μουσική των Σφαιρών είναι οι πρωταρχικές εκδηλώσεις της Δημιουργικής Δύναμης [του Λόγου] που έφερε σε ύπαρξη όλα τα Εσωτερικά πνευματικά επίπεδα, όλα τα σύμπαντα, την ανθρωπότητα και όλες τις μορφές ζωής. Από την αρχή της Δημιουργίας είναι ο Νόμος του Θεού έτσι, ώστε για να επιστρέφει μια ψυχή στο Θεό, να πρέπει να έρθει σε επαφή με αυτό το Φως του Θεού και τη Μουσική των Σφαιρών.

Καθώς χρειαζόμαστε το όχημα του Naam ή Λόγου για το ταξίδι μας στο Εσωτερικό διάστημα, προβάλει η ερώτηση «Πως μπορούμε να μπούμε μέσα σ' αυτό το όχημα»; Σύμφωνα με τη Surat Shabd Yoga ή Μονοπάτι των Διδασκάλων, η πιο φυσική μέθοδος για να το πετύχουμε είναι να ενώσουμε την προσοχή μας (surat) με το Λόγο. Μόνον όταν ζεύξουμε την προσοχή μας με το Λόγο (Shabd) μπορούμε να ξαναενωθούμε με την Πηγή μας. Η διαδικασία του διαλογισμού αρχίζει όταν συγκεντρωνόμαστε στην έδρα της ψυχής μέσα στο σώμα, στον Τρίτο Οφθαλμό. Καθώς η προσοχή ακινητοποιείται στο Οφθαλμικό κέντρο (chakra), το σκοτάδι, που αρχικά υπάρχει μπρος από τα κλειστά μάτια μας, αρχίζει μετά από λίγα λεπτά να διασκορπίζεται από το Φως του Θεού. Συγχρόνως με την Εσωτερική όραση, αρχίζουμε να ακούμε και τον Ήχο ή Θεία Μελωδία. Αυτή η πρακτική είναι γνωστή σαν Bhajan ή ακρόαση του Ακουστικού ρεύματος. Καθώς η συνειδητότητα μας συγκεντρώνεται στο Οφθαλμικό κέντρο (Τρίτο Οφθαλμό) αρχίζουμε να αισθανόμαστε ένα ελαφρύ μούδιασμα στο σώμα. Τα κινητικά ρεύματα του σώματος* παραμένουν ανεπηρέαστα, αλλά το αισθητικό ρεύμα της ψυχής αρχίζει να αποσύρεται προς τα πάνω. Η απόσυρση αυτή είναι παρόμοια με κείνη την ώρα του θανάτου του φυσικού μας σώματος, αλλά επιτυγχάνεται με τη θέλησή μας και κάτω από τον έλεγχο, την προστασία και την καθοδήγηση του Διδασκάλου. Είναι ανώδυνη και γεμάτη ευδαιμονία. Η διαδικασία αρχίζει με το simran ή Εσωτερική όραση

***** *Τα κινητικά ρεύματα ή πρανικά ρεύματα (pranas) ανήκουν στο αστρικό σώμα και κανονίζουν τις αυτόματες λειτουργίες του φυσικού μας σώματος, όπως την αναπνοή, την κυκλοφορία του αίματος, τις κινήσεις των εντέρων, την πέψη, το μεγάλωμα των τριχών και των νυχιών, τη λειτουργία των νεφρών και όλες τις φυσικοχημικές αντιδράσεις, ενζυματικές λειτουργίες κ.λπ.***

r

και επιταχύνεται με το bhajan ή Εσωτερική ακρόαση της Μουσικής των Σφαιρών.

Όταν βγούμε από το σώμα τελείως, τότε αντικρίζουμε την Ακτινοβόλο ή Εσωτερική ή Αστρική μορφή του Διδασκάλου [Εσωτερικός Διδάσκαλος-Παράκλητος-Guru Dev]* και διαπιστώνουμε ότι αντίθετα με κάθε άλλο δάσκαλο, συγγενή ή φίλο, ο Διδάσκαλος είναι ενωμένος μαζί μας. Βρίσκεται πολύ κοντά μας. Πιο κοντά απ' ότι εμείς είμαστε με το σώμα μας. Αναγνωρίζοντας ότι ακατάπαυστα μας προστατεύει και μας καθοδηγεί,** αφηνόμαστε στη θέλησή του και αυτός πλέον με το στιβαρό του χέρι μας κρατάει και μας περνάει από τα διάφορα πνευματικά επίπεδα και δεν σταματάει μέχρι να μας ενώσει με το Δημιουργό.***

Εκτός όμως από το πεδίο εκτόξευσης και το διαστημόπλοιο, για ένα ταξίδι στο διάστημα χρειάζεται πιλότος και σύστημα κατεύθυνσης. Στην περίπτωση του εξωτερικού διαστήματος, χιλιάδες τεχνικοί και επιστήμονες συγκεντρώνουν πληροφορίες και προγραμματίζουν υπολογιστές προκειμένου να επιτρέψουν σ' αυτούς που είναι στο διαστημόπλοιο να ταξιδεύουν με ασφάλεια. Για το ταξίδι όμως στο Εσωτερικό διάστημα, δεν χρειαζόμαστε παρά τη βοήθεια ενός Ειδήμονα και αυτός είναι ο Διδάσκαλος. Είναι ο Ζων Διδάσκαλος κάθε εποχής που θα μας δώσει την κατάλληλη καθοδήγηση και θα μας πάρει με το όχημα του Θείου Λόγου στον τελικό μας προορισμό. Μας διδάσκει πως να υπερβαίνουμε τη συνειδητότητα του σώματός μας και μας προσφέρει μια πρώτο χέρι εμπειρία από το φως του Θεού και τη Μουσική των Σφαιρών.

** Ο Παράκλητος ή Πνεύμα της Αλήθειας στη Χριστιανική Βίβλο.***

***** Με κανένα άλλο τρόπο δεν μπορούμε να φθάσουμε τον Πατέρα παρά μόνο μέσω του Τέλειου Διδάσκαλου. Μέσω του ζωντανού Θεανθρώπου της εποχής. «Ουδέ ίς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δΤ εμού» Ιωάννης 14:6.***

****** «Συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ· διότι εάν δεν απέλθω ο Παράκλητος δεν θέλει έλθει προς εσάς. Αλλ' αφού απέλθω θέλει έλθει προς εσάς». «Ο δε Παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιο, [ο Λόγος] τον οποίον θέλει πέμψει ο Πατήρ εν τω ονόματί μου, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον προς εσάς». [Εξήγηση] Οι μαθητές τον Ιησού ήταν προσκολλημένοι στη φυσική Του μορφή. Όταν έφευγε θα προσπαθούσαν να έρθουν σε επαφή με τον Παράκλητο για να τους οδηγήσει στα Εσωτερικά πνευματικά επίπεδα. Γι ' αυτό ήταν για το συμφέρον των μαθητών Τον ο ίδιος να φύγει.***

Πολύ συχνά με ρωτάνε για την αναγκαιότητά του να έχει κανείς ένα ζωντανό δάσκαλο ή guru, όταν θελήσει να ακολουθήσει κάποιο πνευματικό μονοπάτι. Ο κόσμος λέει ότι έχουμε τόσους μεγάλους δασκάλους σαν τον Βούδα, τον Μαχαβίρα, τον Ιησού, τον Nanak, τον προφήτη Μωάμεθ και άλλους, γιατί να χρειαζόμαστε ένα ζωντανό δάσκαλο τώρα;

Είναι πράγματι παράδοξο το ότι η ερώτηση αυτή γίνεται για την πνευματικότητα και όχι και για οποιαδήποτε άλλη γήινη δραστηριότητα, για την οποία αναντίρρητα δεχόμαστε την ανάγκη για ένα ζωντανό δάσκαλο.

Όσον αφορά τις ακαδημαϊκές σπουδές, γνωρίζουμε ότι ένας ζωντανός δάσκαλος είναι απαραίτητος για να μας διδάξει μία επιστήμη η μία τέχνη. Για το λόγο αυτό στέλνουμε τα παιδιά μας στο σχολείο και αργότερα στα κολλέγια και τα πανεπιστήμια. Αν θέλω να κάνω ένα πείραμα φυσικής, σίγουρα θα απευθυνθώ σε ένα ειδικό καθηγητή ή καθηγήτρια της φυσικής, χωρίς να με ενδιαφέρει η καταγωγή, το θρήσκευμα και το έθνος τους. Το ίδιο ισχύει και για τις καλές τέχνες. Όταν θέλουμε να μάθουμε μια από τις καλές τέχνες, πρέπει να μαθητεύσουμε κοντά σε κάποιο ειδικό αρτίστα. Εγώ για παράδειγμα είμαι ποιητής και είχα πάει κοντά σε ένα διάσημο ποιητή της Ουρδικής γλώσσας τον Janab Shamin Karhani, ο οποίος με δίδαξε πρόσοδο και πολλά άλλα λεπτά σημεία της ποίησης.

Εάν λοιπόν είναι απαραίτητος ένας ζωντανός δάσκαλος στον υλικό τομέα, γιατί να μη δεχθούμε ότι θα πρέπει το ίδιο να ισχύει και για την πνευματικότητα; Ακόμα στην περίπτωση του μυστικισμού υπάρχουν και δύο ιδιαίτεροι λόγοι που χρειαζόμαστε ένα ζωντανό οδηγό.

Ο Ιησούς έλεγε ότι, όταν μιλούσε στα πλήθη, μιλούσε με παραβολές αλλά όταν μιλούσε στους μαθητές του, μιλούσε με την πραγματική σημασία των λέξεων. Οι γραφές περιγράφουν Εσωτερικές εμπειρίες και αποκαλύψεις που έγιναν σε άγιους, άνδρες και γυναίκες και σε προφήτες. Οι άγιοι μιλάνε πολλές φορές για περιοχές που είναι πάνω από τη σφαίρα της ανθρώπινης νόησης και για το λόγο αυτό χρησιμοποιούν παραβολές, αλληγορίες και συμβολισμούς. Εάν λοιπόν δεν έχουμε την καθοδήγηση ενός

Θεανθρώπου που ο ίδιος έχει διασχίσει όλα τα Εσωτερικά επίπεδα και που ταξιδεύει κάθε μέρα, στην πραγματικότητα πολλές φορές την ημέρα σ' αυτά, μπορεί να εκλαμβάνουμε τις πραγματικότητες σαν αλληγορίες και τις αλληγορίες σαν πραγματικότητες. Οι γραφές έχουν αξία αναμφισβήτητη, σαν αναφορές σε παλαιές αποκαλύψεις, αλλά αν θέλουμε να δούμε μέσα απ' αυτές τα αιώνια μηνύματα πρέπει να βοηθηθούμε από κάποιο ζωντανό Ειδήμονα. Τα μηνύματα των γραφών είναι σαν την «Κοιμισμένη Βασιλοπούλα» που μόνο όταν τη φιλήσει ο «Πρίγκιπας» ξανάρχεται στη ζωή. Πραγματικά, ο Διδάσκαλος, αυτός ο Ζων Θεάνθρωπος κάθε εποχής, όταν με το «Μαγικό Ραβδί του» ακουμπήσει τις παλαιές γραφές, μπορεί να τις κάνει να μιλήσουν με μια ευκρίνεια θαυμαστή που να μας αφήνουν κατάπληκτους.

Ακόμα, η γνώση είναι ένα μόνο μέρος στο βασίλειο της πνευματικότητας και μάλιστα ένα μικρό μέρος. Ο μυστικισμός στηρίζεται σε απευθείας και πρώτο χέρι εμπειρίες. Δεν είναι δόγμα ή τυφλή πίστη. Γι' αυτό και ένας άγιος είπε «Αν δεν δω με τα ίδια μου τα μάτια, δεν πιστεύω ούτε αυτά που λέει ο δάσκαλός μου». Χρειάζεται να έχουμε προσωπική εμπειρία της Εσωτερικής πραγματικότητας. Πρέπει εμείς οι ίδιοι να γνωρίσουμε το Εσωτερικό Διάστημα. Και αν η βοήθεια του Διδασκάλου είναι βασική για να καταλάβουμε τις γραφές, γίνεται απαραίτητη και κεφαλαιώδης αν θελήσουμε να γνωρίσουμε την Εσωτερική πραγματικότητα. [Αυτός είναι ο δεύτερος ιδιαίτερος λόγος που πρέπει να έχουμε ένα ζωντανό οδηγό]. Χρειαζόμαστε κάποιον που ο ίδιος να έχει διασχίσει το Εσωτερικό διάστημα, που να έχει διασχίσει όλα τα Εσωτερικά πνευματικά επίπεδα και να έχει ενωθεί με το Θεό. Πραγματικά είναι ουσιαστική και κρίσιμη η βοήθεια του Διδασκάλου για την επιτυχία του ταξιδιού μας και με κανένα τρόπο δεν πρέπει να υποτιμηθεί αυτή η βοήθεια.

Αρχικά είναι ο Διδάσκαλος που όταν έρθει η κατάλληλη ώρα*

Η κατάλληλη ώρα είναι όταν η ψυχή λάβει σε κάποιο στάδιο της εξέλιξης της τη Θεία Χάρη. Όπως λέει ο Ιωάννης «Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ, εάν δεν ***ελκύσει αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με» Ιωάν. 6:44 «Πας λοιπόν όστις ακούσει παρά του Πατρός και μάθει έρχεται προς εμέ» Ιωαν. 6:45 «Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ, εάν δεν είναι δεδομένο εις αυτόν εκ του Πατρός μου»Ιωαν. 6:65.***

τραβάει το μαθητή κοντά του, και όπως έλεγε ένας Σούφι «Η αγάπη, πρώτα πηγάζει από την καρδιά του Αγαπημένου [Διδάσκαλου]». Είμαστε όλοι «πρόβατα απολωλότα» και δεν μπορούμε να βρούμε το δρόμο μας χωρίς τη βοήθεια του ποιμένα. Δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε ούτε «ποιος» είναι ο Αγαπημένος μας. Είναι ο Θεάνθρωπος που με τη μεγάλη του ευσπλαχνία μας παρέχει τη Χάρη του και μας τραβάει κοντά του με την ακτινοβολία του.** Φέρνει μαζί του τους ανείπωτους θησαυρούς της Θεότητας από τον ίδιο τον Κύριο και ο μοναδικός σκοπός του είναι τους θησαυρούς αυτούς να τους μοιράσει. Δεν εξετάζει τα παραπτώματα, τους περιορισμούς και τα αμαρτήματά μας. Εάν έκανε έτσι, ποιος θα ήταν άξιος για τα θεία δώρα του; Το μεγαλύτερο δώρο με το οποίο μας αξιώνει είναι αυτό, τού να μας δώσει τη *«μύηση»* ή *«επαφή με τη δύναμη τον Ιερού Λόγου ή Naam»*.

Ο Διδάσκαλος δεν είναι ένας κοινός θνητός για να υπόκειται στους περιορισμούς των ανθρώπων. Έχοντας ενωθεί με τον Κύριο, είναι φορέας των Ιδιοτήτων του Κυρίου. Μας οδηγεί και μας προστατεύει σε κάθε μας βήμα και σε κάθε μας δυσκολία, χωρίς εμείς να αντιλαμβανόμαστε τίποτα. Μόνο όταν τον αντικρύσουμε Εσωτερικά στην ακτινοβόλο του μορφή, βλέπουμε ότι μας κρατάει κάτω από τα προστατευτικά του φτερά και μας κατευθύνει σταθερά να διασχίσουμε τα Εσωτερικά επίπεδα.

Οι πολύπλοκοι χειρισμοί και οι άγνωστοι κίνδυνοι που έχει να αντιμετωπίσει το διαστημόπλοιο που ταξιδεύει στο εξωτερικό διάστημα, υποχρέωσαν τους επιστήμονες να χρησιμοποιούν ειδικά συστήματα κατεύθυνσης στα κέντρα ελέγχου που βρίσκονται στο πεδίο εκτόξευσης. Κάτι παρόμοιο γίνεται και με τον Ζώντα Διδάσκαλο. Αν και μπορεί να βρίσκεται χιλιάδες μιλιά μακριά, παρέχει οδηγίες και βοήθεια συνεχώς στους μαθητές του δια μέσου της δύναμης που έχει η μεταβίβαση της σκέψης, καθώς από μία άποψη το ταξίδι στο Εσωτερικό διάστημα είναι γεμάτο με ακόμα περισσότερους κινδύνους από ότι το ταξίδι στο εξωτερικό διάστημα. Το μονοπάτι είναι σπαρμένο με παγίδες και πειρασμούς. Δεν είναι εύκολο επίτευγμα να πάει

*** «Εγώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου...)) Ιωαν. 15:19 «Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι ' εμούν Ιωαν. 14:6.***

κανείς πέρα από την επιρροή του νου [υλικό, αστρικό και αιτιατό επίπεδο] που είναι ένας πολύ πανούργος σύμβουλος και βρίσκει ένα εκατομμύριο διαφορετικούς τρόπους για να κρατάει την ψυχή κάτω από την επιρροή του. Εάν κατορθώσουμε να φθάσουμε στον τελικό μας προορισμό, αυτό θα οφείλεται στην άπειρη αγάπη και Χάρη του Διδασκάλου, διότι μόνοι μας δεν είναι δυνατό να προχωρήσουμε. Χωρίς τη συνεχή του καθοδήγηση, υποστήριξη και προστασία θα είχαμε χαθεί χίλιες φορές, πριν ακόμα περάσουμε τα πρωταρχικά στάδια του ταξιδιού μας.

Ο Διδάσκαλός μου Hazur Baba Sawan συνήθιζε να λέει «Θεώρησέ με σαν τον μεγαλύτερο αδελφό ή τον πατέρα σου. Θεώρησέ με σαν ένα παλιό φίλο ή σαν ένα δάσκαλό σου. 'Άκουσε τι σου λέω και κάνε πράξη αυτό που σε διδάσκω. Όταν κάποτε με δεις Εσωτερικά, τότε δώσε μου εσύ όποιο όνομα θέλεις».

Όταν ταξιδεύουμε στο διάστημα, χρειαζόμαστε ένα ειδικό καύσιμο για το διαστημόπλοιο. Τα συνηθισμένα είδη καυσίμων δεν μπορούν να μας χρησιμεύσουν για ένα τέτοιο ταξίδι. Για το ταξίδι στο Εσωτερικό διάστημα χρειαζόμαστε επίσης ένα πολύ ειδικό καύσιμο και αυτό είναι η θεία αγάπη. Εάν έχουμε σαν τελικό μας σκοπό να γίνουμε ένα με το Θεό, θα το κατορθώσουμε μόνο αν αναπτύξουμε αγάπη γι' Αυτόν και για όλη τη Δημιουργία. Η λέξη αγάπη έρχεται εύκολα στα χείλη μας και είναι συνυφασμένη με την αδελφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων, την ανάγκη για κατανόηση και την ευσπλαχνία. Αυτή είναι η έννοια της αγάπης στο νοητικό επίπεδο. Είναι μία έννοια που μπορούν να την ψελλίσουν τα ανθρώπινα χείλη και που εύκολα βγαίνει από το στόμα μας. Δεν πιστεύουμε στην αγάπη από τα βάθη της καρδιάς και της ψυχής μας.

Οι άγιοι μιλάνε για μια άλλη αγάπη που διαπερνά κάθε άτομο και κάθε κύτταρο της ύπαρξής μας. Είναι μια αγάπη η οποία απευθύνεται προς το Θεό και προς όλα τα ανθρώπινα πλάσματα συγχρόνως. Είναι μια αγάπη που δεν αφορά μόνο αυτή τη ζωή ή αυτό τον κόσμο αλλά κάθε ζωή και κάθε κόσμο πάνω από το υλικό επίπεδο. Περιλαμβάνει όλη τη Δημιουργία.

Το κάθε τι που δημιούργησε ο Θεός. Εάν δεν κατορθώσουμε να αγαπάμε τα δημιουργήματα του Θεού, είτε άνθρωποι, είτε ζώα, είτε πουλιά είναι, δεν αγαπάμε τον ίδιο τον Δημιουργό τους. Είναι η αγάπη που μας εμπνέει, όπως ενέπνεε τον Άγιο Φραγκίσκο της Ασίζης, που θεωρούσε ακόμα και τον γάιδαρο του, αδελφό του.

Η πνευματική επιστήμη μας οδηγεί στο να γίνουμε συγκροτημένα και ολοκληρωμένα ανθρώπινα όντα. Αποτελούμαστε από τρία μέρη: σώμα, νου και ψυχή. Έχουμε ένα φυσικό σώμα και είναι σωστό αυτό το σώμα να το διατηρούμε σε υγεία και σε καλή φυσική κατάσταση. Με τον ίδιο τρόπο έχουμε μια διάνοια την οποία πρέπει να προσπαθήσουμε να την αναπτύξουμε κατά το δυνατό καλλίτερο τρόπο. Με αυτή τη διάνοια έχουμε επιτύχει τα τελευταία χρόνια μεγάλα επιτεύγματα στον τομέα της επιστήμης και της τεχνολογίας με αποτέλεσμα σήμερα να έχουμε πολλές γνώσεις για τους κόσμους που μας περιβάλουν. Αλλά, εκτός από το σώμα και τη διάνοια* έχουμε και την ψυχή, η οποία αν και δίνει τη ζωή στα δύο προηγούμενα, την έχουμε παραμελήσει.

Αυτό λοιπόν που μας συνιστούν οι άγιοι και οι μύστες είναι να αναπτύξουμε μαζί με το σώμα και τη διάνοια, και την πνευματικότητα, γιατί μόνο έτσι μπορούμε να ελπίζουμε να ολοκληρωθούμε σαν άτομα και να συνειδητοποιήσουμε το απερίγραπτο δυναμικό που έχουμε μέσα μας.

Σε ένα από τα ταξίδια μου στην Αμερική, όταν συνάντησα έναν αστροναύτη που είχε πατήσει τη σελήνη, μιλήσαμε για τα ταξίδια στο εξωτερικό και το Εσωτερικό διάστημα. Υπάρχει ένας παραλληλισμός και μία σχέση μεταξύ τους. Του εξήγησα και εκείνος συμφώνησε και μου είπε ότι όταν το διαστημόπλοιό του απογειώθηκε από τη γη, δεν ήταν παρά ένας επιστήμονας του οποίου ο νους ήταν συγκεντρωμένος αποκλειστικά στη δύσκολη αποστολή την οποία του είχαν αναθέσει. Όταν αντίθετα είχε τελειώσει την αποστολή του στη σελήνη και επέστρεφε στη γη, άρχισε να παρατηρεί τους πλανήτες και τα ουράνια σώματα

**** Διάνοια, είναι το μέρος εκείνο του νου που μας χρησιμεύει για την αντίληψη στο φυσικό μόνο κόσμο.***

που έβλεπε μπροστά του. Αυτή η μητέρα γη μας, με τη γαλάζια της άλω που την περιβάλει, του φαινότανε τόσο εξαιρετικά όμορφη, που τον γέμισε με αγάπη για όλα όσα αυτή περικλείει και για όλες τις μορφές της ζωής που αυτή διατηρεί. Εάν έφυγε από τη γη σαν επιστήμονας, σίγουρα γύρισε σ' αυτή σαν μυστικιστής.

Από την ημέρα που βγήκαμε απ' αυτόν τον πλανήτη, η προσωπικότητά μας απέκτησε μια διαπλανητική διάσταση. Και εάν το ταξίδι στο εξωτερικό διάστημα μπόρεσε να μεταμορφώσει τους τρόπους αντίληψής μας, σκεφτείτε ένα ταξίδι στο Εσωτερικό διάστημα, πόσο περισσότερο θα διεύρυνε αυτή μας την αντίληψη.

Είναι ουσιώδες ότι οι μεγαλύτεροι εκφραστές αυτής της παγκόσμιας αγάπης που γνώρισε ο κόσμος, ήταν οι άγιοι και οι μύστες, οι γνώστες δηλαδή του Εσωτερικού διαστήματος. Είναι αυτοί που μας έκαναν να αναγνωρίσουμε την Πατρότητα του Θεού και την Αδελφοσύνη των ανθρώπων. Η αγάπη σύμφωνα με αυτά που μας είπαν δεν είναι κάτι αφηρημένο, αλλά μια ζωντανή πραγματικότητα. Οι ίδιοι υπήρξαν σύμβολα προσφοράς και θυσίας. Τα αρχεία του μυστικισμού και της πνευματικότητας είναι γεμάτα από περιστατικά που με τη θέλησή τους και με μόνο κίνητρο την αγάπη, άνθρωποι δώσανε τη ζωή τους για συνανθρώπους τους. Για μας στον εξωτερικό κόσμο, η ενότητα και μοναδικότητα κάθε μορφής ζωής είναι μια νοητική υπόθεση και παραδοχή. Όταν όμως μάθουμε να εισερχόμαστε «εντός», η δύναμη της όρασης και η αντίληψή μας μεγαλώνει και καθώς προοδεύουμε στο Εσωτερικό μονοπάτι βλέπουμε το Φως του Θεού να ακτινοβολεί μέσα από κάθε αντικείμενο γύρω μας. Τότε είναι που καταλαβαίνουμε την απέραντη ταπεινότητα των αγίων, καθώς στα μάτια ενός που μπορεί ενσυνείδητα να εισέλθει στο Εσωτερικό διάστημα, τόσο τα ελάχιστα όσο και τα ψηλότερα δημιουργήματα, είναι ευλογημένα με θεότητα.

Εάν αγαπάμε όλα τα δημιουργήματα, τότε δεν υπάρχουν εχθροί και ξένοι. Δεν υπάρχει λόγος για βία και για πόλεμο. Θα ζήσουμε σε τέλεια αρμονία και ειρήνη σαν παιδιά ενός κοινού Πατέρα. Αυτός είναι ο στόχος στον οποίο οι άγιοι και οι μύστες

προσπαθούσαν ανέκαθεν να κατευθύνουν την προσοχή μας. Έρχονται και μας λένε: «Οι άνθρωποι δεν είμαστε το σώμα, αλλά κάποιο πνεύμα. Να έχετε γι' αυτό απόλυτη βεβαιότητα. Μάθετε να υπερβαίνεται τη συνειδητότητα του σώματός σας και εξερευνείστε το θαυμαστό Εσωτερικό διάστημα. Ανακαλύψτε μόνοι σας τη θειότητά σας καθώς και αυτή όλης της Δημιουργίας».

Ο διδάσκαλος Hazur Baba Sawan με τον Αμερικανό Julian Johson και τον μετέπειτα Διδάσκαλο Kirpal. 1938.

Το Τέλειο Όχημα

Καθώς περνούσαν οι αιώνες, στα διάφορα μέρη του κόσμου, η ανθρωπότητα προσπάθησε να αναπτύξει διάφορες τεχνικές για να εξερευνήσει το Εσωτερικό διάστημα. Οι εξερευνητές του Εσωτερικού διαστήματος άφησαν πίσω τους στοιχεία από τα ταξίδια και τις εξερευνήσεις τους και αυτές τις αναφορές τις έχουμε σήμερα με τη μορφή των Γραφών των διαφόρων θρησκειών.

Πολλοί από τους άγιους που παρουσιάστηκαν σε διαφορετικά μέρη και σε διαφορετικές εποχές της ιστορίας, κατόρθωσαν να απελευθερώσουν την ψυχή από το σώμα τους, να διασχίσουν

τα διάφορα βασίλεια του Εσωτερικού διαστήματος και να λύσουν το μυστήριο της ζωής και του θανάτου, φθάνοντας στον τελικό τους προορισμό, στην επαφή τους δηλαδή με την Πηγή της Ζωής. Σήμερα αυτοί που επιθυμούν να ταξιδέψουν στο Εσωτερικό διάστημα μπορούν να πάρουν μερικές πληροφορίες γι’ αυτό τους το ταξίδι από τις Γραφές μη ξεχνώντας όμως ότι η απλή ανάγνωση διαφόρων πληροφοριών δεν είναι αρκετή και ότι θα πρέπει να αποκτήσουμε οι ίδιοι, προσωπικές εμπειρίες.

Ο κόσμος ευχαριστιέται να ασχολείται με ιεροτελεστίες και λιτανείες, να πηγαίνει σε ναούς και εκκλησίες, να ακούει λειτουργίες και κηρύγματα. Παρ’ όλο ότι αυτές οι ενέργειες μπορούν να μας ενισχύσουν τη διάθεση για Εσωτερική ζωή στην πραγματικότητα δεν μπορούν να μας βοηθήσουν να τη βιώσου- με. Αυτές οι εξωτερικές ενέργειες και μέθοδοι είναι στην ουσία συμβολισμοί των Εσωτερικών αληθειών και δεν πρέπει να περιμένουμε ότι θα μας είναι περισσότερο χρήσιμες από ότι ένα παιδικό ομοίωμα σεληνακάτου, σε κάποιον που θέλει να πάει στη σελήνη. Εάν επιθυμούμε να απολαύσουμε τη γοητεία του Εσωτερικού διαστήματος, πρέπει οι ίδιοι να κάνουμε το ταξίδι.

Οι πιο συστηματικές και ουσιαστικές προσπάθειες για Εσωτερισμό και πνευματικότητα έχουν γίνει στην Ανατολή. Η Ινδία υπήρξε το λίκνο πολλών μορφών γιόγκα και η λέξη γιόγκα* δεν πρέπει να μας φέρνει στο νου μόνο ορισμένες στάσεις του σώματος και ασκήσεις, οι οποίες βοηθούν το σώμα να αποκτήσει ευλυγισία και να διατηρήσει την υγεία του. Η πρωταρχική σημασία της λέξης είναι πειθαρχία. “Yoking of one’s self ” σημαίνει, να πειθαρχήσει κανείς τον εαυτό του. Ο σκοπός αυτής της αυτοπειθαρχίας είναι μία κατάσταση που λέγεται samadhi. Ο όρος samadhi είναι σανσκριτικός και σημαίνει κατάσταση μοναδικότητας και ενότητας με μια κοινή ρίζα ή αιτία. Με άλλες λέξεις γιόγκα σημαίνει το να πειθαρχήσει, να ταυτίσει και να ενώσει κάποιος τον εαυτό του με το Δημιουργό.

Η Bhagavad Gita αναφέρεται με λεπτομέρεια στις διάφορες μορφές γιόγκα. Αυτοί που ενδιαφέρονται για πνευματικότητα στη Δύση, σήμερα έχουν τη δυνατότητα να μπορούν στο

* ***Yoga και religion, ετυμολογικά είναι έννοιες ταυτόσημες.***

τόπο τους να διαλέξουν και να ακολουθήσουν κάποια σχολή γιόγκα ή κάποιο μυστικιστικό μονοπάτι. Τί είναι όμως εκείνο που πραγματικά ο κάθε ένας από μας χρειάζεται; Έχει μεγάλη σημασία να ξέρουμε αν δεν θέλουμε να χάσουμε την ευκαιρία που μας προσφέρει αυτή η ζωή. Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα δεν είναι καθόλου εύκολη, καθώς κάθε είδος γιόγκα βεβαιώνει τους ενδιαφερομένους ότι αυτή είναι ανώτερη από όλες τις άλλες μορφές γιόγκα.

Στην προσπάθειά μας να διαλέξουμε κάποιο μονοπάτι κατάλληλο για την εποχή μας, πρέπει πρώτα να προσέξουμε τη φιλοσοφία της παραδοσιακής γιόγκα και μετά να διερευνήσου- με την Shurat Shabd Yoga ή αλλιώς Μονοπάτι του Εσωτερικού Φωτός και Ήχου, ή Μονοπάτι των Διδασκάλων. Στη συνέχεια θα πρέπει να εξετάσουμε 4 παράγοντες: α) την φυσικότητα β) την ταχύτητα γ) την ασφάλεια και δ) το τελικό στόχο και σκοπό.

Είμαστε στην πραγματικότητα ψυχές, άσχετα αν γενικά νομίζουμε ότι είμαστε σώμα και νους μόνο. Κάθε ψυχή είναι ντυμένη με ένα υλικό σώμα, όπως το φυσικό μας σώμα ντύνεται με ρούχα. Σύμφωνα με τις αρχές του μυστικισμού η ψυχή μας δεν έχει μόνο το φυσικό σώμα που είναι γνωστό σαν *anna-mai kosha,* αλλά έχει 4 ακόμα αόρατα καλύμματα το ένα λεπτότερο από το άλλο που την καλύπτουν. Τα περιβλήματα αυτά είναι το *pran-mai kosha,* το *mano-mai kosha* το *gyan-mai kosha* και το *anand-mai kosha.*

Η προσπάθεια του αναζητητή είναι να απορρίψει ένα-ένα όλα αυτά τα καλύμματα, ώστε η ψυχή του να αναγνωρίσει ποιά είναι και να αντιληφθεί ότι είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό*. Για να επιτύχει αυτό το σκοπό υπάρχουν οι ορθόδοξες μορφές γιόγκα καθώς και αυτές που αποτελούν την σύγχρονή τους έκφραση και που αρχίζουν από πολύ χαμηλά**. Είναι όλες τους παραλλαγές λίγο ή πολύ της Ashtang Yoga του Patanjali που είναι γνωστή και με το όνομα Οκτάπτυχο Μονοπάτι (eightfold path). Στοχεύουν: α) Στο να απειθαρχήσουμε το σώμα και το νου

**** Αυτό λέγεται Αυτογνωσία. Το Γνώθι ο ’ εαυτόν του Σωκράτη.***
***** Από τα κατώτερα κέντρα τον σώματος ή chakras.***

με μια σειρά αυστηρών ασκήσεων, β) στο να καθυποτάξουμε τις πρανικές ενέργειες ή αλλιώς κινητικά ρεύματα του σώματος με τη συγκέντρωση στα chakras και την εκτέλεση αναπνευστικών ασκήσεων και γ) στην ενεργοποίηση της Κουνταλίνης ή οφιοειδούς δύναμης που βρίσκεται κουλουριασμένη και κοιμισμένη στη βάση της σπονδυλικής στήλης.

Οι αναζητητές που ακολουθούν ορισμένες μορφές παραδοσιακής γιόγκα αρχίζουν τις ασκήσεις τους συγκεντρώνοντας τις πρανικές ενέργειες σε ένα από τα χαμηλότερα chakras, συνήθως σ' αυτό που είναι στη βάση της σπονδυλικής στήλης και που είναι γνωστό σαν *guda chakra.* Αν και τα chakras δεν πρέπει να συγχέονται με τα ανατομικά όργανα του σώματος, η θέση τους περιγράφεται σε σχέση με αυτά. Αφού ο αναζητητής γίνει τελείως «κύριος» του guda chakra προχωράει τη συγκέντρωσή του στο αμέσως ψηλότερο chakra μέσα στο σώμα που λέγεται *indri chakra* και βρίσκεται κοντά στο όργανο αναπαραγωγής. Στη συνέχεια όταν γίνει «κύριος» και αυτού του chakra προχωράει στο επόμενο που βρίσκεται κοντά στον αφαλό και λέγεται *nabhi chakra,* μετά στο επόμενο που είναι κοντά στην καρδιά και λέγεται *hriday chakra* και μετά στο αμέσως ψηλότερο που είναι στο λαιμό και λέγεται *kanth chakra.* Τελικά φθάνει στο 6ο κέντρο που είναι ανάμεσα και λίγο πίσω από τα φρύδια και είναι γνωστό σαν *ajna chakra* ή οφθαλμικό κέντρο, ή Τρίτος Οφθαλμός ή Απλός Οφθαλμός ή Tisra-til. Αυτό το κέντρο είναι το σημείο στο οποίο ολοκληρώνεται η απόσυρση των ρευμάτων στο σώμα. Αυτή η μέθοδος ενεργοποίησης και φωτισμού των chakras το ένα μετά το άλλο είναι εξαιρετικά βραδεία και χρονοβόρα.

Υπάρχουν άλλες μορφές γιόγκα που στηρίζονται στη δύναμη του νου και τη δύναμη της διάνοιας για πνευματική πρόοδο. Εάν κάποιος έχει μια ισχυρή διάνοια, μπορεί να χρησιμοποιήσει τη νοητική του διάκριση προκειμένου να κρίνει τί είναι μόνιμο και τί παροδικό, σωστό και λανθασμένο. Όσο πιο σταθερή και σωστή διάκριση έχει, τόσο περισσότερο γίνεται ικανός για νοητική συγκέντρωση. Αυτή είναι η αρχή της *Jnana Yoga.*

Εάν κάποιος άλλος έχει πολύ ισχυρή συναισθηματική φύση,

μπορεί να αναπτύξει αφοσίωση και λατρεία για κάποια έκφραση της θεότητας. Καθώς αναπτύσσεται η συγκέντρωση, ο εξωτερικός κόσμος και το σώμα έρχονται σε δεύτερη μοίρα, ξεχνιούνται και ο αναζητητής αρχίζει να ταυτίζεται όλο και περισσότερο με το αντικείμενο της λατρείας του. Στη συνέχεια καθώς η λατρεία και η αφοσίωση αυξάνουν χάνει «τον μικρό του εαυτό» και αρχίζει να βλέπει τη θεότητα να βρίσκεται μέσα στο κάθε τι γύρω του. Αυτή η μορφή της γιόγκα είναι γνωστή σαν γιόγκα της αφοσίωσης ή *Bhakti Yoga*.

Ας δούμε τώρα με συντομία τη *Surat Shabt Yoga*. Οι άγιοι μας λένε ότι ο Θεός στην Απόλυτή του μορφή είναι Ανώνυμος και Απερίγραπτος. Όταν κάποτε θέλησε να εκφραστεί, η θέλησή Του προκάλεσε ένα κραδασμό, το Λόγο, ο οποίος Λόγος δημιούργησε τα πάντα*. Δημιούργησε όλα τα πνευματικά και το υλικό επίπεδο, όλα τα είδη ζωής που υπάρχουν σ’ αυτά τα επίπεδα και ακόμα τα μέσα, με τα οποία αυτοί που θα ήθελαν να ενωθούν με Αυτόν, να μπορούν να γυρίσουν στην Αιώνια Κατοικία. Αυτά τα μέσα δεν είναι παρά ο ίδιος ο Λόγος που γίνεται σάρκα και τον αποκαλούμε Υιό του Θεού ή Θεάνθρωπο. Οι χαρακτηριστικές ιδιότητες αυτής της Δύναμης [του Λόγου] είναι το Φως και ο Ήχος. Ο Λόγος είναι ακόμα η Δύναμη η οποία υποβαστάζει όλη τη Δημιουργία και πάλλεται μέσα στον καθένα μας** και με την οποία όποιος θέλει μπορεί να έρθει σε επικοινωνία αφού όμως πρώτα κατορθώσει να υπερβεί τη σωματική του συνειδητότητα. Από την στιγμή που αποκτήσουμε με τη μύησή μας από ένα Τέλειο Διδάσκαλο επαφή με το Λόγο, μπορούμε να γυρίσουμε στον Οίκο του Πατέρα.

* ***Λόγος ή Naam ή Άγιο Πνεύμα ή «Θεός εν δράσει» Εν αρχή ήτο ό Λόγος και ό Λόγος ήτο παρά τώ Θεώ καί ό Θεός ήτο ό Λόγος. Πάντα δι’αύτοϋ έγειναν καί χωρίς αυτού δεν έγεινεν ουδέ έν τό όποιον έγεινεν. Εν αύτώ ήτο ζωή και ή ζωή ήτο τό ψώς των ανθρώπων. Καί ό Λόγος έ'γεινε σάρξ καί κατώκησε μεταξύ ήμών. Ιωάννης 1:1-4,14.***

** ***Πατέρας είναι ο Ανώνυμος, Απερίγραπτος, Άπειρος, Ακατάληπτος Θεός. Άγιο Πνεύμα ή Λόγος είναι η ίδια η Θεϊκή Δύναμη σε δημιουργική δράση. Υιός είναι ο Λόγος, η ίδια πάλι Θεϊκή Δύναμη μέσα σε ένα ανθρώπινο πόλο, που έρχεται να βοηθήσει τον άνθρωπο [την ψυχή του] να γυρίσει και να ενωθεί με τον Πατέρα. Αυτό το τρισυπόστατο του Θεού το συναντούμε σε όλες τις γνωστές θρησκείες.***

Σύμφωνα με την Surat Shabd Yoga ή Μονοπάτι των Τελείων Διδασκάλων ή Θεανθρώπων, η ένωση με το Λόγο αποτελεί τον πιο φυσικό τρόπο για την πνευματική μας πρόοδο. Η λέξη Surat σημαίνει προσοχή και η προσοχή είναι μια *((θεμελιώδης ιδιότητα»* της ψυχής. Αυτοί που *ακολουθούν* το Μονοπάτι των Διδασκάλων, στοχεύουν στο να συνδέσουν την Surat με το Λόγο ή Shabd και να ακολουθήσουν στη συνέχεια το Λόγο, πίσω στην Πηγή του.

Βασικός παράγοντας στο Μονοπάτι είναι να αναπτύξει κανείς τη δύναμη της συγκέντρωσης. *Προσοχή, επίγνωση και συνειδητότητα είναι οι βασικές ιδιότητες της ψυχής.* Ο μαθητής μαθαίνει να συγκεντρώνει την προσοχή του στο Οφθαλμικό κέντρο ή Τρίτο Οφθαλμό που είναι η έδρα της ψυχής μέσα στο σώμα.

Για να βοηθήσει ο Διδάσκαλος την καθήλωση της προσοχής μας στο Οφθαλμικό κέντρο και ο νους να μη τρέχει αποδώ και αποκεί, μας εμπιστεύεται πέντε φορτισμένα ονόματα, τα οποία πρέπει να επαναλαμβάνουμε την ώρα του διαλογισμού, όχι με το στόμα αλλά νοερά. Αυτό που δίνει δύναμη στην επανάληψη των ονομάτων, στο simran δηλαδή, δεν είναι οι λέξεις οι ίδιες, αλλά το γεγονός ότι είναι φορτισμένες με την προσοχή του Διδασκάλου που είναι ενωμένος με το Θεό.

Αν παραμείνει η προσοχή μας καθηλωμένη στο Οφθαλμικό κέντρο, το σκοτάδι που στην αρχή βρίσκεται μπρος από τα κλειστά μας μάτια, αρχίζει να διασπάται από Φως. Εάν εξακολουθήσουμε την συγκέντρωσή μας, θα αρχίσουμε να βλέπουμε τα Εσωτερικά αστέρια, τη σελήνη και τον ήλιο. Αυτή η διαδικασία της παρατεταμένης προσήλωσης, ακολουθείται από βαθμιαία απόσυρση των αισθητικών ρευμάτων της ψυχής με αποτέλεσμα να αρχίζουμε να νοιώθουμε ένα ελαφρύ και γλυκό μούδιασμα στο σώμα.

Η δεύτερη μέθοδος διαλογισμού μετά το simran, είναι αυτή που συγκεντρωνόμαστε στον Ήχο ή Shabd και ακούμε τη Θεία Μουσική, με το Εσωτερικό μας αυτί και η οποία βοηθάει ακόμα περισσότερο την απόσυρση των αισθητικών ρευμάτων της ψυχής μέχρι που η ψυχή αποσύρεται από το φυσικό σώμα

και έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου, που θα χρησιμεύσει σαν οδηγός, στο υπόλοιπο ταξίδι μας μέχρι η ψυχή να φθάσει το Δημιουργό της και να ενωθεί με Αυτόν.

Έχοντας λοιπόν συζητήσει τις βασικές αρχές των διαφόρων μορφών γιόγκα, ας εξετάσουμε τους 4 παράγοντες που είναι οι βασικοί για να αποφασίσουμε ποιο είδος γιόγκα θα ακολουθήσουμε. *α) Φυσικότητα:* Για να ακολουθήσει κανείς τις περισσότερες μορφές γιόγκα, πρέπει να είναι προικισμένος με ορισμένες ικανότητες, όπως ακριβώς αυτοί που θέλουν να ταξιδέψουν στο εξωτερικό διάστημα. Ένας μικρός αριθμός ατόμων, σκληρά εκπαιδευμένων, με εξαιρετική υγεία και ειδικά διαλεγμένων, μπορούν να γίνουν αστροναύτες. Το ταξίδι στο εξωτερικό διάστημα είναι για πολύ λίγους, που μετά από πολλά χρόνια ειδική εκπαίδευση είναι ικανοί να αντιμετωπίσουν το φυσικό και ψυχολογικό κόστος που υφίστανται αυτοί που με τα σημερινά μέσα κάνουν τέτοια ταξίδια.

Το ίδιο ισχύει και για το ταξίδι στο Εσωτερικό διάστημα. Είναι πολύ λίγοι αυτοί που έχουν τα προσόντα να ακολουθήσουν τις περισσότερες μορφές γιόγκα. Αν κάποιος ακολουθεί μία γιόγκα που βασίζεται στον έλεγχο των prana και επιδιώκει να καθυποτάξει όλες τις σωματικές του λειτουργίες με τη βοήθεια πολύπλοκων στάσεων του σώματος, πρέπει να έχει ένα πολύ ισχυρό και γεμάτο υγεία σώμα και τελείως εξειδικευμένη διατροφή. Είναι ένα μονοπάτι που δεν μπορούν να ακολουθήσουν οι πολύ νέοι και οι πολύ γέροι, καθώς και εκείνοι που δεν έχουν καλή υγεία ή είναι ανάπηροι. Ακόμα οι τεχνικές αυτές χρειάζονται ακρίβεια και απαιτούν πολύ χρόνο, με αποτέλεσμα να μην είναι κατάλληλες για κάποιον που πρέπει να εργάζεται για να ζήσει και να φροντίζει την οικογένειά του. Αυτός ήταν και ο λόγος που αυτή τη μορφή της γιόγκα που ήταν διαδεδομένη στην Ινδία, την ασκούσαν οι sannyasin και οι μοναχοί, οι οποίοι εγκατέλειπαν τα σπίτια τους και αφιέρωναν πολλές ώρες την ημέρα σ’ αυτή, ενώ για να ζήσουν στηριζόντουσαν στη γενναιοδωρία άλλων ανθρώπων που εργαζόντουσαν.

Τώρα όμως οι συνθήκες είναι τελείως διαφορετικές, οι ανάγκες

είναι πολλές και το επίπεδο της ζωής είναι ψηλό. Ένας μισθοσυντήρητος πολύ δύσκολα ζει την οικογένεια του και γι' αυτό συχνά πρέπει να εργαστούν και οι δύο σύζυγοι, που φροντίζουν να καταστήσουν και τα παιδιά τους οικονομικά ανεξάρτητα όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Η αλήθεια είναι ότι στην εποχή μας αυτές οι μορφές της γιόγκα που απαιτούν να αφιερώνει κανείς σ' αυτές όλο του το χρόνο και να απαρνιέται τον κόσμο δεν είναι εφαρμόσιμες.

Εάν ο Θεός θα έπρεπε να γίνει προσιτός μόνο μέσω μιας μορφής γιόγκα, θα έμενε απρόσιτος. Μερικές μορφές από αυτές τις γιόγκα, απαιτούν τόσο πολύ χρόνο και σωματική ευρωστία ώστε για να αφιερωθεί κανείς σ' αυτές με επιτυχία θα έπρεπε να απαρνηθεί τη φυσιολογική ζωή. Μόνο λίγοι τυχεροί που θα είχαν τη δύναμη να απαρνηθούν τον κόσμο, που θα είχαν εξαιρετική υγεία και φοβερή φυσική αντοχή θα μπορούσαν να ελπίζουν για Αυτογνωσία και Θεογνωσία. Αλλά ο Θεός δεν είναι μονοπώλιο των νέων με την καλή φυσική αντοχή, ούτε αυτών που έχουν εξασφαλισμένα οικονομικά. Τα δώρα του Θεού, όπως η βροχή και ο ήλιος είναι ελεύθερα και προσιτά σε όλους.

Οι Διδάσκαλοι της Surat Shabd Yoga μας λένε ότι πραγματικά η Πνευματικότητα είναι ένα φυσικό δώρο του Θεού όπως όλα τα άλλα. Το Μονοπάτι που προσφέρουν είναι προσιτό σε όλους, νέους και γέρους, άρρωστους και υγιείς, αγράμματους και μορφωμένους, πλούσιους και φτωχούς, άνδρες και γυναίκες και ακόμα στα παιδιά. Η γιόγκα που διδάσκουν δεν προϋποθέτει αναπτυγμένο σώμα ή οξυμένη διάνοια. Το Μονοπάτι αυτό δεν ζητάει τεχνικές και προϋποθέσεις που να κάνουν τη φυσιολογική ζωή δύσκολη. Στην περίπτωση της Surat Shabd Yoga ή Επιστήμης της Πνευματικότητας, μπορεί κανείς να αρχίσει να ασχολείται με αυτή αφιερώνοντας το 1/10 της διαθέσιμης ώρας που έχει κάθε μέρα. Προκειμένου να ακολουθήσει αυτό το Μονοπάτι δεν χρειάζεται να παραμελεί τις γήινες του υποχρεώσεις. Δεν χρειάζεται να απαρνηθεί την κοινωνία, την οικογένεια και την εργασία του. Δεν χρειάζεται με άλλα λόγια να γίνει ασκητής ή να ζει σε βάρος άλλων ανθρώπων.

Το μεγαλείο της Surat Shabd Yoga είναι η πραγματική φυσικότητα που τη χαρακτηρίζει. Στην καθημερινή μας ζωή οι αισθήσεις της ακοής και της δράσης κατευθύνονται προς τον έξω κόσμο. Οι Διδάσκαλοι της Surat Shabd Yoga μας διδάσκουν πως να στρέψουμε αυτές τις αισθήσεις προς τα έσω [διαλογισμός]. Με άλλα λόγια πως να επιβιβαστούμε στο όχημα του Λόγου.

Για να χρησιμοποιήσουμε αυτές τις αισθήσεις δεν χρειάζεται καμία ιδιαιτερότητα, αφού είναι συσκευές [του νου] που η φύση έδωσε στον καθένα από εμάς. Γι' αυτή την εσωστροφή δεν χρειάζεται να κρατάμε το σώμα σε κάποια ειδική στάση ή να εφαρμόζουμε αναπνευστικές τεχνικές. Αυτό που έχουμε να κάνουμε είναι να διαλέξουμε ένα μέρος ήσυχο που κανείς να μη μας ενοχλεί την ώρα του διαλογισμού μας. Στην πραγματικότητα η Πνευματικότητα δεν είναι τίποτα περισσότερο από του να κατευθύνει κανείς την προσοχή του [surat] από έξω προς τα μέσα.

Κάποτε ο μεγάλος μύστης Bulleh Shah όταν πρωτοσυνάντησε τον δάσκαλό του Inayat Shah που ήταν κηπουρός, τον ρώτησε πιο ήταν το μυστικό της Πνευματικότητας. Ο Inayat Shah του απάντησε: «Είναι απλά σα να μεταφυτεύεις ένα φυτό. Ξεριζώνεις την προσοχή σου από εδώ [τον έξω κόσμο] και την μεταφυτεύεις εκεί [Εσωτερικά]».

Όπως είδαμε η Surat Shabd Yoga δεν απαιτεί εξαιρετικές φυσικές, συναισθηματικές ή διανοητικές πειθαρχίες. Δεν ζητάει ειδικές ασκήσεις, ειδικές πρακτικές ή ειδικές στάσεις του σώματος. Μπορούμε να πάρουμε οποιαδήποτε άνετη θέση στην οποία να μπορούμε να μείνουμε ακίνητοι για όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο. Ακόμα και ένα παιδί, και ένα ηλικιωμένο άτομο, μπορούν να κάνουν κάτι τέτοιο.

β) *Ταχύτητα:* Η Surat Shabd Yoga ή Μονοπάτι των Τελείων Διδασκάλων δεν είναι απλά η πιο φυσική γιόγκα, αλλά και εκείνη με την οποία ταχύτερα από κάθε άλλη, φθάνουμε στο σκοπό μας. Σ' αυτή την εποχή της εξερεύνησης του διαστήματος προσπαθούμε να χρησιμοποιούμε την πιο ισχυρή προωθητική δύναμη που διαθέτουμε. Η εποχή μας είναι μία εποχή

που όλα γίνονται γρήγορα και συνοπτικά, καθώς ο χρόνος που διαθέτουμε είναι περιορισμένος. Μας διακρίνει πάντα μία βιασύνη και προσπαθούμε το κάθε τι να γίνεται με ταχύτητα. Θέλουμε αυτό που θα σκεφθούμε να γίνει απλά και στο μικρότερο δυνατό χρόνο. Από αυτή την άποψη η Surat Shabd Yoga είναι ιδανική μέθοδος για την πνευματική μας ανάπτυξη. Όπως είδαμε οι παραδοσιακές μορφές γιόγκα αρχίζουν με ασκήσεις και υποβολή του σώματος σε αυστηρή πειθαρχία. Μετά οι αναζητητές αρχίζουν να συγκεντρώνουν την προσοχή τους στο κατώτερο πνευματικό κέντρο ή chakra που βρίσκεται στη βάση της σπονδυλικής στήλης και από εκεί προχωρούν προς το ανώτερο και μετά στο αμέσως ανώτερο κέντρο, μέχρι να φθάσουν στο οφθαλμικό κέντρο. Αυτή η διαδικασία είναι μακρόχρονη και χρονοβόρα*. Η Surat Shabd Yoga συντομεύει την όλη διαδικασία καθώς παραλείπει όλα αυτά τα ενδιάμεσα στάδια. Εφόσον το οφθαλμικό κέντρο είναι η έδρα της ψυχής μέσα στο ανθρώπινο σώμα και απ' αυτό το κέντρο η ψυχή απλώνεται σε κάθε σημείο και σε κάθε όργανο αυτού του σώματος και του δίνει συνειδητότητα,** αντί κανείς να προσπαθεί να γίνει κύριος και να «φωτίσει» ένα-ένα τα κατώτερα κέντρα, είναι λογικά απλούστερο και ταχύτερο για τον τελικό σκοπό, να αρχίσει να συγκεντρώνεται απευθείας στο οφθαλμικό κέντρο. *Αυτό είναι το Μονοπάτι που υποδείχνουν οι Διδάσκαλοι και που αρχίζει εκεί που όλες οι παραδοσιακές μορφές γιόγκα τελειώνουν.*

Οι Διδάσκαλοι μας λένε ότι η ζωή στο φυσικό κόσμο εξαρτιέται και διατηρείται χάρη *σε* δύο δυνάμεις ή ρεύματα: τα κινητικά και τα αισθητικά [ή κινητικό και αισθητικό]. Τα κινητικά ρεύματα που σανσκριτικά λέγονται pranas ελέγχουν τις αυτόματες λειτουργίες των οργάνων του σώματός μας όπως, το μεγάλωμα των μαλλιών και των νυχιών, την αναπνοή, την πέψη, την κυκλοφορία του αίματος κ.λπ. Τα αισθητικά ρεύματα αντίθετα έχουν την έδρα τους στο Οφθαλμικό κέντρο και αποκεί διατρέχουν και διαποτίζουν όλο μας το σώμα, δίνοντάς μας τη σωματική συνειδητότητα,

**** Για να φθάσει κανείς από το πρώτο στο έκτο κέντρο συνήθως δεν φθάνει μια ζωή.***

***** Συνειδητότητα είναι μια ιδιότητα της ψυχής.***

δηλαδή την αίσθηση της ύπαρξης και της θέσης του σώματός μας στο χώρο.* Όταν τα αισθητικά ρεύματα αποσύρονται αισθανόμαστε τα άκρα μας να είναι σαν μουδιασμένα ή νεκρωμένα.

Οι περισσότερες μορφές παραδοσιακής γιόγκα στοχεύουν στον έλεγχο και των κινητικών και των αισθητικών ρευμάτων με την μέθοδο του έλεγχου της αναπνοής. Αλλά οι Διδάσκαλοι της Surat Shabd Yoga δεν συνιστούν τον έλεγχο της αναπνοής ούτε τον έλεγχο των κινητικών ρευμάτων. Αν και τα κινητικά ρεύματα είναι τελείως απαραίτητα για την λειτουργία του φυσικού μας σώματος, τα αισθητικά ρεύματα είναι εκείνα που έχουν σχέση με τη μέθοδο διαλογισμού των Τέλειων Διδασκάλων και συγκεκριμένα με την υπέρβαση της σωματικής μας συνειδητότητας.

Κατά τη διάρκεια της καθημερινής μας ζωής δεν παρακολουθούμε την αναπνοή μας, όπως και καμία άλλη αυτόματη λειτουργία που ελέγχεται από τα κινητικά ρεύματα. Δεν χρειάζεται η προσοχή μας να είναι κάπου συγκεντρωμένη για να πραγματοποιείται κάποια αυτόματη φυσιολογική λειτουργία στο σώμα μας.

Με τον ίδιο τρόπο, όταν συγκεντρωνόμαστε στο Οφθαλμικό κέντρο την ώρα του διαλογισμού, τα αισθητικά ρεύματα αποσύρονται, αλλά δεν ασχολούμαστε με τα κινητικά ρεύματα τα οποία αφήνουμε να λειτουργούν ανεπηρέαστα. Με τον τρόπο αυτό γλυτώνουμε πολύ χρόνο και προσπάθεια.

γ) *Ασφάλεια:* Η Surat Shabd Yoga είναι και το ασφαλέστερο μονοπάτι. Η ασφάλεια ίσως φαίνεται ένα δευτερεύον κριτήριο από αυτά που πρέπει να έχουμε υπ’ όψη μας, αλλά είναι πολύ βασικό. Γνωρίζουμε όλοι τους κινδύνους όταν ταξιδεύουμε στο εξωτερικό διάστημα και γι’ αυτό βρισκόμαστε πάντοτε σε κατάσταση συναγερμού. Ταξιδεύοντας στο εξωτερικό διάστημα αναπόφευκτα διατρέχουμε τον κίνδυνο να συγκρουστούμε με κάποιο μετεωρίτη ή να χάσουμε την τροχιά μας και να υποστούμε την έλξη κάποιου άλλου ουράνιου σώματος.

* ***Η συνειδητότητα του σώματος δεν πρέπει να συγχέεται με τη συνειδητότητα του νου και τη συνείδηση.***

Αν πλησιάσουμε πολύ τον ήλιο, η ακτινοβολία του και η μεγάλη θερμοκρασία μπορεί να μας καταστρέφει. Υπάρχει ακόμα φόβος να χάσουμε το δρόμο μας και να χαθούμε για πάντα στο διάστημα. Γνωρίζοντας λοιπόν τις δυσκολίες και τους κινδύνους ενός διαπλανητικού ταξιδιού, υπάρχει ένας επίγειος σταθμός ο οποίος συνεχώς οδηγεί και κατευθύνει το διαστημόπλοιο, χρησιμοποιώντας εξελιγμένους υπολογιστές, σταθμούς ανεφοδιασμού και προχωρημένα συστήματα επικοινωνίας με τη γη.

Το ταξίδι στο Εσωτερικό διάστημα δεν διαφέρει πάρα πολύ από ένα ταξίδι στο εξωτερικό διάστημα. Στην πραγματικότητα το Εσωτερικό διάστημα είναι πιο απέραντο και σύνθετο και το ταξίδι σ' αυτό έχει μικρότερη ασφάλεια και είναι πιο επικίνδυνο. Πραγματικά υπάρχουν πολλοί κίνδυνοι που μπορεί να αντιμετωπίσει ένας αναζητητής που ασκείται στις παραδοσιακές μορφές γιόγκα, ακόμα και όταν αυτός καθοδηγείται από κάποιον ειδήμονα. Αυτές οι μορφές γιόγκα συνήθως επιδιώκουν να ενεργοποιήσουν μια κατώτερη μορφή ενέργειας η οποία βρίσκεται ανενεργής στο κατώτερο μέρος του σώματός μας προ- κειμένου να μας βοηθήσει στο πνευματικό μας ταξίδι. Η ενεργοποίηση αυτής της δύναμης που λέγεται κουνταλίνη (kundalini) μπορεί να συνοδεύεται με αίσθηση θέρμης ή και καύσου ο οποίος μπορεί να μας ταλαιπωρήσει το σώμα για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Κάποτε ένα άτομο του οποίου η δύναμη της κουνταλίνης είχε ενεργοποιηθεί, ήρθε στο Διδάσκαλο Sant Kirpal Singh να τον συμβουλευθεί τι έπρεπε να κάνει, γιατί επί δύο χρόνια, όταν έκανε γιόγκα είχε ένα φοβερό αίσθημα καύσου στο σώμα του και δεν έβρισκε άλλο τρόπο να ανακουφιστεί παρά να μπαίνει σε ένα βαρέλι με νερό και να κάθεται μέσα για πολλές ώρες. Όταν τελικά άρχισε να ασκείται στη Surat Shabd Yoga είχε γρήγορα εξέλιξη και έπαψε να έχει αυτό το δυσάρεστο πρόβλημα.

Σε πολλές μορφές γιόγκα, όπως σ' αυτές που ξυπνάνε την κουνταλίνη, ο αναζητητής, άνδρας ή γυναίκα μπορεί να αντιληφθεί ότι έχει χάσει κατά κάποιο τρόπο τον έλεγχο του εαυτού του. Είναι σαν κάποια άλλη δύναμη να ελέγχει την ψυχή του και ο ίδιος να είναι απλά ένας αγωγός. Εάν όμως πρόθεσή μας

είναι να φθάσουμε σε ένα επίπεδο τέλειας συνειδητότητας, να καθαρίσουμε και να αναπτύξουμε τον εαυτό μας ώστε να βιώσουμε την ομοιογένειά μας με τον Υπερ-εαυτό [Θεό], τότε η έλλειψη ή η διακοπή του αυτοέλεγχου κάνει αδύνατο το σκοπό μας.

Στην κατάσταση του samadhi,* στην οποία μπορεί να φθάσει κανείς με την εκπαίδευση στη γιογκική αναπνοή δεν απολαμβάνει ενσυνείδητη ευδαιμονία, αλλά μια κατάσταση διακοπτόμενης συνειδητότητας και ένα ευχάριστο ψυχικό λήθαργο. Όταν στη συνέχεια έρθει η ώρα να επιστρέψει στην κανονική του συνειδητότητα πρέπει κάποιος να τον βοηθήσει να συνέλθει, πολλές φορές κάνοντάς του μασάζ, προκειμένου να ξαναλειτουργήσουν τα αισθητικά και κινητικά ρεύματα του σώματός του. Το Μονοπάτι της Surat Shabd Yoga αντίθετα, είναι ένα μονοπάτι όλο και περισσότερο αυξανόμενης συνειδητότητας και ελέγχου. Δεν ενεργοποιεί κατώτερες μορφές ενέργειας και δεν υπεισέρχεται στις βιολογικές λειτουργίες του σώματος.

δ) *Σκοπός:* Ο μαθητής των Διδασκάλων επιτυγχάνει με το διαλογισμό να βιώνει όλο και ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας. Στάδια στα οποία κανείς αναπτύσσει και επιτυγχάνει συνειδητότητα όλο και ψηλότερο βαθμού, σε σχέση με την καθημερινή ζωή. Το Sant Mat είναι ένα μονοπάτι που ενώ το διασχίζει κανείς, συνειδητοποιεί και ελέγχει τέλεια κάθε του βήμα σε κάθε στάδιο. Ο Διδάσκαλος [Εσωτερικός Διδάσκαλος, Guru Dev] συναντάει το μαθητή του Εσωτερικά και ταξιδεύει μαζί του ή μαζί της, προσφέροντας σταθερή συντροφιά και προστασία.

Το πνευματικό ταξίδι είναι γεμάτο πειρασμούς. Το να ξεφύγει κανείς από την επίδραση του νου είναι δύσκολο καθώς με διάφορα κόλπα και περισπασμούς ο νους προσπαθεί να εμποδίσει ή έστω να καθυστερήσει την ψυχή να ανέβει ψηλότερα. Εάν επιτύχουμε να φθάσουμε τον τελικό μας σκοπό, [Αυτογνωσία και Θεογνωσία] θα το οφείλουμε μόνο στη Χάρη και την προστασία του Διδασκάλου. Ο Διδάσκαλος μπορεί να είναι χιλιάδες μίλια μακριά από το μαθητή του και να του παρέχει καθοδήγηση με τη δύναμη της μεταβίβασης της σκέψης.

* ***Όρα λεξιλόγιο.***

Σε κάθε ταξίδι που κάνουμε, το όχημα καθορίζει τον τρόπο της μεταφοράς μας, όπως ακόμα και πόσο μακριά και γρήγορα μπορούμε να ταξιδέψουμε. Αν θέλουμε να διασχίσουμε τον Ατλαντικό ή τον Ειρηνικό ωκεανό, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε ένα πλοίο ή ένα αεροπλάνο που να μπορεί να εφοδιάζεται με καύσιμα για πολλές χιλιάδες μίλια. Αν θέλουμε να πάμε στη σελήνη, κανένα υπερηχητικό αεροπλάνο δεν μπορεί να μας χρησιμεύσει. *Απολύτως καμία μορφή γιόγκα δεν μπορεί να μας δώσει την αναγκαία ενέργεια για να επιτύχουμε την ένωσή μας με τον Πατέρα*.* Αναπόφευκτα κάθε μορφή γιόγκα έχει ένα όριο μέχρι το οποίο μπορεί να επιτρέψει *στον* ερευνητή να προχωρήσει στην Εσωτερική του εξερεύνηση, διότι κάθε μορφή ενέργειας το πολύ που μπορεί νά κάνει είναι να μας οδηγήσει στην πηγή της.

Στο Πνευματικό Μονοπάτι όπως και στη ζωή τα μέσα δεν μπορούν να διαφοροποιηθούν από το σκοπό. Εάν θέλουμε να φθάσουμε τα βασίλεια του καθαρού πνεύματος, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε για το ταξίδι μας στο Εσωτερικό διάστημα, ένα όχημα τόσο «λεπτό» που να μπορεί να ταξιδεύει σ' αυτά τα βασίλεια. Με άλλα λόγια πρέπει να χρησιμοποιήσουμε ένα όχημα το οποίο από τη φύση του να είναι πνευματικό. Ένα κατώτερο μέσο θα μας μεταφέρει στην καλύτερη περίπτωση στην πηγή του και το ταξίδι μας θα έχει μείνει ατελείωτο. Και εδώ είναι που *οι Διδάσκαλοι της Surat Shabd Yoga δίνουν την πιο επαναστατική απάντηση στην πρόκληση των προκλήσεων που είναι η ένωση με το Θεό.* Το όχημα για ένα τέτοιο Εσωτερικό ταξίδι δεν μπορεί παρά να είναι το *όχημα του Λόγου ή Shabd ή Noam. ***

Τι ανώτερο όχημα θα μπορούσε *κανείς* να έχει για ένα ταξίδι

**** Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμ ή δΓ εμού. Εάν γνωρίζετε εμέ και τον Πατέρα μου ηθέλετε γνωρίσει. (Ιωάννης 14:6 - 7).***

*****Το Άγιο Πνεύμα ή Πνεύμα της Αλήθειας ή Παράκλητος ή Guru-Dev. «Ο δε Παράκλητος, το Πνεύμα το Αγιον το οποίον θέλει πέμψει ο Πατήρ εν τω ονόματι μου, εκείνος θέλει σας διδάξει [Εσωτερικά] πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον προς εσάς» «όταν δε έλθει το Πνεύμα της Αλήθειας θέλει σας οδηγήσει εν πόση την αλήθεια» Ιωάν. 14:26 - 16:13.***

στο Εσωτερικό διάστημα από αυτό του Θείου Λόγου που έφερε το κάθε τι σε ύπαρξη; Εάν μπορούσαμε να συνενωθούμε με αυτό το ρεύμα, θα μπορούσαμε να αναστρέψουμε την διαδικασία με την οποία κατεβήκαμε εδώ σ’ αυτή τη ζωή και να επιστρέφουμε στην πραγματική μας Πηγή. Εάν μπορέσουμε να χρησιμοποιήσουμε το Λόγο σαν αυτοκινητόδρομο μιας κατεύθυνσης θα είμαστε σίγουροι ότι θα φθάσουμε στο σημείο όπου ο Ανώνυμος και Απόλυτος Θεός ήρθε σε ύπαρξη και έλαβε όνομα και μορφή. Αυτός είναι ο λόγος που ο Nanak έλεγε: «Μόνο αυτός που ταξιδεύει με το όχημα του Naam, φθάνει στον τελικό του προορισμό».

Η Surat Shabd Yoga είναι μία σχολή μυστικισμού, η οποία φθάνει στον αντικειμενικό της σκοπό με το να συνδέει (Yoking) την προσοχή (Surat) με το Λόγο (Shabd) και χρησιμοποιεί για ενέργεια στο Εσωτερικό διάστημα μια μορφή ενέργειας η οποία είναι καθαρά πνευματική στη φύση της και έχει τη δυνατότητα να μας οδηγήσει στον υπέρτατο σκοπό. *[soulergy - innergy - ενέργεια της ψυχής*\. Σε σύγκριση οι άλλες μορφές γιόγκα, στην καλλίτερη περίπτωση μπορούν να μας οδηγήσουν μόνο σε ενδιάμεσους σταθμούς καθώς χρησιμοποιούν μορφές ενέργειας που δεν είναι καθαρά πνευματικές στη φύση τους και περιορίζουν τα όρια αυτών που μπορεί κανείς να βιώσει Εσωτερικά.

Αυτοί που ήρθαν στα πόδια Τελείων Διδασκάλων όπως ήταν ο Hazur Baba Sawan και ο Sant Kirpal Singh εβίωσαν οι ίδιοι την φυσικότητα της Surat Shabd Yoga. Πολλοί ήταν αυτοί που ήδη από τη μύησή τους υπερέβησαν τη σωματική τους συνειδητότητα, ένα γεγονός για το οποίο όσοι ακολουθούν τις παραδοσιακές μορφές γιόγκα, θα χρειαζόντουσαν πάρα πολλά χρόνια ή και ζωές με επίπονες ασκήσεις και πρακτικές για να φθάσουν σ’ αυτό το σημείο. Πολλοί ακόμα είναι αυτοί που ήδη από την ώρα της μύησής τους διασχίζουν τα μυστικιστικά άστρα, τη σελήνη και τον ήλιο και έρχονται σε γλυκιά συνάντηση με την ακτινοβόλο ή αστρική μορφή του Διδασκάλου [Του Παράκλητου ή Πνεύμα της Αλήθειας της Βίβλου]. Ακόμα και μικρά παιδιά γίνονται δεκτά για μύηση από τους

Τέλειους Διδασκάλους και όπως έλεγε ο Ιησούς «Δοξάζω συ Πάτερ, Κύριε του ουρανού και της γης, ότι απέκρυψας ταύτα από σοφών και συνετών και απεκάλυψαν αυτά εις νήπια» Ματθαίου 11:25.

Υπάρχει μια ιστορία σχετική με τη διαφορά της Surat Shabd Yoga με τις άλλες μορφές γιόγκα:

Μία φορά ένας μεγάλος άγιος ζούσε μια ήσυχη ζωή κοντά στην όχθη ενός ποταμού. Ένας γιόγκι που έτυχε να ακούσει για τη χάρη του, τον επισκέφθηκε με διάθεση μάλλον αλαζονική, σε αντίθεση με την ταπεινότητα του αγίου. Ο γιόγκι ήταν ειδήμονας διαφόρων τύπων παραδοσιακής γιόγκα και δεν πίστευε ότι ο άγιος μπορούσε να είναι περισσότερο πνευματικά ανεπτυγμένος απ' αυτόν. [Νόμιζε ότι επειδή είχε αναπτύξει σε μεγάλο βαθμό αστρικές ή όπως αλλιώς ονομάζονται γιογκικές δυνάμεις, ήταν και πνευματικά ανεπτυγμένος]. Αλλά... τίποτα δεν είναι αθέατο από το μάτι ενός αγίου*. Ο άγιος κατάλαβε γιατί ο γιόγκι πήγε να τον επισκεφθεί, αλλά τον δέχθηκε με μεγάλη ταπεινότητα και καλοσύνη.

Ήταν πρωί και ο γιόγκι ήθελε να αρχίσει τη συζήτηση χωρίς χρονοτριβή και γι' αυτό ζήτησε από τον άγιο να καθίσουν και να συζητήσουν. Ο άγιος όμως συνήθιζε από πολλά χρόνια το πρωί να πηγαίνει για προσευχή στην αντίπερα όχθη του ποταμού κοντά σε ένα ναό και γι' αυτό απάντησε στο γιόγκι: «Δεν είμαι τόσο πολυμαθής για να συζητήσω μαζί σου και είμαι σίγουρος ότι πολλά μπορώ να μάθω από σένα. Για να έχουμε περισσότερο χρόνο μήπως μπορούμε να καθυστερήσουμε λίγο τη συζήτησή μας μέχρι να γυρίσω από το ναό όπου καθημερινά πηγαίνω και προσεύχομαι τέτοια ώρα»; Αναγκαστικά ο γιόγκι δέχθηκε και άρχισαν και οι δύο να κατευθύνονται προς το ναό περπατώντας κατά μήκος του ποταμού. Όταν κάποτε ο άγιος πλησίασε τη βάρκα που θα τον μετέφερε απέναντι ο γιόγκι του λέει «Μη μου πεις πως θα πάρεις βάρκα να περάσεις απέναντι»; Ο άγιος του έγνεψε καταφατικά και τότε ο γιόγκι παρατήρησε «Μα μου είπανε ότι διαθέτεις μεγάλες πνευματικές δυνάμεις

**** Στο μυστικισμό άγιος είναι αυτός που έχει υπερβεί το δεύτερο πνευματικό επίπεδο (αιτιατό ή νοητικά) και βρίσκεται στο τρίτο ή και πάνω απ'αυτό.***

Αν είναι έτσι τι ανάγκη έχεις από βάρκα για να περάσεις απέναντι»; Ο γιόγκι ήταν φανερό ότι ήθελε να κάνει χρήση μιας γιογκικής ικανότητας και να περπατήσει πάνω στο νερό* γι' αυτό και έφερε τη συζήτηση σ' αυτό το σημείο. Για να αποδείξει την ικανότητά του κάθισε κοντά στην όχθη και άρχισε να κάνει τις προαπαιτούμενες αναπνευστικές ασκήσεις. Εν τω μεταξύ ο άγιος πήρε τη βάρκα και πέρασε απέναντι. Αφού προσευχήθηκε γύρισε με τον ίδιο τρόπο κοντά στο γιόγκι** που εκείνη τη στιγμή μόλις είχε τελειώσει την προετοιμασία του.

«Πήγες στο ναό»; ρώτησε ο άγιος το γιόγκι.

«Όχι» του απάντησε εκείνος «Αλλά μόλις τελείωσα την προετοιμασία μου για να περπατήσω στο νερό».

Οι άγιοι είναι ενσαρκώσεις της ταπεινότητας και μιλάνε με ταπεινότητα, ειλικρινά, καθαρά και με ευθύτητα. Και αυτή ήταν η στιγμή που ο άγιος έπρεπε να μιλήσει. Λέει λοιπόν στον γιόγκι:

«Μίλησες με πολύ έπαρση για το μεγαλείο της γιόγκα που ακολουθείς, αλλά βρίσκω ότι δεν αξίζει ούτε μισή πένα».

Ο γιόγκι μόλις άκουσε τα λόγια του άγιου γέμισε θυμό. «Πώς τολμάς να λες τέτοια πράγματα»; τον ρώτησε.

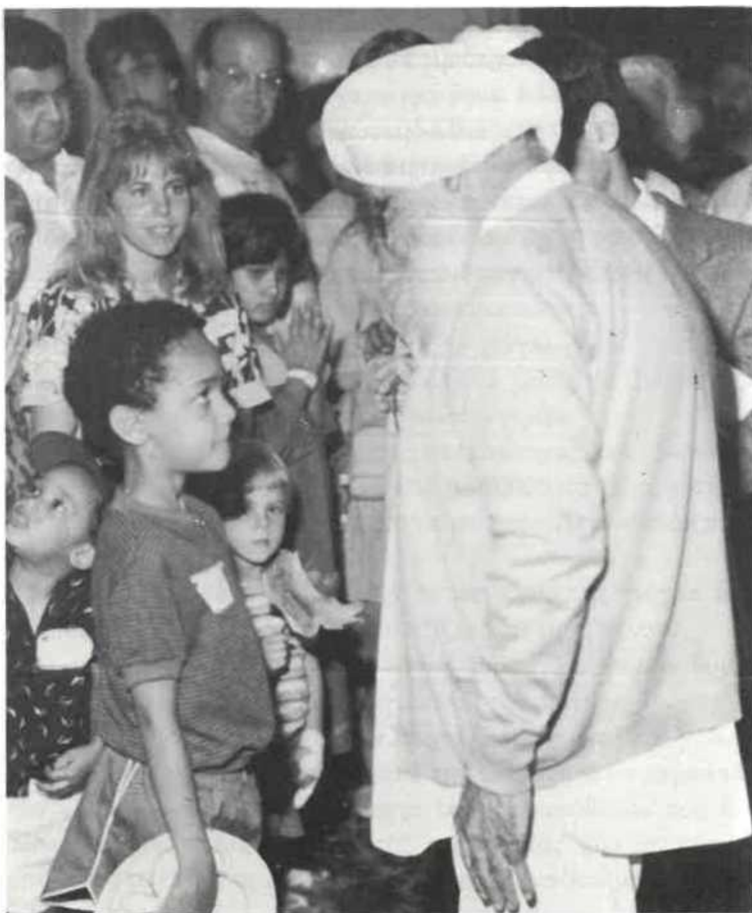
Τότε ο άγιος του απάντησε «Σπατάλησες χρόνια και χρόνια από τη ζωή σου για να αποκτήσεις την ικανότητα να περπατάς στο νερό, αλλά τα αποτελέσματα των προσπαθειών σου δεν αξίζουν πολύ, αφού ο ιδιοκτήτης της βάρκας που με πέρασε απέναντι, το έκανε σε λιγότερο χρόνο από σένα και μάλιστα για μισή πένα».

Αν πρέπει να διασχίσουμε μια ήπειρο μπορούμε ακόμα και σήμερα να το κάνουμε πεζοί, αλλά πόσοι θα ήταν αυτοί που θα μπορούσαν να αντέξουν μια τέτοια δοκιμασία; Θα ήταν καλλίτερα να ταξιδέψουμε με τραίνο και πολύ πιο άνετα και γρήγορα

**** Μία από τις γιογκικές ιδιότητες είναι να μπορεί κανείς να ελαττώνει το βάρος τον και με αυτό τον τρόπο να περπατάει πάνω στο νερό.***

***** Γιόγκι λέγεται αυτός που ασχολείται με τις παραδοσιακές μορφές γιόγκα και που προσπαθεί να αναπτύξει αστρικές ή γιογκικές δυνάμεις. Οι μαθητές των Τελείων Διδασκάλων αποκτούν αυτές τις ικανότητες ήδη από τα πρώτα στάδια της πνευματικής τους ανάπτυξης, σαν υποπροϊόντα της, αλλά ουδέποτε χάνουν χρήση ή επιδεικνύουν αυτές τις δυνάμεις έστω και για το καλό τρίτων.***

με ένα αεριωθούμενο. Με τον ίδιο τρόπο μπορούμε να ταξιδέψουμε και να εξερευνήσουμε το Εσωτερικό διάστημα με διάφορους τρόπους. Αλλά αυτή την εποχή των υπερηχητικών αεριωθούμενων και των κατευθυνόμενων βλημάτων, το ιδανικό όχημα για το Εσωτερικό διάστημα είναι ο Λόγος και μπορούμε να ταξιδέψουμε με αυτόν ακλουθώντας το Μονοπάτι της Surat Shabd Yoga μέχρι να φθάσουμε τον τελικό μας προορισμό, το Αληθινό μας Σπίτι, στο δυνατό μικρότερο χρονικό διάστημα.

*Ο Διδάσκαλος **Darshan Singh** στο Σικάγο τον Ιούλιο 1988.*

Αιώνια Ευτυχία

Πριν από λίγο καιρό, έκανα μία διαπίστωση σχετικά με την ιστορία του Aladdin και του μαγικού του λυχναριού. Βρήκα ότι αυτό το ξακουστό παιδικό διήγημα, μπορεί σαν μία αλληγορία να διδάξει ακόμα και εμάς τους μεγάλους. Σ' αυτή την ιστορία ένα φτωχό και ανέμελο αγόρι ο Aladdin, απέκτησε ένα θαυμαστό

λυχνάρι και έγινε κύριος ενός στοιχειού. Το στοιχειό αυτό έφερνε στον Aladdin ότι επιθυμούσε η ψυχή του: μεγάλα πλούτη, ένα θαυμάσιο παλάτι, μια ωραία γυναίκα και την κυριαρχία σε μια μεγάλη αυτοκρατορία. Μαζί όμως με όλα αυτά τα αποκτήματα και τα μεγαλεία, το λυχνάρι του δημιουργούσε και πολλά προβλήματα, τόσο που στο τέλος ο Aladdin καταπιεσμένος από τις πολλές έννοιες και ευθύνες, καταλήγει να θέλει να γυρίσει στην παλιά φτωχική αλλά ανέμελή του ζωή. Το στοιχειό όμως δεν μπορεί πλέον να του εκπληρώσει αυτή του την επιθυμία και το μαγικό λυχνάρι εξαφανίζεται από την ζωή του για πάντα. Η ιστορία τελειώνει με το συμπέρασμα ότι είναι καλύτερα να ζει κανείς μια απλή και ανέμελη ζωή σαν αυτή που αποφάσισε στο τέλος να ζήσει ο άλλοτε τόσο πλούσιος και δυνατός Aladdin, αφού τα πλούτη και η δύναμη στο τέλος δεν φέρνουν παρά μόνο αντιπαράθεση, έννοιες και δυστυχία.

Και εμείς είμαστε σαν τον Aladdin. Σπαταλάμε όλη μας τη ζωή προσπαθώντας να βρούμε ευτυχία στον πλούτο, τη δύναμη και τη δόξα. Αλλά αφού και εκείνος που είχε το μαγικό λυχνάρι και το στοιχειό και κατόρθωνε να εκπληρώνει όλες του τις επιθυμίες στο τέλος ανακάλυψε ότι η ευτυχία δεν βρίσκεται στα υλικά αγαθά και στην ανθρώπινη δύναμη, πολύ περισσότερο εμείς που δεν έχουμε κανένα μαγικό λυχνάρι και είμαστε τελείως απορροφημένοι στην εκπλήρωση των επιθυμιών μας, θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πόσο μηδαμινή και παροδική είναι η ευτυχία που οι αισθήσεις μπορούν να μας προσφέρουν.

Σαν ευτυχία θεωρούμε την κατάσταση που βρισκόμαστε όταν αποκτήσουμε αυτό που θεωρούμε καλό ή αυτό που επιθυμούμε. Αλλά δεν μπορούμε να απολαύσουμε πραγματική ευτυχία, γιατί αυτά που επιθυμούμε συνήθως είναι αιτίες δυστυχίας. Προσπαθούμε και ελπίζουμε να αποκτήσουμε ευτυχία μέσα από την οικογένεια, τον πλούτο, τη δύναμη και την καταξίωση. Κυνηγάμε την ευτυχία με τα παραισθησιογόνα και το αλκοόλ ή με το να χανόμαστε μέσα σε σεξουαλικές απολαύσεις. Όλα αυτά όμως είναι εφήμερα και παροδικά. Όταν μας αφήνουν ή τα αφήνουμε, όπως γίνεται συνήθως, μένουμε με ένα συναίσθημα κενότητας, δυστυχίας και ανικανοποίητης προσδοκίας.

Βλέπουμε τον κόσμο γύρω μας να υποφέρει από πόνο, απογοήτευση και δυστυχία. Ο Άγγλος συγγραφέας William Thakeray κάποτε έγραφε: «Ποιος από μας είναι ευτυχισμένος σ' αυτόν τον κόσμο; ποιος από μας έχει ή είχε μια επιθυμία που να εκπληρώθηκε και είναι ικανοποιημένος»; Είμαστε σκλάβοι της γεμάτης βλακεία συνήθειας να επιθυμούμε ότι έρχεται στο μυαλό μας και ακόμα όταν αποκτούμε το αντικείμενο της επιθυμίας μας, γρήγορα να το βαριόμαστε και να ψάχνουμε για κάτι καινούργιο. Έτσι, όπως ο σκύλος κυνηγάει την ουρά του και γυρίζει γύρω-γύρω και εμείς ασχολιόμαστε συνεχώς με το σώμα μας προσπαθώντας να του εξασφαλίσουμε απολαύσεις, ιδρώνοντας και αγκομαχώντας μέχρι σημείου εξάντλησης. Στο τέλος βέβαια συνειδητοποιούμε την ματαιότητα των πράξεών μας.

Στις Ινδικές παραδόσεις υπάρχει μια διδακτική ιστορία ενός μονάρχη στην αρχαία Ινδία, του Bhartari. Ο βασιλιάς Bhartari είχε μοναδικό σκοπό στη ζωή του την ευτυχία των υπηκόων του και γι' αυτό και εκείνοι πολύ τον αγαπούσαν. Κάποτε ένας άγιος επισκέφθηκε την αυλή του Bhartari, τον ευλόγησε και του προσέφερε ένα φρούτο που όποιος θα το έτρωγε θα αποκτούσε αιώνια νεότητα. Ο βασιλιάς το δέχθηκε και το πρόσφερε στην αγαπημένη του γυναίκα σαν ένδειξη της αγάπης του γι' αυτήν. Η βασίλισσα όμως ήταν ερωτευμένη με τον αρχηγό της αστυνομίας και του έδωσε το φρούτο και εκείνος με την σειρά του το πρόσφερε σε μια κοινή γυναίκα με την οποία τον καιρό εκείνο ήταν ξετρελαμένος. Εκείνη, όταν έμαθε τις θαυματουργές ιδιότητες του φρούτου, σκέφθηκε ότι αν το έτρωγε εκείνη θα πήγαινε χαμένο, καθώς το μόνο που θα κέρδιζε θα ήταν να μακρύνει την αμαρτωλή ζωή που ακολουθούσε. Σκέφθηκε λοιπόν με τη σειρά της να το προσφέρει στο βασιλιά Bhartari που με την καλοσύνη του θα εξακολουθούσε για περισσότερο καιρό να υπηρετεί το λαό του.

Ο βασιλιάς μόλις πήρε το φρούτο στα χέρια του το αναγνώρισε αμέσως και ρώτησε και έμαθε από την κοινή γυναίκα ότι της το είχε προσφέρει ο αρχηγός της αστυνομίας. Εκείνος με τη σειρά του αν και στην αρχή αρνήθηκε να αποκαλύψει που το

βρήκε, αναγκάστηκε να πει την αλήθεια, και τότε ο βασιλιάς περίλυπος για την απιστία της γυναίκας που τόσο αγαπούσε, άρχισε να μονολογεί: «Που να φανταστεί κανείς τέτοια αγνωμοσύνη. Η γυναίκα μου, η ίδια η βασίλισσα με τόση περιφρόνηση να ανταποκριθεί στην τόσο αγνή αγάπη μου γι’ αυτήν! Αντί να σκεφθεί ότι είχε ένα βασιλιά για άντρα, πήγαινε με έναν υποτακτικό μου, τον αρχηγό της αστυνομίας... Και αυτός πάλι, πόσο ανικανοποίητος ήταν, ώστε αν και είχε ερωμένη του τη βασίλισσα, έτρεχε πίσω από μια κοινή γυναίκα του δρόμου! Τί είδος κόσμος είναι αυτός που συμβαίνουν τέτοια πράγματα, όταν κανείς δεν είναι ικανοποιημένος με αυτό που έχει; Τί είδους άνθρωποι κατοικούν πάνω σ’ αυτή τη γη! Πόσοι πολλοί είναι η ανικανοποίητοι άνθρωποι και πόσο λίγοι οι ευγενείς!» Μετά από αυτές τις σκέψεις ο βασιλιάς αποφάσισε να εγκαταλείψει το βασίλειό του και από τότε αφιερώθηκε στην υπηρεσία του Κυρίου.

Νομίζουμε ότι μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι με το να ικανοποιούμε τις αισθήσεις μας με γήινα πράγματα. Αλλά, πως μπορεί να αποκτήσουμε ευτυχία και μακαριότητα από κάτι που από τη φύση του είναι μάταιο, φευγαλέο και παροδικό; Ο κόσμος και κάθε τι μέσα σ’ αυτόν διαρκώς μεταβάλλεται. Αν προσπαθούμε να αποκτήσουμε διαρκή ευτυχία, αποκτώντας πράγματα εφήμερα, είναι σίγουρο ότι ματαιοπονούμε και θα απογοητευθούμε. Και αν ακόμα αποκτήσουμε κάτι σ’ αυτό τον κόσμο, δεν μπορεί να μας ανήκει για πολύ χρόνο. Γερνάει, καταστρέφεται ή πεθαίνει. Δεν μπορούμε να ελπίζουμε στην μονιμότητα των μορφών, όπως δεν μπορούμε να βρούμε σταθερότητα σε μία από τις μεταβαλλόμενες μορφές του Πρωτέα.

Οι φίλοι μας, η οικογένεια και οι συγγενείς, στην καλλίτερη περίπτωση μας ακολουθούν μέχρι το θάνατο. Στη συνέχεια ή εμείς ή εκείνοι μας εγκαταλείπουν. Πολλές φορές οι πιο αγαπημένοι μας άνθρωποι μας προδίδουν γιατί τυχαίνει να έχουν διαφορετικές απόψεις από μας για ένα θέμα ή γιατί γίνονται θιασώτες ενός νέου ενδιαφέροντος ή γιατί αλλάζει η οικονομική τους κατάσταση. Το πόσο δεν πρέπει να υπολογίζουμε στην κατοχή πραγμάτων, στον πλούτο και την ευημερία, εμείς στην Ινδία το καταλάβαμε το 1947

τότε που με τον πόλεμο αποσπάστηκε από την Ινδία το Πακιστάν. Άνθρωποι που είχαν στην κατοχή τους χωριά ολόκληρα, έφυγαν από τα κατεχόμενα εδάφη πρόσφυγες. Το χρήμα και οι περιουσίες για τα οποία ήταν κάποτε περήφανοι έγιναν γι’ αυτούς άγχος και αγωνία. Παρακαλούσαν τον Θεό να γλιτώσουν την ζωή τους και θεωρούνταν ευτυχείς αν γλίτωναν έστω και αν είχαν αφήσει πίσω τους τα πάντα. Μια αλλαγή της τύχης, ένα τυχαίο γεγονός και όλα αυτά που τους χάριζαν ευτυχία δεν υπήρχαν πλέον. Αυτά συμβαίνουν πάντα. Το να αλλάζουν χέρια οι περιουσίες και να χάνεται το χρήμα είναι μέσα στη φύση του ίδιου του χρήματος. Μέσα σε μια νύχτα ο πλούσιος μπορεί να φτωχύνει και αυτός που όλοι τον θαυμάζουν και τον αναγνωρίζουν μπορεί να πέσει στην αφάνεια. Η δύναμη και η ομορφιά, του σώματος χάνονται γρήγορα. Η σωματική δύναμη ελαττώνεται όταν από τη νεαρή ηλικία προχωρούμε στην ώριμη και από την ώριμη στην γεροντική. Η ομορφιά πάλι του φυσικού σώματος με την οποία τόσο πολύ έχουμε συνδέσει την προσωπικότητά μας, είναι και αυτή εφήμερη. Ο Baba Farid συνήθιζε να λέει: «Πατάτε πολύ μαλακά πάνω στην σκόνη που βρίσκεται κάτω από το πόδι σας, γιατί μπορεί να είναι αυτό που έχει μείνει από μια τόσο όμορφη γυναίκα που οι θαυμαστές της να θυσίαζαν και την ψυχή τους ακόμα γι’ αυτήν».

Πολλοί από μας ζούμε με την ψευδαίσθηση ότι η ευτυχία είναι κάτι που βρίσκεται έξω από εμάς και προσπαθούμε να αποδώσουμε την δυστυχία μας σε αιτίες που βρίσκονται στο περιβάλλον μας. Σε μερικές χώρες για παράδειγμα πολύς κόσμος αποδίδει τη δυστυχία του στην οικονομική του ανεπάρκεια. Νομίζει ότι αν έχει *μόνο* τρία καλά γεύματα την ημέρα, ένα *μόνο* καλά επιπλωμένο σπίτι, αρκετά *μόνο* χρήματα για να ντυθεί ζεστά και ωραία, ορισμένα *μόνο*... κ.λπ. κ.λπ. *τότε*.... Αλλά, βλέπουμε ότι και στα πλούσια μέρη σ’ όλο τον κόσμο, η ευτυχία είναι άπιαστη. Και αυτοί που έχουν όλα τα αγαθά του κόσμου, που άλλοι ούτε με τη φαντασία τους δεν μπορούν να τα αποκτήσουν, μήπως είναι πιο ευτυχισμένοι; Υποφέρουν από υπερένταση, άγχος και ανικανοποίηση.

Πολλοί άνθρωποι κατόρθωσαν πραγματικά να ξεφύγουν από το αίσθημα του άγχους και του κενού που είχαν, παίρνοντας αλκοόλ και παραισθησιογόνα, δεν μπόρεσαν όμως συγχρόνως να εξασφαλίσουν την ευτυχία που ζητούσαν. Μεγάλης διάρκειας ευδαιμονία δεν μπορεί να εξασφαλιστεί με οποιαδήποτε παροδική μέθη, για τον επιπρόσθετο λόγο ότι οι ουσίες αυτές καταστρέφουν τις φυσικές αντιφάσεις και θαμπώνουν την συνειδητότητα μας. Συχνά βλέπει κανείς ανθρώπους κάτω από την επίδραση αυτών των ουσιών να έχουν χάσει τελείως τον αυτοέλεγχό τους. Να γελάνε και να κλαίνε ώρες και να περνάνε γρήγορα από μια πρόσκαιρη ευεξία σε μια μόνιμη κατάθλιψη. Οι ουσίες αυτές καταστρέφουν τις ζωικές λειτουργίες του ανθρώπινου σώματος. Το μόνο που κατορθώνει κανείς είναι το να ξεχνάει, αλλά αυτή η λήθη κρατάει πολύ λίγο. Μόλις φύγει η επίδραση της μεθυστικής ουσίας τα προβλήματα που για λίγο ξεχάστηκαν, ξαναέρχονται και σε πολλές περιπτώσεις με περισσότερη ένταση και σφοδρότητα.

Είναι η επίτευξη της ευτυχίας την οποία ο καθένας επιδιώκει ένα άπιαστο όνειρο; Μια νοητική επιθυμία; Μπορούμε πραγματικά να πετύχουμε αληθινή και ατέλειωτη ευτυχία;

Οι απαντήσεις σ' αυτές τις ερωτήσεις έχουν δοθεί από τα πολύ παλιά χρόνια από μεγάλους σοφούς και άγιους. Το πρώτο βήμα λένε, είναι το να καταλάβει κανείς ότι τίποτα σ' αυτό τον κόσμο δεν είναι μόνιμο. Εάν επιθυμούμε να πετύχουμε διαρκή ευδαιμονία και ευτυχία, πρέπει να στρίψουμε την προσοχή μας σ' αυτό που είναι αθάνατο.

Ο Θεός είναι πανσυνειδητότητα, αγάπη και μακαριότητα. Είναι το άλφα και το ωμέγα και είναι πάνω από τη ζωή και το θάνατο. Τα ανθρώπινα όντα αποτελούνται από σώμα, νου και ψυχή. Το σώμα και ο νους είναι ύλη, ενώ η ψυχή, που είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό είναι πνεύμα. Επειδή λοιπόν ο άνθρωπος είναι μια καθαρά ενσυνείδητη οντότητα, μπορεί να βιώσει ευτυχία, μόνο από κάτι που είναι ενσυνείδητο και όχι από κάτι που είναι υλικό. Ο γήινος πλούτος, οι ανέσεις, τα αξιώματα, η φήμη, η κοινωνική προβολή, όλα αυτά ανήκουν στο υλικό βασίλειο και ότι είναι υλικό, μόνο παροδική χαρά και απόλαυση

μπορεί να προσφέρει στο φυσικό σώμα. Η ψυχή μπορεί να είναι ευτυχισμένη, μόνο όταν έρχεται σε επαφή με το Θεό που είναι πανσυνειδητότητα. Ο άγιος Αυγουστίνος σωστά έλεγε: «Η ψυχή δεν έχει ανάπαυση παρά μόνον όταν έρθει κοντά Σου, ω Κύριε».

Εάν όμως η πηγή της ευδαιμονίας είναι μέσα μας, γιατί αδυνατούμε να τη βρούμε; Δυστυχώς, έχουμε ξεχάσει τον πραγματικό εαυτό μας και το Αιώνιό μας Σπίτι. Είμαστε σώματα με ψυχή μέσα μας, αλλά προς το παρόν η ψυχή μας είναι κάτω από τον έλεγχο του νου και ο νους με τη σειρά του κάτω από τον έλεγχο των αισθήσεων. Όραση, ακοή, οσμή, γεύση και αφή είναι οι αισθήσεις που τραβούν την προσοχή μας μέσα στον εφήμερο κόσμο. Η ψυχή έχει τόσο πολύ ταυτιστεί με το νου και το σώμα, ώστε αδυνατεί να αντιληφθεί ότι είναι μια ανεξάρτητη από τα υλικά αυτά στοιχεία οντότητα μέσα στον κόσμο. Έχει ξεχάσει ότι το σώμα είναι ένα νοικιασμένο σπίτι το οποίο κάποια μέρα θα πρέπει να αδειάσει. Στις Σούτρες* διαβάζουμε «Η ανάγκη για τροφή και ύπνο και οι επιθυμίες της σάρκας, μας δένουν στο σώμα με χίλιους πειρασμούς».

Για να απελευθερωθούμε από τα δεσμά των υλικών προκλήσεων, πρέπει να εσωστρέψουμε την προσοχή μας από τον εξωτερικό κόσμο, στα Εσωτερικά πνευματικά βασίλεια. Αυτό μπορεί να το πετύχουμε μόνο αν μάθουμε την τέχνη του διαλογισμού όπως μας την διδάσκει ένας Τέλειος Διδάσκαλος. Από τη στιγμή που «κλείσουμε τις θύρες» των εξωτερικών αισθήσεων και ανοίξουμε την Εσωτερική θύρα, πλημμυρίζουμε με πνευματικό Φως και Θείο Ήχο. Αυτές οι θείες εκδηλώσεις του Δημιουργού μαζί, είναι γνωστές σαν Naam ή Λόγος ή Άγιο Πνεύμα.

Ο Διδάσκαλος Nanak έλεγε:

..Αυτός είναι ένας κόσμος λύπης.
Ειρήνη θα γνωρίσει μόνο εκείνος
που θα γονατίσει μέσα στο Λόγο...

***** *Παλαιά, Ιερά Ινδικά Βιβλία.***

Αυτή η θεϊκή δύναμη [ο Λόγος] είναι αιώνια και μόνο αν έρθει κανείς σε επαφή μαζί της Εσωτερικά, μέσα στο ναό του ανθρώπινου σώματος, θα μπορέσει να επιστρέφει στην Πηγή κάθε ζωής, στο Δημιουργό.

Όπως μας λέει η Χριστιανική Βίβλος:

..Διότι πάσα σαρξ είναι ως χόρτος, και
πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος
χόρτου.
Εξηράνθη ο χόρτος και το άνθος αυτού εξέπεσε και ο
λόγος όμως του Κυρίου μένει εις τον αιώνα...
Επιστ. 1 η Πέτρου 1:24-25

Όταν ο Babar* κατέκτησε την Ινδία, έβαλε πολλούς άγιους ανθρώπους στη φυλακή. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Διδάσκαλος Nanak* που τον είχαν υποχρεώσει να αλέθει συνεχώς σιτάρι με ένα χειροκίνητο μύλο. Μια μέρα που ο πρωθυπουργός του Babar επισκέφθηκε τις φυλακές, έμεινε έκπληκτος όταν είδε τον Διδάσκαλο Nanak να είναι απορροφημένος στο διαλογισμό του και το μύλο να γυρίζει και να αλέθει μόνος του. Ταραγμένος γύρισε τρέχοντας στον Αυτοκράτορα και του λέει: «Μεγαλειότατε κάναμε ένα μεγάλο λάθος. Ο Nanak είναι ένας Θεάνθρωπος»! Στη συνέχεια διηγήθηκε στον Babar αυτό που είδε και εκείνος από φόβο διέταξε να απολύσουν από τη φυλακή αμέσως τον μεγάλο Άγιο και να τον παρουσιάσουν μπροστά του με κάθε επισημότητα. Όταν έφθασε ο Διδάσκαλος Nanak, ο Babar για να τον περιποιηθεί του προσέφερε ένα ποτό με χασίσι λέγοντάς του «είμαστε όλοι αδελφοί ας καθίσουμε λοιπόν μαζί να απολαύσουμε το ποτό μας». Ο Nanak ευγενικά αρνήθηκε να πάρει το ποτό λέγοντας του «Ω Babar αυτό το ποτήρι με το ποτό φέρνει μια κάποια μέθη για λίγο μόνο. Η έκσταση που προσφέρει φεύγει μετά από λίγες ώρες, ενώ το κρασί του Naam που εγώ πίνω χαρίζει μια γλυκιά μέθη που δεν τελειώνει ποτέ».

Όρα λεξιλόγιο.

Η πνευματική μακαριότητα είναι ανέκφραστη. Μπορεί να την υπαινίσσεται κανείς αλλά δεν μπορεί να την εκφράσει απόλυτα με την περιορισμένη δυνατότητα που έχουν τα λόγια. Παρ' όλα αυτά όμως, επειδή η πνευματική μακαριότητα είναι τόσο Θεμελιώδης έννοιες στην Εσωτερική ζωή, όλοι οι μύστες μίλησαν με θαυμασμό γι' αυτήν.

Ο Δομινικανός οραματιστής Henry Suso στο βιβλίο του *«Το Βιβλίο με τις Αλήθειες,* περιγράφει την κατάσταση αυτών που βιώνουν εσωτερικές εμπειρίες: «Αυτός που έχει τη Χαρά του Κυρίου» λέει ο Suso «αισθάνεται σε ένα απερίγραπτο βαθμό, αυτό που αισθάνεται ένας μεθυσμένος άνθρωπος. Εξαφανίζει και χάνει τον εαυτό του μέσα στο Θεό και γίνεται ένα πνεύμα με Αυτόν. Σαν μία σταγόνα νερό που πέφτει σε μία μεγάλη ποσότητα κρασιού. Όλες οι επιθυμίες τον εγκαταλείπουν με κάποιον ακατανόητο τρόπο και βυθίζεται μέσα στο Θείο Θέλημα».

Όταν μπορέσουμε και αποκτήσουμε την έκσταση της πνευματικής πραγματικότητας θα έχουμε αγκυροβολήσει σε λιμάνι που δεν θα μπορούν να επιδράσουν πάνω μας οι θύελλες της ζωής. Δεν θα είμαστε έρμαια των κυμάτων του πόνου και της χαράς που ταλανίζουν τον παροδικό αυτό κόσμο. Θα έχουμε ελευθερωθεί για πάντα από τα βάσανα και όπως έλεγε ο μυστικιστής του Μου αιώνα John Ruysbroek «Έχουμε ακλόνητη ειρήνη, εσωτερική χαρά, παρηγοριά και βοήθεια, καταστάσεις που ο κόσμος δεν μπορεί να τις γευθεί».

Την αληθινή ευτυχία, έλεγε ο Βούδας μπορεί να την πετύχει κανείς μόνον όταν δεν έχει πια επιθυμίες. Άλλοι άγιοι αναφέρονται σ' αυτή την κατάσταση [την έλλειψη επιθυμιών] σαν αυτοπαράδοση στο θείο θέλημα. Και μπορούμε να φθάσουμε σ' αυτό το ιδανικό σημείο *μόνο* υπερβαίνοντας την σωματική μας συνειδητότητα [με τον διαλογισμό] και αφού διασχίσουμε τα Εσωτερικά βασίλεια και γευθούμε [η ψυχή μας] την έκσταση της ένωσης με τον αιώνιο Δημιουργό.

Διαρκή ευτυχία μπορεί κανείς να βρει μόνο μέσα του. Όταν λέμε «μέσα μας» ή Εσωτερικά, δεν εννοούμε μέσα στο υλικό μας σώμα, αλλά στα Εσωτερικά επίπεδα. Αστρικό, νοητικό

κ.λπ. μέρος των οποίων είναι το αστρικό, το νοητικό μας σώμα και τα άλλα «coshas». [Βλέπε κεφ. τέταρτο].

Τα υλικά σώματα των ανθρώπων είναι μονάδες που μαζί με τα άλλα υλικά στοιχεία, αποτελούν μια ολότητα, τον Υλικό κόσμο.

Το ίδιο και τα αστρικά σώματα των ανθρώπων είναι μονάδες αλλά αποτελούν συγχρόνως και ένα σύνολο, τον αστρικό κόσμο και κατ' αναλογία το νοητικό κόσμο, κ.λπ.

Όλοι αυτοί οι κόσμοι με τα 8,4 εκατομμύρια είδη ζωής που υπάρχουν σε όλα τα πνευματικά και το υλικό επίπεδα, είναι μονάδες και συγχρόνως ένα σύνολο. Είναι εκφράσεις του Λόγου (...πάντα δι' αυτόν έγιναν και άνευ αυτού ουδέ εν είναι αυτό το οποίον έγινε...) Ιωάννης 1:3 είναι ο ίδιος ο Θεός. Έτσι όταν λέμε «Εσωτερικά» ή «Μέσα μας» εννοούμε τα Εσωτερικά επίπεδα και όχι βέβαια μέσα στη σάρκα μας.

Ο Aladdin ανακάλυψε την αλήθεια πολύ αργά, αλλά εμείς ακόμα έχουμε μία χρυσή ευκαιρία να φθάσουμε τον πνευματικό μας σκοπό και να λουστούμε στη θεία έκσταση και την αιώνια ευδαιμονία. Δεν πρέπει να διστάζουμε. Ο σκοπός μας είναι μακριά και οι ώρες που μας μένουνε όλο και λιγοστεύουνε.

Ένα πρωί, ο γνωστό Γάλλος στρατηγός Marshal Lyautey ζήτησε από τον κηπουρό του να του φυτέψει κάποιο δέντρο. Ο κηπουρός παραξενεμένος του είπε «Μα κύριε αυτό το δέντρο μεγαλώνει πάρα πολύ αργά και για να φθάσει να δώσει καρπούς πρέπει να περάσουν εκατό χρόνια». Ακούγοντας τον κηπουρό ο στρατηγός του απάντησε βιαστικά «Σ' αυτή την περίπτωση δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Φύτεψέ το τώρα αμέσως».

Έτσι και εμείς δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο. Ας αρχίσουμε έστω και τώρα το ταξίδι που οδηγεί πίσω στον Οίκο του Πατέρα.

Ο Διδάσκαλος Kirpal Singh απαντάει σε ερωτήσεις Δοτικών μαθητών του. Δελχί 1972.

Παντοτινή Ασφάλεια

Έτυχε ποτέ να δείτε ένα μωρό που ενώ κρατιέται όρθιο και παίζει στο κρεβατάκι του ξαφνικά να γλιστράει και να πέφτει; Παρατηρήσατε πόσο γρήγορα στο πρόσωπό του η χαρά μεταβάλλεται σε φόβο και πως όταν κατορθώσει να ξαναπιαστεί από τα κάγκελα του κρεβατιού, ξανασηκώνεται και βρίσκει την προηγούμενη χαρούμενη όψη του; Όλα αυτά γίνονται από ένστικτο. Είναι χαρακτηριστικό του ανθρώπου να προσπαθεί να ξεφύγει από αυτό που φοβάται ότι πιθανώς θα τον βάλει σε κίνδυνο.

Κάνουμε πολλά έξοδα προκειμένου να προφυλαχτούμε από δυσάρεστα γεγονότα που φοβόμαστε ότι μπορεί να μας συμβούν και

να μας βάλλουν σε κίνδυνο. Εάν οδηγούμε αυτοκίνητο, κάνουμε ασφάλεια για να καλύψουμε τις αστικές ευθύνες που προκύπτουν από ένα πιθανό ατύχημα. Ακόμα πληρώνουμε μεγάλα ποσά χρημάτων κάθε μήνα για υγειονομική περίθαλψη. Υπάρχουν ακόμα ασφάλειες για κλοπή, πυρκαγιά, ζημιές, πλημμύρες, απώλεια αποσκευών κ.λπ. Στη σημερινή εποχή εφοδιαζόμαστε με ένα σωρό ασφαλιστικά συμβόλαια για να προστατευθούμε από κάθε πιθανή κακοτυχία. Οι διαφημιστές και οι πωλητές των ασφαλιστικών συμβολαίων προσπαθούν να μας δημιουργήσουν ένα φόβο και τέτοια είναι η δύναμη και η πειστικότητά τους, που οι ασφάλειες έγιναν ένα από τα καλύτερα είδη επιχειρήσεων και θα μπορούσα να πω μιά υπέρ- επιχείρηση στο σύγχρονο κόσμο. Επιδιώκουμε να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας από κάθε είδους μελλοντική κακοτυχία και μας φαίνεται ότι με την προσπάθειά μας αυτή έχουμε καλύψει όλους τους τομείς και δεν έχουμε ξεχάσει τίποτα. Είναι όμως παράξενο ότι δεν σκεπτόμαστε να κάνουμε κάτι για να προστατευτούμε από τον αναπόφευκτο θάνατο. Μπορεί βέβαια να πει κανείς ότι οι ασφάλειες ζωής είναι ένα από τα περισσότερο διαδεδομένα είδη ασφάλειας σε όλο τον κόσμο. Αλλά... πρόκειται πραγματικά για ασφάλειες ζωής ή για ασφάλειες θανάτου; Δηλαδή μας βοηθούν σε τίποτα προκειμένου να αποφύγουμε τον αναπόφευκτο θάνατο; Τον πόνο που ο θάνατος μπορεί να φέρει; Το τραύμα που μπορεί να μας προκαλέσει η απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου; Μπορεί να αντικαταστήσουμε ένα αυτοκίνητο που καταστράφηκε σε κάποιο δυστύχημα και αν μπούνε κλέφτες στο σπίτι μας η ασφάλεια μπορεί να μας αποζημιώνει για τα κλεμμένα αντικείμενα, αλλά μπορούμε να αντικαταστήσουμε ένα άτομο όταν πεθάνει; Στην καλύτερη περίπτωση, αυτό που λέγεται ασφάλεια ζωής, μπορεί να δώσει μια οικονομική ενίσχυση σ' αυτούς που μένουν πίσω. Αλλά γι' αυτόν που φεύγει, ο θάνατος είναι μόνο ένα μάθημα ματαιότητας.

Ο θάνατος για όλους μας είναι αναπόφευκτος. Και αν ακόμα μπορούσαμε να βρούμε ένα αντικαταστάτη να πεθάνει αντί για μας, κανείς τελικά δεν θα δεχόταν να το κάνει. Μια ιστορία από την Ελληνική μυθολογία σχετικά με το βασιλιά Άδμητο επιβεβαιώνει

αυτή την αλήθεια. Ο Άδμητος ήταν πολύ φίλος με το θεό Απόλλωνα. Ο Απόλλωνας ξέροντας ότι ο φίλος του ήταν γραμμένο να πεθάνει σύντομα, μεσολάβησε για χάρη του στο Δία. Ο Δίας, ο πατέρας των θεών συμφώνησε να παρατείνει τη ζωή του Άδμητου εάν κάποιος άλλος δεχόταν να πεθάνει στη θέση του. Ο Απόλλωνας χαρούμενος που κατόρθωσε να πετύχει την συγκατάθεση του Δία, είπε στο βασιλιά τα καλά νέα, ότι δηλαδή είχε μπροστά του ένα ολόκληρο χρόνο για να βρει κάποιον να πεθάνει στη θέση του. Τους πρώτους που σκέφθηκε ο Άδμητος να πεθάνουν αντί γι' αυτόν ήταν οι γέροντες γονείς του. Ήταν προχωρημένης ηλικίας και όσο περνάνε τα χρόνια, έρχονται αρρώστιες, αδυναμία και πόνοι. Πολλές φορές τους είχε ακούσει να λένε ότι θα ήταν καλύτερα γι' αυτούς να πεθάνουν παρά να εξακολουθούν να ζουν σε τέτοια απελπιστική κατάσταση που ήταν η υγεία τους. Έτσι νομίζοντας ότι θα βρει πρόθυμο τον πατέρα του να πεθάνει γι' αυτόν πήγε και τον βρήκε και του διηγήθηκε όλη την ιστορία. Αλλά ο πατέρας του Άδμητου όταν άκουσε την πρόταση του γιού του, τον έδιωξε λέγοντάς του: «Σε έφερα στη ζωή, σε μεγάλωσα, σε σπούδασα, σου έδωσα ότι επιθύμησε η καρδιά σου, ακόμα και το βασίλειό μου και τώρα εσύ μου ζητάς και την ίδια μου τη ζωή»;

Βλέπουμε λοιπόν ότι σ' αυτή τη ζωή, δεν έχει σημασία πια είναι η κατάσταση της υγείας μας, πια είναι η ηλικία μας και αν είναι αναπόφευκτο κάποτε να πεθάνουμε. Κανείς μας δεν είναι έτοιμος με τη θέλησή του να εγκαταλείψει αυτόν τον κόσμο.

Στην Ινδική παράδοση υπάρχει μια ιστορία που δείχνει ακριβώς αυτή τη νοοτροπία των ανθρώπων. Μία ηλικιωμένη γυναίκα είχε μία ωραία κόρη που όμως ήτανε βαριά άρρωστη. Όταν οι γιατροί σήκωσαν τα χέρια και είπαν ότι δεν μπορούσαν να κάνουν πλέον τίποτα, η γυναίκα άρχισε να προσεύχεται και να λέει: «Ω Κύριε θα ήταν καλλίτερα να πεθάνω εγώ αντί η κόρη μου, γιατί εγώ είμαι γριά και έζησα τη ζωή μου. Η κόρη μου όμως είναι ένα μπουμπούκι που ακόμα δεν άνθησε». Την παράκλησή της αυτή επαναλάμβανε συνέχεια όλη μέρα η ηλικιωμένη μητέρα.

Μια μέρα, λίγο καιρό αργότερα, η εξωτερική πόρτα του σπιτιού

ξεχάστηκε ανοιχτή και ένας ταύρος που είχε χάσει το αφεντικό του μπήκε μέσα στην αυλή. Βλέποντας ένα μεγάλο πήλινο δοχείο έβαλε το κεφάλι του μέσα και άρχισε να τρώει την τροφή που υπήρχε μέσα. Όταν όμως ο ταύρος θέλησε να βγάλει το κεφάλι του από το δοχείο, είδε ότι δεν τα κατάφερνε γιατί το στόμιο του δοχείου ήταν σχετικά στενό σε σχέση με το κεφάλι του και εξαγριώθηκε. Άρχισε να τρέχει έξαλλος μέσα στην αυλή με το μεγάλο μαύρο δοχείο να του καλύπτει το κεφάλι και τα μάτια του. Ο φόβος του ήταν μεγάλος επειδή μη μπορώντας να δει, χτυπούσε το σώμα του απ' εδώ και απ' εκεί. Ακούγοντας το θόρυβο η γυναίκα, βγήκε έξω να δει τι συμβαίνει, αλλά μόλις βγήκε στην αυλή, ο ταύρος όρμησε κατά πάνω της. Αυτή πανικοβλήθηκε και βλέποντας τον ταύρο σ' αυτή την έξαλλη κατάσταση νόμισε ότι είχε έρθει η ώρα της και ότι αυτό που έβλεπε μπροστά της ήταν ο Άγγελος του Θανάτου. Μέσα στο φόβο της το μόνο που μπόρεσε να κάνει ήταν να ψελλίσει «Σε παρακαλώ Άγγελέ μου, είμαι γριά γυναίκα. Μη με παίρνεις. Πάρε αντί για μένα την κόρη μου που είναι άρρωστη και είναι μέσα ξαπλωμένη».

Δεν είναι περίεργο που φοβόμαστε το θάνατο! Από τη μια μεριά υπάρχει ο φόβος του άγνωστου και από την άλλη ο φόβος του πόνου που συνοδεύει πολλές φορές τον επερχόμενο θάνατο. Οι Μουσουλμανικές γραφές λένε ότι ο πόνος που νιώθει η ψυχή την ώρα του θανάτου είναι τόσο μεγάλος, σαν να μπαίνει ένας βάτος με αγκάθια στο έντερο και να βγαίνει από το στόμα. Οι Ινδικές γραφές επίσης συγκρίνουν την αγωνία που νιώθει η ψυχή την ώρα του θανάτου με το τσίμπημα χιλίων σκορπιών και ο Σούφι μυστικιστής Baba Farid έλεγε ότι την ώρα του θανάτου έχει κανείς το συναίσθημα ότι σπάνε όλα τα κόκαλα του σώματός του. Πάντως αν είναι κάτι απόλυτα σίγουρο σ' αυτή τη ζωή, είναι ότι ο θάνατος κάποια μέρα θα έρθει και για μας.

Δεν είναι περίεργο ότι σ' αυτό το σύγχρονο κόσμο που ζούμε προσπαθούμε να προστατευτούμε από το φόβο κάθε πιθανής κακοτυχίας και έχουμε αποτύχει να αντιμετωπίσουμε τον πιο δικαιολογημένο φόβο απ' όλους, το φόβο του θανάτου; Είναι σχεδόν ένα αίνιγμα αυτή μας η νοοτροπία, σήμερα, όπως ήταν

από τη χαραυγή της ιστορίας. Στο Ινδικό έπος Mahabharata όταν ρωτήσανε τον πρίγκιπα Yudhisthira τι ήταν το πιο παράξενο πράγμα στον κόσμο, απάντησε χωρίς δισταγμό: «Ενώ ο άνθρωπος κάθε μέρα που περνάει όλο και περισσότερο αντιλαμβάνεται ότι ο θάνατος είναι αναπόφευκτος, ενεργεί σαν να μη πρόκειται να πεθάνει ποτέ»!

Τέτοια είναι η δύναμη της αυταπάτης ή maya, που αν και ξέρουμε ότι ο θάνατος είναι το αναπόφευκτο τέλος μας, εθελοτυφλούμε και δεν τον υπολογίζουμε, σαν να είναι κάτι που δεν υπάρχει. Έχοντας αποτύχει να βρούμε μια απάντηση γι' αυτή τη θεμελιώδη πραγματικότητα, καταναλίσκουμε όλη μας την ενέργεια στο να προνοούμε για μικρότερης σημασίας κινδύνους.

Αν θέλουμε να γίνουμε πραγματικά άφοβοι, πρέπει να συμβιβαστούμε με το φόβο του θανάτου. Πώς όμως μπορούμε να το πετύχουμε; Πώς μπορούμε να ασφαλίσουμε τη ζωή μας, εξασφαλίζοντας ότι θα αποφύγουμε τον πόνο του θανάτου; Αυτή την πρόκληση την αντιμετώπισε η ανθρωπότητα από τα πολύ παλιά χρόνια και οι άγιοι και οι μυστικιστές που μελέτησαν αυτό το θέμα μας έδωσαν μια απάντηση. Αυτό που δεν μπορούν να κάνουν οι ασφαλιστικοί πράκτορες, το κάνουν οι Θεάνθρωποι. Ασφαλίζουν τη ζωή μας με όλη τη σημασία της λέξης. Έρχονται και μας θυμίζουν ότι δεν είμαστε το σώμα, αλλά πνεύματα και μας βεβαιώνουν ότι έστω και αν το σώμα είναι φθαρτό, η ψυχή μας εξακολουθεί να ζει. Υπάρχουν οντότητες που έχουν λύσει το αίνιγμα της ζωής και του θανάτου και έχοντας νικήσει τον ίδιο το θάνατο γι' αυτούς τους ίδιους, μπορούν να μας βοηθήσουν να τον νικήσουμε και εμείς. Αυτό που οι άγιοι και οι Διδάσκαλοι μας διδάσκουν δεν είναι απλή θεωρία αλλά πραγματική πρακτική εμπειρία «του *θανάτου ενόσω βρισκόμαστε στη ζωή».* Και αυτή η διαδικασία, του να πεθαίνει κανείς ενόσω ζει είναι η υπέρβαση της σωματικής συνειδητότητας με το διαλογισμό. Ο διαλογισμός είναι αυτός που μας κάνει να μη φοβόμαστε τις συνέπειες του θανάτου. Με τις οδηγίες που μας δίνει την ώρα της μύησης ο Διδάσκαλος μας βοηθάει να αποσύρουμε την προσοχή μας από τα εννέα ανοίγματα ή εξωτερικές «θύρες» του φυσικού σώματος και να τη συγκεντρώνουμε

στη δεκάτη «θύρα» που βρίσκεται μεταξύ και πίσω από τα δυο φρύδια. Στη συνέχεια, ο Διδάσκαλος αποσύρει το πέπλο που καλύπτει τον Εσωτερικό μας οφθαλμό και το Εσωτερικό μας αυτί και βλέπουμε το Φως του Θεού και ακούμε τη θεία Αρμονία που ακατάπαυστα αντηχεί μέσα μας. Αυτό αποτελεί μία πρώτο χέρι εμπειρία που μας δίνεται από τον Διδάσκαλο την ώρα της μύησης στα μυστήρια του υπερπέραν. Αν είμαστε αρκετά τυχεροί να συναντήσουμε ένα τέτοιο Ειδήμονα [Τέλειο Διδάσκαλο] όχι μόνο θα επιτύχουμε το να υπερβαίνουμε την σωματική μας συνειδητότητα και να επιστρέφουμε στο σώμα μας μόλις το θελήσουμε *έχοντας νικήσει έτσι το θάνατο,* αλλά και όταν έρθει η κατάλληλη ώρα ο Διδάσκαλος θα μας φέρει σε άμεση επικοινωνία με το Θεό, γεγονός που αποτελεί την καταξίωση της ανθρώπινής μας υπόστασης.

Ο Πλούταρχος έλεγε ότι οι ψυχές αυτών που είναι μυημένοι στα Μυστήρια του Υπερπέραν, έχουν τις ίδιες εμπειρίες όταν αποσύρονται από το σώμα με εκείνες αυτών που εγκαταλείπουν το σώμα τους την ώρα του θανάτου. Η διαδικασία της απόσυρσης της ψυχής η οποία επιτελείται την ώρα του φυσικού μας θανάτου, είναι η ίδια με αυτή που βιώνουμε κατά τη διάρκεια της ζωής μας σαν μαθαίνουμε να διαλογιζόμαστε κάτω από την καθοδήγηση ενός Ζώντος Διδασκάλου και που ονομάζεται «Θάνατος εν ζωή».

Οι άγιοι «πεθαίνουν εν ζωή» πολλές φορές την ημέρα*. Υπερβαίνουν τη σωματική τους συνειδητότητα, πετούν στα ψηλότερα διαμερίσματα της Δημιουργίας και έχουν τη δυνατότητα να επιστρέφουν μέσα σε μια μόνο στιγμή. Διδάσκουν τους μαθητές τους πως και αυτοί να κατορθώνουν το ίδιο, με αποτέλεσμα από τη στιγμή που μάθουμε σωστά αυτή την τεχνική, ο φόβος του θανάτου να μη μπορεί να μας αγγίζει. Όταν ο τελικός αποχωρισμός της ψυχής από το σώμα κάποτε επέλθει, δεν θα είναι μια καινούργια εμπειρία για μας και καθώς θα εγκαταλείπουμε το σώμα, θα λέμε όπως ο Απόστολος Παύλος *«Ω θάνατε που είναι το κεντρί σου; Ω τάφε που είναι η νίκη σου»;*

**** Πεθαίνω καθημερινά, έλεγε ο Απόστολος Παύλος.***

Από τη στιγμή που συναντήσουμε ένα Τέλειο Διδάσκαλο αρχίζουμε να πλησιάζουμε μια νίκη. Αρχίζουμε να βλέπουμε το θάνατο από μια άλλη οπτική γωνία. Με τη δύναμη του Διδασκάλου όλοι οι φόβοι και όλες οι στεναχώριες που μας φέρνει στο νου η σκέψη του θανάτου που μας περιμένει, περιορίζονται και όταν αφήνουμε το φυσικό σώμα, είμαστε ήρεμοι και μακάριοι. Ο Άγγελος του Θανάτου που κανονικά έρχεται και παίρνει την ψυχή για να την οδηγήσει στη τελική κρίση, δεν παρουσιάζεται. Αντί γι' αυτόν ο ίδιος ο Διδάσκαλος εμφανίζεται με την Εσωτερική Ακτινοβόλο Μορφή του να πάρει την ψυχή μας και μέσα από τις πύλες του θανάτου να την κατευθύνει προς τα ανώτερα επίπεδα συνειδητότητας. Ο θάνατος χάνει το κεντρί του και η γνωστή Βιβλική προσευχή του 23ου ψαλμού γίνεται για μας όχι ελπίδα, αλλά πραγματικότητα: «*Και εν κοιλάδι σκιάς θανάτου εάν περιπατήσω, δεν θέλω φοβηθεί κακόν διότι συ είσαι μετ' εμού. Η ράβδος σου και η βακτηρία σου αύται με παρηγορούσι»*.

Ο θάνατος γίνεται για μας πηγή ανακούφισης και χαράς. Ο μεγάλος Άγιος, Kabir έλεγε «Ο θάνατος για τον οποίο οι άλλοι άνθρωποι φοβούνται, είναι για μένα πηγή ατελείωτης μακαριότητας». Η άγια Τερέζα της Αβίλης έλεγε «Δεν πεθαίνω, μπαίνω στη ζωή».

Συχνά με ρωτάνε: «Γιατί χρειαζόμαστε ένα Διδάσκαλο; Έχουμε ήδη τόσους μεγάλους πνευματικούς ηγέτες σαν τον Βούδα, τον Ιησού, τον Προφήτη Μωάμεθ, τον Γκουρού Νάνακ. Μπορεί να περιμένουμε ένας ζωντανός Διδάσκαλος να είναι ανώτερος από αυτούς»;

Η ερώτηση δεν αποσκοπεί στο να συγκρίνουμε τους μεγάλους πνευματικούς ηγέτες του παρελθόντος. Όταν στέλνουμε τα παιδιά μας στο σχολείο ή στο κολλέγιο, δεν τα στέλνουμε με την προσδοκία ότι οι δάσκαλοί τους είναι ανώτεροι από τον Σωκράτη, τον Πλάτωνα ή τον Αριστοτέλη. Τα στέλνουμε γιατί σε κάθε τομέα μάθησης, ανεξάρτητα από την επιστημονική βαρύτητα αυτών που διδάσκουν, δεν αμφισβητούμε τη χρησιμότητά τους στην εκπαίδευση των παιδιών μας. Γιατί λοιπόν αυτή η θεμελιώδη αρχή στον τομέα της μάθησης και της εκπαίδευσης

να μη ισχύει και για την Πνευματικότητα, την επιστήμη των επιστημών;

Οι άγιοι του παρελθόντος είναι μια ανεκτίμητη πηγή έμπνευσης για μας. Αλλά όπως λέει το γνωμικό «Η ζωή έρχεται μόνο από τη ζωή, όπως μόνο ένα αναμμένο κερί, μπορεί να ανάψει και άλλα κεριά».

Στην πνευματικότητα υπάρχει και ένας άλλος επιπλέον σημαντικός λόγος που πρέπει να βρούμε ένα ζωντανό Διδάσκαλο. Η πνευματικότητα είναι στενά δεμένη με τις προσωπικές εμπειρίες των διαφόρων πνευματικών επιπέδων, για τις οποίες έχουμε ένα μεγάλο θησαυρό από αναφορές στις διδασκαλίες μεγάλων πνευματικών ηγετών που περιέχονται στις γραφές. Αλλά οι πνευματικές ή αλλιώς μυστικιστικές εμπειρίες καθώς βρίσκονται σε ένα επίπεδο πάνω από τη διάνοια, δεν μπορούν να μεταβιβαστούν γιατί δεν υπάρχουν λέξεις. Αυτός είναι και ο λόγος που οι άγιοι μιλάνε με παραβολές,* παρομοιώσεις και αλληγορίες, με αποτέλεσμα όταν εμείς σήμερα διαβάζουμε τις γραφές που μας άφησαν παλαιοί άγιοι και προφήτες, άλλοτε μια αλληγορία να την ερμηνεύουμε λέξη προς λέξη και άλλοτε μία πραγματικότητα να την θεωρούμε ότι έχει ένα κάποιο άλλο αλληγορικό νόημα. Με άλλα λόγια για να πάρει κανείς το μήνυμα από αυτούς τους θησαυρούς που υπάρχουν στις γραφές, χρειαζόμαστε τη βοήθεια και τη καθοδήγηση κάποιου που ο ίδιος να έχει βιώσει τις ίδιες εμπειρίες με αυτές που περιγράφονται.

Αλλά η πνευματικότητα είναι κάτι περισσότερο από σωστή γνώση. Η σωστή γνώση χρειάζεται οπωσδήποτε, αλλά μόνο σαν ένα πρώτο βήμα. Ακόμα και αν καταλάβουμε τις πραγματικές έννοιες αυτών που αναφέρουν οι γραφές, δεν είναι δυνατό να μάθουμε πως να νικήσουμε το θάνατο και να εξασφαλίσουμε αιώνια ζωή. Η πνευματικότητα είναι ένα μονοπάτι εμπειρίας. Πρώτο χέρι προσωπικής εμπειρίας. Όσο γνωρίζουμε την πρακτική πλευρά της πνευματικότητας, την πλευρά δηλαδή που είναι και η περισσότερο ουσιώδης, τόσο συνειδητοποιούμε όλο

** Εις εσάς εδόθη να γνωρίσητε το μυστήριο της βασιλείας του Θεού. Εις εκείνους δε τους έξω δια παραβολών τα πάντα γίνονται. Μαρχ 4:11.*

και περισσότερο την ανάγκη του να έχουμε δίπλα μας έναν ειδήμονα. Ο ειδήμονας μας διδάσκει πως να καθόμαστε σε διαλογισμό, πια θέση του σώματος είναι η πιο φυσική και η πιο κατάλληλη για την πνευματική μας πρόοδο και ακόμη πως να αναπτύξουμε τη συγκέντρωση. Μας διδάσκει ακόμα τη μέθοδο της *«χωρίς προσπάθεια, προσπάθειας».* Αυτή είναι μια ιδέα δύσκολο να την καταλάβει *κανείς*, αλλά δίνοντας έμφαση στην αναγκαιότητά της και δείχνοντας μας την τεχνική, μας βοηθάει να την γνωρίσουμε, διότι όσο και αν προσπαθούμε θα το βρούμε σχεδόν ακατόρθωτο να ακινητοποιήσουμε το νου μας έστω και για ένα λεπτό. Μόνο με τη νοερή επανάληψη των «πέντε φορτισμένων Ονομάτων» που μας δίνει ο Διδάσκαλος την ώρα της μύησης θα μπορέσουμε να έχουμε επιτυχία στις προσπάθειές μας. Τα Ονόματα που μας δίνει δεν είναι απλές λέξεις. Είναι λέξεις φορτισμένες με τη Δύναμη του Πνεύματος και όπως μας υπενθυμίζει ο Sri Ramakrishna «Αυτός και τ' Όνομά του δεν είναι κάτι διαφορετικό». Τα πέντε φορτισμένα Ονόματα* μας βοηθάνε να ακινητοποιούμε το νου και να προσηλώνουμε την προσοχή μας σε ένα συγκεκριμένο σημείο. Αυτό είναι το πρώτο βήμα στο Μονοπάτι που ακολουθούμε. Στη συνέχεια η υπέρβαση του σώματος καθορίζει την αρχή ενός μακρινού και ανομοιόμορφου για κάθε ψυχή ταξιδιού.

Πολλοί είναι οι κίνδυνοι που παραμονεύουν τη ψυχή καθώς πορεύεται στο Πνευματικό της ταξίδι, πολλοί οι πειρασμοί και πολλές οι αμφιβολίες. Σε κάθε βήμα, σε κάθε εμπόδιο η νοερή επανάληψη (simran) από το μαθητή των πέντε αυτών φορτισμένων Ονομάτων τον στηρίζει και τον προστατεύει.

Όταν κατορθώσουμε να πετύχουμε για αρκετή ώρα απόλυτη συγκέντρωση στον τρίτο οφθαλμό υπερβαίνουμε (η ψυχή μας) την σωματική συνειδητότητα και αρχίζουμε να βιώνουμε νέες και θαυμαστές εμπειρίες. Διασχίζουμε το βασίλειο των Εσωτερικών άστρων, της σελήνης και του ήλιου και καθώς ταξιδεύουμε προς τα άνω, συναντούμε την Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου (Guru-Dev). Μέχρι εκείνη τη στιγμή μπορεί να

***** Είναι τα ονόματα με τα οποία είναι γνωστές οι προϊστάμενες θεότητες στα πέντε πρώτα από τα οκτώ Εσωτερικά πνευματικά επίπεδα.***

θεωρούμε τον Διδάσκαλο σαν ένα οποιοδήποτε κοινό δάσκαλο, ίδιο με αυτούς που συναντήσαμε στη μέχρι τώρα ζωή μας. Κάποιον που είχε σκοπό να μας δίνει γνώσεις και να μας προειδοποιεί κάθε φορά που κινδυνεύαμε να πέσουμε σε παγίδες. Τώρα όμως καθώς ενωνόμαστε με την Πηγή όλης της Ζωής, συνειδητοποιούμε ότι ο Διδάσκαλος είναι ένας ανθρώπινος πόλος, μέσω του οποίου η Άπειρη Θεία Δύναμη διαχέεται μέσα σε όλο τον κόσμο που ζούμε. Είναι, μπορούμε να πούμε για μας ο αληθινός φίλος, ο Ποιμένας, ο Αγαπημένος. Τον βλέπουμε διαρκώς να μας οδηγεί, επιφορτισμένος καθώς είναι να κατευθύνει την οδοιπόρο ψυχή μας κατά τη διάρκεια του μακρινού και δύσκολου ταξιδιού της, μέχρι που αυτή τελικά να φθάσει το βασίλειο του Απόλυτου. Ο Διδάσκαλος μας προσφέρει και κάτι ακόμα· φροντίζει εκτός από τη πνευματική και τη ζωή μας στον υλικό κόσμο. Έχοντας ο ίδιος γίνει μέτοικος από χώρες που είναι πέρα από τη δικαιοδοσία που έχει το δρεπάνι του θανάτου, ο Διδάσκαλος είναι ικανός να μας οδηγεί και σ ’ αυτόν και στον άλλο κόσμο. Είναι ένας Θείος Πράκτορας που μπορεί να ασφαλίσει τη ζωή μας με την πιο αληθινή σημασία της λέξης. Στην πραγματικότητα η σχέση μεταξύ μαθητή και Διδασκάλου δεν μπορεί να παρομοιαστεί με καμία άλλη σχέση και με τίποτα άλλο πάνω στον υλικό κόσμο. Εδώ όσο αναπτυσσόμαστε και προοδεύουμε ξεπερνούμε τις διάφορες σχέσεις μας. Αλλά στον τομέα της πνευματικότητας είναι τελείως διαφορετικά. Η σχέση μας με Αυτόν δεν μπορεί να ξεπεραστεί. Είναι μια σχέση που απλώνεται και αναπτύσσεται όλο και περισσότερο. Ο Διδάσκαλος είναι αιώνιος Φίλος μας, που μας κάνει ικανούς να προχωρήσουμε από το φυσικό στο αστρικό βασίλειο και στη συνέχεια από το αστρικό στο αιτιατό και από το αιτιατό μέσα από τα υπεραιτιακά βασίλεια σ ’ εκείνο του καθαρού Πνεύματος. Εκεί είναι που ερχόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Sat Purush, τον Απόλυτο Κύριο και τότε ανακαλύπτουμε ότι Αυτός, δεν είναι κανένας άλλος παρά ο ίδιος ο Αγαπημένος μας Διδάσκαλος.

Λέγεται ότι ο Kabir, είχε μαθήτρια του μια βασίλισσα που τη λέγανε Indu Mati. Η Mati ήταν πολύ ανεπτυγμένη πνευματικά

και όταν έφτασε στο Sach Khand, τον Οίκο του Πατέρα (όγδοο πνευματικό επίπεδο) είδε τον ίδιο τον Kabir να κάθεται στο θρόνο του Κυρίου. Ρώτησε λοιπόν τον Διδάσκαλό της: «γιατί δεν μου έλεγες από πριν ότι εσύ ο ίδιος είσαι ο Κύριος»; και ο Kabir της απάντησε, «Κόρη μου μήπως εάν στο έλεγα από πριν, θα το πίστευες»;

Ο Διδάσκαλος είναι λοιπόν αυτός που δεχόμαστε στην αρχή σαν οδηγό, που μας μιλάει για το Μονοπάτι που βρίσκεται μπροστά μας και «μας πείθει» να τον ακολουθήσουμε. Από τη στιγμή που αρχίσουμε αυτό το ταξίδι ανακαλύπτουμε ότι αυτός είναι ο σταθερός οδηγός και σύντροφός μας και εκείνο που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι ότι ο ίδιος είναι και το «μεταφορικό μέσο» που μας μεταφέρει προς το τέρμα. Όταν τελικά φθάσουμε στον προορισμό μας τότε ανακαλύπτουμε ότι ο Διδάσκαλος είναι και ο «σκοπός» μας.

Αυτός που βρίσκει ένα τέτοιο Φίλο, είναι πραγματικά ευλογημένος. Όσο και αν φαίνεται μακρινό το τέρμα, όταν φθάσει κανείς στο σημείο να γίνει δεκτός για να μαθητεύσει κοντά στον Τέλειο Διδάσκαλο της εποχής του, έχει ήδη διανύσει ένα σημαντικό μέρος του ταξιδιού του. Στο πρόσωπο του Διδασκάλου βρίσκουμε ένα φίλο που είναι ενήμερος για κάθε μας πράξη και έτοιμος να μας βοηθήσει κάθε στιγμή.

Τις δύσκολες ώρες ο Διδάσκαλος είναι με το μαθητή του και του προσφέρει παρηγοριά και ανακούφιση. Είναι τόσο μεγάλη η αγάπη του Διδασκάλου* που θυσιάζει την άνεσή του για χάρη αυτών που έχει κάτω από τα προστατευτικά φτερά του. Έχοντας ενωθεί με το Δημιουργό, ο Διδάσκαλος αποτελεί μια ενσάρκωση της αγάπης και καθώς η αγάπη είναι προσφορά, Αυτός δεν γνωρίζει παρά μόνο να δίνει και να δίνει και να δίνει.

Ο Διδάσκαλος θυσιάζει το κάθε τι για τους μαθητές του, προκειμένου αυτοί να μπορέσουν να αντιληφθούν τις πνευματικές τους δυνατότητες. Τους βοηθάει να λύνουν τα προβλήματά τους και να υπερνικούν τις δυσκολίες της ζωής. Τους διδάσκει τις

***** «Μεγαλυτέραν τούτης αγάπην δεν έχει ουδείς, τον να βάλει τις την ψυχήν αυτόν υπέρ των φίλων αυτού. Σεις είσθε οι φίλοι μου (μαθηταί). Δεν σας λέγω πλέον δούλους... Σεις δεν εξελίξατε εμέ, αλλά εγώ εξέλεξα εσάς» Ιωάννης 15:13-16.**

ηθικές αξίες που αποτελούν τα θεμέλια της πνευματικότητας, τους μαθαίνει να υπερβαίνουν της σωματική τους συνειδητότητα και τελικά να αποκτήσουν Αυτογνωσία και Θεογνωσία.

Η αγάπη και η ευσπλαχνία των Διδασκάλων είναι πραγματικά απέραντη. Δεν έχουμε ιδέα το τι θυσιάζουν και πόσο υποφέρουν ώστε εμείς να μπορέσουμε να φτάσουμε στον τελικό μας σκοπό. Φορούν ένα ευάλωτο ένδυμα από σάρκα και οστά και ζουν ανάμεσά μας σαν καλοί φίλοι. Ακόμα παίρνουν επάνω τους καρμικές υποχρεώσεις και υποφέρουν οι ίδιοι, απαλλάσσοντας τους μαθητές τους από ανείπωτους πόνους και βάσανα.

Το σύμπαν λειτουργεί με κάποιους νόμους και ένας από αυτούς είναι ο αδυσώπητος νόμος της αιτίας και του αποτελέσματος. Στην Ανατολή είναι γνωστός σαν νόμος του karma και σύμφωνα με αυτόν σε κάθε δράση αντιστοιχεί μια αντίδραση. Κάθε σκέψη, κάθε λόγος και κάθε πράξη έχουν σαν αποτέλεσμα μια αντίδραση που πρέπει κάποτε να εκδηλωθεί και να επιστρέφει πίσω σε μας. Αυτές τις αντιδράσεις που δεν θα γευθούμε σ [1] αυτή μας την επίγεια ζωή, θα τις υποστούμε σε μια μελλοντική επίγεια ζωή. 'Άσχετα αν οι πράξεις μας είναι καλές ή κακές αποτελούν για μας δεσμά. Στα ιερά βιβλία των Ινδουιστών Bhagavad Gita, ο Θεός Krishna* τις περιγράφει (τις καλές και τις κακές πράξεις) σαν αλυσίδες από χρυσό ή αντίστοιχα από σίδερο. Έτσι πεθαίνουμε και ξανά γεννιόμαστε συνεχώς κάθε φορά θερίζοντας ανταμοιβές και υποφέροντας τιμωρίες που είναι αποτέλεσμα δικών μας πράξεων.

Υπάρχουν τρία είδη κάρμα. Το πρώτο είναι το *sanchit karmas ή αποθηκευμένο κάρμα.* Αυτό αντιπροσωπεύει τις συσσωρευμένες πράξεις μας κατά το παρελθόν, που πρόκειται να καρποφορήσουν σε μελλοντικές ζωές και είναι πάνω από τις ανθρώπινες δυνατότητες να το αποσβέσουμε σε μιά ζωή. Οι Διδάσκαλοι παίρνουν πάνω τους αυτό το κάρμα την ώρα που μυούνε το μαθητή τους στα Μυστήρια του Υπερπέραν και τον απαλλάσσουν τελείως από αυτό, για πάντα.

Το δεύτερο είδος κάρμα είναι το *pralabdh karmas ή*

* ***Ο Θεός*** Krishna είναι θεότητα του αστρικού επιπέδου. Η λέξη θεός δεν πρέπει να συγχέεται με το Θεό. Οι Ινδουιστές δέχονται την ύπαρξη ενός μόνο Απόλυτου Θεού.

πεπρωμένο. Το κάρμα αυτό αναφέρεται σε αυτές τις πράξεις του παρελθόντος που σήμερα καθορίζουν τα γεγονότα της ζωής μας.* Ο Διδάσκαλος δεν απαλλάσσει τους μαθητές του από αυτό το κάρμα, διότι αν το έκανε η ζωή μας επάνω στη γη δεν θα είχε λόγο να συνεχίζεται και θα τελείωνε. Μας παραχωρεί όμως απερίγραπτα προνόμια. Έτσι πολλές από τις δυσάρεστες αντιδράσεις που πρέπει να υποστούμε σ ’ αυτή μας τη ζωή είναι περιορισμένες σε χρόνο και άλλες πολύ ελαττωμένες σε ένταση.

Το τρίτο είδος κάρμα είναι το *kriyaman karmas, το μελλοντικό κάρμα, αυτό* που δημιουργούμε και αποταμιεύουμε διαρκώς σ ’ αυτή μας τη ζωή και που τελικά θα ενωθεί με το sanchit karmas.

Σε αυτή την επίγεια ενσάρκωσή μας το 75% της μοίρας μας είναι προκαθορισμένο από το pralabdt κάρμα, αλλά έχουμε και ελεύθερη βούληση που αποτελεί το 25%. Με αυτό το ποσοστό της ελεύθερης βούλησης μπορούμε να διαλέξουμε τον τρόπο που θα ζήσουμε και θα δημιουργήσουμε το kriyaman κάρμα μας. Σ ’ αυτό το σημείο η καθοδήγηση του Διδασκάλου είναι απαραίτητη. Με τη διδασκαλία του και κυρίως με το παράδειγμά του μας δείχνει πως να ζήσουμε μια δίκαιη και ανιδιοτελή ζωή αποφεύγοντας έτσι να δημιουργούμε μελλοντικό κάρμα.

Καθώς προχωρούμε στο Μονοπάτι, αντιλαμβανόμαστε όλο και περισσότερο την αγάπη του Διδασκάλου για μας και την απεριόριστη χάρη και προστασία του. Η αντίληψη αυτή, μας κάνει να αναπτύσσουμε όλο και περισσότερο ταπεινοφροσύνη και να παραδίνουμε τον εαυτό μας στη θέλησή του. Αρχίζουμε να βλέπουμε ότι εκείνος είναι ο πράτων και εμείς τα όργανά του. Όσο καιρό θεωρούμε ότι εμείς είμαστε οι πράττοντας βρισκόμαστε κάτω από την επίδραση των νόμων της δράσης και αντίδρασης, των νόμων του κάρμα δηλαδή.

Είδαμε ήδη πως ο Διδάσκαλος μας βοηθάει να υπομένουμε το pralabdh κάρμα μας με ένα προνομιακό τρόπο, ελαττώνοντας τον χρόνο ή και την ένταση των αντιδράσεων που θα πρέπει να υποστούμε. Ο Maulana Rumi έλεγε: «Ο Ζωντανός

* «Το πεπρωμένο φυγείν αδύνατον».

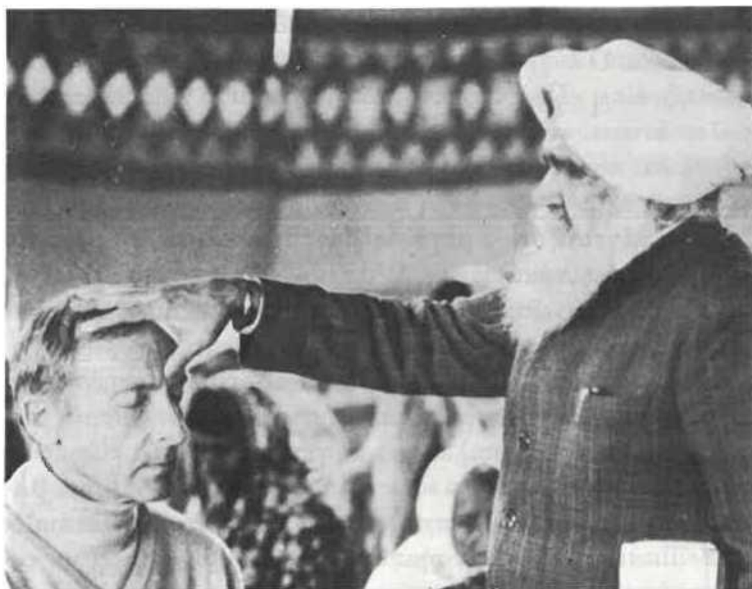
Διδάσκαλος έχει τη δύναμη και την εξουσία όχι μόνο να διακόψει τη διαδρομή ενός βέλους που έχει τοξέψει ο Θεός, αλλά να το σταματήσει στη μέση της διαδρομής και να το στείλει πίσω». Όταν επιτρέψουμε στο Διδάσκαλο να γίνει ο πράτων, τότε σταματάμε να δημιουργούμε περισσότερο κάρμα και γινόμαστε neh-karma δηλαδή χωρίς κάρμα. Οι Σούφι λένε ότι κάποτε, έρχεται, ένα στάδιο στη ζωή του μαθητή που ο μαθητής κατορθώνει να μη δημιουργεί κάρμα καλό ή κακό.

Έχοντας ενωθεί με τον Ωκεανό της Πανσυνειδητότητας, ο Διδάσκαλος δεν έχει δικό του κάρμα και δεν υπόκειται στους νόμους που καθορίζουν «τον τροχό της ζωής και του θανάτου». Όταν δεχθεί το δικό μας κάρμα, το κάρμα αυτό γίνεται δικό του και σύμφωνα με τους νόμους της φύσης θα πρέπει ο ίδιος να υποστεί «κατά κάποιο τρόπο» τις φυσικές του συνέπειες.

Από όσους φίλους είναι δυνατό να έχουμε, αυτός είναι ο πιο αληθινός και ο πιο στενός. Είναι στην πραγματικότητα πιο κοντά σε μας (στην ψυχή μας) από ότι είμαστε εμείς οι ίδιοι. Μπορούμε να εξαπατήσουμε άλλους αλλά δεν μπορούμε να εξαπατήσουμε το Φίλο μας. Υπομονετικά και ακούραστα μας προτρέπει να απομονωνόμαστε ορισμένο χρόνο κάθε μέρα προκειμένου να μάθουμε να «πεθαίνουμε ενώ είμαστε ακόμα στη ζωή». Αυτό που ζητάει είναι αγάπη. Την αγάπη μας σε ανταπόκριση της απεριόριστης αγάπης και χάρης του. Αυτό που υπόσχεται δεν είναι μια ζωή απόλαυσης και άνεσης, αλλά μια ζωή απαλλαγμένη από φόβο. Οι λύπες και οι απογοητεύσεις αυτού του κόσμου θα εξακολουθούν να μας ακολουθούν όπως συμβαίνει και με τους άλλους ανθρώπους. Αλλά, ξέροντας ότι Αυτός είναι διαρκώς δίπλα μας και ότι κάθε στιγμή είμαστε στην αγκαλιά του, το κάθε τι το ξεπερνούμε χωρίς να λυγίζουμε. Όταν κάποια αρρώστια ή κακοτυχία μας συμβεί, μπορεί συγγενείς και φίλοι να μας στρίψουν την πλάτη και να μας αφήσουν στην τύχη μας, ο Διδάσκαλος όμως αποδεικνύεται ότι είναι Φίλος για όλες τις στιγμές. Βρίσκεται πάντα δίπλα, να μας προσφέρει αγάπη και ανακούφιση και όταν ακόμα και η μάνα μας έχει εγκαταλείψει. Ακόμα και ο θάνατος δεν μπορεί να μας πάρει μακριά του. Όταν πλησιάζει το τέλος δεν είναι ο Άγγελος του Θανάτου* που θα έρθει να μας πάρει,

αλλά ο Διδάσκαλος στην Ακτινοβόλο του Μορφή (Guru-Dev). Αυτός που μας έχει κάτω από την προστασία του και με τον οποίο έχουμε κάνει συμβόλαιο για πραγματική ασφάλεια ζωής.

* Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ σύμφωνα με τις παραδόσεις των Σημιτικών Θρησκειών.

Ο Διδάσκαλος Darshan Singh βάζει σε διαλογισμό Αμερικανό μαθητή του στο Δελχί 1981.

Η Πιο Μεγάλη Διάκριση

Κάποτε ένας πολύ γνωστός φιλόσοφος, καθότανε δίπλα σε μια μικρή λίμνη και διάβαζε κάτι σπάνια χειρόγραφα, κοντά στην Περσική πόλη Kuniya. Ο μεγάλος Σούφι μυστικιστής Shams-i-Tabriz περνώντας από εκεί και βλέποντάς τον να είναι απορροφημένος μέσα στα χειρόγραφα τον ρώτησε: «Τι είναι αυτά»; Ο λόγιος γύρισε, κοίταξε τον άγνωστο επισκέπτη και του απάντησε: «Είναι γνώση που βρίσκεται πάνω από τις δυνατότητες αντίληψης ενός αμαθή». Ο Tabriz τότε έσκυψε και του πήρε τα χειρόγραφα μέσα από τα χέρια και με δύναμη τα πέτα- ξε μέσα στο νερό της λίμνης. Ταραγμένος και οργισμένος ο φιλόσοφος του φώναξε: «Ασυλλόγιστε δερβίση τί έκανες; Με αυτή την ανόητη πράξη σου στέρησες τον κόσμο από ένα θαυμάσιο θησαυρό γνώσης». Ο Tabriz έμεινε για λίγο αμίλητος και μετά έσκυψε και τράβηξε

μέσα από το νερό τα χειρόγραφα στεγνά και άθικτα. Ο λόγιος έβγαλε μια φωνή θαυμασμού και γεμάτος έκπληξη είπε: «Πως είναι δυνατόν»; Ο Tabriz χαμογέλασε και του απάντησε: «Είναι η γνώση που γεννιέται μέσα από την έκσταση και που είναι πάνω από τις δυνατότητες αντίληψης ενός πολυμαθή».

Έτσι λέγεται ότι ο μεγάλος Σούφι Jalaluddin Rumi για πρώτη φορά συνάντησε τον Διδάσκαλό του και από maulvi ή άνθρωπος της γνώσης και των γραμμάτων μεταμορφώθηκε σε maulana ή άγιο.

Υπάρχουν δύο σφαίρες γνώσεων· η «εξωτερική ή γήινη γνώση» και η Εσωτερική ή μυστικιστική γνώση». Οι ονομασίες που έδιναν οι Σούφι τα παλιά χρόνια για αυτά τα δύο είδη γνώσεων είναι «Ilm-e-safina» και «Ilm-e-scena». Ο Hazur Baba Sawan συνήθιζε να χρησιμοποιεί τους όρους «varnatmak» και «dhunatmak» που σημαίνουν γνώση που μπορεί να εκφραστεί με λόγια και γνώση που γεννιέται από την Εσωτερική Μελωδία. Ο Διδάσκαλος Kirpal Singh χρησιμοποιούσε τους όρους «apra vidya» και «para vidya». Η para vidya είναι γνώση που αποκτιέται από μυστικιστικές αποκαλύψεις και πηγάζει από την Αυτογνωσία και την Πραγμάτωση του Θεού (Θεογνωσία). Γι αυτή στις Ουμπανισάδες της αρχαίας Ινδίας διαβάζουμε ότι: «Αυτή τη γνώση όταν την αποκτήσει κανείς γνωρίζει τα πάντα».

Ξέρουμε όλοι μας τι προσπάθειες χρειάζονται να κάνει κανείς για να αποκτήσει εξωτερική γνώση. Στέλνουμε τα παιδιά μας σε σχολεία, κολέγια και πανεπιστήμια προκειμένου να πάρουν ακαδημαϊκούς τίτλους και να ζήσουν μια ζωή ανώτερη και πιο ολοκληρωμένη. Για να πετύχουμε οτιδήποτε που αξίζει στη ζωή μας χρειάζεται να καταβάλουμε προσπάθειας και να υποβληθούμε σε θυσίες. Σε κάθε τομέα γνώσης ισχύει το ίδιο* πρέπει να κοπιάσουμε και να στερηθούμε. Σκεφθείτε τις θυσίες που κάνουν οι γονείς για να μορφώσουν τα παιδιά τους και τα χρόνια της σκληρής δουλειάς και την επιμέλεια που πρέπει να δείξουν οι μαθητές για να πάρουν τα διπλώματά τους. Υπάρχουν περιπτώσεις που χρειάζεται κανείς είκοσι ή και περισσότερα χρόνια

σπουδών για να πάρει ένα διδακτορικό δίπλωμα. Λοιπόν, αν κάποιος χρειάζεται τόσο πολύ χρόνο και κόπο για να εξειδικευθεί σε έναν μόνο μου τομέα γήινης γνώσης, σκεφθείτε τι χρειάζεται για να γίνει κανείς κάτοχος αυτού που ο Tabriz ονόμαζε «Γνώση που γεννιέται μέσα από έκσταση». Και είναι μέσα απ’ αυτή τη γνώση που μπορούμε να επιτύχουμε την «Πιο μεγάλη διάκριση».

Πρώτα πρέπει να σκεφθούμε ποιος είναι κατά τη γνώμη μας ο σκοπός της ζωής και αφού το ξεκαθαρίσουμε πρέπει να καθορίσουμε τις προτεραιότητες που χρειάζεται να βάλουμε στη ζωή μας για να πετύχουμε αυτό το σκοπό. Μέχρι τώρα είμαστε μπερδεμένοι και δεν έχουμε ξεκαθαρίσει τι θέλουμε. Άλλοτε θέλουμε τον κόσμο και άλλοτε το Θεό με αποτέλεσμα να μη πετυχαίνουμε σε καμία περίπτωση και να μην είμαστε ικανοποιημένοι. Εάν πεισθούμε ότι ο πνευματικός δρόμος είναι ο ψηλότερος στόχος και ο μόνος που μπορεί να μας εξασφαλίσει διαρκή ευτυχία, πρέπει να τον ακολουθήσουμε με ζήλο και πάθος και να μην κοιτάξουμε ποτέ πίσω.

Ακόμα και στις γήινες δραστηριότητες, αυτοί που έχουν μία αποκλειστική επιδίωξη είναι αυτοί που πετυχαίνουν. Αν θέλουμε να γίνουμε μεγάλοι καλλιτέχνες, επιστήμονες ή γιατροί πρέπει να ασκήσουμε το επάγγελμα που διαλέξαμε με όλη μας την καρδιά και πολλά άλλα ενδιαφέροντα τα οποία τυχόν μπορεί να έχουμε θα πρέπει να τα εγκαταλείψουμε.

Με τον ίδιο τρόπο αν σκοπεύουμε να εξελιχθούμε στο Πνευματικό Μονοπάτι πρέπει να αφοσιωθούμε σ’ αυτό. Όταν ο Sant Kirpal Singh αποφοίτησε από το λύκειο, απομονώθηκε επτά ολόκληρες μέρες για να αποφασίσει τι θα έπρεπε να κάνει στη ζωή του. Διέθετε μεγάλες νοητικές ικανότητες και ισχυρή θέληση και θα πετύχαινε σε οποιοδήποτε τομέα διάλεγε. Έτσι μετά από ώριμη σκέψη αποφάσισε και είπε: «Πρώτα ο Θεός και μετά ο κόσμος». Από εκείνη τη στιγμή ποτέ δεν έκανε πίσω. Η επιθυμία του για Αυτογνωσία και Θεογνωσία έγινε ο αποκλειστικός σκοπός της ζωής του. Ένας σκοπός που ολοκληρώθηκε όταν ήρθε στα πόδια του Hazur Baba Sawan Singh.

Οι γραφές μιλάνε για τον Κύριο σαν ένα «ζηλιάρη» Θεό που μας επιτρέπει να Τον φθάσουμε μόνο όταν η επιθυμία μας είναι τόσο έντονη που όλες οι αντίθετες επιθυμίες να έχουν εξαφανιστεί. Μόνον όταν επιθυμούμε το Θεό περισσότερο από κάθε τι άλλο στη ζωή μας, οι γήινες προσκολλήσεις εξαφανίζονται. Ο Sant Kirpal Singh είχε ένα ιδιαίτερο τρόπο να εκφράζει αυτή την αλήθεια. Έλεγε ότι αν επιθυμούμε το Θεό τόσο έντονα όσο αυτός που πνίγεται επιθυμεί να πάρει μια ανάσα, σίγουρα θα Τον βρούμε. Ο Θεός ακούει τη φωνή αυτού που Τον λαχταράει μέσα από τα κατάβαθα της καρδιάς του και δείχνει το δρόμο που οδηγεί σ’ Αυτόν στέλνοντάς του ένα πνευματικό Μέντορα ή Ειδήμονα. Ο Ειδήμονας είναι κάποιος που έχει ο ίδιος ολοκληρώσει το μυστικιστικό Εσωτερικό ταξίδι και έχει ενωθεί με τον Κύριο. Γνωρίζει το δρόμο που φέρνει πίσω σ’ Αυτόν και μπορεί να μας οδηγήσει βήμα προς βήμα σε όλο μας το ταξίδι. Μας βεβαιώνει ότι η ανθρώπινη υπόσταση, μας παρέχει μια μοναδική ευκαιρία να υπερβαίνουμε τη σωματική μας συνειδητότητα και να ταξιδεύουμε στα Εσωτερικά βασίλεια.

Ήταν μια φορά κάποιος που είχε στην κατοχή του ένα μεγάλο δάσος και κάποτε αποφάσισε να το καθαρίσει. Άρχισε λοιπόν να κόβει και να πουλάει τα δέντρα για καυσόξυλα. Μια μέρα όταν πλέον το δάσος είχε σχεδόν αφανιστεί, ένας ειδικός βοτανολόγος που επισκέφθηκε την περιοχή, του είπε ότι τα δέντρα που πούλαγε για καυσόξυλα ήταν δέντρα σανδαλόξυλου και είχαν πολύ μεγάλη αξία. Ο ιδιοκτήτης της έκτασης μπορούσε να πουλήσει τα λίγα δέντρα που είχαν μείνει και να κερδίσει περισσότερα χρήματα από όσα είχε κερδίσει πουλώντας τόσα χρόνια για καυσόξυλα όλο το δάσος. Με τον ίδιο τρόπο ο Διδάσκαλος μας εξηγεί ότι κάθε μέρα γήινης ζωής είναι ένα δώρο ανυπολόγιστης αξίας και μας δείχνει τον τρόπο να χρησιμοποιούμε με τον επωφελέστερο τρόπο το χρόνο που μας απέμεινε. Εάν ακολουθήσουμε τις οδηγίες του είναι δυνατό να πετύχουμε το ψηλότερο ιδανικό της ανθρώπινης ύπαρξης μέσα σ’ αυτή μας τη ζωή, τη Θεογνωσία.

Το πρώτο μάθημα που παίρνουμε από τον Διδάσκαλο είναι ότι δεν είμαστε το σώμα αλλά κάποιο πνεύμα σε εξέλιξη. Ακόμα

επειδή πρέπει να διατηρήσουμε αυτό το σώμα πρέπει να το φροντίζουμε με τρόπο που να προκαλεί όσο το δυνατόν λιγότερο πόνο στη φύση. Έτσι στον τομέα της διατροφής πρέπει να είμαστε χορτοφάγοι και να αποφεύγουμε να τρώμε κρέας, ψάρι, πουλιά και αυγά γονιμοποιημένα ή όχι. Ακόμα, επειδή ο σκοπός μας είναι να πετύχουμε όσο το δυνατό ψηλότερα επίπεδα συνειδητότητας, πρέπει να απέχουμε από οινόπνευμα και τοξικές ουσίες που θολώνουν και διαστρέφουν την συνειδητότητα μας. Συγχρόνως επειδή γεννηθήκαμε μέσα σε μιά οικογένεια πρέπει να τη σεβαστούμε και να είμαστε συνεπείς στις κοινωνικές μας υποχρεώσεις. Είναι ουσιώδες να συντηρούμαστε με τίμια μέσα και να μην είμαστε βάρος σε άλλους. Το Μονοπάτι των Διδασκάλων δεν είναι ένα μονοπάτι μοναξιάς και απομόνωσης, γιατί κάτι τέτοιο θα σήμαινε άρνηση και αποφυγή από τις υποχρεώσεις μας. Αντίθετα οι Διδάσκαλοι συνιστούν να εκπληρώνουμε τις γήινες υποχρεώσεις μας με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, έχοντας συγχρόνως σταθερά στραμμένο το βλέμμα μας στον πνευματικό μας σκοπό.

Όπως ήδη είπα, η επιτυχία σε οποιοδήποτε πεδίο δραστηριότητας απαιτεί αφοσίωση. Στο πανεπιστήμιο ο φοιτητής που εργάζεται με απόλυτη συγκέντρωση στον τομέα που διάλεξε, είναι αυτός που πετυχαίνει με τους καλύτερους βαθμούς στο συντομότερο χρονικό διάστημα. Από την άλλη μεριά αυτός που δεν κάνει συνεχείς προσπάθειες και τον απασχολούν συγχρόνως και άλλα πράγματα εκτός από τις σπουδές του, θα αργήσει να τελειώσει. Κάποιος που δίνεται ολόψυχα με πάθος και ζήλο και κάνει θυσίες για να φθάσει το σκοπό του στο συντομότερο διάστημα είναι και πιο πιθανό να πετύχει. Ο Διδάσκαλος προσφέρει σε κάθε μαθητή μια πρώτο χέρι εμπειρία την ώρα της μύησης. Αυτή η εμπειρία θα πρέπει στη συνέχεια να αναπτυχθεί περισσότερο από το μαθητή με σταθερή κανονική και ακριβή εξάσκηση (διαλογισμό). Ο αναζητητής που κάνει συστηματικό και καθημερινό διαλογισμό είναι αυτός που τελικά θα έχει τη μεγαλύτερη πρόοδο.

Το Πνευματικό Μονοπάτι απαιτεί συνεχή ανάλυση και εκτίμηση της προόδου μας. Αν μελετήσουμε τους βίους ανθρώπων

που έγιναν γνωστοί για τα μεγάλα τους επιτεύγματα θα δούμε ότι είχαν τη συνήθεια να αναλύουν τα λάθη τους και να μελετούν την πρόοδό τους.

Κάποτε ο Kawaja Hafiz ο μεγάλος Πέρσης μύστης ποιητής, πήρε ένα πήλινο δοχείο κοντά του και όταν έκανε κάποιο σφάλμα, έβαζε ένα πετραδάκι μέσα στο δοχείο. Μετά από λίγες μέρες είδε με μεγάλη του έκπληξη ότι το δοχείο ήταν σχεδόν γεμάτο με πετραδάκια. Ακόμα ο άγιος Ιγνάτιος Loyola έδινε μεγάλη έμφαση στον αυτοέλεγχο, ενώ ο Βενιαμίν Φραγκλίνος κρατούσε ένα ημερολόγιο στο οποίο σημείωνε καθημερινά τα σφάλματά του, που ήταν αντίθετα με τις αρετές που ήθελε να αναπτύξει στη ζωή του.

Το πιο επιστημονικό ημερολόγιο αυτού του είδους το παρουσίασε ο Sant Kirpal Singh. Σ' αυτό σημειώνονται οι αρετές της μη βίας, της φιλαλήθειας, της αγνότητας, της ταπεινοφροσύνης και της ανιδιοτελούς προσφοράς. Υπάρχουν στο ημερολόγιο αυτό κολόνες με υποδιαιρέσεις για τα σφάλματα με σκέψη, λόγο ή πράξη. Κάθε μέρα ο αριθμός των λαθών κάθε κατηγορίας σημειώνεται. Συγχρόνως σημειώνεται και το χρονικό διάστημα που αφιερώνουμε για ανιδιοτελή προσφορά στους συνανθρώπους μας όπως και ο χρόνος που αφιερώνουμε για διαλογισμό.

Πρέπει να ζούμε μια ηθική ζωή αν θέλουμε να κάνουμε πνευματική πρόοδο. Ο Sant Kirpal Singh συνήθιζε να λέει «Είναι δύσκολο να γίνει κανείς άνθρωπος με την αληθινή σημασία των λέξεων. Αλλά από τη στιγμή που το κατορθώσει δεν είναι δύσκολο να βρει το Θεό». Ο λόγος της καθημερινής αυτοανάλυσης είναι να μας βοηθήσει να ανακαλύψουμε που έχουμε αδυναμίες, στην προσπάθειά μας να ζήσουμε μια ηθική ζωή, έτσι ώστε να βελτιωνόμαστε μέρα με τη μέρα. Στο ημερολόγιο δεν σημειώνουμε τον αριθμό των περιπτώσεων που πετυχαίνουμε οι πράξεις μας να είναι σύμφωνες με τις ηθικές αρχές αλλά αντίθετα καταγράφονται οι χαμένες ευκαιρίες που έχουμε να είμαστε σωστοί και κάνουμε λάθη. Πρόκειται δηλαδή για μια μέθοδο αρνητικής καταγραφής. Αν δούμε ότι κάναμε 100 φορές λάθη σε μια μέρα, θα προσπαθήσουμε την επόμενη να κάνουμε 80, την αμέσως επόμενη 70

και όσο περνάνε οι μέρες λιγότερα και λιγότερα. Έτσι κρατώντας το ημερολόγιο αυτοανάλυσης δεν έχουμε πρόθεση να φτιάχνουμε καταλόγους για να συγχαίρουμε τους εαυτούς μας ή αντίθετα να τους οικτίρουμε αλλά να αναγνωρίζουμε τα σφάλματά μας και να αποφασίζουμε να τα κατανικήσουμε. Και βέβαια δεν μπορούμε να εξαγνίσουμε τη ζωή μας πάρα μόνο αν καταβάλουμε προσπάθειες.

Στην αρχή όταν κρατάμε το ημερολόγιο σημειώνουμε μόνο τα βαριά παραπτώματά μας σε λόγο και πράξη. Όσο όμως γινόμαστε πιο λεπτολόγοι στον αυτοέλεγχό μας αρχίζουμε να ανακαλύπτουμε παραπτώματα και στη σκέψη. Τότε βλέπουμε ξαφνικά να αυξάνεται ο αριθμός των λαθών μας μέσα στο ημερολόγιο. Η αύξηση αυτή αποτελεί μία επιτυχία και είναι μία απόδειξη για την αυξανόμενη αυτοενημέρωσή μας, γιατί χωρίς αυτή την ενημέρωση πώς θα μπορούσαμε να απαλλαγούμε από τα σφάλματά μας; Με τη πάροδο του χρόνου ο αριθμός των καθημερινών μας παραβάσεων σταθεροποιείται σ[1] ένα επίπεδο και μετά αρχίζει να ελαττώνεται.

Οι πέντε αρετές που σημειώνονται μέσα στο ημερολόγιο καλύπτουν κάθε άποψη της ζωής μας. Η *αποφυγή βίας* με τη σωστή σημασία των λέξεων πρέπει να γίνει πράξη και να εφαρμόζεται στη ζωή μας και στις σχέσεις μας όχι μόνο με τους άλλους ανθρώπους, αλλά με ολόκληρη τη Δημιουργία. Το να μη βλάπτουμε είναι ένας βασικός κανόνας που τον διδάσκουν όλες οι θρησκείες και που πρέπει να μάθουμε να τον εφαρμόζουμε στη σκέψη, το λόγο και την πράξη. Είναι πολύ συνηθισμένο να κάνουμε σαρκαστικά σχόλια, να σκεπτόμαστε κακά για τους άλλους ή να τους προκαλούμε φυσικό πόνο. Χρειάζεται μεγάλη και συνεχής αυτοανάλυση για να συνειδητοποιούμε κάθε φορά τη στιγμή που είμαστε έτοιμοι να πληγώσουμε συνανθρώπους μας με κακές σκέψεις ή λόγια και να συγκρατιόμαστε.

Δεν πρέπει να σχολιάζουμε άλλους, να ευχόμαστε κάτι κακό για κάποιον ή να πληγώνουμε τα αισθήματά του. Πρέπει μάλλον να βάζουμε βάλσαμο με τον καλό μας λόγο στις πονεμένες καρδιές τους. Ακόμα δεν είναι μόνο το τι λέμε που μετράει αλλά και το πως το λέμε.

Baba Sawan Singh Ji
[1858-1948]

Sant Kirpal Singh Ji
[1894-1974]

SAWAN KIRPAL RUHANI MISSION

Self-Introspection Diary for the Month of: ,19

Present Living Master
Sant Darshan Singh Ji

INITIATED: ,19
Month Day

NAME:

ADDRESS:
Street City State Zip Country

Please Print or Type All Information

OBSERVE	FAILURES	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	TOTAL
AHIMSA	In thought																																
[Non-violence]	In word																																
	In deed																																
TRUTHFULNESS	Falsehood																																
	Deceit																																
	Hypocrisy																																
CHASTITY	In thought																																
	In word																																
	In deed																																
HUMILITY	Pride of Wealth																																
	Vanity of Knowledge																																
	Intoxication of Power																																
DIET	Wrong Food																																
	Drugs																																
	Alcohol																																
SELFLESS SERVICE	Physically																																
	Financially																																
TIME DEVOTED TO:	Serving Masters' Mission																																
	Simran [Watching]																																
	Bhajan [Sound Current]																																
	TOTAL																																

Record daily spiritual experiences on the back of this form.

Sant Darshan Singh Ji resides at Kirpal Ashram, 2 Canal Road, Vijay Nagar, Delhi-110009, India

RECORD OF DAILY SPIRITUAL EXPERIENCES

	inner experience of vision	inner experience of hearing	extent of withdrawal from body-consciousness	any difficulty in meditation
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				
29				
30				
31				

HELPFUL FACTORS: 'Service before self'—Attend Satsangs—Love for the Master—Implicit obedience to His commandments—Self-control and Discipline—Humility—Complete Surrender—Sincerity and Longing.

Αν κάποτε τύχει άλλοι να μας παρεξηγήσουν και να μας προσβάλουν, αντί να αισθανθούμε μειωμένοι, θα πρέπει να θυμηθούμε το Θεό και τον Διδάσκαλό μας και να μην απαντήσουμε με θυμό στην πρόκληση. Αν πειθαρχούμε τον εαυτό μας, τελικά θα μάθουμε να μην αντιδρούμε σ' αυτούς που μας προσβάλουν ή μας βλάπτουν. Σκοπός μας πρέπει να είναι το να μάθουμε να απαντάμε με τόσο πολύ αγάπη, ώστε να εξουδετερώνουμε τα αρνητικά αισθήματα των άλλων με τη δύναμη της δικής μας θετικής επίδρασης. Όταν εμείς αναπτύξουμε πραγματική ahimsa (μη-βία), όποιος μας πλησιάζει θα μεταμορφώνεται από τη γεμάτη αγάπη ακτινοβολία μας.

Η *φιλαλήθεια* είναι η βάση της ηθικής διαβίωσης. Στην καθημερινή ζωή πρέπει να κερδίζουμε το ψωμί μας με τίμια μέσα, χωρίς απάτες και χωρίς ενέργειες σε βάρος άλλων. Δεν πρέπει να εξαπατούμε τους άλλους τόσο με λόγια όσο και με τις πράξεις μας. Έχουμε την τάση να μεγαλοποιούμε τις ατέλειες των άλλων και να κρύβουμε τις αδυναμίες μας. Προσπαθούμε να κοροϊδεύουμε όλο τον κόσμο, αλλά στην πραγματικότητα κοροϊδευόμαστε εμείς οι ίδιοι. Μέχρι να είμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας και να θελήσουμε να αναγνωρίσουμε και να παραδεχθούμε τις αδυναμίες μας, δεν μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα αλλάξουμε προς το καλύτερο. Και αυτή στην πραγματικότητα είναι η μεγάλη βοήθεια που μας προσφέρει το ημερολόγιο αυτοέλεγχου.

Το μεγαλύτερο εμπόδιο στην πνευματική μας πρόοδο είναι ο εγωισμός. Η υπερηφάνεια για τις γνώσεις, για τα πλούτη και τη δύναμη, μας τυφλώνει με τρόπο που να μη βλέπουμε τις πραγματικές ανθρώπινες αξίες. Ο εγωισμός γεννά αυτοϊκανοποίηση και μας εξαπατάει, πιστεύοντας ότι είμαστε επαρκείς μόνοι μας. Γι' αυτό όλοι οι άγιοι, άνδρες και γυναίκες μίλησαν για την αναγκαιότητα της *ταπεινότητας*. Η αρετή αυτή μας κάνει να μη θεωρούμε ότι ο εαυτός μας είναι το κέντρο του κόσμου, αλλά ότι κάθε δημιούργημα ψηλό ή χαμηλό είναι χειροτέχνημα του Θεού. Όπως έλεγε ο Sant Kirpal Singh: «Κάθε ένας από εμάς είναι μοναδικός στο είδος του. Υπάρχει μια θεία αναγκαιότητα πίσω από τη ζωή κάθε ανθρώπου που έρχεται σ' αυτό τον κόσμο.

Κανένας δεν δημιουργήθηκε χωρίς λόγο. Έχουμε όλοι να μάθουμε κάτι από τους άλλους και αυτό είναι το μυστικό της ταπεινότητας».

Η αρετή του να είναι κανείς ταπεινός είναι στην ουσία και η βάση κάθε γνώσης. Αν δεν πλησιάσουμε ένα δάσκαλο με την πεποίθηση ότι μπορεί να μας δώσει κάτι ουσιαστικό που χρειαζόμαστε, πως μπορεί να μάθουμε απ' αυτόν; Ο μαθητής που πιστεύει ότι αυτός ή αυτή είναι ανώτερος από το δάσκαλο του είναι ένα αναποδογυρισμένο δοχείο που δεν μπορεί να γεμίσει με τίποτα. Το ίδιο και στην πνευματική ζωή, δεν πρέπει να κρίνουμε το Διδάσκαλο με γνώμονα το περιορισμένο εγώ μας. Πρέπει να ακούμε προσεκτικά αυτά που λέει και να προσπαθούμε να κάνουμε τις διδαχές του πράξη. Μόνο αν αναπτύξουμε σεβασμό και ευλάβεια γι' αυτόν θα μπορέσουμε να αυξήσουμε τη δεκτικότητά μας και να επωφεληθούμε όσο το δυνατό περισσότερο από τα πνευματικά πλούτη που έχει να μας δώσει.

Ο Ιησούς έλεγε «Ευλογημένοι οι καθαροί τη καρδία ότι αυτοί θέλουσι ιδεί τον Θεό». Ματθ. 5:8. Για να πετύχουμε αυτή την καθαρότητα της καρδιάς, την *αγνότητα,* όπως σημειώνεται στο ημερολόγιο του Sant Kirpal πρέπει να μάθουμε να ελέγχουμε τις αισθήσεις μας, γεγονός που όπως λένε οι Διδάσκαλοι δεν επιτυγχάνεται με τον ασκητισμό. Μας λένε ακόμα ότι ο γάμος είναι ιερός και ένας από τους σκοπούς του είναι η απόκτηση παιδιών. Η πνευματικότητα και η σεξουαλικότητα είναι έννοιες με διαφορετικό προσανατολισμό καθώς υπάρχει μια τεράστια διαφορά μεταξύ αγάπης και πόθου. Η αγάπη, μας οδηγεί στους ουρανούς, ενώ ο πόθος μας σκλαβώνει το σώμα και το νου και μας τραβάει προς τα κάτω. Η ευχαρίστηση που προέρχεται από τις αισθήσεις είναι παροδική, ενώ η ζωή του πνεύματος είναι μια ζωή με διαρκή χαρά και ευδαιμονία. Από τη στιγμή που μαθαίνουμε να πηγαίνουμε «εντός» και να ακούμε τη Θεία Μουσική, ο νους ανακαλύπτει την Εσωτερική έκσταση και ξεχνάει τις εξωτερικές τέρψεις των αισθήσεων. Ο σκοπός για τον οποίο κρατάμε το ημερολόγιο αυτοέλεγχου είναι να πλησιάσουμε σταδιακά το στόχο μας που είναι να μετατρέψουμε κάθε τι το γήινο σε ουράνιο.

Το μονοπάτι της επιστροφής στον Πατέρα είναι πολύ απαιτητικό, καθώς μας ζητάει κάτι πολύ μεγάλο. Να αναμορφώσουμε τη ζωή μας. Από εκεί και πέρα ο πνευματικός Ειδήμονας, ο Διδάσκαλος έχει κάθε αρμοδιότητα να μας βοηθήσει να πετύχουμε Αυτογνωσία και Πραγμάτωση του Θεού*. Κατά την ώρα της μύησης, μας υποδεικνύει τη μέθοδο με την οποία μπορούμε να διασχίσουμε τα Εσωτερικά επίπεδα και να ενωθούμε με τον Δημιουργό. Μας υπόσχεται ότι θα είναι σταθερός οδηγός και σύντροφος μας τόσο σ ’ αυτόν όσο και στον άλλο κόσμο.

Η πνευματικότητα προσφέρεται δωρεάν όπως και κάθε άλλο δώρο του Θεού και ο πραγματικός Τέλειος Διδάσκαλος δεν παίρνει κανένα είδος αμοιβής για τις διδασκαλίες του ή για να προσφέρει τη μύηση. Ο μαθητής το μόνο που θα πρέπει να δώσει είναι η υπόσχεση ότι θα ακολουθήσει ορισμένο τρόπο ζωής. Πρώτα θα πρέπει να φροντίσουμε να αφιερώνουμε κάθε μέρα χρόνο για τις πνευματικές μας ασκήσεις, γιατί μέσα από αυτές θα έρθουμε σε επαφή με τον Ιερό Λόγο. Ακόμα θα πρέπει να ζούμε μια ηθική ζωή, να κερδίζουμε τίμια το ψωμί μας και να ακολουθούμε μια καθαρά χορτοφαγική διατροφή, αποφεύγον- τας κρέας, ψάρι, πουλερικά και αυγά, όπως επίσης να μη κάνουμε χρήση οινοπνεύματος, παραισθησιογόνων φαρμάκων και τοξικών ουσιών.

Για να επιταχύνουμε την πνευματική μας πρόοδο, πρέπει ακόμα να αποφασίσουμε να ενημερώνουμε κάθε μέρα το ημερολόγιο αυτοέλεγχου και να παρακολουθούμε τακτικά το satsang. Το satsang που γίνεται από τον ίδιο τον Διδάσκαλο ή από τους αντιπροσώπους του, δίνει στους μαθητές φόρτιση και αυτοί που το παρακολουθούν επιταχύνουν την πνευματική τους πρόοδο. Όταν το satsang που παρακολουθούμε γίνεται στη φυσική παρουσία του Διδασκάλου, για να έχουμε το μεγαλύτερο δυνατό όφελος πρέπει να συγκεντρώνουμε την προσοχή μας αποκλειστικά και μόνο σ’ αυτόν. Ο Hazur Baba Sawan Singh συνήθιζε να μας προτρέπει να εγκαταλείπουμε εκατό άλλα καθήκοντα προκειμένου να παρακολουθήσουμε το

**** Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι εμού. Ιωάννης 14:6.***

satsang και χίλιες υποχρεώσεις προκειμένου να καθίσουμε σε διαλογισμό.

Μερικοί άνθρωποι μού λένε ότι θεωρούν αυτό τον τρόπο ζωής που προηγούμενα ανέφερα, σαν ένα βαρύ ζυγό γύρω από τον αυχένα τους, αλλά εγώ δεν το βλέπω σα ζυγό. Είναι ο τρόπος που ο Θεός βάζει τα αγαπημένα χέρια Του γύρω από το λαιμό μας και μας αγκαλιάζει.

Θα πρέπει να ακολουθούμε το Πνευματικό Μονοπάτι πολύ συγκεντρωμένοι και συγχρόνως να εκπληρώνουμε και τις γήινες υποχρεώσεις μας κατά τον καλλίτερο δυνατό τρόπο. Οι Διδάσκαλοι μας συνιστούν να αναλαμβάνουμε την πρόκληση να ισορροπούμε την Εσωτερική και την εξωτερική ζωή γιατί εκείνος που το πετυχαίνει, πραγματικά γίνεται κύριος της «τέχνης του να ζει». Μια τέτοια ισορροπία φαίνεται πολύ δύσκολη και γι αυτό πολλοί νομίζουν ότι για να προοδεύσει κανείς στο Πνευματικό Μονοπάτι πρέπει να καταφύγει στην απάρνηση του κόσμου. Αλλά δεν είναι έτσι.

Ο Raja Janak αν και βασιλιάς ήταν ένας μεγάλος μύστης. Εκείνα τα χρόνια ζούσε στην επικράτειά του ένας νέος ασκητής με πνευματική κλίση που τον έλεγαν Sukh Dev. Ο Sukh Dev ήταν γιος ενός περίφημου ιερωμένου του Ved Vyas που κάποτε του είπε ότι αν ήθελε να αποκτήσει τέλεια φώτιση θα έπρεπε να πάει να μαθητεύσει στα πόδια του Raja Janak. Ο νεαρός Ved είχε αμφιβολίες κατά πόσο ένας βασιλιάς θα μπορούσε να του δώσει πνευματικές οδηγίες, γιατί σκεφτότανε «Πώς είναι δυνατόν ένας οικογενειάρχης που είναι συγχρόνως και μονάρχης να μπορεί να δώσει οδηγίες σε ένα αναχωρητή σαν εμένα»; Αλλά επειδή δεν ήθελε να παρακούσει τον πατέρα του πήγε στο παλάτι να βρει το βασιλιά. Εκεί βλέποντας τη χλιδή μέσα στην οποία ζούσε ο βασιλιάς, οι αμφιβολίες του αυξήθηκαν σε μεγάλο βαθμό. Ποτέ δεν είχε δει τέτοιο μεγαλείο! Κοίταζε γύρω του και έβλεπε όμορφες γυναίκες και την ωραιότερη απ’ όλες να περιποιείται το βασιλιά. Ο Sukh Dev σκέφθηκε ξανά: «Πώς μπορεί αυτός ο άνθρωπος που είναι φανερά χαμένος μέσα στον κόσμο των αισθήσεων να με καθοδηγήσει»;

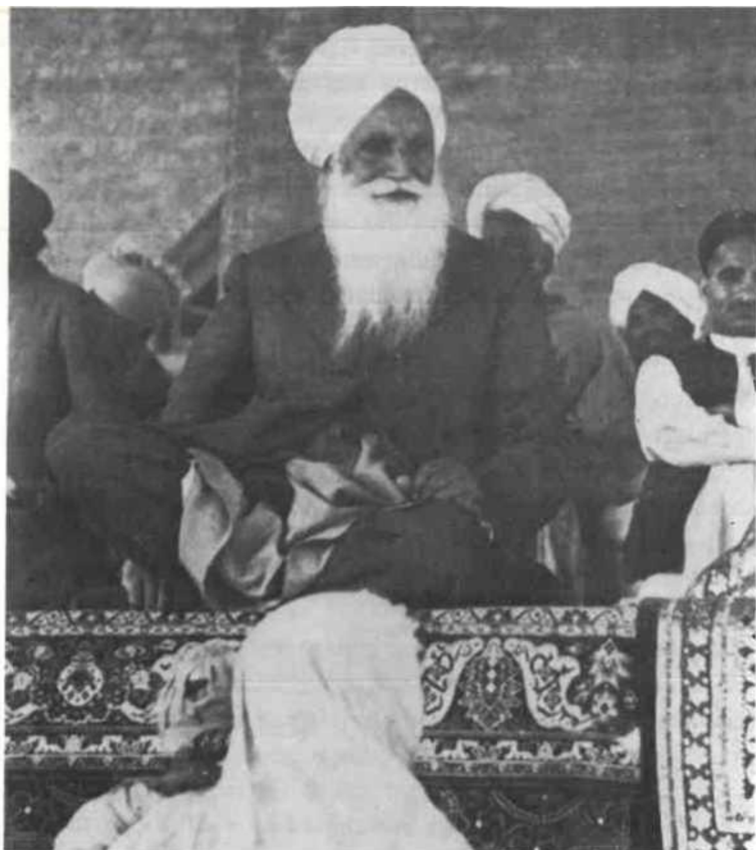
Όμως οι άγιοι σαν τον Raja Janak που έχουν αποκτήσει

Θεογνωσία, γνωρίζουν τα πάντα. Μπορούνε να διακρίνουν και την παραμικρότερη σκέψη αυτών που πηγαίνουν κοντά τους και καθώς είναι γεμάτοι ευσπλαχνία, προσπαθούν να μας βοηθήσουν με οποιοδήποτε τρόπο κρίνουν καλύτερο. Ο Raja Ja- nak θέλησε να προφυλάξει τον Sukh Dev από την παρανόηση και συγχρόνως να του προσφέρει μια χρήσιμη πνευματική συμβουλή. Κάλεσε λοιπόν το νεαρό ασκητή κοντά του και τον ρώτησε αν είχε επισκεφθεί όλα τα αξιοθέατα της θαυμαστής πρωτεύουσας της επικράτειάς του. Όταν ο Sukh Dev του απάντησε αρνητικά, ο Janak του είπε να κάνει ένα γύρο στην πόλη με συνοδεία από φρουρούς του. Ο Sukh Dev χάρηκε πολύ στην αρχή αλλά πριν ξεκινήσει, ο βασιλιάς του έδωσε ένα δοχείο ξεχειλισμένο με γάλα και του είπε: «Κράτησε αυτό το δοχείο όσο καιρό θα λείπεις στη πόλη, αλλά πρόσεξε γιατί αν σου χυθεί έστω και μια σταγόνα γάλα, έχω δώσει εντολή στους φρουρούς να σε αποκεφαλίσουν αμέσως». Ο Sukh Dev ταράχτηκε και άρχισε να τρέμει από φόβο, γιατί ήταν αδύνατο να παρακούσει τις διαταγές του βασιλιά.

Όταν ο Sukh Dev γύρισε μερικές ώρες αργότερα, ήταν εξαντλημένος και πολύ ανήσυχος. Βιαστικά ακούμπησε το δοχείο με το γάλα με μεγάλη ανακούφιση, αφού το κεφάλι του βρισκότανε ακόμα στους ώμους του. Τότε ο Janak τον ρώτησε: «Πιο απ' όλα τα αξιοθέατα της πόλης σου άρεσε περισσότερο»; Ο Sukh Dev απάντησε «Η προσοχή μου ήταν τελείως συγκεντρωμένη στο δοχείο βασιλιά μου. Πώς μπορούσα να χαρώ και να απολαύσω τα αξιοθέατα, όταν το σπαθί σου κρεμόταν πάνω από το κεφάλι μου»;

Ο βασιλιάς έκανε νόημα στους φρουρούς να φύγουνε και γυρίζοντας προς τον Sukh Dev του λέει: «Άκουσέ με αγαπητό μου παιδί. Είμαι επιφορτισμένος με αυτά τα βασιλικά καθήκοντα από τον πνευματικό μου οδηγό, που έτσι με διέταξε να κάνω. Αλλά, αν και βρίσκομαι μέσα στη χλιδή αυτού του παλατιού, η προσευχή μου είναι αταλάντευτα προσηλωμένη στο Θεό. Γνωρίζω μέσα από το βάθος της καρδιάς μου ότι όλες οι γήινες απολαύσεις και τα υλικά αγαθά είναι εφήμερα. Ξέρω ακόμα ότι το σπαθί του χρόνου κρέμεται πάνω από το κεφάλι μου».

Αν μπορούσαμε να θυμόμαστε ότι το σπαθί του χρόνου κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας, δεν θα ξεχνάγαμε ούτε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου τον αντικειμενικό σκοπό της ανθρώπινης μας ύπαρξης. Αυτό είναι το μήνυμα που οι Ειδήμονες της Πνευματικότητας μας δίνουν. Βάζοντας τα θεία διδάγματά τους σε πράξη, μπορούμε να κερδίσουμε τη «γνώση που γεννιέται μέσα από έκσταση» και να πετύχουμε την πιο μεγάλη διάκριση στο σχολείο της ζωής που είναι η Αυτογνωσία και η Πραγμάτωση του Θεού (Θεογνωσία).

Ο Διδάσκαλος Hazur Baba Sawan σε κάποιο Satsang. Beas 1942.

Το Ανεκτίμητο Πετράδι

Ο άνθρακας και ο ξυλάνθρακας είναι από τις πιο φθηνές και κοινές ουσίες στη φύση και είναι γνωστό ότι αν ο άνθρακας βρεθεί κάτω από ορισμένες ειδικές συνθήκες μπορεί να μεταμορφωθεί στο πιο ακριβό πετράδι, το διαμάντι. Οι επιστήμονες λένε ότι υπάρχουν μεγάλες ποσότητες άνθρακα σε βάθος 75 μιλίων κάτω από την επιφάνεια της γης, όπου επικρατούν πολύ

μεγάλες θερμοκρασίες και πιέσεις. Είναι λοιπόν δυνατό μέσα σε αμέτρητα χρόνια με τις ανακατατάξεις που γίνονται στο φλοιό της γης, στοιχεία αυτού του άνθρακα να έρθουν στην επιφάνεια της γης με τη μορφή του διαμαντιού. Και τότε όμως πρόκειται για ακατέργαστα διαμάντια που πολύ δύσκολα μπορεί να τα διακρίνει κανείς από τα κοινά πετρώματα.

Το διαμάντι πρέπει να κοπεί και να γυαλιστεί από κάποιο εξαιρετικά ειδικό τεχνίτη, προκειμένου να μετατραπεί σε ένα ό-μορφο ανεκτίμητο πετράδι.

Το ίδιο ισχύει και στο πνευματικό βασίλειο. Εμείς τώρα βρι-σκόμαστε στη θέση του άνθρακα και πρέπει να δεχθούμε την μακριά και αργή διαδικασία της μεταμόρφωσης. Αφού περάσαμε από τις φωτιές, τα βάσανα και τις δοκιμασίες του κύκλου της μετεμψύχωσης φθάσαμε στο σημείο να λάβουμε την ανθρώπινη μορφή. Οι Ινδικές γραφές λένε ότι κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας χρειάστηκε να περάσουμε μέσα από τα 8,4 εκατομμύρια είδη ζωής που υπάρχουν στο σύμπαν.

Ο Maulana Rumi, ο Πέρσης μύστης και ποιητής έγραψε σχετικά τους παρακάτω στίχους:

Πέθανα σαν ορυκτό και μετατράπηκα σε φυτό
Πέθανα σαν φυτό και ανυψώθηκα σε ζώο Πέθανα
σαν ζώο και έγινα άνθρωπος Γιατί να φοβάμαι;
Ποτέ δεν ζημιώθηκα πεθαίνοντας.
Για μια φορά ακόμα θα πεθάνω σαν άνθρωπος
προκειμένου να πετάξω
και να ευλογηθώ με τους αγγέλους.
Αλλά θα προσπεράσω κι από εκεί γιατί όλα εκτός απ'
το Θεό υπόκεινται στη φθορά.
Όταν θα έχω θυσιάσει την αγγελική μου ψυχή θα
γίνω αυτό που ο νους δεν μπορεί να χωρέσει Ω! Άσε
με να μην υπάρχω γιατί η ανυπαρξία πανηγυρικά, θα
μας οδηγήσει πίσω σ' Εκείνον...

Οι γραφές αναφέρουν ότι η ανθρώπινη μορφή βρίσκεται στην κορυφή και ότι αποτελεί την κορωνίδα της Δημιουργίας. Η βίβλος των Χριστιανών λέει ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο «κατ' εικόνα και ομοίωσή» Του...

Έχουμε μέσα μας το πιο ανεκτίμητο πετράδι, την ψυχή ή πνεύμα*. Η ψυχή είναι ότι το πιο καθαρό και τέλειο υπάρχει μέσα στη Δημιουργία καθώς είναι μια σπίθα από τον Δημιουργό. Είναι πιο φωτεινή και πιο λαμπερή από το ίδιο το φως και είναι άπειρα πιο πολύτιμη από το πιο ακριβό πετράδι. Είναι ο κρυμμένος θησαυρός που ο ίδιος ο Θεός έκρυψε μέσα σε ένα «χρηματοκιβώτιο», το οποίο Εκείνος σχεδίασε με τα ίδια του τα χέρια, το ανθρώπινο σώμα.

Οι Φαρισαίοι ρώτησαν κάποτε τον Ιησού πότε θα έρθει η Βασιλεία του Θεού και αυτός απάντησε «Το Βασίλειο του Θεού δεν βρίσκεται εδώ και εκεί. Το βασίλειο του Θεού είναι μέσα σας». Λουκάς 17:20-21. Το πρόβλημα τώρα είναι πως μπορούμε να εξορίζουμε αυτό το διαμάντι και πως να το επεξεργασθούμε ώστε να αντανακλάει την ομορφιά και το φως του Δημιουργού μέσα σε όλους. Η εργασία αυτή αρχικά φαίνεται δύσκολη γιατί η προσκόλληση στις ανάγκες του φυσικού μας σώματος και στον κόσμο που μας περιβάλλει είναι μεγάλη και σήμερα βρισκόμαστε σε μια κατάσταση αυταπάτης. Νομίζουμε ότι αποτελούμαστε μόνο από σώμα και διάνοια και δεν συνειδητοποιούμε ότι στην πραγματικότητα είμαστε ψυχές. Μια σταγόνα συνειδητότητας, από τον Ωκεανό της Πανσυνειδητότητας. Είμαστε σαν ένα άνθρωπο που έχει θαμμένο ένα μεγάλο θησαυρό μέσα στο σπίτι του χωρίς να το ξέρει και ψάχνει να τον βρει μακριά μέσα στον κόσμο. Βρισκόμαστε σε μια κατάσταση που το μυαλό μας είναι θολωμένο και τυφλωμένοι δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε τις πραγματικές αξίες της ζωής.

Ο Bhai Nand Lai Goya, ένας πολύ γνωστός Πέρσης ποιητής, έλεγε: «Μόνο ένας ειδικός κοσμηματοποιός μπορεί με μια

* ***Ψυχή και Πνεύμα είναι το ίδιο. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι ψυχή είναι πνεύμα με διάφορο βαθμό συνειδητότητας ή ότι είναι η σπίθα του πνεύματος που δίνει ζωή στο κάθε τι και Πνεύμα ότι είναι η Πανσυνειδητότητα. Στην πραγματικότητα Ψυχή και Πνεύμα είναι συνώνυμα.***

ματιά του να γνωρίζει την πραγματική αξία ενός πετραδιού». Ο Διδάσκαλος είναι ένας τέτοιος κοσμηματοποιός στον τομέα του πνεύματος, που γνωρίζει την θεία μας υπόσταση. Γνωρίζει ότι παρ' όλες μας τις αδυναμίες είμαστε ψυχές. Με αυτή την έννοια είναι σαν τον γλύπτη που βλέπει την πέτρα όχι σαν ένα όγκο με ακανόνιστο σχήμα αλλά σαν το έργο που έχει εμπνευστεί τε- λειωμένο. Λένε ότι ο Μιχαήλ-Άγγελος κοιτάζοντας ένα κομμάτι μάρμαρο, έβλεπε το πρόσωπο του Δαυίδ σ ' αυτό. Έτσι όταν τελείωσε το σκάλισμα, τη λείανση και το γυάλισμα του έργου του, η εικόνα του Δαυίδ ήταν τόσο ζωντανή και είχε τέτοια φυσική έκφραση που ο καλλιτέχνης το κλώτσησε και φώναξε: «Δαυίδ γιατί δεν μιλάς»;

Για να πετύχουμε Αυτογνωσία και Θεογνωσία πρέπει να μάθουμε να Εσωστρέφουμε την προσοχή μας από τον εξωτερικό κόσμο και να τη συγκεντρώνουμε στην «έδρα της ψυχής» μέσα στο σώμα μας, που είναι ο τρίτος ή απλός οφθαλμός. Ένας πνευματικός Διδάσκαλος μπορεί να μας υποδείξει αυτή την τεχνική που λέγεται διαλογισμός. Με το διαλογισμό, η ψυχή εκπαιδεύεται να υπερβαίνει τη συνειδητότητα του σώματος και να έρχεται σε επαφή με το Λόγο που την συνοδεύει στο Εσωτερικό Μονοπάτι, μέχρι να φθάσει στην Πηγή της. Η ηθική διαβίωση είναι προϋπόθεση για Εσωτερική πρόοδο. Πρέπει να απαλλαγούμε από τις ατέλειές μας και να αναπτύξουμε τις θείες αρετές. Ο διαλογισμός από τη μια μεριά και η ηθική διαβίωση από την άλλη έχουν μια αλληλεξάρτηση μεταξύ τους και επιταχύνουν την πνευματική μας πρόοδο. Οι δύο αυτοί παράγοντες είναι στη περίπτωση του διαμαντιού οι τροχοί που επεξεργάζονται το διαμάντι και αναδεικνύουν την πραγματική του αξία.

Πρέπει να απομακρύνουμε τις ατέλειες αυτές που δένουν την ψυχή με τον εφήμερο κόσμο της ύλης και της αυταπάτης και αυτός είναι ο λόγος που ο Sant Kirpal Singh συνέταξε το ημερολόγιο αυτοελέγχου, το οποίο όταν κρατάμε, μας βοηθάει να απολήγουμε από το θυμό, την πλεονεξία, την προσκόλληση, τη λαγνεία και τον εγωισμό. Η αυτοενδοσκόπηση αποτελεί μια επιστημονική μέθοδο για αυτοβελτίωση. Ο Διδάσκαλος Kirpal

έλεγε ότι αν κάποιος κρατήσει αυτό το ημερολόγιο έστω και για λίγους μήνες, η ζωή του θα αλλάξει προς το καλύτερο σε πολύ μεγάλο βαθμό.

Η αξία των διαμαντιών είναι ανάλογη με την καθαρότητα και τη διαύγεια τους, καθώς οι παράγοντες αυτοί καθορίζουν την λαμπρότητα τους. Με όμοιο τρόπο για να ακτινοβολούμε εμείς το φως του Θεού στον υπέρτατο βαθμό, πρέπει να γίνουμε αγνοί και διαφανείς, ώστε να πάψει ο νους μας που είναι γεμάτος εγωισμό και υλικές επιθυμίες να σκιάζει το φως του πνεύματος.

Οι Ινδικές γραφές μιλάνε για το θεό Κρίσνα* που νίκησε το νου του, ένα φίδι με εκατό κεφάλια, παίζοντας την φλογέρα του. Δηλαδή νίκησε το νου με όπλο το Θείο Ήχο. Ο Διδάσκαλος μας συνδέει με αυτό το θείο Ήχο ή θεία Μελωδία την ώρα της Μύησης. Όσο περισσότερο συντονιζόμαστε με τον Ήχο κατά τη διάρκεια του διαλογισμού μας τόσο απορροφούμαστε μέσα στη θεία μέθη του και η επιθυμία για παροδικές απολαύσεις ατονεί, ενώ αναπτύσσεται ο πόθος και η λαχτάρα για πνευματικότητα. Όσο προοδεύουμε Εσωτερικά τόσο περισσότερο βλέπουμε το φως του Θεού να αντανακλάει στον κόσμο γύρω μας. Βλέπουμε το χέρι Του να οδηγεί και να κατευθύνει τη ζωή μας και τότε αναπτύσσουμε ταπεινότητα που είναι ένδειξη ότι αναγνωρίζουμε το μεγαλείο Του. Ελευθερωνόμαστε από την υπερηφάνεια και την ματαιοδοξία και παραδινόμαστε στο θέλημα του Κυρίου. Γίνεται κάτι ανάλογο με το κενό στη φύση. Όσο οι ατέλειες μας απομακρύνονται τόσο ο χώρος που εγκαταλείπουν γεμίζει με θείες αρετές Οι γήινες επιθυμίες, δίνουν τη θέση τους στον πόθο για πνευματική ένωση με το Θεό και το πέπλο του εγωισμού σκίζεται από το φως του Θεού. Ο Διδάσκαλος Kir- pal Singh συχνά έλεγε: «Man minus desires is God and God plus desires is man». Με άλλα λόγια, μόνο όταν απε-λευθερωθούμε από τον εγωισμό και τις γήινες προσκολλήσεις

** Η λέξη θεός στις Ανατολικές, μη Σημιτικές θρησκείες (Εβραϊσμός - Χριστιανισμός - Ισλαμισμός - Ζωροαστρισμός) δίνεται σε ορισμένες εξελιγμένες ψυχές, που δεν έχουν όμως ακόμα κερδίσει τη Λύτρωση. Οι θεοί όπως και οι άγγελοι είναι δημιουργήματα του Θεού-Πατέρα σε εξέλιξη. Ο θεός Krishna είναι ένα avatar δηλαδή μία θεία ενσάρκωση, του αστρικού πεδίου.*

μας, μπορούμε να ανακαλύψουμε την αληθινή μας φύση. Όταν οι άνεμοι των επιθυμιών παύουν να μας παρασύρουν και να μας κατευθύνουν, τότε αρχίζουμε να αντανακλούμε τη δόξα του Δημιουργού.

Ένα γεγονός από τη ζωή του θεού Krishna, παραβολικά μας αποκαλύπτει αυτή την αλήθεια. Ήταν κάποτε ένας διάσημος ζωγράφος, γνωστός για τα πορτραίτα που ζωγράφιζε. Το ταλέντο του ήταν τόσο μεγάλο που μπορούσε να αποδώσει με πολύ μεγάλη ακρίβεια το πρόσωπο κάποιου που θα ποζάριζε για μια μόνο φορά. Έχοντας λοιπόν ακούσει ο ζωγράφος για την ομορφιά και τη γενναιοδωρία του θεού Krishna*, πήγε στην πόλη της Dwarka και ζήτησε την άδεια να ζωγραφίσει το διάσημο βασιλιά. Ο θεός Krishna δέχθηκε την πρόταση του ζωγράφου και κάθισε για να τον ζωγραφίσει. Αφού τελείωσε, ο καλλιτέχνης πήρε το πορτραίτο στο εργαστήριό του για να το αποτελειώσει και την επόμενη μέρα περήφανος το πρόσφερε στο βασιλιά Krishna. Εκείνος το ξεδίπλωσε, το εξέτασε προσεκτικά και ενώ ακόμα το κρατούσε ρώτησε: «Έτσι πραγματικά είμαι»; Ο ζωγράφος έσκυψε να δει τον πίνακα και τα έχασε. Δεν πίστευε στα μάτια του. Για πρώτη φορά στη ζωή του, το πρόσωπο που είχε ζωγραφίσει δεν έμοιαζε καθόλου με το πρόσωπο του βασιλιά Krishna. Ταραγμένος και αμήχανος παρακάλεσε το βασιλιά να ποζάρει για δεύτερη φορά. Ξαναζωγράφισε το πορτραίτο από την αρχή με πολύ μεγάλη προσοχή. Μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά στη ζωή του. Αλλά, όταν την άλλη μέρα το πήγε στο βασιλιά, το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο αποκαρδιωτικό όπως και την προηγούμενη φορά. Κατάπληκτος και ταραγμένος έμενε αμίλητος κοιτάζοντας το πορτραίτο. Ο θεός Krishna προσπάθησε να τον παρηγορήσει. «Μη στεναχωριέσαι, μη χάνεις το θάρρος σου και μην εγκαταλείπεις τις προσπαθείς φίλε μου» του είπε «θα ξαναποζάρω για χάρη σου άλλη μιά φορά». Ο ζωγράφος αν και ντροπιασμένος, δεν μπορούσε να παρακούσει το βασιλιά και τον ξαναζωγράφισε. Όταν τελείωσε,

* ***Η λέξη θεός ή θεότης στην Ανατολή δεν αναφέρεται στο Θεό. Οι Ινδουιστές πιστεύουν στην ύπαρξη ενός μοναδικού Θεού. Με τον ίδιο τρόπο εμείς στη Δύση λέμε ένας άγιος άνθρωπος δίνοντας στη λέξη άγιος τη σημασία του καλού.***

πήρε το δρόμο για το εργαστήριό του για να αποτελειώσει τον πίνακα και να τον παραδώσει την άλλη μέρα στον Krishna. Στο δρόμο που πήγαινε όμως, συνάντησε έναν από τους πιο πιστούς και αφοσιωμένους μαθητές του θεού Krishna, που καθώς τον είδε τόσο αναστατωμένο ρώτησε τι του συνέβαινε. Ο ζωγράφος του διηγήθηκε όλη την ιστορία και τότε ο μαθητής του αποκάλυψε ότι ο βασιλιάς δεν ήταν ένας κοινός άνθρωπος, αλλά μια ενσάρκωση του ίδιου του Κυρίου (avatar). Στην συνέχεια τον διαβεβαίωσε ότι θα μπορούσε να επιτύχει το σκοπό του αν ακολουθούσε κάποια ορισμένη τακτική.

Την επόμενη μέρα ο ζωγράφος ξαναπήγε στο παλάτι και άφησε το έργο του πάλι μπρος στο βασιλιά. Εκείνος το πήρε στα χέρια του όπως την προηγούμενη μέρα, το κοίταξε με μεγάλη προσοχή και σε λίγο του λέει χαμογελώντας: «Πραγματικά είναι πολύ πετυχημένο».

Σύμφωνα με κάποιο μύστη ποιητή:

Η μορφή του Αγαπημένου
κάθε λεπτό έχει και διαφορετική λάμψη.
Έχει χίλια θαυμαστά πράγματα κρυμμένα
κάτω από τα σγουρά μαλλιά του.

Αυτό που κρατούσε μπροστά του ο θεός Krishna, ήταν ένας καθρέφτης, διότι μόνο ένας καθρέφτης θα μπορούσε να αντανακλάει χωρίς ατέλειες τη μορφή του Κυρίου.

Κατά τον ίδιο τρόπο και το διαμάντι μπορεί να αντανακλάει το φως, τόσο περισσότερο, όσο αψεγάδιαστο και όσο διαφανές είναι. Ο κοσμηματοποιός πριν επεξεργασθεί ένα διαμάντι, πρώτα το εξετάζει πολύ προσεκτικά για να δει τι σχήμα θα του δώσει και πως θα το κόψει. Στη συνέχεια ο τρόπος που θα το λειάνει και θα το γυαλίσει θα αναδείξει την ομορφιά του. Ότι και να κάνει όμως ένας κοσμηματοποιός δεν μπορεί να αφαιρέσει από ένα διαμάντι τα στίγματα και τα ελαττώματα που τυχόν αυτό περιέχει.

Η δουλειά ενός Διδασκάλου μοιάζει με του κοσμηματοποιού, αλλά είναι πιο δύσκολη και πιο χρονοβόρα, καθώς δεν εργάζεται με ένα αδρανές υλικό, αλλά με τη λεπτότερη ουσία που είναι

δυνατό να υπάρξει, την ψυχή. Στο Πνευματικό Μονοπάτι ο διαλογισμός και η ηθική διαβίωση είναι σαν το κόψιμο που κάνει ο κοσμηματοποιός στο πολύτιμο πετράδι για να δώσει το σχήμα του και η αφοσίωση του μαθητή είναι σαν το γυάλισμα του πετραδιού.

Οι αλλαγές που επιφέρει ένας Διδάσκαλος στο μαθητή του είναι πολύ πιο φανταστικές και μεγαλειώδεις απ ’ αυτές ενός κοσμηματοποιού, διότι έχει την ικανότητα να μετατρέπει και το πιο ελαττωματικό ανθρώπινο υλικό, σε εικόνα και ομοίωση του θείου.

Είναι μόνο η δύναμη της αγάπης που έχει την ικανότητα να επιφέρει μια τέτοια μεταμόρφωση και ο Διδάσκαλος έχοντας ενωθεί με τον Δημιουργό, απορροφάει απ’ Αυτόν αγάπη και γίνεται ο ίδιος πηγή αγάπης, την οποία προσφέρει ακατάπαυστα για να μεταμορφώνει τους μαθητές του. Δίνει και όσο δίνει αποκτά και δίνει περισσότερη αγάπη, σε σημείο που ο κάθε μαθητής του να σχηματίζει την εντύπωση ότι αυτόν ή αυτή τους αγαπάει περισσότερο από τους άλλους. Είναι η μεγάλη θέρμη αυτής της αγάπης που καίει και εξαφανίζει τις ατέλειες μας.

Η ετοιμολογία της λέξης αυτοπαράδοση που χρησιμοποιούν οι μυστικιστές πρέπει να γίνει κατανοητή με τη θετική της άποψη. Δεν είναι θέμα μείωσης ή εκμηδένισης της προσωπικότητάς μας όταν μιλάμε για αυτοπαράδοση στο Διδάσκαλο, αλλά θέμα αυτοεξάπλωσης ώστε να αγκαλιάσουμε όλη τη Δημιουργία. Ο Διδάσκαλος είναι κάτοχος όλων των θείων αρετών και εάν αυτοπαραδοθούμε σ αυτόν οι ατέλειες μας κατακαίγονται και εξαφανίζονται. Τη θέση τους παίρνουν οι ιδιότητες του Αγαπημένου*. Αυτή είναι η μεγάλη και μυστηριώδης δύναμη που έχει η αγάπη, να μεταμορφώνει.

Ο Δημιουργός, μας έπλασε κατ’ εικόνα και ομοίωσή Του. Έτσι το πολύτιμο πετράδι (η ψυχή) γίνεται αψεγάδιαστο και τελείως διάφανο (όπως Εκείνος). Κάθε τελειωμένο διαμάντι που περνάει μέσα από τα χέρια του Διδασκάλου – κοσμηματοποιού,

* ***Ο Διδάσκαλος και ο μυημένος μαθητής του είναι ενωμένοι και σαν τα συγκοινωνούντα δοχεία, οι αρετές του Διδασκάλου μεταφέρονται στο μαθητή, όταν φύγουν μέσα απ’ αυτόν οι ατέλειες. Με αυτό και μόνο τον τρόπο ο μαθητής μπορεί να αποκτήσει αυτό που λέγεται «αγάπη» στο μυστικισμό και με κανένα άλλο τρόπο.***

είναι ικανό να αντανακλάει σε όλο του το μεγαλείο, το φως του Απόλυτου.

Δεν έχει σημασία αυτό το ανεκτίμητο πετράδι πού βρίσκεται. Γεμίζει αυτούς που το έχουν με χαρά και πλούτο. Ακτινοβολεί το μεγαλείο του Ουρανού και την αγάπη που υποβαστάζει όλη τη Δημιουργία.

Satsang με το Διδάσκαλο Darshan Singh. 1983.

Η Προσευχή

Όταν βρισκόμουνα στη Γερμανία κατά τη διάρκεια του δεύτερου ταξιδιού μου σ' όλο τον κόσμο, μου έδειξαν ένα ζωγραφικό έργο του Albrecht Durer που είναι γνωστό με το όνομα «Χέρια που προσεύχονται». Όταν τα χέρια είναι ενωμένα προς τα πάνω σε μια θέση ικεσίας, είναι σα να μιλάνε την παγκόσμια γλώσσα του πνεύματος. Όπου και να πάμε σε Ανατολή και Δύση, ότι και αν τυχόν είμαστε, Βουδιστές, Ινδουιστές, Σικιστές, Εβραίοι ή Χριστιανοί, τα χέρια ενώνονται όταν ο νους μας έρχεται σε διάθεση προσευχής. Η προσευχή είναι ανάγκη σαν την αναπνοή. Είτε είμαστε θρησκευόμενοι είτε όχι σε κάποια στιγμή της ζωής μας θα στρίψουμε την προσοχή μας στην Ανώτερη Δύναμη για να ζητήσουμε βοήθεια ή κάτι άλλο.

Θυμάμαι μια πολύ διασκεδαστική ιστορία που δημοσιεύθηκε

πριν μερικά χρόνια σε κάποια Ινδική εφημερίδα. Ήταν ένα αγόρι που είχε χάσει τον πατέρα του και ταχυδρόμησε ένα γράμμα στο Θεό ζητώντας του να το βοηθήσει με ένα μικρό ποσό χρημάτων για να αγοράσει ένα παιχνίδι που λαχταρούσε πολύ. Το γράμμα αντί να φθάσει στο Θεό έφθασε σε κάποια Διεύθυνση του Ταχυδρομείου και ο προϊστάμενος του αρμόδιου γραφείου όταν διάβασε το γράμμα συγκινήθηκε τόσο πολύ που έκανε μια επιταγή και την έστειλε στο παιδί. Λίγες μέρες αργότερα, έφθασε στο γραφείο του ένα δεύτερο γράμμα από το παιδί, που απευθυνόταν πάλι στο Θεό, τον οποίο ευχαριστούσε που ανταποκρίθηκε στην παράκλησή του αλλά έκφραζε και ένα παράπονο. Το ποσό των χρημάτων που έλαβε ήταν λίγο μικρότερο από αυτό που χρειαζόταν για να αγοράσει το παιχνίδι. «Ίσως κάποιος στο Ταχυδρομείο να έκλεψε ένα μέρος από τα λεφτά σου Θεέ μου» έγραφε το παιδί.

Μπορεί ποτέ να μη γράψαμε και να μη ταχυδρομήσαμε ένα γράμμα στο Θεό όπως έκανε το παιδί στην πιο πάνω ιστορία, αλλά σίγουρα όλοι μας σε κάποιο στάδιο της ζωής μας, θα απευθύναμε μια προσευχή στον Κύριο. Εάν μελετήσουμε τα ιερά βιβλία των διαφόρων θρησκειών, θα δούμε ότι όλες οι θρησκείες δίνουν ιδιαίτερη σημασία και έμφαση στο θέμα της προσευχής. Όπως αναφέρει η Χριστιανική Βίβλος στην «Επί του Όρους Ομιλία» ο Ιησούς μίλησε για την αναγκαιότητα της προσευχής καθώς και για το περιεχόμενο που αυτή πρέπει να έχει. Ακόμα μίλησε για το στόχο που πρέπει να βάλουν οι άνθρωποι στη ζωή τους, που είναι να γίνουν τέλειοι σαν τον Πατέρα. «Εστέ λοιπόν σεις τέλειοι καθώς ο Πατήρ σας ο εν τοις ουρανοίς είναι τέλειος». Ματθ. 5:48. Αυτό πραγματικά αποτελεί τον κολοφώνα της πνευματικής ανάπτυξης του ανθρώπου· να γίνει τέλειος σαν τον επουράνιο Πατέρα του. Όπως έλεγαν και οι Σούφι, σκοπός μας είναι να φθάσουμε ένα σημείο ανάπτυξης στο οποίο να μπορούμε να δηλώσουμε «Anal-haq» δηλαδή «Είμαι Θεός». Στον Ινδικό μυστικισμό επίσης ο ίδιος πνευματικός στόχος περιγράφεται με τη φράση «Sohang» που σημαίνει «Είμαι Αυτός» και «Alam Brahm Asmi» που σημαίνει «Είμαι Θεός». Βλέπουμε λοιπόν ότι είτε προσπαθούμε να φθάσου-

*

με στο σημείο να δηλώνουμε ότι είμαστε Θεοί, είτε στο σημείο να δηλώνουμε τόσο τέλειοι όσο ο Πατέρας που είναι στους ουρανούς, ο στόχος μας είναι ο ίδιος. Να ταυτιστούμε με τον Δημιουργό.

Η προσευχή και ο διαλογισμός κατέχουν μια ουσιαστική θέση στο να πετύχουμε αυτό το σκοπό. Εάν επιθυμούμε να κατακτήσουμε το Πνευματικό Μονοπάτι έχει σημασία να καταλάβουμε τι σημαίνει προσευχή και πώς αυτή μπορεί να εξυπηρετήσει την εξέλιξή μας. Από τα πολλά είδη προσευχής που υπάρχουν, είναι κανένα που να εισακούγεται περισσότερο και που να είναι πιο αποτελεσματικό ή επιθυμητό από το Θεό;

Ότι είδος προσευχής και να κάνουμε, με όποιο τρόπο και να προσευχόμαστε, προσευχή σημαίνει να βρισκόμαστε σε συντονισμό με Αυτόν. Σημαίνει να δημιουργούμε μια γέφυρα μεταξύ του περιορισμένου και του Απεριόριστου. Αυτός είναι και ο σκοπός της προσευχής. Όσον αφορά το βαθμό και το είδος της σχέσης που αναπτύσσουμε με το Δημιουργό, αυτή εξαρτάται από την ιδιοσυγκρασία και το επίπεδο της πνευματικής μας ανάπτυξης, γιατί πολλές φορές κάτι που είναι «σωστό» από μια άποψη, σε ένα σημείο της εξέλιξής μας, μπορεί σε κάποιο άλλο, αργότερα να μην είναι*.

Υπάρχουν πέντε είδη ή μάλλον στάδια προσευχής: 1) Οι προσευχές ικεσίας και παράκλησης με τις οποίες ζητάμε από το Θεό διάφορα εγκόσμια πράγματα που χρειαζόμαστε. 2) Οι προσευχές που ευχαριστούμε και ευγνωμονούμε το Θεό για ότι μας έδωσε. 3) Οι προσευχές με τις οποίες ζητάμε να μας υποδειχθεί ο δρόμος που πρέπει να ακολουθήσουμε για να φθάσου- με το Θεό. 4) Οι προσευχές για συγχώρεση και χάρη σε περίπτωση που αναγνωρίζουμε τα αμαρτήματά μας και 5) Ο διαλογισμός, που είναι ένα προχωρημένο στάδιο προσευχής. Με το διαλογισμό επικοινωνούμε με τον ίδιο τον Κύριο.

Ο πιο κοινός τύπος προσευχής είναι αυτός που είδαμε ποιο πάνω με το παράδειγμα του παιδιού που έστειλε το γράμμα

* ***Παράδειγμα: Ένας μαθητής μπορεί να ζητάει στην προσευχή του τον «άρτο του, τον επιούσιο» με την πάροδο όμως του χρόνου και καθώς αναπτύσσεται ,καταλαβαίνει ότι δεν χρειάζεται να ζητάει τον επιούσιο άρτο αλλά μόνο τον πνευματικό άρτο.***

στο Θεό. Όταν υπάρχει κάτι που θέλουμε και δεν μπορούμε να το αποκτήσουμε το ζητάμε από το Θεό. Αυτές οι αιτήσεις μπορεί να θεωρηθούν σαν προσευχές ικεσίας και παράκλησης. Μερικοί που θεωρούν τους εαυτούς τους πνευματικά προχωρημένους συχνά λένε ότι τέτοιες προσευχές πρέπει να αποφεύγονται. Το να ζητάει κανείς από το Θεό υλικά πράγματα ή υλικά οφέλη, λένε, έχει σαν αποτέλεσμα να χάνει την ουσία της πνευματικότητας. Αλλά το θέμα δεν είναι τόσο απλό. Το μωρό μαθαίνει πρώτα να αγαπάει τη μητέρα του για την τροφή που του δίνει. Μόνο αργότερα μαθαίνει να την αγαπάει γι αυτό που είναι η ίδια. Έτσι, σ' αυτούς που καταδικάζουν τις προσευχές που ζητούν από τον Κύριο γήινα πράγματα, ο Swami Vivekananda έλεγε: «Εάν ο άνθρωπος δεν ζητούσε πράγματα για τον εαυτό του, νομίζετε ότι θα μάθαινε να προσεύχεται και να λατρεύει; Ποτέ δεν θα σκεφτότανε το Θεό».

Είναι φυσικό ένα μικρό παιδί να ζητάει συνεχώς από τους γονείς του διάφορα πράγματα˙ ένα καινούργιο παιχνίδι, ένα καινούργιο ποδήλατο ή ότι άλλο του κινήσει την προσοχή. Έτσι, επειδή σχεδόν όλοι μας είμαστε στα πνευματικά ζητήματα παιδιά, δεν είναι παράδοξο ότι στα ενενήντα εννέα τα εκατό των περιπτώσεων με τις προσευχές μας ζητάμε διάφορα υλικά αγαθά, όπως είναι η υγεία, οι υλικές ανέσεις, ο πλούτος και η ευημερία των παιδιών και των αγαπημένων μας προσώπων. Αυτές οι προσευχές αν και έχουν σαν αντικείμενο γήινες επιδιώξεις, έχουν ένα αναμφισβήτητο πνευματικό κέρδος. Εάν γίνονται με μεγάλη ειλικρίνεια δείχνουν ότι τουλάχιστον πιστεύουμε σε μια ανώτατη Δύναμη, ένα ανώτατο Όν και η πίστη αυτή προλειαίνει το δρόμο για την τελική υποταγή μας σ' Αυτό.

Η αναγνώριση της ύπαρξης μιας ανώτατης Δύναμης, μιας Δύναμης η οποία μπορεί να ανταποκριθεί στις ανάγκες μας, αποτελεί την αφετηρία του πνευματικού μας ταξιδιού. Αυτή η αναγνώριση καθώς μεγαλώνει και αναπτύσσεται μετακινεί το επίκεντρο της προσοχής μας από τα γήινα πράγματα που αυτή η υπέρτατη Δύναμη μπορεί να μας δώσει στην ατελείωτη αγάπη και προστασία που μας χορηγεί. Δεν έχουμε πια αγωνία ότι

μπορεί να μας λείψουν τα πράγματα που χρειαζόμαστε αφού αναγνωρίζουμε την αλήθεια των λόγων του Ιησού «Εξεύρει ο Πατήρ σας, τίνων έχετε χρείαν, πριν σεις ζητήσητε παρ' αυτού». Ματθαίος 6:8. Με την πάροδο του χρόνου αρχίζουμε να δίνουμε σημασία περισσότερο από την ικεσία, στο δεύτερο στάδιο προσευχής που είναι η ευχαριστία και η ευγνωμοσύνη. Παύουμε να βλέπουμε το Θεό σαν κάποιον που μπορεί να μας δώσει αυτό που θέλουμε και αρχίζουμε να βλέπουμε ένα Πατέρα που ανταποκρίνεται σε όλες τις ανάγκες μας και γνωρίζει αυτό που θέλουμε καλλίτερα από μας τους ίδιους. Αυτή η αλλαγή στη θεώρηση των πραγμάτων είναι πολύ ουσιώδης και χαρακτηρίζει ένα σημαντικό σταθμό στην πνευματική μας ανάπτυξη. Όταν φθάσει κανείς αυτό το στάδιο, έχει αποκτήσει μια καινούργια ικανότητα αντίληψης και παραδοχής. Δεχόμαστε οτιδήποτε μας δίνει ο Θεός και ανεξάρτητα από ότι οι άλλοι μπορεί να σκέπτονται ή να λένε, αναγνωρίζουμε ότι το θέλημα του Θεού τελικά θα μας αποφέρει κάποια ωφέλεια. Και όχι μόνο θα είναι ευπρόσδεκτο αυτό που ο Θεός μας στέλνει, αλλά θα είμαστε γεμάτοι ευχαρίστηση και ευγνωμοσύνη.

Οι περισσότερες προσευχές από αυτές που μας υποδείχνουν οι διάφορες παγκόσμιες θρησκείες είναι προσευχές ικεσίας και ευγνωμοσύνης. Αλλά, καθώς προχωράμε σαν ψυχές στην εξέλιξη, φθάνουμε να χρησιμοποιούμε το τρίτο είδος ή στάδιο προσευχής με το οποίο ζητάμε βοήθεια για να ανακαλύψουμε το Μονοπάτι που οδηγεί πίσω στον Πατέρα. Όταν κάποτε αποκτήσουμε την άκρατη επιθυμία, τον πόθο, να γνωρίσουμε τον Κύριο, θα αντιληφθούμε ότι αυτοί που μας βοηθούσαν στο παρελθόν, δηλαδή οι γονείς μας, οι δάσκαλοι, οι φίλοι και οι γνωστοί, δεν μπορούν πια να μας προσφέρουν τίποτα. Οι γραφές μπορεί να είναι πηγές μεγάλης έμπνευσης και μπορεί να δυναμώνουν την πίστη μας στο ότι υπάρχει ένα Θεϊκό Όν που μας φροντίζει. Μπορεί ακόμα να γίνουν αιτία να πιστέψουμε ότι είναι δυνατόν ο άνθρωπος να έρθει σε απευθείας επικοινωνία με αυτό το Ον και ακόμα ότι όπως σε κάθε άλλο τομέα, τα γραφτά μόνο δεν είναι ικανά να μας δώσουν σωτηρία, αλλά χρειάζεται και κάποιος ζωντανός οδηγός. Όταν η προσευχή των αναζητητών

γίνει περισσότερο και ακόμα περισσότερο θερμή, αποκτάει μεγαλύτερη δύναμη.

Ο Sant Kirpal Singh Ji συνήθιζε να μιλάει για την επίμονη και μαρτυρική αναζήτησή του μέχρι να συναντήσει τον Διδάσκαλό του, Hazur Baba Sawan Singh Ji της Beas. Συνάντησε πολλούς άγιους ανθρώπους και ακολούθησε πολλά μονοπάτια, αλλά κανένα δεν του δημιούργησε την πεποίθηση ότι θα μπορούσε να τον οδηγήσει στο σκοπό του. Πολλά δάκρυα έχυσε και πολλές αγωνιώδεις προσευχές έστειλε στον Κύριο για να τον οδηγήσει στα πόδια ενός Τέλειου Διδασκάλου που θα έφερνε την αναζήτησή του σε αίσιο τέλος και θα εκπλήρωνε το σκοπό της ανθρώπινής του ύπαρξης.

Αν οι προσευχές μας είναι επίμονες και ειλικρινείς ο Κύριος σίγουρα θα ανταποκριθεί σ’ αυτές. Ο Gobind Singh Ji, ο δέκατος Διδάσκαλος των Σικιστών διαβεβαίωνε ότι: «Ο Θεός ακούει καλύτερα τη φωνή ενός μερμηγκιού που έρχεται από τη καρδιά του παρά την κλαγγή ενός ελέφαντα». Αργότερα στην εποχή μας ο Sri Ramakrishna έλεγε ότι «Ο Θεός σίγουρα θα αποκαλύψει τον εαυτό του σε σένα κάποια μέρα. Προσευχήσου σ’ αυτόν με όποιο τρόπο θέλεις. Αυτός σίγουρα θα σε ακούσει αφού μπορεί να ακούσει ακόμα και την περπατησιά ενός μερμηγκιού». Ο Sant Kirpal Singh συνήθιζε να λέει ότι «Σαν τον παρατηρητή που στέκεται στην κορυφή του βουνού και μπορεί να δει τον καπνό που βγαίνει και από την πιο μικρή φωτιά στο λιβάδι, ο Κύριος παρατηρεί τις καρδιές των ανθρώπων που φλέγονται γι Αυτόν». Όταν αυτή η φλόγα και η λαχτάρα γίνουν προσευχή, ο Θεός βρίσκει ένα τρόπο για να ανταποκριθεί στην επιθυμία των παιδιών του. Ανταποκρίνεται στέλνοντας τον Θεάνθρωπο της εποχής ή με άλλα λόγια στέλνοντας κάποιον με τον οποίο έχει γίνει «ένα» ή όπως δήλωνε ο Διδάσκαλος Arjan Dev: «Πατέρας και Υιός είναι βαμμένοι με το ίδιο χρώμα», (έκφραση της εποχής που δήλωνε εκείνα τα χρόνια ταυτότητα, ομοιότητα και κοινή προέλευση). Ο Διδάσκαλος μπορεί να φαίνεται οτι είναι ένας κοινός άνθρωπος σαν όλους μας, αλλά στην πραγματικότητα είναι η ανθρωποποίηση της Θεότητας. Έχοντας ενωθεί με τον Θεό, έχοντας λύσει το μυστήριο της ζωής και

του Θανάτου μπορεί να μας δείξει το δρόμο που οδηγεί πίσω σ' Αυτόν. Από την στιγμή που ο πόθος μας να βρούμε το Θεό βρει ανταπόκριση και γίνουμε δεκτοί να μαθητεύσουμε στα πόδια ενός Τέλειου Διδασκάλου οι προσευχές μας αποκτούν καινούργια σημασία. Όσο πολύ όμως και αν θέλουμε να γνωρίσουμε το Θεό και τη Χάρη του είναι δύσκολο να αναπτύξουμε στενή σχέση με μία ύπαρξη την οποία δεν μπορούμε να δούμε και της οποίας ο προσδιορισμός στην απόλυτή της έκφραση είναι πάνω από κάθε μορφή και όνομα.

Με τον Θεάνθρωπο είναι διαφορετικά. Αυτός είναι η Δύναμη του Θεού εκδηλωμένη σε ανθρώπινη μορφή και μπορούμε να την δούμε και να μιλήσουμε μαζί της. Όταν βρούμε ένα τέτοιο Θεάνθρωπο, αποκτάμε μια σχέση μαζί του η οποία περικλείει και υπερβαίνει κάθε άλλη ανθρώπινη σχέση. Γίνεται ο σταθερός Φίλος που δεν θα μας εγκαταλείψει ούτε σ' αυτόν ούτε στον άλλο κόσμο. Γίνεται ο Γονιός που είναι ικανός να μας δώσει άπειρα περισσότερη αγάπη από ότι η μητέρα και ο πατέρας μας μαζί και ακόμα γίνεται ο Αγαπημένος του οποίου μια μόνη ματιά έχει τη Δύναμη να μας μεταμορφώσει.

Ο Διδάσκαλος έρχεται στο ανθρώπινο επίπεδο σε επαφή μαζί μας, γιατί διαφορετικά θα ήταν ασύλληπτος σαν Απόλυτος Θεός και μπορούμε να προσευχόμαστε σ' αυτόν χωρίς ντροπή και χωρίς περιορισμούς, ακόμα και για το πιο απλό παιχνίδι, όπως κάνει ένα παιδί που παρακαλεί τους γονείς του. Η μορφή της σχέσης μας με το Θεό, αυτή που επιτυγχάνεται με την προσευχή, αποτελεί ένα ανθρώπινο επίτευγμα. Η αγάπη και η υπομονή που ο Διδάσκαλος μας δείχνει και η άπειρη Χάρη που μας παρέχει δεν έχουν όρια και όσο περισσότερη είναι η αγάπη που απλόχερα μας δίνει, τόσο εμείς καταλαβαίνουμε την αδυναμία μας. Βλέποντας την αναξιότητά μας, πράγματι θαυμάζουμε την αγάπη που μας δείχνει ο Διδάσκαλος και τότε οι προσευχές μας αρχίζουν να αντανακλούνε την ευγνωμοσύνη μας. Μία ευγνωμοσύνη που πάει χέρι-χέρι με την αναγνώριση των αμαρτημάτων και των περιορισμών μας. Κάθε μέρα που περνάει αντιλαμβανόμαστε όλο και περισσότερο τα σφάλματα και τις παρεκτροπές μας και τα αφήνουμε «στα πόδια του Διδασκάλου».

Ακολουθεί το τέταρτο στάδιο προσευχής με το οποίο ζητάμε χάρη και συγνώμη. Αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε ότι αν στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις δεν θα φθάναμε ποτέ στο σκοπό. Αν κάνουμε κάποια πρόοδο στο Πνευματικό Μονοπάτι αυτό οφείλεται στην αγάπη, τη Χάρη και την ευσπλαχνία του Αγαπημένου. Η αναγνώριση των αμαρτημάτων και των σφαλμάτων είναι ένα ουσιαστικό βήμα προς τον τελικό μας σκοπό. Μόνο όταν η οδοιπόρος ψυχή φωνάξει με όλη της τη δύναμη «Κύριε είμαι ανάξιος. Κύριε είμαι ανάξιος» αρχίζει να θεραπεύεται από την αρρώστια του εγωισμού που αποτελεί «The last infirmity of a noble mind», «Την τελευταία αδυναμία ενός ευγενούς νου» όπως έλεγε ο Άγγλος ποιητής Mil- ton.

Σ[1] αυτό το στάδιο όταν βρίσκεται κανείς και προσεύχεται είναι έτοιμος να παραδώσει τον εαυτό του όλο και περισσότερο στην φροντίδα και την καθοδήγηση του Διδασκάλου και να βιώσει μια καινούρια ελευθερία και χαρά στην υπηρεσία του. Κάθε ευκαιρία να υπηρετήσει τον Αγαπημένο φαίνεται τώρα να είναι ένα προνόμιο που Εκείνος δίνει και δεν είμαστε εμείς που το κερδίζουμε αλλά Εκείνος που με τη Χάρη του μας διάλεξε για να εργαστούμε στον «αμπελώνα» του.

Υπάρχουν διάφοροι τρόποι με τους οποίους μπορούμε να τον υπηρετήσουμε και αυτοί έχουν σχέση με το σώμα, το νου και την ψυχή. Οι τελευταίοι είναι και οι πιο ουσιώδεις. Το πρωταρχικό έργο ενός Θεανθρώπου είναι να φέρει τις γεμάτες λαχτάρα ψυχές πίσω στο Δημιουργό τους και γι[1] αυτό δεν υπάρχει τίποτα που να τον ευχαριστεί περισσότερο από το να αφιερώνουμε χρόνο στις πνευματικές ασκήσεις που μας έχει υποδείξει γι’ αυτό το σκοπό.

Η προσευχή ανταποκρίνεται τόσο πολύ στην Εσωτερική μας κατάσταση, ώστε να μπορούμε να πούμε ότι η πνευματική ανάπτυξη ενός ανθρώπου είναι δυνατό να καθοριστεί από τον τρόπο με τον οποίο αυτός προσεύχεται. Τέλος η προσευχή είναι ένα είδος συνδέσμου μεταξύ των ανθρώπινων όντων που είναι περιορισμένα και του Κυρίου που είναι Απεριόριστος.

Αρχίζουμε στην πνευματική μας νεότητα να προσευχόμαστε

για υλικά πράγματα και πολλές φορές αυτό που θεωρείται επιτρεπτό στα αρχικά στάδια, μπορεί να θεωρείται ιεροσυλία στα ανώτερα. Όσο μεγαλώνουμε πνευματικά, ο σκοπός για τον οποίο προσευχόμαστε αλλάζει και γίνεται ένας πόθος για απευθείας απόλυτη επικοινωνία με τον ίδιο τον Δημιουργό. Τελικά αποκτά για μας μεγαλύτερη σημασία Αυτός που δίνει παρά τα δώρα Του.

Κάποτε ήταν ένας μεγάλος βασιλιάς που διέταξε να γίνει ένα πανηγύρι «Meena Bazaar» στο βασίλειό του και προσκάλεσε όλους τους υπηκόους του να το επισκεφθούν. Στο πανηγύρι υπήρχαν πολλά θαυμαστά πράγματα στη διάθεση των επισκεπτών και ο κάθε ένας τους είχε τη δυνατότητα να πάρει κάτι που του άρεσε, αλλά οπωσδήποτε μόνο ένα αντικείμενο, σαν προσωπικό δώρο από τον βασιλιά. Όσο ο κόσμος μάθαινε για τα πλούσια δώρα που πρόσφερε ο βασιλιάς τόσο περισσότεροι πηγαίνανε στο πανηγύρι. Πολλοί απ’ αυτούς δυσκολευόντουσαν να διαλέξουν, άλλοι διάλεγαν αμέσως απ ’ αυτά που έβρισκαν μπροστά τους, άλλοι έψαχναν λιγότερο και άλλοι περισσότερο. Μόνο μια νεαρή κοπέλα απ’ όλους όσους πήγαν στο πανηγύρι πήγαινε απ’ εδώ και απ’ εκεί χωρίς να αγγίζει για να διαλέξει κάποιο αντικείμενο. Σε κάποια στιγμή που βρέθηκε στην άκρη του χώρου που γινότανε το πανηγύρι, βρέθηκε μπροστά στο βασιλιά που τη ρώτησε γιατί δεν είχε διαλέξει ακόμα κάποιο δώρο για κείνη. «Το πανηγύρι γρήγορα θα τελειώσει» της είπε «και πρέπει να διαλέξεις και εσύ. Ασφαλώς κάτι θα βρεις να σου αρέσει και δεν πρέπει να χάσεις αυτή την ευκαιρία». Το κορίτσι σταμάτησε να περπατάει, στάθηκε μπροστά στο βασιλιά και όπως εκείνος τη συμβούλεψε να κάνει... διάλεξε. Έβαλε το χέρι της πάνω στο κεφάλι του βασιλιά λέγοντάς του «Διαλέγω εσένα. Και τώρα πές μου· Όλο το πανηγύρι δεν είναι πλέον δικό μου»;

Όταν φθάσουμε στο σημείο ο Δημιουργός και όχι τα δημιουργήματά Του, να γίνει το κυρίαρχο πάθος της ζωής μας, τότε είμαστε έτοιμοι να απευθύνουμε την ανώτατη μορφή προσευχής. Η προσευχή στο στάδιο αυτό μετουσιώνεται σε διαλογισμό που είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο η ψυχή μπορεί να έχει απευθείας επικοινωνία με το Θεό.

Ποιες είναι οι προϋποθέσεις για να έχουμε επιτυχία στο διαλογισμό μας; Πώς μπορούμε να επωφεληθούμε απ' αυτόν κατά τον καλύτερο τρόπο; Υπάρχουν δύο προϋποθέσεις για την επιτυχία. Πρώτα πρέπει να πλησιάσουμε τον Κύριο μόνοι μας και δεύτερο πρέπει να μάθουμε το μυστικό της «χωρίς προσπάθεια, προσπάθειας». Δεν είναι εύκολο να είμαστε μόνοι με τον Κύριο όταν η προσευχή μας αποσπάται από τους θορύβους, την ανησυχία και την οχλαγωγία του κόσμου. Εάν όμως είμαστε αποφασισμένοι μπορεί να βρούμε την ηρεμία και την γαλήνη που χρειαζόμαστε ακόμα και μέσα στην καρδιά της πιο πολυάνθρωπης πόλης. Όπως ο Sant Kirpal Singh συνήθιζε να λέει «Κάντε τη νύχτα σας μια ζούγκλα* και μπείτε μέσα σ ' αυτή. Εκεί ψάξτε να βρείτε το Θεό, ενώ όλος ο άλλος κόσμος κοιμάται». Η ηρεμία και η ησυχία όμως μόνο δεν αρκούν. Ο άνθρωπος μπορεί να κουβαλάει τον κόσμο μαζί του ακόμα και στη καρδιά του πιο πυκνού δάσους. Όλοι οι άγιοι και οι μύστες βεβαιώνουν ότι πρέπει να πάμε στο Θεό τελείως μόνοι. Ο Swa- mi Vivekananda έλεγε: «Όταν εγκαταλείψεις την προσκόλληση σου στα χρήματα, τους φίλους, τα υλικά αγαθά και ότι άλλο γήϊνο και ζητάς μόνο την αγάπη του Θεού, τότε βρίσκεις Σωτηρία». Ο Sant Kirpal Singh με τον ιδιαίτερα γλαφυρό του τρόπο έλεγε: «Ο Θεός είναι μόνος του. Δεν έχει πατέρα, αδερφό, αδερφή ή φίλο και επιθυμεί ο καθένας που πάει σ ' Αυτόν (κατά την ώρα του διαλογισμού) να είναι μόνος του. Ποιος είσαι; Είσαι μία ενσυνείδητη οντότητα και όχι το σώμα σου. Ο Θεός δεν θέλει λοιπόν να κουβαλάς το σώμα μαζί σου. Δεν χρειάζεται ούτε να το σκέπτεσαι (την ώρα του διαλογισμού)... Να είσαι μόνος μαζί Του».

Όταν καθόμαστε για διαλογισμό, πρέπει να κόβουμε τις γέφυρες με το γύρω κόσμο. Αν θέλουμε ο διαλογισμός μας να είναι επιτυχής και συγχρόνως αποδοτικός, υπάρχει μόνο ένας τρόπος: Να γίνουμε κύριοι της τέχνης του να ξεχνάμε τα πάντα. Το να είμαστε πραγματικά μόνοι με τον Κύριο δεν μπορούμε να το κατορθώσουμε με τη βοήθεια της διάνοιάς μας. Ο νους

Στην Ινδία πολλοί αναζητητές καταφεύγουν στη ζούγκλα ή στα χιονισμένα Ιμα- λάϊα για να απομονωθούν και να ψάξουν να βρουν τον Θεό.

μας είναι ένας ισχυρός και παντοδύναμος πράκτορας που δεν μπορούμε να τον κάνουμε να σιγήσει με τη δύναμη της θέλησής μας. Δεν μπορούμε να τον πείσουμε να σταματήσει να σχολιάζει και να παρακολουθεί ότι γήινο μας αφορά, ακριβώς επειδή νοητικά γνωρίζουμε ότι θα πρέπει να αφήσουμε το κάθε τι πίσω μας όταν προσευχόμαστε. Δεν έχει σημασία πόσο πολύ προσπαθούμε. Το γεγονός είναι ότι δεν μπορούμε να ακινητοποιήσουμε το νου με οποιαδήποτε νοητική προσπάθεια. Μέχρι να αποκτήσουμε μεγάλο πάθος και βαθειά αγάπη για το Θεό δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τις χαρές αυτού του κόσμου. Μόνο όταν η σχέση μας με Αυτόν, αποκτήσει μεγαλύτερη σημασία για μας, από ότι η σχέση μας με όλα τα άλλα πράγματα στον κόσμο μαζί, μόνο τότε θα μπορούμε να σκεπτόμαστε ολοκληρωτικά και αποκλειστικά Εκείνον. Αυτή η αγάπη δεν μπορεί να διδαχθεί ή να αγοραστεί. Μπορεί μόνο να κολληθεί, όπως κολλάει ένα λοιμώδες νόσημα. Και αν μολυνθούμε και υποφέρουμε, μόνο τότε μπορούμε να καταλάβουμε τι είναι να βρίσκεται κανείς μόνος με το Θεό. Όταν ζητάμε την παρουσία Του με την προσευχή μας όχι μόνο αφήνουμε αυτόν τον κόσμο πίσω μας, αλλά ακόμα ξεχνάμε και τον εαυτό μας. Αυτή η τέλεια απορρόφηση μπορεί καμιά φορά να θεωρηθεί από τον υπόλοιπο κόσμο σαν τρέλα, αλλά για τον λάτρη είναι η ίδια η ζωή του. Όπως λέω σε κάτι στίχους μου:

Ω! πες στο σκοτάδι της διάνοιας να ψάξει την
τρέλα της αγάπης,
Γιατί αυτή η τρέλα είναι μια ακτίνα Φως, και
τίποτε άλλο παρά μόνο Φως.

Για να μας προσέξει ο Θεός πρέπει να πλησιάσουμε ολομόναχοι. Για να πετύχουμε, η αγάπη μας γι’ Αυτόν πρέπει να φθάσει σε τόσο ψηλό σημείο που να εξαλείψει όλες τις άλλες αγάπες. Αλλά και όταν ακόμα Αυτός έχει γίνει για μάς η μόνη πραγματικότητα και το μοναδικό αντικείμενο αγάπης και επιδίωξης, πρέπει να μάθουμε να μη προσπαθούμε να Τον φθάσου- με. Το Πνευματικό Μονοπάτι είναι πλακοστρωμένο με πολλά

παράδοξα και το παράδοξο της χωρίς προσπάθειας προσπάθεια, είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά. Έτσι, ενώ πρέπει η μοναδική μας επιδίωξη να είναι η ένωσή μας με τον Θεό δεν πρέπει να προσπαθούμε να Τον βρούμε. Πως είναι όμως δυνατό να ζητούμε και συγχρόνως να αποφεύγουμε να ζητούμε;

Θα πρέπει να συντονίσουμε όλες μας τις ενέργειες και την προσοχή σε ένα μοναδικό αντικείμενο και με μία προϋπόθεση. Ο συντονισμός να γίνεται με συναίσθημα τέλειας παράδοσης σ' Αυτόν* [**]. Αυτό είναι ακριβώς που μας ζητούν να κάνουμε όλοι οι μεγάλοι Διδάσκαλοι στους αιώνες που πέρασαν. Να ακολουθήσουμε το μονοπάτι της χωρίς προσπάθεια προσπάθειας.

Επιτρέψτε μου να σας ξαναναφέρω τα λόγια του Διδασκάλου Sant Kirpal: «Η δουλειά σας είναι να καθίσετε στην πόρτα ολομόναχος, τελείως αποκομμένος από το περιβάλλον*? Αυτός είναι που θα δώσει. Μην ανυπομονείτε. Κάποια μέρα θα σας ανοίξει».

Ο Περσικός όρος για τη λέξη Θεός είναι «khuda» που ετυμολογικά σημαίνει: «Κάποιος που έρχεται με τη θέλησή του». Είναι ο Βασιλιάς των βασιλιάδων και δεν μπορούμε να τον πιέσουμε να ενεργεί σύμφωνα με τη θέλησή μας. Εμείς είμαστε κοινοί θνητοί γεμάτοι αμαρτίες και περιορισμούς και τίποτα περισσότερο. Πως είναι λοιπόν δυνατόν να Τον πιέσουμε να παρουσιαστεί μπροστά μας (στο διαλογισμό); Εάν ο Θεός είναι ένας Βασιλιάς συγχρόνως είναι και ένας Πατέρας. Είναι γεμάτος αγάπη για μας. Εάν καθόμαστε (στο διαλογισμό) γεμάτοι βαθιά αφοσίωση και αυτοπαράδοση, θα μας ευλογήσει με την παρουσία Του. Μη πιστέψετε ούτε για μια στιγμή ότι επειδή εμείς νομίζουμε ότι είμαστε έτοιμοι να τον δούμε Εσωτερικά,

**** Εμείς προσπαθούμε και τα αποτελέσματα της προσπάθειάς μας τα αφήνουμε σ' Αυτόν. Εμείς περιποιόμαστε ένα δέντρο, αλλά τους καρπούς τον δεν τους φτιάχνουμε εμείς, αλλά Αυτός.***

***** Εξήγηση: Την ώρα του διαλογισμού σημασία έχει η προσοχή να είναι προσηλωμένη στη δεκάτη θύρα ή τρίτο οφθαλμό και να μη προσπαθεί κανείς να έχει οπτικές ή ακουστικές εμπειρίες. Αυτές θα δοθούν από τον ίδιο τον Διδάσκαλο όταν θα έρθει η στιγμή που θα υπάρχουν οι απαραίτητες προϋποθέσεις, χωρίς να χρειαστεί ιδιαίτερη προσπάθεια. Με το να προσπαθεί κανείς δεν επιτυγχάνει τίποτα περισσότερο από τον να διακόπτει τη συγκέντρωση του.***

όχι πράγματι είναι έτσι. Αφήστε το σ’ Αυτόν να αποφασίσει για την ακριβή στιγμή, γιατί Αυτός γνωρίζει την πραγματική μας κατάσταση καλύτερα από ότι εμείς γνωρίζουμε τον εαυτό μας.

Αν Τον θεωρήσουμε το άλφα και το ωμέγα των επιδιώξεων μας, αν μπορέσουμε να Τον αγαπήσουμε όσο τίποτε άλλο στον κόσμο, αν μάθουμε να μένουμε αποκλειστικά αφοσιωμένοι σ’ Αυτόν και συγχρόνως είμαστε υπομονετικοί και δεκτικοί, αν δεν καταβάλουμε καμιά προσπάθεια, όσο βρισκόμαστε έξω από την πόρτα Του [δηλ. όσο είμαστε συγκεντρωμένοι στον απλό οφθαλμό], μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι θα ανοίξει και θα μας καλέσει μέσα.

Ο Διδάσκαλος Darshan Singh χαιρετάει μαθητές του μετά από ένα Satsang. 1987.

Τι εννοούμε με τη λέξη Χριστός

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα σ' όλο τον κόσμο οι άνθρωποι συγκεντρώνονται για να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα. Σύμφωνα με την παράδοση την ημέρα αυτή η Θεία Δύναμη πήρε ανθρώπινη μορφή προκειμένου να φέρει τον αιώνιο Λόγο του Θεού

στην ανθρωπότητα. Ο γιορτασμός της γέννησης του Ιησού είναι ένα χαρμόσυνο γεγονός που συνδυάζεται με κάλαντα, χορωδίες, γάμους, ανταλλαγή δώρων κι ευχών. Τις μέρες των Χριστουγέννων ακόμη και στα μέρη που το κρύο παγώνει τα σώματα των ανθρώπων, η καρδιά τους θερμαίνεται από την αγάπη και τα αδελφικά αισθήματα των συνανθρώπων τους.

Τα Χριστούγεννα είναι ακόμη η μέρα που θα πρέπει να σταθούμε και να σκεφτούμε τη μεγάλη πνευματική σημασία που έχει το γεγονός που γιορτάζουμε κι αυτός είναι κι ο λόγος που θεώρησα σκόπιμο να συζητήσουμε την έννοια «Χριστός». Να δούμε δηλαδή ποια είναι η «Εσωτερική» σημασία της λέξης.

Όταν ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Sant Kirpal Singh στου οποίου τα ιερά πόδια είχα το προνόμιο να μαθητεύσω, επισκέφτηκε για πρώτη φορά τη Δύση το 1955, ορισμένοι άνθρωποι τον ρώτησαν, πότε θα ξανάρθει ο Μεσαίας. Ο Διδάσκαλος τους απάντησε με μια ερώτηση: Μήπως ποτέ μας εγκατέλειψε; Δεν είπε ο Χριστός, *«...και ιδού, εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας, έως της συντέλειας του αιώνος».* (Ματθαίος 28:20).

Όταν για πρώτη φορά κι εγώ επισκέφτηκα τον Καναδά, το 1978, έδωσα στο Μόντρεαλ μια ομιλία, στην οποία προσπάθησα να τονίσω πόσο απαραίτητος είναι ένας ζωντανός Διδάσκαλος, για κείνον που επιθυμεί να ακολουθήσει το δρόμο της πνευματικότητας και έχει σκοπό να κερδίσει την Αιώνια Ζωή. Στο σημείο που έλεγα ότι όλοι οι μεγάλοι Διδάσκαλοι της πνευματικότητας ανεξάρτητα από το θρήσκευμα στο οποίο οι ίδιοι από παράδοση ανήκαν, συμφωνούσαν στην ανάγκη ενός ζωντανού Διδάσκαλου, κάποιος απ' τους ακροατές μου με άγριο και προκλητικό θα μπορούσα να πω ύφος με διέκοψε λέγοντας ότι, μπορεί όλοι οι Διδάσκαλοι και οι θρησκευτικές παραδόσεις να συμφωνούν για την ανάγκη ενός ζωντανού Διδάσκαλου, αλλά ο ίδιος ήταν απόλυτα πεπεισμένος ότι στην περίπτωση του Ιησού τα πράγματα ήταν διαφορετικά κι ότι ο Ιησούς ήρθε σαν Σωτήρας όχι μόνο των ανθρώπων της εποχής του, αλλά και σαν Σωτήρας των ανθρώπων όλων των εποχών, πριν και μετά από κείνον.

Τον ακροατή μου αυτό τον ρώτησα: Ο ίδιος ο Ιησούς δεν εί

πε, *«Ενόσω είμαι εν τω κόσμω είμαι το φως του κόσμου».* (Ιωάννης 9:5)*, εκείνος μου απάντησε ότι δεν είπε ακριβώς αυτά τα λόγια ο Ιησούς, αλλά ευτυχώς υπήρχε πρόχειρη μία Βίβλος από την οποία μπόρεσε να διαβάσει το σχετικό απόσπασμα από το Ευαγγέλιο του Ιωάννη, το οποίο είναι το πλέον διακεκριμένο από τα τέσσερα ευαγγέλια.

Συνδυάζω αυτά τα δύο γεγονότα γιατί παρουσιάζεται κάτι πολύ παράδοξο σ' αυτά που λέει ο Χριστός. Από τη μια μεριά μας διαβεβαιώνει ότι δε θα μας αφήσει αβοήθητους, δε θα μας ξεχάσει κι ότι θα είναι μαζί μας παντοτινά κι από την άλλη μας μιλάει σαν κάποιος που ξέρει καλά ότι η πνευματική εργασία που του έχει ανατεθεί, πρέπει να ολοκληρωθεί στον περιορισμένο χρόνο που του έχει διατεθεί κι ενόσω βρίσκεται εδώ σ' αυτό τον κόσμο.

Ακόμα σε πολλά σημεία στα Ευαγγέλια ο Ιησούς ονομάζει τον εαυτό του «Υιό του ανθρώπου» κι αλλού «Υιό του Θεού». Είναι λοιπόν σ' αυτήν ακριβώς τη διπλή υπόσταση που το μυστήριο του Χριστού μπορεί να γίνει κατανοητό. Σαν «Υιός του Ανθρώπου» ο Ιησούς έζησε πάνω στη γη όπως ζουν όλοι οι άνθρωποι κι ένα μέρος της ζωής του το πέρασε ανάμεσα στους μαθητές του. Έτρωγε μ' αυτούς, ταξίδευε, γέλαγε, μίλαγε και υπέφερε το ίδιο μ' αυτούς, συγχρόνως όμως τους προέτρεπε και τους ενθάρρυνε να αφομοιώσουν το πνευματικό του μήνυμα και να ακολουθήσουν το Μονοπάτι που οδηγεί στο Βασίλειο του Θεού.

Όπως σας είπα ο Ιησούς ήταν τελείως ενήμερος για τον περιορισμένο χρόνο που είχε στη διάθεσή του προκειμένου να συμπληρώσει την πνευματική του εργασία και γι' αυτό προειδοποιούσε τους μαθητές του, να χρησιμοποιήσουν κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο το χρόνο που τους απέμενε. Έτσι ενώ πλησιάζει το τέλος της αποστολής του, οι προειδοποιήσεις στους μαθητές του γίνονται πιο επίμονες *«... Έτι ολίγον καιρόν το φως είναι μεθ' υμών. Περιπατείτε ενόσω έχετε το φως»* (Ιωάννης 12:35) κι όπως ανέφερα πριν από λίγο ο ίδιος ο Ιησούς

***** «Εξήλθον εκ Πατρός και ήλθον εις τον κόσμον, πάλιν αφήνω τον κόσμο και υπάγω προς τον Πατέρα» Ιωάννης 16:28***

μας λέει *«Ενόσω είμαι εν τω κόσμω είμαι φως του κόσμου»* Ιωάννης (9:5).

0 Ιησούς αφ' ενός μεν δήλωνε ότι η αποστολή του περιοριζότανε *στο* χρόνο που θα βρισκότανε στη γη κι ότι σωτηρία θα είχαν μόνο αυτοί που τον άκουσαν, που πίστεψαν στο μήνυμά του και υπάκουσαν στο κάλεσμά του, αφ' ετέρου βεβαίωνε ότι ο ίδιος προϋπήρξε από τη Δημιουργία καθώς είναι πάνω από το χρόνο, αναπόσπαστος από το Θεό και αδιαχώριστος από Αυτόν*. Εκ πρώτης όψεως διαπιστώνει κανείς μια ανακολουθία για την οποία θα μπορούσε να διερωτηθεί, μήπως αυτοί που περιέγραψαν πολλά χρόνια μετά το θάνατό του τη ζωή και τη διδασκαλία του, χωρίς τις περισσότερες φορές να τον έχουν οι ίδιοι ποτέ συναντήσει ή να ήσαν ποτέ μαθητές του, μήπως παρερμήνευσαν τα λόγια της Διδασκαλίας του και να μας τα έχουν δώσει όπως αυτοί τα αντιληφθήκανε. Αν όμως εξετάσουμε τα γεγονότα και μελετήσουμε τη Διδασκαλία του Ιησού με την καθοδήγηση κάποιου μεγάλου μύστη ή Διδάσκαλου, η ανακολουθία εξαφανίζεται κι αντίθετα αυτό το παράδοξο, αποτελεί τη βάση όλου του μυστικισμού.

Η Γραφή σύμφωνα με τον άγιο Ιωάννη, όταν αναφέρεται στον Ιησού, ομιλεί για το Λόγο που έγινε σάρκα προκειμένου να κατοικήσει μεταξύ των ανθρώπων. Όταν δε κατά καιρούς ο Ιησούς λέει ότι είναι ο Υιός του Πατρός, αυτό σημαίνει ότι είχε φτάσει σε τόσο ψηλά πνευματικά επίπεδα που η ψυχή του συνειδητοποιούσε ότι ήταν της ίδιας ουσίας με το Δημιουργό. Έτσι, έχοντας αναγνωρίσει τη θεία του προέλευση κι έχοντας πραγματοποιήσει την ένωσή του με τον Πατέρα, υπερέβαινε αυτούς τους περιορισμούς στους οποίους υποκείμεθα εμείς που ζούμε στον υλικό κόσμο. Τέτοιες προσωπικότητες μπορεί να συνεχίζουν να ζουν μεταξύ μας, να κινούνται μεταξύ μας, να τρώνε να πίνουνε όπως όλοι μας, με τη διαφορά όμως ότι αυτοί έχουν ξεφύγει από το βασίλειο του θανάτου κι έχουν εισέλθει στο βασίλειο του αιώνιου Φωτός. Έχουν ταυτιστεί με το Δημιουργό κι έχουν γίνει συνεργάτες του στο Θείο Σχέδιο. Μπορούμε να πούμε γι' αυτούς, ότι αποτελούν όργανα του Θεού, αν

«Αληθώς, αληθώς σας λέγω, πριν γίνει Αβραάμ εγώ είμαι».

και έχοντας ταυτιστεί με το Δημιουργό, δεν μπορούν στην πραγματικότητα να διαφοροποιηθούν απ’ Αυτόν. Το μεγαλείο τους είναι πέρα από την ανθρώπινη αντίληψη κι είναι αδύνατο να εκφραστεί με λόγια, καθώς πολύ λίγοι από μας είναι δυνατό να συλλάβουν την έννοια ότι ένα πεπερασμένο άτομο σαν κι εμάς είναι συγχρόνως και ο Απόλυτος Θεός. Όταν μας μιλούν χρησιμοποιούν ένα περιορισμένο λεξιλόγιο και για να κατορθώσουμε να σχηματίσουμε μια ιδέα γι αυτούς καταφεύγουν σε μεταφορές κι αλληγορίες. Η σχέση Πατρός και Υιού χρησιμοποιήθηκε πάρα πολύ και τούτο γιατί στις περισσότερες κοινωνίες ο γιος μοιράζεται και κληρονομεί την εξουσία και τη δύναμη του πατέρα. Η σχέση δε αυτή αποκτάει ιδιαίτερη αξία αν πρόκειται για «μονογενή υιό».

Ο Ιησούς δεν ήταν ο μόνος που χρησιμοποίησε την αλληγορία Πατρός και Υιού προκειμένου να δείξει τη σχέση του με το Θεό. Ο Διδάσκαλος Arjan Dev δήλωνε «Ο Υιός κι ο Πατέρας είναι βαμμένοι στο ίδιο χρώμα». Έκφραση που την εποχή εκείνη σήμαινε ταυτότητα και ομοιογένεια. Συνήθιζε επίσης να λέει ότι «Ο Υιός κι ο Πατέρας εργάζονται σαν συνέταιροι».

Ένας άλλος μεγάλος Διδάσκαλος ο Gobin Singh έλεγε ότι ενώ δεν είχε καμιά επιθυμία να κατέβει από το βασίλειο του Φωτός κάτω στο φυσικό κόσμο, εντούτοις ο Θεός τον διέταξε, λέγοντάς του «Πήγαινε... θα σε κάνω τον Υιό μου προκειμένου να οδηγήσεις την αμαρτωλή ανθρωπότητα».

Υπάρχουν ακόμα πολλές αλληγορίες που χρησιμοποίησαν κατά καιρούς διάφοροι μυστικιστές για να δείξουν τη σχέση τους με το Θεό, όπως του συζύγου και της γυναίκας του, του κυρίου και του δούλου, της μητέρας και του παιδιού, του εραστή της πνευματικότητας και του Αγαπημένου κ.λπ. Η χρησιμοποίηση αυτών των αλληγοριών είναι απαραίτητη, γιατί με αυτές και μόνο μπορεί να αρχίσουμε να μαντεύουμε αυτό που οι μεγάλοι μύστες προσπαθούν να μας μεταδώσουν. Χρειάζεται όμως προσοχή να μην προσκολλιέται κανείς στις λέξεις, αλλά να διακρίνει το μήνυμα που αυτές θέλουν να μεταδώσουν.

Το μήνυμα που τα Ευαγγέλια έχουν σαν κύριο σκοπό να μας μεταδώσουν, είναι το μήνυμα του Χριστού, της Δύναμης αυτής

που υπάρχει για να μας σώσει. Ο Απόλυτος Θεός είναι άμορφος και ανώνυμος, αλλά κάποτε ήρθε σε κάποια μορφή και δημιούργησε τα πνευματικά επίπεδα, τους κόσμους και τις μυριάδες των ειδών της ζωής, που αποτέλεσαν τη Δημιουργία. Έφερε ακόμη σε έκφραση μια Δύναμη, σκοπός της οποίας είναι να προσφέρει τη σωτηρία στους ανθρώπους, ξαναφέρνοντάς τους στον οίκο του Πατρός, ξαναενώνοντας τους με το Δημιουργό. Αυτός ο κόσμος που ζούμε μπορεί να καταστραφεί, αλλά η Δύναμη αυτή θα παραμείνει. Προϋπήρχε του χρόνου και θα υπάρχει και πέρα από το χρόνο. Είναι η Δύναμη που αναφέρεται στην αρχή του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου: *«Εν αρχή ήτο ο Λόγος και ο Λόγος ήτο παρά τω Θεώ και Θεός ήτο ο Λόγος. Ούτος ήτο εν αρχή παρά τω Θεώ πάντα δι' αυτού έγιναν και χωρίς αυτό δεν έγινεν ουδέ εν το οποίον έγινε. Εν αυτώ ήτο η ζωή και η ζωή ήτο το φως των ανθρώπων».* (Ιωάννης 1:14).

Ήταν αυτό το Φως που εκδηλώθηκε στο πρόσωπο του Ιησού, ο οποίος ενόσω ζούσε ήταν πραγματικά το Φως του κόσμου. Έτσι σαν ανθρώπινη παρουσία ήταν υιός ανθρώπου, αλλά συγχρόνως καθώς ήταν ομοούσιος με τη Σωτήριο Δύναμη και ο απεσταλμένος της ανάμεσα στους ανθρώπους ήταν και υιός του Θεού. Σαν υιός του Θεού έκανε ότι του ήταν δυνατό προκειμένου να διασώσει «το ποίμνιο» που του εμπιστεύτηκε ο Πατέρας του, να το οδηγήσει πέρα από το θάνατο και το έρεβος στο φως και να μετατρέψει τους ανθρώπους σε τέκνα του Φωτός. Ο Ιησούς δεν ήταν ο πρώτος ανθρώπινος πόλος μέσα στον οποίο εργάστηκε αυτή η Δύναμη ούτε ήταν κι ο τελευταίος. Ο Ίδιος βεβαίωνε ότι η Χριστή Δύναμη που εργαζόταν μέσα Του δεν θα εγκαταλείψει ποτέ την ανθρωπότητα μέχρι τη συντέλεια του αιώνα. Μιλούσε για τη Δύναμη αυτή σαν κάτι το ζωντανό, σαν κάτι αντίθετο από το θάνατο.

Στην πραγματικότητα αυτή η Δύναμη δεν είναι άλλη από το Naam ή Λόγο του Θεού. Τα Ευαγγέλια την αναφέρουν σαν Άγιο Πνεύμα ή Λόγο και στις διάφορες θρησκευτικές παραδόσεις αναφέρεται σαν Kalma, Baang-e-Aasmaani, Sraosha, Logos, Shabd, Sruti, Udgit, Μουσική των Σφαιρών, κ.λπ. Αυτό είναι το ρεύμα που έφερε το καθετί σε δημιουργία και χωρίς

αυτό δε θα υπήρχε τίποτα από όσα έγιναν. Οι Σούφι της Μωαμεθανικής παράδοσης και οι άγιοι της αρχαίας Ινδίας, δίδαξαν τα ίδια πράγματα. Οι γλώσσες που χρησιμοποιούνται, οι εκφράσεις και οι αλληγορίες μπορεί να διαφέρουν, αλλά το νόημα είναι πάντα το ίδιο.

Οι Διδάσκαλοι μας λένε ότι ο Λόγος ή ο Θεός σαν δημιουργική Δύναμη, ήρθε αρχικά σε έκφραση σαν Φως και Ήχος και είναι αυτό το Ρεύμα που έφερε το καθετί σε ύπαρξη. Προχωρώντας σταδιακά στη δημιουργία του Σύμπαντος προχωρούσε από την καθαρή πνευματική ουσία στη χονδροειδή ύλη. Αλλά αν και περιόριζε τα επίπεδα που δημιουργούσε καθώς κατέβαινε από τις πνευματικές στις υλικές περιοχές, το Ρεύμα αυτό το ίδιο είναι απεριόριστο και αθάνατο. Αν ο υλικός ή φυσικός κόσμος μέσα στον οποίο ζούμε είναι συνυφασμένος και συνώνυμος με το θάνατο και το έρεβος, το Ρεύμα αυτό είναι συνώνυμο με το Φως και την αθανασία.

Όταν οι Διδάσκαλοι μιλούν για το Λόγο ή Naam δε χρησιμοποιούν τη λέξη μεταφορικά, αλλά αναφέρονται σε μια συγκεκριμένη ζωογόνο Δύναμη. Όποιος ανταποκριθεί στο κάλεσμά τους κι έρθει στα πόδια τους να μαθητεύσει, ενώνεται με αυτή τη Δύναμη Εσωτερικά. Έτσι αν τη στιγμή της γέννησής μας γεννιόμαστε μέσα στον κόσμο του σκοταδιού και του θανάτου, όταν ενωνόμαστε με το Λόγο την ώρα της μύησης, ξαναγεννιόμαστε μέσα στον κόσμο του Φωτός και της αιώνιας ζωής. Στην Ινδία, από τα πολύ παλιά χρόνια, συνηθίζουμε να λέμε ότι αυτός που θέλει Σωτηρία, πρέπει να γεννηθεί για δεύτερη φορά (Duo-Jamana). Αλλά κι ο Ιησούς είπε στο Νικόδημο, τον άρχοντα των Εβραίων, *«...εάν τις δε γεννηθή άνωθεν, δε δύναται να ίδη τη βασιλεία του Θεού»* (Ιωάννης 3:3).

Ο Νικόδημος αρχικά δεν κατάλαβε τι του είπε ο Διδάσκαλος και τον ρώτησε πως είναι δυνατό ένας άνθρωπος να ξαναμπεί στη μήτρα της μητέρας του. Ο Ιησούς τότε του εξήγησε ότι η δεύτερη γέννηση στην οποία αναφερόταν ήταν πνευματική γέννηση *«Το γεγεννημένον εκ της σαρκός, είναι σάρξ και το γεγεννημένον εκ του Πνεύματος είναι πνεύμα. Μη θαυμάσεις ότι σοι είπον. Πρέπει να γεννηθήτε άνωθεν».* (Ιωάννης 3:6-7)·

Όπως η γέννησή μας, χαρακτηρίζει την είσοδο μας στο φυσικό κόσμο, έτσι και η πνευματική μύηση ή νέα γέννηση χαρακτηρίζει την είσοδό μας στον κόσμο του Πνεύματος. Η μύηση είναι ένα μυστήριο το οποίο ο Διδάσκαλος αποκαλύπτει μόνο στους μαθητές του, γιατί δεν είναι κάτι που μπορεί να δοθεί μέσα από τα βιβλία ή να κοινολογηθεί στον κόσμο.

Οι οπαδοί του Ιησού κάποτε τον ρώτησαν γιατί χρησιμοποιούσε πολλές παραβολές όταν μιλούσε στα πλήθη. Εκείνος τους απάντησε ότι στους μαθητές του έδινε τα ουράνια μυστικά απευθείας, αλλά στους άλλους ανθρώπους μπορούσε να μιλάει μόνο με αλληγορίες*. Είναι προφανές από την Καινή Διαθήκη, αν τη διαβάσουμε προσεχτικά, ότι αυτή η μύηση στα ουράνια μυστικά ή πνευματική βάπτιση, ήταν κάτι πολύ περισσότερο από το να ραντίσει κανείς κάποιον με νερό. Στην αρχή όλων των Ευαγγελίων διαβάζουμε ότι το Ιωάννης ο Βαπτιστής βάπτιζε με νερό, ενώ ο Χριστός βάπτιζε τους μαθητές του με Άγιο Πνεύμα και "φωτιά? Το βάπτισμα αυτό αναφέρεται στη διαδικασία της μύησης, όπου οι μαθητές ενώνονται με τη δύναμη του Λόγου Εσωτερικά.

Ο Ήχος και το Φως αποτελούν τις πρωταρχικές εκδηλώσεις αυτής της Δύναμης και αναφορές πάνω σ’ αυτό το θέμα βρίσκουμε στα γραπτά όλων των μυστικιστών. Το να ενωθούμε με αυτή τη Δύναμη, σημαίνει να μάθουμε να υπερβαίνουμε τη σωματική μας συνειδητότητα ή με άλλα λόγια να μάθουμε να πεθαίνουμε ενόσω ζούμε. Ο Ιησούς ήταν σαφής όταν έλεγε *«...ας σηκώνη τον σταυρόν αυτού καθ’ ημέραν, καί ας με ακόλουθή))* (Λουκάς 9:23). Τι εννοούσε ο Ιησούς λέγοντας, να παίρνει κανείς καθημερινά το σταυρό του; Ο σταυρός ήταν ένα οδυνηρό όργανο θανάτου, αυτό με το οποίο θανατώθηκε και ο ίδιος. Οι μαθητές λοιπόν θα πρέπει να υπομένουν αυτή τη διαδικασία του θανάτου και για να το πετύχουν θα πρέπει να αποχωρίζονται

* ***«Εις εσάς εδόθη να γνωρίσετε το μυστήριο της βασιλείας του Θεού, εις εκείνους δε τους εξω, δια παραβολών τα πάντα γίνονται.***
«Διότι εις εσάς εδόθη να γνωρίσετε το μυστήριο της βασιλείας των Ουρανών, εις εκείνους όμως δεν εδόθη» Ματθαίος (13:11).
Επειδή αληθώς σας λέγω ότι πολλοί προφήτες και δίκαιοι επεθύμησαν να ίδωσι όσα βλέπετε και δεν είδον και να ακούωσι όσα ακούετε και δεν ήκουσαν».

από το σώμα τους καθημερινά, όπως ο Απόστολος Παύλος που σε μια του επιστολή προς Κορινθίους, γράφει «πεθαίνω καθημερινά». Αυτός που θα μάθει να πεθαίνει ενόσω ζει, θα πετύχει το άνοιγμα του Εσωτερικού του οφθαλμού. Ο Εσωτερικός οφθαλμός δεν είναι αλληγορία είναι μια πραγματικότητα και το άνοιγμα αυτό του Εσωτερικού οφθαλμού είναι το ίδιο με το άνοιγμα της δέκατης πύλης ή πόρτας όπως αναφέρεται στον Ανατολικό μυστικισμό.

Οι άλλες εννιά πόρτες είναι τα δύο μάτια, τα δύο αυτιά, τα δύο ρουθούνια, το στόμα και τα δύο κατώτερα ανοίγματα. Μέσα από τις εννιά αυτές πόρτες η ψυχή επικοινωνεί με τον υλικό κόσμο, ενώ η δέκατη τη φέρνει σε επαφή με τα Εσωτερικά επίπεδα, δηλαδή το υπερπέραν των αρχαίων Ελλήνων. Ο τρίτος οφθαλμός ή δέκατη πόρτα, βρίσκεται ανάμεσα στα δύο φρύδια και συχνά αναφέρεται και σαν κυκλώπειος οφθαλμός. Αν παρατηρήσετε φωτογραφίες του θεού Shiva, μίας από τις θεότητες των Ινδουιστών, θα δείτε αυτόν τον τρίτο οφθαλμό στο μέσον του μετώπου του, αλλά όχι σαν οφθαλμό που λαμβάνει, αλλά που εκπέμπει φως με τη μορφή φλόγας. Το σημείο αυτό αναφέρεται σαν Shiv Netra ή οφθαλμός του Shiva και αποτελεί την έδρα της ψυχής μέσα στο σώμα. Είναι το σημείο που στα Ευαγγέλια αναφέρεται σαν απλός ή μοναδικός οφθαλμός και είναι από αυτό το σημείο που η ψυχή σα ρεύμα διαχέεται προς τα κάτω στο σώμα και παρασύρεται μέσα στη ζωή των φυσικών αισθήσεων. Αν αντίθετα η ψυχή στρέψει προς τα πάνω, οδηγείται απευθείας στα ανώτερα πνευματικά επίπεδα και ο άνθρωπος γίνεται «υπεράνθρωπος»!

Αν αυτός ο οφθαλμός ανοίξει, όλη η ζωή μας φωτίζεται από θεότητα. Αν αντίθετα παραμείνει κλειστός, τότε η ζωή μας παραμένει βυθισμένη στο σκοτάδι. Αυτό εννοούσε όταν έλεγε ο Ιησούς *«...όταν ο οφθαλμός σου είναι καθαρός κι όλο το σώμα σου είναι φωτεινό, αλλ' όταν είναι πονηρός και το σώμα σου είναι σκοτεινό»* (Λουκάς 11:34). Έτσι δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Βασιλεία των Ουρανών την οποία ο Ιησούς υποσχόταν στους μαθητές του, δεν ήταν άλλη παρά το Βασίλειο που βρίσκεται πίσω από τη δέκατη πύλη, τον τρίτο ή απλό οφθαλμό. Ο

Άρτος της Ζωής και το Ύδωρ της Ζωής δεν ήταν άλλο από τη σωτήριο Δύναμη του Θεού που λέγεται Λόγος ή Ηχητικό Ρεύμα ή Άγιο Πνεύμα*.

Όπως ήδη σας είπα οι «Εσωτερικές ιδιαιτερότητες» του Μονοπατιού της Πνευματικότητας, περνούν από το Διδάσκαλο στο μαθητή και δεν μπορούν επακριβώς να καταγραφούν σε βιβλία. Πολλές φορές όμως οι γραφές των μυστικιστών, όπως αυτές που αναφέρονται στη ζωή του Ιησού, κάνουν κάποια αναφορά στον τρόπο με τον οποίο μπορεί κανείς να φτάσει την Πραγματικότητα. Και εκείνοι μεν που είναι γνώστες του μυστικισμού καταλαβαίνουν αμέσως την πραγματική σημασία των αλληγοριών και των φραστικών μεταφορών, οι άλλοι όμως καταπιάνονται με φιλολογικές αναλύσεις κι ετυμολογικές θεωρήσεις των γραφών και πελαγοδρομούν.

Αυτός είναι κι ο λόγος που αν επιθυμούμε πραγματικά να καταλάβουμε τη μυστικιστική σημασία της έννοιας Χριστός, αν θέλουμε πραγματικά να ακολουθήσουμε το μυστικιστικό μονοπάτι, πρέπει να βρούμε πρώτα απ' όλα έναν ειδήμονα, ένα Διδάσκαλο. Η Χριστή Δύναμη, η Δύναμη που σώζει, ποτέ δε γεννήθηκε και ποτέ δε θα πεθάνει γιατί είναι πάνω και πέρα από τις γεννήσεις και τους θανάτους. Αν ο Θεός μας δημιούργησε και μας έστειλε πάνω στη γη, συγχρόνως μας παρέχει και τον τρόπο και τη δυνατότητα να επιστρέφουμε πίσω και να ξαναενωθούμε με Αυτόν. Η επιστροφή μας αυτή και η ένωση θα επιτελεστεί μέσω αυτού που οι αρχαίες Ινδικές γραφές ονομάζουν Naad ή Naam και η Ιερή Βίβλος αναφέρει σαν Λόγο ή Άγιο Πνεύμα.

ή Παράκλητος ή Πνεύμα της αλήθειας.
« Όταν όμως έλθη ο Παράκλητος, τον οποίον εγώ θέλω πέμψει προς εσάς παρά του Πατρός, το Πνεύμα της Αλήθειας, το οποίον εκπορεύεται παρά του Πατρός....» (Ιωάννης 15:26)
(Γ***Έτσι πολλά έχω να είπω προς εσάς, δεν δύνασθε όμως τώρα να βαστάτε μήτε αυτά. Όταν θε έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αλήθειας, θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθεια» (Ιωάννης 16:12).***
«Τούτα ελάλησα προς εσάς, ενώ ευρίσκομαι μεθ' υμών. Ο δε Παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιο το οποίον πέμψει ο Πατήρ εν τω ονόματί μου (σ' αυτούς που έχω μυήσει), θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπαν προς εσάς» (Ιωάννης 14:26).

Ενώ οι μυστικιστικές διδασκαλίες του Χριστού δόθηκαν κυρίως με παραβολές, αλληγορίες και συμβολισμούς, τα ηθικά διδάγματα τα έδωσε ξεκάθαρα και ανοιχτά. Μέσα από τη Βίβλο και ειδικά στην επί του Όρους Ομιλία που αποτελεί την κορωνίδα του ηθικού ιδεαλισμού, υπενθυμίζεται ότι η ηθική ζωή κρίνεται όχι μόνο από τα έργα αλλά και από τα λόγια και τις σκέψεις.

Ο Ιησούς όπως όλοι οι μεγάλοι Άγιοι δίδαξαν την αναγκαιότητα της ηθικής διαβίωσης. Μιλώντας στα πλήθη έλεγε: *«Μακάριοι οι καθαροί την καρδίαν, διότι αυτοί θέλουσι ιδεί τον Θεόν* (Ματθαίος 5:8). Μια ηθική ζωή συνίσταται στο να ακολουθεί κανείς: την αποφυγή κάθε είδους βίας με έργο, λόγο ή σκέψη, τη φιλαλήθεια, την αγνότητα, την ταπεινότητα, την ανιδιοτελή προσφορά και την αγάπη για όλους. Ο Ιησούς ήταν η προσωποποίηση όλων αυτών των αρετών και το ίδιο ίσχυε για τον Βούδα, τον Mahavira, τον Kabir, τον Nanak και άλλους μεγάλους άγιους και Διδασκάλους. Όλοι τους δίδαξαν τους μαθητές τους να καλλιεργήσουν αυτές τις αρετές αν ήθελαν να συναντήσουν το Θεό. Αλλά, πόσοι απ' αυτούς σήμερα που ισχυρίζονται ότι είναι Χριστιανοί, Βουδιστές, Ινδουιστές κλπ. μπορούν να ισχυριστούν ότι τηρούν αυτές τις αρετές; Πόσοι από μας μπορούμε αντί να αντιδράσουμε βίαια, να στρίψουμε και το άλλο μάγουλο ή να αγαπάμε τους εχθρούς μας; Πόσοι από μας μπορούμε να είμαστε τόσο τίμιοι όσο ζητούσε ο Χριστός όταν χαρακτήριζε αυτούς στο ναό ότι κάνανε τον Οίκο του Πατρός, φωλιά κλεφτών; Επίσης, πόσο αγνοί είμαστε; Την αγνότητα ο Ιησούς δεν την εννοούσε μόνο στις πράξεις αλλά ακόμα και στη σκέψη· για το λόγο αυτό είπε *«...πας ο βλέπων γυναίκα δια να επιθυμήσει αυτήν, ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδία αυτού»* (Ματθαίος 5:28). Όλοι μας νομίζουμε ότι είμαστε καλοί. Αν δεν ενοχλούμε τους *άλλους, αν* εκπληρώνουμε τις υποχρεώσεις μας στην οικογένειά μας και στο κοινωνικό μας περιβάλλον, αν προσφέρουμε και κάτι με τη μορφή της αγαθοεργίας, έχουμε την εντύπωση ότι είμαστε υποδείγματα αρετής και ευγένειας. Αλλά για τον Ιησού, αυτές που φαίνονται σαν καλές πράξεις δεν είναι αρκετές, πρέπει να συνοδεύονται και από αγνές σκέψεις.

Οι νόμοι της κοινωνίας εξετάζουν το τι πρέπει να κάνουν και τι πρέπει να λένε οι άνθρωποι μεταξύ τους. Το ίδιο κι ορισμένοι ηθικοί κανόνες, αναφέρονται μόνο στην εξωτερική συμπεριφορά. Αντίθετα οι μεγάλοι άγιοι ενδιαφέρονται όχι μόνο για την εξωτερική συμπεριφορά, αλλά και για τις σκέψεις. Αυτός που φιλοδοξεί να φτάσει το Βασίλειο των Ουρανών που είναι μέσα μας, δεν έχει καμιά ελπίδα να φτάσει, αν δεν είναι αγνός στις σκέψεις. Μπορεί να εξαπατήσετε τον έξω κόσμο, μπορεί να εξαπατήσετε και τον ίδιο σας τον εαυτό αλλά δεν μπορείτε να εξαπατήσετε το Θεό.

Με σκοπό να μας βοηθήσει να πετύχουμε την αγνότητα ο Διδάσκαλος Kirpal συνέταξε το ημερολόγιο αυτοελέγχου ώστε καθημερινά να σημειώνουμε "τα λάθη μας και να εντείνεται η προσοχή μας για να τα αποφεύγουμε. Όταν κάποτε δούμε ότι δεν μπορούμε να τα μηδενίσουμε, προσευχόμαστε να μας δοθεί η χάρη και συγχρόνως διπλασιάζουμε τις δυνάμεις μας για να ζούμε μια ζωή πιο αγνή.

Ο Sant Kirpal συνήθιζε να λέει ότι αν κρατάμε αυτό το ημερολόγιο με ειλικρίνεια η ζωή μας θα μεταμορφωθεί και θα γίνουμε τόσο αγνοί όσο ένα νεογέννητο παιδί.

Όταν κάποτε ορισμένοι μαθητές του Ιησού από υπερβολικό ενθουσιασμό προσπάθησαν να απομακρύνουν κάτι μικρά παιδιά από κοντά του, Αυτός τους επιτίμησε λέγοντας: *« Όστις δεν δεχθή την βασιλείαν του Θεού ως παιδίον, δεν θέλει εισέλθει εις αυτήν»* (Μάρκος 10:15). Το μικρό παιδί δε γνωρίζει τι είναι δόλος και τι υποκρισία και δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στις σκέψεις του και στα λόγια του, ανάμεσα στα λόγια και στις πράξεις του. Αν θέλουμε να εισέλθουμε στο Βασίλειο του Θεού, θα πρέπει να ξεχάσουμε την υποκρισία με την οποία μάθαμε να ζούμε τόσα χρόνια και να ξαναβρούμε την παιδική μας αγνότητα.

Το μεγάλο μήνυμα που έδωσε ο Ιησούς Χριστός στους μαθητές του συνοψίζεται σε δύο εντολές *"Θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδίας σου, κι εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου»* και *((Θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σεαυτόν. Εν τούταις ταις εντολαίς όλος ο νόμος και οι*

προφήται κρέμονται». (Ματθαίος 22:37, 39-40). Αυτές τις δύο εντολές που έδωσε ο Ιησούς ήταν τρόπος ζωής γι' Αυτόν κι αυτό ακριβώς είναι και το κύριο χαρακτηριστικό των μεγάλων Διδασκάλων οι οποίοι αποτελούν ενσαρκώσεις της αγάπης.

Ο Θεός είναι αγάπη, η ψυχή του ανθρώπου είναι μια σπίθα αυτής της αγάπης και η αγάπη είναι επίσης ο σύνδεσμος μεταξύ Θεού και ανθρώπων από τη μία μεριά και ανθρώπων και Δημιουργίας από την άλλη. Γι' αυτό λέγεται *«Όστις δεν αγαπά, δεν εγνώρισε τον Θεόν, διότι ο Θεός είναι αγάπη»* (1 Ιωάννης: 4:8). Επίσης ο Διδάσκαλος Gobin Singh έλεγε: «Αληθινά σας λέγω, μόνον αυτός που αγαπάει μπορεί να βρει το Θεό». Η αγάπη είναι το νέκταρ του νόμου της Ζωής και του Φωτός. Ας αναλογιστούμε λοιπόν αν η ζωή που ζούμε χαρακτηρίζεται από αυτή την αγάπη. Υπηρετούμε ο ένας τον άλλο με αυτοθυσία; Είμαστε υπομονετικοί και ανεκτικοί απέναντι σ' αυτούς που έχουν διαφορετική γνώμη από μας: Έχουμε αγάπη για όλα τα δημιουργήματα του Θεού κι είμαστε έτοιμοι να τα αγκαλιάσουμε όλα σα να είναι δικά μας; Έχουμε συμπάθεια και φιλευσπλαχνία για τους παραστρατημένους; Προσευχόμαστε για τους άρρωστους και τους δυστυχισμένους;

Αν δε ζούμε με αγάπη, είμαστε ακόμη μακριά από το Θεό και τη θρησκεία, ανεξάρτητα πόσο καλοί ρήτορες είμαστε, πόσο κρατάμε με ευσέβεια τους τύπους και πόσο περήφανα διακηρύσσουμε την πνευματική μας εξέλιξη.

Οι Διδάσκαλοι έχουν αγάπη για όλους και δεν κάνουν διάκριση μεταξύ των ανθρώπων, ανάλογα με το χρώμα τους, την εθνικότητα ή τη θρησκεία τους, γιατί γι' αυτούς δεν υπάρχουν ανώτεροι και κατώτεροι άνθρωποι. Ο Χριστός δεχόταν Εβραίους και μη Εβραίους με τον ίδιο τρόπο, όπως δεχόταν κι αυτούς που τους θεωρούσαν τα χρόνια εκείνα κατώτερης κοινωνικής υπόστασης. Με παράδειγμα τη ζωή του και αργότερα τη θυσία του αποκάλυψε την αγάπη του Θεού, στον κόσμο της εποχής του, τον οποίο προέτρεπε λέγοντας: *«Αυτή είναι η εντολή μου, να αγαπάτε αλλήλους, καθώς σας ηγάπησα.*

Μεγαλυτέραν ταύτης αγάπην δεν έχει ουδείς, του να βάλη τις την ψυχήν αυτού υπέρ των φίλων αυτού». (Ιωάννης 15:12. 13).

Ακόμη ο Χριστός εκτός από το ότι δίδαξε τα ψηλότερα πνευματικά ιδεώδη, ήταν συγχρόνως και η προσωποποίηση της ευσπλαχνίας γι αυτούς που δεν μπορούσαν να ζήσουν σύμφωνα με αυτά τα ιδεώδη. Η αγάπη του αγκάλιαζε μέχρι και το μεγαλύτερο κακοποιό. Δεν προσπαθούσε να επιβάλει δικαιοσύνη, αλλά δίδασκε την ευσπλαχνία και τη συγχώρεση. Ακόμη σ' αυτούς που ζητούσαν την εφαρμογή των νόμων στους αμαρτωλούς έλεγε, *«Μη κρίνετε δια να μη κριθήτε, διότι με οποίαν κρίσιν κρίνετε, θέλετε κριθή και με οποίον μέτρον μετρείτε θέλει αντιμετρηθή εις εσάς».* (Ματθαίος 7:1, 2). Η σταύρωση του Ιησού πρέπει να αποτελέσει για μας το πιο ζωντανό παράδειγμα, όσον αφορά την αποφυγή βίας και την ταπεινότητα. Ενώ ξεψυχούσε στο σταυρό, προσευχόταν στο Θεό κι έλεγε *«Πάτερ άφεσ' αυτοίς ον γαρ οίδασι τι ποιώσι»* (Λουκάς 23:34). Την ίδια δύναμη μεγαλοψυχίας και συγνώμης έδειξαν κι άλλοι άγιοι που ήταν γεμάτοι αγάπη, ταπεινότητα, προσφορά και θυσία για το συνάνθρωπο. Θα τη συναντήσουμε στον Shamas Tabre που τον έγδαραν ζωντανό, στον Mansur, τον Sarmad, το μαθητή του Ιησού Ανδρέα και σε τόσους άλλους που προτίμησαν το θάνατο παρά να εγκαταλείψουν την πίστη τους.

Όταν ο Διδάσκαλος Arjan Dev είχε συλληφθεί από το Μογγόλο διοικητή της περιοχής κι ενώ τον υπέβαλαν σε φοβερά βασανιστήρια, με πυρωμένα σίδερα, ένας Σούφι φίλος του που παρακολουθούσε με σπαραγμό το δημόσιο βασανισμό του, προσφέρθηκε να τον βοηθήσει χρησιμοποιώντας τις «δυνάμεις» που διέθετε και να ρίξει κάτω και να ακινητοποιήσει το βασανιστή του στο χώμα. Ο μεγάλος Διδάσκαλος όμως του είπε, «Μήπως κι εγώ δεν μπορώ να κάνω το ίδιο; Μην ξεχνάς όμως ότι το Μονοπάτι που ακολουθούμε, είναι ένα μονοπάτι αυτοπαράδοσης στις βουλές του Κυρίου». Στη συνέχεια ο μεγάλος Άγιος πέθανε ψάλλοντας: «Γλυκό κι ευπρόσδεκτο είναι το θέλημά Σου».

Για τους Αγίους είναι η επιθυμία του Θεού που έχει πρωταρχική σημασία, γιατί καθώς οι ίδιοι είναι ενσυνείδητοι συνεργάτες στο Θείο Σχέδιο, η επιθυμία του Κυρίου είναι και δική τους. Όπως έλεγε ο Ιησούς *((Πάτερ, πάντα είναι δυνατά εις σε.*

Απομάκρυνον απ' εμού το ποτήριον τούτο. Ουχίόμως ό,τι θέλω εγώ αλλ' ό,τι συ)). (Μάρκος 14:36).

Ο *Θεός* έρχεται κάτω στη γη με ανθρώπινη μορφή, αλλά πολύ λίγοι τον αναγνωρίζουν. Κάποιος μαθητής του Ιησού του ζη- τήσε να του δείξει τον Πατέρα. Ο Ιησούς απάντησε: *«Τόσο καιρό είμαι μεθ' υμών, και δε με εγνώρισας Φίλιππε; όστις είδεν εμέ, είδε τον Πατέρα. Και πώς συ λέγεις δείξον εις ημάς τον Πατέρα; Δεν πιστεύεις ότι εγώ είμαι εν τώ Πατρί και ο Πατήρ είναι εν εμοί; τους λόγους τους οποίους εγώ λαλώ προς υμάς, απ' εμε αυτού δεν λαλώ, αλλ' ο Πατήρ ο μένων εν εμοί, αυτός εκτελείτα έργα».* (Ιωάννης 14:9).

Μόνον αυτοί που οι Διδάσκαλοι καλούν κοντά τους έχουν τη δυνατότητα να τους αναγνωρίσουν και μάλιστα στο βαθμό που εκείνοι θέλουν να αποκαλύψουν τον εαυτό τους. Οι άνθρωποι εί- μαστε σα χαμένα πρόβατα που δεν μπορούμε να βρούμε το βοσκό μας. Είναι ο βοσκός που πρέπει να βρει εμάς. Ένα Περσικό ρητό λέει: «Η αγάπη πηγάζει μέσα από την καρδιά του Αγαπημένου». Έτσι ο Θεός βλέποντας τις καρδιές αυτών που τον αναζητούν αληθινά, με πάθος, φροντίζει να τις φέρει σε επαφή μ[1] εκείνον στον οποίο ο Ίδιος εκδηλώνεται, για να τις οδηγήσει πίσω κοντά στα πόδια Του*.

Είναι γεγονός ότι μόνο με τη Χάρη του Διδάσκαλου αποκτά- με τη δυνατότητα να τον συναντήσουμε και να μαθητεύσουμε κοντά του, και μόνο με τη Χάρη του μπορούμε να ζήσουμε σύμφωνα

* ***Οι Γραφές και οι Διδάσκαλοι μας λένε ότι για το ταξίδι επιστροφής των ψυχών, είναι απαραίτητο γι' αυτές, περνώντας διαδοχικά μέσα από διάφορες μορφές ζωής, να φθάσουν σε ένα σημείο εξέλιξης, ώστε μέσα στην ανθρώπινη μορφή να τύχουν της Θείας Χάρης και να συναντήσουν τον Υιό και μέσω αυτού*** να***επιστρέφουν στον Πατέρα.***

«Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι'εμού» Ιωαν. 14:6.

Τον Υιό θα συναντήσει κάθε άνθρωπος όταν σε κάποιο σημείο της εξέλιξής του λάβει την Θεία Χάρη. Όταν ο Θεός-Πατέρας τον κρίνει άξιο να επιστρέφει σ' Αυτόν. Όπως σε πολλά σημεία μας λέει καθαρά ο Ιωάννης:

«Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ, εάν δεν ελκύσει αυτόν ο Πατήρ ο πέμψας με» Ιωαν. 6:44 σε άλλο σημείο.

«Πας λοιπόν όστις ακούσει παρά του Πατρός και μάθει έρχεται προς εμέ» Ιωαν. 6:45 και ακόμη «Ουδείς δύναται να έλθει προς εμέ, εάν δεν είναι δεδομένον εις αυτόν εκ του Πατρός μου».

με τις εντολές του. Με το να ενώσει τον εαυτό του με τους μαθητές του ο Διδάσκαλος, οι θείες αρετές του απλώνονται και σ' αυτούς. Γι' αυτό ο Ιησούς έλεγε: *«Εγώ είμαι η άμπελος, σεις τα κλήματα. Ο μένων εν εμοί και εγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν, διότι χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμψε ουδέν»* (Ιωάννη 15:5). Ποιος είναι ο καρπός στον οποίο ο Ιησούς αναφερόταν; Ήταν ο γλυκύτερος καρπός που υπάρχει, η επικοινωνία και η ένωση των μαθητών του με το Θεό. Ο Ιησούς σαν άμπελος ήταν η ενσάρκωση των αρετών και των ιδιοτήτων του Θεού. Οι μαθητές, όπως τα κλαδιά καθώς είναι ενωμένα με τον κορμό δέχονται τους χυμούς απ' αυτόν, δέχονται κι αυτοί τις θείες ιδιότητες από το Διδάσκαλο. Κατά τον ίδιο τρόπο κι εμείς σήμερα, αν ζούμε με οδηγό μας το σημερινό Διδάσκαλο, μπορούμε να διαπλάσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με τις οδηγίες του. Όσο επιδιώκουμε αυτή την ένωση, τόσο περισσότερη Χάρη παίρνουμε και η Χάρη αυτή εκδηλώνεται με μια έντονη εσωτερική παρόρμηση για μεγαλύτερη πνευματική πρόοδο. Η παρόρμηση αυτή θα διαποτίσει όλη μας την ψυχή και όλη μας τη ζωή, με αποτέλεσμα τελικά να αποκτήσουμε μια σκέψη, μια επιθυμία, ένα σκοπό, έναν προορισμό, την ένωσή μας με το Διδάσκαλο. Πρέπει να φτάσουμε σ' αυτό το σημείο, που να μπορούμε να πούμε σαν τον άγιο Παύλο: «Τώρα δεν ζω εγώ, αλλά ο Χριστός ζει μέσα μου». Ο σημερινός, ο ζωντανός Χριστός της εποχής μας, μπορεί να ζει μέσα μας και να διαβρέχει όλο μας το είναι, αποτελώντας συγχρόνως οδηγό σημείο στη ζωή μας. Αυτό μπορεί να συμβεί όταν δεχτούμε μέσα από το ζωογόνο βλέμμα του τη Χάρη που έρχεται με τη μύησή μας. Μας ευλογεί και η ακτινοβολία του μας φέρνει κοντά του για να μας προσφέρει την Εσωτερική επαφή με το Θείο Λόγο ή Naam. Το θείο αυτό δώρο, η μύηση παρέχεται πάντα δωρεάν γιατί η πνευματικότητα όπως ο αέρας, το φως του ήλιου και το νερό, αποτελούν δώρα του Θεού .

Οι Διδάσκαλοι δε μας ζητούν ποτέ να αλλάξουμε το θρήσκευμά μας, τις παραδόσεις μας και την κοινωνική μας θέση, Ο Ιησούς γεννήθηκε Εβραίος αλλά ποτέ δε ζήτησε από τους Εθνικούς να γίνουν Εβραίοι προκειμένου να τον ακολουθήσουν.

Ο Kabir και ο Nanak είχαν μαθητές Μουσουλμάνους και Ινδουιστές και στις μέρες μας κοντά στους Διδάσκαλους Sawan και Kirpal μαθήτευσαν Ινδουιστές, Μουσουλμάνοι, Σικιστές, Βουδιστές, Χριστιανοί, Εβραίοι, ακόμα κι ορισμένοι που στο παρελθόν έλεγαν ότι ήταν άθεοι. Οι Διδάσκαλοι με επιμονή μας ζητούν να μην αλλάξουμε τις θρησκευτικές παραδόσεις που πήραμε από τους γονείς μας και να προσπαθούμε αν είμαστε Χριστιανοί να είμαστε πραγματικοί Χριστιανοί, αν Μουσουλμάνοι πραγματικοί Μουσουλμάνοι, πραγματικοί Βουδιστές, Ινδουιστές, Σικιστές κ.λπ. Και το να είναι κανείς πραγματικός Χριστιανός, Βουδιστής κλπ. σημαίνει να βλέπει το Φως του Θεού.

Από τη στιγμή που θα έρθουμε σε επαφή με το Φως του Θεού, πάντα με τη Χάρη και τη βοήθεια ενός Τέλειου ζωντανού Διδάσκαλου, θα αρχίσουμε να βλέπουμε μέσα σ’ αυτό το Φως όλη τη Δημιουργία.

Οφείλουμε κάθε σεβασμό σε όλους τους ανθρώπινους πόλους μέσα από τους οποίους η Θεία Δύναμη, η Χριστή Δύναμη εργάστηκε, εργάζεται και θα εξακολουθήσει να εργάζεται για να οδηγεί την ανθρωπότητα. Πρέπει ακόμα να σεβαστούμε και να παραμείνουμε πιστοί στο θρήσκευμά μας, γιατί δεν υπάρχει λόγος να το αλλάξουμε, με μόνη διαφορά όμως ότι θα πρέπει να είμαστε ειλικρινείς απέναντι του. Κι αυτό σημαίνει να βρούμε ένα ζωντανό Διδάσκαλο που να μπορεί να μας βάλει στο δρόμο που οδηγεί πίσω στο Θεό. Η Χριστή Δύναμη ποτέ δε μας αφήνει, δε μας ξεχνάει και δε μας εγκαταλείπει. Μπορούμε να τη βιώσουμε μόνο με τη βοήθεια ενός ζωντανού Θεανθρώπου, που αποτελεί τον ανθρώπινο πόλο, μέσα από τον οποίο διοχετεύεται αυτή η Δύναμη εδώ στο φυσικό κόσμο. Ο πόλος κάποτε θα πεθάνει αλλά η Δύναμη που εργάζεται μέσα απ’ αυτόν είναι αθάνατη. Όταν ο πόλος πάψει να λειτουργεί, η Θεϊκή Δύναμη αρχίζει να εργάζεται μέσα από έναν άλλο πόλο, μέσα από έναν άλλο Θεάνθρωπο. Όταν ένας ηλεκτρικός λαμπτήρας πάψει να λειτουργεί, δε σημαίνει ότι παύει να υπάρχει ηλεκτρικό ρεύμα, απλώς το νήμα του λαμπτήρα έχει κοπεί. Ένας άλλος λαμπτήρας τοποθετείται στη θέση του κι ο κόσμος εξακολουθεί να φωτίζεται.

Ο Ιησούς ήταν ένας τέτοιος ανθρώπινος πόλος, ένας τέτοιος λαμπτήρας. Όπως έλεγε: *«Ενόσω είμαι εν τω κόσμω, είμαι το φως του κόσμου»* (Ιωάννης 9:5). Ήταν ο ζωντανός Χριστός, ο Μεσσίας, ο Αγαπημένος Υιός του Υπέρτατου Πατέρα, ο Νυμφίος, που ήρθε να σώσει και να ευλογήσει αυτή τη γη και τους εκλεκτούς της εποχής εκείνης. Υπήρξαν πολλοί άλλοι πόλοι μέσα από τους οποίους εργάστηκε η Χριστή Δύναμη από τα πολύ αρχαία χρόνια και διαδεχόταν ο ένας τον άλλο μέχρι την εποχή του Ιησού και στη συνέχεια μέχρι σήμερα και θα εξακολουθούν να διαδέχονται ο ένας τον άλλο για να υπάρχει η Χριστή Δύναμη μέχρι το τέλος του Αιώνα.* *«...και ιδού, εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας, έως της συντελείας του αιώνος».* Ματθαίος 28:20.

Οι Διδάσκαλοι Sawan και Kirpal συνήθιζαν καθημερινά να υπενθυμίζουν στους μαθητές τους, ότι Διδάσκαλος δεν είναι το σώμα. Το σώμα είναι απλώς ένα όχημα. Διδάσκαλος είναι η Χριστή Δύναμη, η Θεία Δύναμη, η Διδάσκαλος Δύναμη, η οποία είναι αθάνατη και αμετάβλητη. Οι Διδάσκαλοι έρχονται με μια αποστολή από τον Ύψιστο, δεν επιλέγονται από ανθρώπους. Ένα σημείο που ιδιαίτερα τόνιζαν τόσο ο Baba Sawan όσο και ο Kirpal Singh ήταν το γεγονός ότι οι Διδάσκαλοι δεν έρχονται για να κρίνουν αλλά για να σώσουν. Η εντολή που τους έχει δοθεί είναι να φέρουν αυτούς που ποθούν τον Κύριο,

* ***Οι ψυχές που λαβαίνουν την Θεία Χάρη να συναντήσουν τον Υιό κάθε εποχής είναι καθορισμένες. Οι άνθρωποι που παίρνουν μύηση από τον Θεάνθρωπο κάθε εποχής είναι προκαθορισμένοι και η Χάρη του Διδασκάλου απλώνεται γενναιόδωρα σ ' αυτούς.***

«Εφανέρωσα το όνομά σου εις τους ανθρώπους τους οποίους Συ μου έδωκας εκ του κόσμου. Ιδικοί σου ήσαν και εις εμέ έδωκας αυτούς και τον λόγον σου εξέλεξαν» 17:6.

«Εγώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου» 15:9.

«Πολλοί οι κλειτοί [οι άνθρωποι μιας εποχής], ολίγοι οι εκλεκτοί [που παίρνουν μύηση].». Για τους ολίγους εκλεκτούς ο Ιησούς έλεγε:

«Εγώ περί αυτών παρακαλώ, δεν παρακαλώ περί του κόσμου, αλλά περί εκείνων του οποίους μοι έδωκας» Ιωαν. 17:9.

«Πολλοί προφήτες και δίκαιοι επεθύμησαν να ίδωσι όσα βλέπετε και δεν είδον και ακούσωσι όσα ακούετε και δεν ήκουσαν».

«Εις εσάς εδόθη να γνωρίσητε τα μυστήρια της βασιλείας των Ουρανών, εις εκείνους όμως δεν εδόθη» Ματθ. 13:11.

πίσω στην αγκαλιά του. Ο Τέλειος Διδάσκαλος έχει το δικαίωμα να συγχωρεί και όταν δεχτεί κάποιον για μαθητή του και τον μυήσει, τον απαλλάσσει από το βάρος του κάρμα του, αφήνοντάς του μόνο το κάρμα που πρέπει να εξαντλήσει σ’ αυτή του τη ζωή. Από τη στιγμή της μύησής του ο μαθητής παύει να βρίσκεται κάτω από τη δικαιοδοσία του Κυρίου του Θανάτου. Το όνομά του μεταφέρεται από το βιβλίο των νεκρών, στο βιβλίο της ζωής, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι το σώμα του δεν υπόκειται πλέον στο φυσικό θάνατο, γιατί σαν σάρκα θα ακολουθήσει τους φυσικούς νόμους και θα καταστραφεί. Η Βίβλος λέει: *«Γη είσαι και εις γην θέλεις επιστρέψει»* (Γένεση 3:19).

Όταν το τέλος της ζωής του μαθητή πλησιάζει, ο Διδάσκαλος στην Ακτινοβόλο του μορφή, έρχεται ο ίδιος και παίρνει την ψυχή του από το σώμα κι όχι ο Άγγελος του Θανάτου. Αν ο μαθητής έχει φτάσει στο τέλος του Πνευματικού Μονοπατιού γυρίζει για πάντα στην αγκαλιά του Δημιουργού. Αν βρίσκεται στην αρχή του Μονοπατιού, ο Διδάσκαλος δεν τον εγκαταλείπει μέχρι ο μαθητής να πετύχει το σκοπό του, στο κατά το δυνατό βραχύτερο χρόνο. Ο Διδάσκαλος από τη στιγμή που δέχεται κάποιον αναζητητή του Θεού σαν μαθητή του, δεν τον εγκαταλείπει ποτέ. Τον οδηγεί και τον προστατεύει μέχρι το τέλος αυτού του κόσμου*.

Το μήνυμα του Ιησού είναι πάντοτε επίκαιρο κι αυτό γιατί όπως έλεγαν και οι δύο Διδάσκαλοι στους οποίους μαθήτευσα, η Βασιλεία των Ουρανών την οποία υποσχέθηκε ο Ιησούς, δεν ήταν σχήμα λόγου αλλά πραγματικότητα. Κανείς όμως δεν μπορεί «να εισέλθει» σ’ αυτή, χρησιμοποιώντας τις ανθρώπινες γνώσεις του, ή τηρώντας μόνο τα θρησκευτικά του καθήκοντα. Χρειάζεται κάποιον μεσολαβητή, και γι’ αυτό έχει ανάγκη από

***** ***Η αγάπη τον Διδάσκαλων προς το μαθητή είναι μεγάλη και περιγράψεται στις ακόλουθες περικοπές των Ευαγγελίων:***

«Μεγαλύτερα τούτης αγάπη δεν έχει ουδείς, του να βάλει την ψυχή αυτόν υπέρ των φίλων αυτού» Ιωαν. 15:13.

«Σεις είσθε οι φίλοι μου, εάν κάμητε όσα εγώ σας παραγγέλλω» Ιωάν. 15:14.

Η ανταμοιβή των μαθητών που κάμνουν όσα τους παραγγέλει ο Διδάσκαλος, έρχεται αμέσως, όλως λέει ο Λουκάς 21:34-36.

«Ο Ιησούς αποκριθείς είπε... οι υιοί του αιώνος τούτον νυμφεύουσι και νυμφεύονται... οι δε καταξιωθέντες... είναι ισάγγελοι και νιοίτου Θεού».

τη Χριστή Δύναμη που θα τον βοηθήσει να βρει την πύλη που οδηγεί σ' αυτό το Βασίλειο. Οι ιερές γραφές έχουν την αξία τους, αλλά δεν μπορούν να μας βοηθήσουν να ενωθούμε με αυτή τη Δύναμη.

Παραμείνετε λοιπόν σε όποια θρησκεία επιθυμείτε, αλλά για τον Άρτον και το Ύδωρ της Ζωής, πηγαίνετε σ' ένα Διδάσκαλο που να είναι ο ανθρώπινος πόλος της Θεϊκής ή Χριστής Δύναμης, γιατί δεν υπάρχει «υιός ανθρώπου» που να μπορεί να σας δώσει αιώνια ζωή.

Το μεγαλείο του Διδάσκαλου δεν είναι ότι μας δίνει συμβουλές πώς να προσευχόμαστε και πώς να επιτελούμε ιεροτελεστίες και τελετουργίες, γιατί ο οποιοσδήποτε μετά από λίγη εξάσκηση μπορεί να δώσει θαυμάσιες ομιλίες και διαλέξεις. Το μεγαλείο του Διδάσκαλου συνίσταται στο ότι είναι ικανός να παρέχει μύηση. Μας βοηθάει να αποσύρουμε την ψυχή μας από το σώμα και να τη φέρνουμε πάνω από τις αισθήσεις. Τότε ο Εσωτερικός μας οφθαλμός ανοίγει και βλέπουμε το Φως του Θεού και το Εσωτερικό μας αυτί ακούει τη Φωνή του Θεού, οπότε έχουμε πλέον προσωπική εμπειρία και επιβεβαίωση της αλήθειας.

Ο Λόγος ή Naam είναι συνώνυμο με ότι είναι ζωή και μπορούμε αυτή τη ζωή να τη βιώσουμε μόνο μέσω ενός ζωντανού Θεανθρώπου. Ας ψάξουμε λοιπόν να βρούμε κάποιον που να μπορεί να μας ενώσει μ' αυτή τη Δύναμη, και να μπορεί να σύρει το κάλυμμα που καλύπτει τον Εσωτερικό μας οφθαλμό, ώστε να πλημμυρίσουμε με Θείο Φως. Ο Ιησούς παρακινούσε τους μαθητές του, όχι μόνο να ακούν τις εντολές του, αλλά και να ζουν μ' αυτές γιατί είναι λίγοι αυτοί που ακούν και καταλαβαίνουν και από αυτούς τους λίγους ακόμα λιγότεροι αυτοί που πράττουν.

Θα ήθελα να τελειώσω με την παραβολή του Ιησού, αυτή με το σπορέα και τους σπόρους, που άλλοι απ' αυτούς πέφτουν έξω από το χωράφι και τους καταβροχθίζουν τα πουλιά, άλλοι πέφτουν σε πετρώδες έδαφος, φυτρώνουν, αλλά οι ρίζες τους δεν είναι βαθιές και καίει τους βλαστούς ο ήλιος, άλλοι βλασταίνουν ανάμεσα σε παράσιτα και δεν κάνουν καρπό και άλλοι που

πέφτουν σε γόνιμο έδαφος δίνουν άφθονο καρπό τριακονταπλάσιο κι εξηκονταπλάσιο κι εκατονταπλάσιο.

Ο Ιησούς εξήγησε στους μαθητές του ότι ο σπόρος για τον οποίο μιλούσε δεν ήταν άλλος από το Λόγο. Σας εύχομαι ολόψυχα ο σπόρος αυτός του Λόγου να πέσει στον καθένα από σας σε γόνιμο έδαφος, να βλαστήσει και να σας φέρει καρπούς τριακονταπλάσιους κι εξηκονταπλάσιους κι εκατονταπλάσιους.

Ο διδάσκαλος Darshan μιλάει με τους μαθητές του κάθε απόγευμα στο Kirpal Ashram.

Το κάστρο της Αγίας Τερέζας

Όσιοι και άγιοι από διάφορες χώρες του κόσμου, μας έδωσαν πνευματικές αλήθειες ο καθένας στη δική του γλώσσα και με τον δικό του ιδιαίτερο τρόπο. Όλοι τους, μας βεβαιώνουν ότι η Εσωτερική πλευρά των θρησκειών είναι παγκόσμια και πάντοτε η ίδια. Πολλές φορές βλέπουμε γραπτά ενός μύστη από μια χώρα να είναι σχεδόν σαν μία απευθείας αντιγραφή από γραπτά ενός άλλου μύστη από κάποια άλλη χώρα.

Το βιβλίο της αγίας Τερέζας της Avila με τίτλο «Το Εσωτερικό Κάστρο» είναι ένα παράδειγμα που δείχνει την παγκοσμιότητα των μυστικιστικών εμπειριών.

Η αναγέννηση στην Ευρώπη υπήρξε ένας μεγάλος σταθμός στην παγκόσμια ιστορία. Ένα νέο πνεύμα έρευνας αναπτύχθηκε σε όλες τις δραστηριότητες της ζωής, ακόμα και στη θρησκεία, της οποίας πολλοί άρχισαν να αμφισβητούν τις μεθόδους και τις επιλογές της. Η αγία Τερέζα που γεννήθηκε το 1515 υπήρξε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του πνεύματος που επικρατούσε εκείνη την εποχή. Αντί να απομονωθεί από την Καθολική Εκκλησία, προσπάθησε να την αναμορφώσει εκ θεμελίων, καθώς με την πάροδο των αιώνων, επίσκοποι, μοναχοί και ιερωμένοι είχαν χάσει την απλότητα, την ειλικρίνεια και την αφοσίωση στα θρησκευτικά ιδεώδη και ζούσαν μία ζωή γεμάτη απολαύσεις και ανέσεις. Η αγία Τερέζα οργάνωσε το Τάγμα των Ανυπόδητων Καρμελιτών που πήρε το όνομά του από τα μέλη του, που δεν φορούσαν παπούτσια. Το Τάγμα αυτό είχε σκοπό να διαδώσει και να αποκαταστήσει το πνεύμα λιτότητας και αυταπάρνησης που χαρακτήριζε τους πρώτους Χριστιανούς.

Η Καθολική Εκκλησία συνιστούσε στους πιστούς να επαναλαμβάνουν τυποποιημένες προσευχές πολλές φορές την ημέρα. Αντίθετα η αγία Τερέζα γνωρίζοντας ότι αυτή η προφορική επανάληψη γινόταν μηχανικά, θεωρούσε χωρίς σημασία την τήρηση τέτοιου είδους θρησκευτικών τύπων. Όταν κάποιος επαναλαμβάνει λέξεις με τη γλώσσα, ο νους του περιπλανάται μακριά. Όπως οι Διδάσκαλοι της Surat Shabd Yoga επέμενε στην ανάγκη για νοερή προσευχή ή όπως έλεγε για «προσευχή με προσοχή». Με το ίδιο σκεπτικό και αυτοί που ακολουθούν το Μονοπάτι των Διδασκάλων, όταν διαλογίζονται επαναλαμβάνουν νοερά ή αλλιώς «με τη γλώσσα της σκέψης» τα Εσωτερικά Ονόματα που τους δίνονται την ώρα της μύησης.

Όπως συνήθως συμβαίνει με τους άγιους και τις άγιες η αγία Τερέζα κατηγορήθηκε από το τυπολατρικό ιερατείο της εποχής της και διώχθηκε. Όμως αυτοί που είναι λουσμένοι με Εσωτερικό Φως, έχουν τη δυνατότητα επαφής με μία Πηγή απεριόριστης δύναμης. Έτσι δύο μέρες πριν από το θάνατό της, ειδοποίησε τους συντρόφους της ότι το τέλος της πλησίαζε. «Αδελφές και κόρες μου» τους είπε «η εξορία μου θα πάρει τέλος

και η ψυχή μου θα χαρεί την ένωσή της με τον Αγαπημένο. Την ένωση που τόσο πολύ καιρό επιθυμούσα».

Παρ' όλη την πολεμική που δέχθηκε η αγία Τερέζα την εποχή της, τελικά αναγνωρίστηκε σα μία από τις μεγαλύτερες μύστες της χριστιανικής παράδοσης και ο Πάπας Παύλος ο VI το 1970 την τίμησε με τον τίτλο της Διδάκτορος της Εκκλησίας, τίτλο που για πρώτη φορά δόθηκε σε γυναίκα.

Ας μελετήσουμε λοιπόν μερικά ενδιαφέροντα αποσπάσματα από το «Εσωτερικό Κάστρο» της αγίας Τερέζας:

Το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε είναι πως να μπούμε μέσα στο «Κάστρο του Σώματος». Υπάρχουν πολλές ψυχές που τριγυρίζουν γύρω απ' αυτό αλλά ποτέ δεν αποφασίζουν να μπουν. Δεν γνωρίζουν τι θησαυροί υπάρχουν μέσα και πόσο πολλά δωμάτια έχει αυτό το κάστρο. Θα ακούσατε ίσως ότι ο τρόπος για να μπει κανείς είναι η εσωστροφή, αλλά το πρόβλημα είναι πάντα πως να την πετύχουμε. Η πύλη για να μπούμε στο κάστρο ανοίγει μόνο με «προσευχή με προσοχή». Δεν εννοώ την προσευχή που γίνεται με την κίνηση των χειλιών, γιατί με αυτό τον τρόπο δεν ξέρετε σε ποιόν προσεύχεστε και σε ποιόν απευθύνετε τις παρακλήσεις σας. Ο τρόπος για να «εισέλθει» κανείς δεν είναι η απαγγελία προσευχής αλλά η «νοητική προσευχή με ταυτόχρονη συγκέντρωση της προσοχής» [Διαλογισμός].

Οι συμβολισμοί χαρακτηρίζουν την μυστικιστική έκφραση. Σε αυτή την περίπτωση η αγία Τερέζα μιλάει για το «Κάστρο» του ανθρώπινου σώματος. Η ψυχή μας που είναι μια σπίθα από το Θεό είναι μέσα στο Κάστρο, αλλά απομονωμένη μέσα στις αυταπάτες των ανθρώπινων προσκολλήσεων.

Στην πραγματικότητα αποτελούμαστε από σώμα, νου και ψυχή. Έχουμε κάνει φοβερή πρόοδο στο να αναπτύξουμε το σώμα και το νου μας αλλά δυστυχώς παραμελούμε το πιο σπουδαίο, την ψυχή, που είναι αυτή που δίνει ζωή στο σώμα και το νου. Όλοι οι άγιοι και οι μυστικιστές, με έμφαση μας προτρέπουν να φροντίσουμε για την πνευματική μας ανάπτυξη. Δηλαδή να αυξήσουμε τη συνειδητότητα της ψυχής μας.

Το μυστικιστικό μονοπάτι είναι ένα μονοπάτι εσωστροφής

(inversion) και όχι αλλαγής της πίστης μας (conversion). Η αγία Τερέζα μιλάει για μία «θύρα» που οδηγεί μέσα στο Κάστρο. Πολλοί Ινδοί μυστικιστές μιλάνε για την ανάγκη να ανοίξει η «Δεκάτη Θύρα». Σύμφωνα με την παράδοση το σώμα μας έχει εννέα πόρτες για την επικοινωνία του με τον εξωτερικό υλικό κόσμο (2 μάτια - 2 ρουθούνια - 2 αυτιά - στόμα και 2 κατώτερα ανοίγματα) και μία ακόμα, την δεκάτη για την επικοινωνία του με τα Εσωτερικά, πνευματικά επίπεδα.

Η προσοχή μας σήμερα είναι σκορπισμένη μέσα από τα εννέα πρώτα ανοίγματα στις υλικές δραστηριότητες και απολαύσεις. Το δέκατο άνοιγμα, η θύρα που είναι γνωστή και σαν τρίτος ή απλός ή Κυκλώπειος οφθαλμός, λέγεται ότι ο Θεός την έχει κλειδωμένη. Για μας το ερώτημα είναι πως μπορούμε να την ανοίξουμε και να περάσουμε μέσα απ' αυτήν. Η αγία Τερέζα μας απαντάει: «Με την προσευχή με προσοχή» δηλαδή με το διαλογισμό. Πρέπει να συγκεντρωνόμαστε στον τρίτο ή απλό οφθαλμό και να προσευχόμαστε όχι με την φυσική μας γλώσσα αλλά με τη γλώσσα της σκέψης. Πρέπει να προσευχόμαστε νοερά. Η αγία Τερέζα έγραψε:

Η ψυχή φωτίζει σαν ένας απαστράπτων ήλιος και δεν μπορεί να χάσει την λαμπρότητα και την ομορφιά της. Η λαμπρότητα αυτή είναι ιδιότητα της ψυχής και τίποτα δεν μπορεί να της την αφαιρέσει.

Εάν όμως καλύψουμε την ψυχή με ένα σκούρο ύφασμα τότε παρ ' όλο που δεν χάνει την αρχική λαμπρότητα και ομορφιά της, περιορίζεται η ακτινοβολία της. (Η συνειδητότητα της).

Όλες οι γραφές λένε ότι ο Θεός είναι Φως και ότι η ψυχή μας που είναι της ίδιας φύσης με το Θεό είναι επίσης Φως. Όταν η αγία Τερέζα μιλάει για το «σκούρο ύφασμα» που καλύπτει την ψυχή, αναφέρεται στα πολλαπλά καλύμματα του νου, της ύλης και των ψευδαισθήσεων. Στην μυστικιστική βιβλιογραφία λέγεται ότι η ψυχή καλύπτεται από τρεις διαφορετικούς χιτώνες ή σώματα που περιορίζουν την λαμπρότητά της: Το φυσικό, το αστρικό και το αιτιατό. Στον Ινδικό μυστικισμό υπάρχουν λεπτότερες υποδιαιρέσεις γι' αυτά τα τρία σώματα που είναι γνωστά σαν τα πέντε καλύμματα ή *koshas* της ψυχής.

Όταν η ψυχή υπερβαίνει την σωματική ή φυσική συνειδητότητα και εισέρχεται στο αστρικό πεδίο, απεκδύεται από το φυσικό σώμα. Καθώς εξελίσσεται περισσότερο και εισέρχεται στο αιτιατό βασίλειο απαλλάσσεται και από το αστρικό της σώμα ή χιτώνα και καθώς προοδεύει και εξελίσσεται ακόμα περισσότερο, βιώνει την όλο και περισσότερο αυξανόμενη λαμπρότητα της. Όταν διασχίσει και το αιτιατό επίπεδο, θα φθάσει τα υπεραιτιατά επίπεδα όπου βρίσκεται η «Πηγή της Ζωής» την οποία οι Σούφις ονομάζουν chashma-e-kausa και οι γραφές των Σικιστών αναφέρουν σαν Amritsar. Όταν λουστεί μέσα στα νερά αυτής της Πηγής, θα απαλλαγεί και από το λεπτότατο κάλυμμα, το αιτιατό σώμα και τελικά η ψυχή θα παραμείνει καθαρή και εξαγνισμένη από κάθε υπόλειμμα ύλης, νου και ψευδαίσθησης. Είναι τότε που οι μυστικιστές συγκρίνουν την λαμπρότητα της ψυχής με αυτή δώδεκα φυσικών ήλιων. Στο σημείο αυτό όταν φθάσει η ψυχή συνειδητοποιεί την έμφυτη θειότητά της και αναφωνεί: «Εγώ είμαι Αυτός». Μόνο όταν υπερβούμε την σωματική μας συνειδητότητα η ψυχή μπορεί να εισέλθει στα Εσωτερικά βασίλεια, τα οποία η αγία Τερέζα αναφέρει σαν δωμάτια του Κάστρου μέσα μας:

Μας λέει:

Πρέπει να αντιληφθείτε ότι τα δωμάτια τον Κάστρου δεν είναι το ένα πάνω από το άλλο ή στη σειρά σαν χάντρες περασμένες σε μια κλωστή. Σημασία έχει να βλέπετε το κέντρο τον Κάστρου που μένει ο βασιλιάς. Σκεφθείτε τι κάνουμε όταν θέλουμε να φάμε ένα χουρμά. Χρειάζεται να ξεφλουδίσουμε τα διάφορα καλύμματα του μέχρι να φθάσουμε στην καρδιά τον χουρμά που τρώγεται.

Η αγία Τερέζα μιλάει για ξεφλούδισμα προκειμένου να φθάσουμε στην καρδιά του χουρμά. Υπάρχουν *πολλά* καλύμματα ή στρώματα γύρω από το χουρμά. Εάν θέλετε να βρείτε την ψίχα που είναι ο αληθινός καρπός, πρέπει να αφαιρέσετε ένα-ένα όλα τα καλύμματα. Όταν τελικά φθάσουμε στην καρδιά του, βλέπουμε ότι είναι πολύ γλυκός και τονωτικός.

Οι μυστικιστές συγγραφείς αντιμετωπίζουν μια δύσκολη πρόκληση. Όταν μιλούν για Εσωτερικό φως πρέπει να περιγράψουν

κάτι το οποίο οι αναγνώστες τους δεν έχουν ποτέ γνωρίσει. Έτσι χρησιμοποιούν μεταφορικά νοήματα, σύμβολα και αναλογίες. Περιγράφοντας το Εσωτερικό φως συχνά δίνουν την εντύπωση ότι αυτό πραγματοποιείται με ένα γραμμικό τρόπο, όπως τα εξωτερικά ταξίδια. Η εικόνα του χουρμά όμως όπως την χρησιμοποιεί η αγία Τερέζα είναι πολύ ταιριαστή. Με παραστατικότητα δείχνει τη φύση της πνευματικής αποκάλυψης. Όταν «κρούομεν Εσωτερικά» ξεσκεπάζουμε ένα-ένα τα πέπλα που σκιάζουν τη λαμπρότητα της ψυχής. Και είναι μόνο όταν φθάσουμε στον πυρήνα που γευόμαστε το θείο φρούτο. Τέτοια είναι η λαμπρότητα της ψυχής όταν απαλλαγεί από το νου, την ύλη και τις ψευδαισθήσεις, που μας αφήνει έκθαμβους!

Στην πραγματικότητα είναι τόσο πολύ το φως που ακτινοβολεί η ψυχή ώστε και η ίδια χάνεται μέσα σ’ αυτό το φως και δεν μπορεί να συνεχίσει την παραπέρα πρόοδό της χωρίς βοήθεια. Ένας Διδάσκαλος είναι απαραίτητος μέχρι η ψυχή να φθάσει στην περιοχή που θα παρουσιαστεί μπροστά στο Θεό. Η περιοχή αυτή ονομάζεται Σανσκριτικά Sach Khand, ή Βασιλεία των Ουρανών ή Αιώνια Κατοικία ή Αληθινή κατοικία από τους Ινδούς μυστικιστές και Maqam-e-Haq από τους Σούφι.

Σε μια άλλη περικοπή η αγία Τερέζα λέει:

Ο Θεός τόσο πολύ επιθυμεί να γυρίσουμε πίσω σ’ Αυτόν, ώστε δεν παύει να μας καλεί κοντά του ξανά και ξανά. Και είναι μόνο χάρη στη δική Του γλυκιά Φωνή που η ψυχή μας χάνεται από έκσταση και παραδίνεται ολοκληρωτικά στη Θέλησή Του.

Αυτή η περικοπή αναφέρεται στην αρχή που ονομάζεται Naam ή Shabd στις γραφές των Σικχ, Udgit στις Ουπανισάδες, Λόγος στα γραπτά των αρχαίων Ελλήνων, Ταό σ’ αυτά των Κινέζων και ακόμα που αναφέρεται σαν Kalma από τους Μουσουλμάνους, Saut-e-Sarmadi από τους Σούφι και Άγιο Πνεύμα στη Χριστιανική Βίβλο. Οι πρωταρχικές εκδηλώσεις του Λόγου είναι το Εσωτερικό Φως και ο Εσωτερικός Ήχος. *Το Άγιο Πνεύμα μας* παρέχει το καλύτερο μέσο για να γυρίσουμε πίσω στην Πηγή μας. Είναι αδιάκοπα παλλόμενο μέσα σε όλους μας και όπως έλεγε η αγία Τερέζα *είναι η γλυκιά*

Φωνή του Θεού που μας καλεί πίσω στην Αιώνια Κατοικία μας.

Την ώρα της μύησης, ο Διδάσκαλος μας δίνει μια απευθείας επαφή με το Λόγο. Αρχίζουμε να συγκεντρωνόμαστε οπτικά και το σκοτάδι που βρίσκεται μπροστά μας καταυγάζει από Φως. Όταν προχωρήσει λίγο η συγκέντρωσή μας, αρχίζουμε να ακούμε το Ηχητικό Ρεύμα που έχει μια απερίγραπτη ομορφιά και μια μαγευτική δύναμη που μας τραβάει προς τα πάνω. Είναι μια μουσική αιώνια και ατέλειωτη και ενώ ακόμα και η πιο απαλή μουσική που έχουν συνθέσει άνθρωποι μπορεί να κουράσει, η θεία Αρμονία, μας μαγεύει και μας γεμίζει ευδαιμονία. Μας σύρει προς τα μέσα και πάνω μέχρι που κατορθώνουμε την τέλεια υπέρβαση της σωματικής μας συνειδητότητας.

Σε ανταπόδοση για τις θαυμαστές ευλογίες που της παρέχει ο Θεός, η ψυχή έχει τόση λαχτάρα να Τον ευχαριστήσει γι ' αυτές, που ζει ένα μεγάλο αλλά γοητευτικό μαρτύριο. Με δάκρυα και με τη σφοδρότερη επιθυμία να πεθάνει, εκλιπαρεί το Θεό να την πάρει από της εξορία της. Κουράζεται και πλήττει με ότι βλέπει. Σαν βρει κάποια ανακούφιση, μετά από λίγο το μαρτύριό της ξαναρχίζει. Και όμως, όταν η ψυχή δεν βιώνει αυτό τον πόνο, αισθάνεται μοναξιά και θλίψη.

Υπάρχουν πολλά μονοπάτια που οδηγούν στο Θεό. Στην Ινδική παράδοση έχουμε διάφορες μορφές γιόγκα και σχολές μυστικισμού. Μόνο στη Bhagavad Gita για παράδειγμα, γίνεται αναφορά σε κάθε κεφάλαιό της και για μια μορφή γιόγκα και υπάρχει ακόμα ένας μακρύς κατάλογος από άλλες μορφές. Εντούτοις κανένα μονοπάτι δεν είναι πιο αποτελεσματικό από το Μονοπάτι της Αγάπης. Και εδώ η αγία Τερέζα μας επιβεβαιώνει αυτή την αλήθεια καθώς με τη ζωή της μας έδειξε το δρόμο της αγάπης και της αφοσίωσης. Το ταξίδι, όπως έλεγε και κείνη, αρχίζει όχι με πρωτοβουλία δική μας, αρχίζει επειδή ο ίδιος ο Κύριος μας καλεί. Έχουμε αποχωριστεί από τον Κύριο από πολλούς αιώνες και έχουμε ξεχάσει τη θεία μας προέλευση. Μέχρι να μας δώσει τη Χάρη Του και να μας καλέσει δεν είμαστε ικανοί να αντιληφθούμε ούτε ποιοι είμαστε ούτε πως να γυρίσουμε στο Βασίλειο των Ουρανών.

Όταν για πρώτη φορά νοιώσουμε τη γεύση της θείας αγάπης, αυτή θα μας φέρει μια χαρά μεγαλύτερη από κάθε προσδοκία. Η ψυχή συναντάει την Υπερψυχή, η αγάπη συναντάει την Πηγή της. Αυτό που βιώνουμε είναι ευδαιμονία που όμοιά της δεν μπορεί να υπάρξει στο επίπεδο του χρόνου και του διαστήματος. Η ψυχή τελικά βρίσκει τον πραγματικό της σύντροφο, τον θείο και αιώνιο Αγαπημένο. Όπως έλεγε η Mira Bai: «Έχοντας βρει ένα αθάνατο Αγαπημένο, η Mira είναι για πάντα ευλογημένη».

Η αγάπη είναι μία δοκιμασία και το Μονοπάτι της Αγάπης είναι γεμάτο αγωνία και δάκρυα. Από τη στιγμή που ρίξουμε ένα βλέμμα στο γλυκό Αγαπημένο, τίποτα πάνω σ' αυτή τη γη δεν μπορεί να μας ικανοποιήσει. Αφού μας «δελεάσει και μας μαγέψει», στη συνέχεια «εξαφανίζεται». Τον αναζητούμε [Εσωτερικά] και πονάμε γι' Αυτόν, αλλά πουθενά δεν μπορούμε να τον βρούμε. Ο καθένας που διαβάζει τα γραπτά των μυστικιστών θα παρατηρήσει ότι πολύ συχνά γίνεται αναφορά στα μαρτύρια που οι αναζητητές βιώνουν στην αναζήτηση του θείου Αγαπημένου. Παράδοξα αν και λέγεται ότι αυτό το μονοπάτι οδηγεί στην υπέρτατη ευδαιμονία είναι στρωμένο με το άγχος του χωρισμού και με δάκρυα. Σε κάτι στίχους μου λέω:

Είχα την ελπίδα ότι όταν θαρχόταν ο Οινοχόος θα
μου'σβηνε τη δίψα,
Αλλά δυστυχώς είρθε και έφυγε
και η δίψα μου έγινε μεγαλύτερη

Κάποιος που δεν είναι εξοικειωμένος με τη μυστικιστική φιλοσοφία είναι φυσικό να διαρωτηθεί, γιατί θα πρέπει να ακολουθεί κανείς ένα μονοπάτι που είναι γεμάτο άγχος και μαρτύρια;

Αυτό που αγνοεί όποιος ρωτάει, είναι ότι αν και ο αναζητητής πρέπει να χύσει πολλά δάκρυα, ο πόνος που υποφέρει συνοδεύεται από μια ευχάριστη λεπτή γλυκύτητα. Η αγία Τερέζα περιγράφει αυτή τη φαινομενική αντίθεση με εξαιρετική γλαφυρότητα. Από τη στιγμή που γευθούμε τον Οίνο της θείας αγάπης,

τίποτα στον εφήμερο αυτό κόσμο δεν μπορεί να συγκριθεί με αυτόν. Ακόμα και αν ο Κύριος φαίνεται ότι απομακρύνεται από μας, εμείς δεν μπορούμε να τον εγκαταλείψουμε. Δεν έχουμε άλλη επιλογή. Έχουμε προσβληθεί από μία αρρώστια και δεν μπορούμε να γιατρευτούμε αν δεν ξαναενωθούμε μαζί Του. Μπορεί να μας κάνει να Τον αναζητούμε και να κλαίμε γι' Αυτόν, αλλά δεν παύει να είναι για μας ότι γλυκύτερο και πιο αγαπητό υπάρχει. Δεν είναι ότι Αυτός είναι ιδιότροπος ή φιλάρεσκος. Η αγάπη του για μας είναι σταθερή. Αλλά, ακόμα και όταν μας δώσει τη Χάρη Του, δεν είμαστε ακόμα τελείως απελευθερωμένοι από τις γήινες προσκολλήσεις και επιθυμίες. Έτσι απομακρύνεται ο Αγαπημένος από εμάς και με αυτό τον τρόπο μας αναγκάζει να Τον ακολουθήσουμε. Βλέποντας ότι τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με τη χαρά της παρουσίας Του, αποδεσμεύουμε σταδιακά τον εαυτό μας από όλες τις γήινες προσκολλήσεις. Ο πόνος και η αγωνία του χωρισμού είναι στοιχεία που εξαγνίζουν όλες τις γήινες επιθυμίες μας. Η αγάπη παραμερίζει κάθε τι εκτός από το αντικείμενο της αγάπης. Έτσι καθώς εμείς ακούραστα περιμένουμε να ακούσουμε ακόμα και τον ελαφρότερο ήχο από τα βήματά Του που πλησιάζουν Εσωτερικά, καθαριζόμαστε και εξαγνιζόμαστε προκειμένου να τον δεχθούμε. Ένας στίχος μου λέει:

'Άκουσα αλήθεια κάποιον ήχο;
Είναι τα βήματα του Αγαπημένου;
Ή μήπως με ξεγελάνε
οι χτύποι της καρδιάς μου;

Ο Θεός *θέλει* όλοι μας να γυρίσουμε σ' Αυτόν και είναι μόνο όταν Εκείνος γίνει το αντικείμενο του μοναδικού μας πόθου στη ζωή, που μας ευλογεί με την παντοτινή ένωση μαζί Του. Οι Χριστιανοί μυστικιστές ακριβώς αυτό το μαρτύριο του Εσωτερικού χωρισμού, το ονομάζουνε «Σκοτεινή νύκτα της ψυχής». Σύμφωνα με την αγία Τερέζα φθάνουμε σε ένα σημείο όπου ο θάνατος φαίνεται προτιμότερος από τον χωρισμό από Εκείνον που αγαπάμε, γιατί η ζωή χωρίς Αυτόν είναι χειρότερη από το θάνατο.

Η πνευματική ένωση είναι διαφορετική από το γήινο γάμο. Αν και στις δυο περιπτώσεις έχουμε την ένωση των δύο σε ένα, στην ένωση του γάμου τα δυο μέρη είναι χωριστά και παραμένουν χωριστά, ενώ όταν η ψυχή ενώνεται με τον Κύριο διασκορπίζεται για πάντα μέσα σ Αυτόν. Η ένωση του γάμου είναι σαν την ένωση δυο καντηλιών όπου η φλόγα που βγαίνει απ' αυτά είναι μία. Αργότερα όμως το ένα καντήλι μπορεί εύκολα να χωριστεί από το άλλο και να γίνουν πάλι δυο καντήλια. Το ίδιο μπορεί να συμβεί και με δυο φιτίλια. Στον πνευματικό γάμο όμως η ένωση είναι όπως όταν η βροχή πέφτει μέσα στο ποτάμι. Τότε η βροχή δεν μπορεί να χωριστεί από το νερό του ποταμού. Ακόμα είναι σαν το ποτάμι που χύνεται στη θάλασσα. Δεν υπάρχει τρόπος να τα ξεχωρίσει κανείς. Ακόμα σαν ένα λαμπερό φως που σκορπίζεται μέσα σε ένα δωμάτιο από δύο παράθυρα. Αν και οι ακτίνες του φωτός είναι χωριστές, το φως είναι ένα και οι ακτίνες δεν μπορούν να ξαναχωριστούν».

Η αγία Τερέζα μίλησε ακόμα για τη δύσκολη θέση στην οποία από τη φύση του βρίσκεται ο άνθρωπος, για το σκοπό που πρέπει να επιδιώξουμε στη ζωή μας και για το μονοπάτι της αγάπης και των δακρύων που οδηγούν σ' Αυτόν.

Σε ότι αφορά το σκοπό της ανθρώπινης ύπαρξης, είναι γνωστό ότι ο μυστικισμός έχει σχέση με μια διάσταση που είναι πάνω από κάθε τι που βιώνουμε στην καθημερινή μας ζωή και αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την ένωση της ψυχής μας με το θεό. Οι μυστικιστές μας λένε ότι αυτή η εμπειρία είναι αδύνατο να περιγράφει με λόγια. Είναι σαν «το μέλι του μουγγού», που μπορεί να το γευθεί αλλά όχι και να το περιγράφει ο μουγγός. Μερικοί μυστικιστές αναφερόμενοι σ' αυτή την ένωση την περιγράφουν σαν το σκίσιμο του πέπλου που χωρίζει την ψυχή από τον Δημιουργό της. 'Άλλοι την περιγράφουν σαν την επιστροφή του ασώτου γιού στο σπίτι του Πατέρα, ενώ άλλοι μεταξύ των οποίων και η αγία Τερέζα χρησιμοποιούν τη γλώσσα του ρομαντισμού και μιλούν για μια ρομαντική αγάπη που καταλήγει σε γάμο. Ο Ramakrishna Paramahansa φέρνει σαν παράδειγμα μια κούκλα από αλάτι που όταν ενωθεί με το νερό

διαλύεται σ’ αυτό. Τελικά όλοι με διαφορετικούς τρόπους λένε ότι όταν η ψυχή κάποτε ενωθεί με τον Κύριο, γίνεται ένα με Αυτόν. Η αγία Τερέζα ακόμα, όπως και πολλοί άλλοι Δυτικοί μυστικιστές χρησιμοποιούν ανάλογες εικόνες. Σαν παράδειγμα μιλάνε για ακτίνες φωτός που όταν περάσουν σε ένα σκοτεινό δωμάτιο μέσα από δύο παράθυρα χάνουν την ατομικότητά τους, ενώνονται και δίνουν φως στο δωμάτιο. Ακόμα λένε πως όταν πέσει βροχή μέσα σε ένα ποτάμι το νερό της ενώνεται με αυτό του ποταμιού με τρόπο που να μη μπορεί πια να ξεχωρίσει.

Έχοντας ενωθεί με τον Δημιουργό, πολλοί άγιοι και μυστικιστές περιγράφουν την ένωσή τους με το Θεό με όρους ανθρώπινων σχέσεων. Ο Ιησούς και ο Διδάσκαλος Arjan-Dev μιλούν για την ταυτότητα Πατέρα και Υιού και η αγία Τερέζα για πνευματικό γάμο με τον Κύριο.

Εκείνο που πρέπει να αντιληφθούμε είναι ότι η παράδοσή μας και τελικά η ένωσή μας με το Θεό, δεν είναι μία άρνηση, μια απόρριψη ή μια εκμηδένιση του ατομικού μας εαυτού. Είναι περισσότερο μια επιβεβαίωση ότι ο μακρόκοσμος είναι μέσα στο μικρόκοσμο και ότι οσοδήποτε περιορισμένοι μπορεί να πιστεύουμε ότι είμαστε, στην πραγματικότητα είμαστε απέραντοι και αιώνιοι.

Αυτοί που [εν ζωή] φθάνουν στο σημείο της ένωσης, βλέπουν το ίδιο το Φως που είναι μέσα στην καρδιά τους να φωτίζει όλη τη δημιουργία. Γι’ αυτούς η αγάπη και η διακονία γίνεται ο μοναδικός σκοπός της ζωής τους. Ξεχειλίζουν ευδαιμονία και ειρήνη και όλοι όσοι βρεθούν κοντά τους αισθάνονται βαθιά συγκίνηση. Γίνονται δαυλοί που η αιώνια τους φλόγα ανάβει την αγάπη του Θεού σε αναρίθμητες καρδιές. Η αγία Τερέζα μας λέει ότι όπως οι δέσμες του φωτός ενώνονται και δίνουν ένα μοναδικό σκοπό της ζωής για το θεό, ενώνονται μεταξύ τους και γίνονται ένας άνθρωπος.

Το Φως που ανατέλλει πάνω στη γη θα διασκορπίσει το σκοτάδι και θα βοηθήσει να έρθει στη γη το Βασίλειο του Θεού.

Ο διδάσκαλος Darshan διηγείται ιστορίες από τη ζωή του Διδασκάλου Kirpal.

Το διαβατήριο της αγάπης

Προκειμένου να φύγω από την Ινδία και να πραγματοποιήσω αυτό μου το ταξίδι στη Δύση, χρειάστηκε να βγάλω ένα διαβατήριο και στη συνέχεια να επισκεφθώ ένα ταξιδιωτικό γραφείο για να με ενημερώσουν για τα δρομολόγια και τις πτήσεις των διαφόρων αεροπορικών εταιρειών καθώς και για άλλες λεπτομέρειες που αφορούσαν τα μέρη που είχα σκοπό να επισκεφθώ. Όταν τελείωσαν όλες οι απαραίτητες διατυπώσεις για το ταξίδι μου με εφοδίασαν με διάφορα πληροφοριακά έντυπα ώστε στο

ταξίδι μου να μη βρω δυσκολίες και να μπορέσω να φθάσω στον προορισμό μου στο δυνατό συντομότερο χρόνο. Το γεγονός ότι χωρίς διαβατήριο δεν μπορεί κανείς να επισκεφθεί άλλες χώρες, μου έφερε στο νου ότι και στο Πνευματικό Μονοπάτι χρειαζόμαστε ένα διαβατήριο και Κάποιον να κανονίσει τις προϋποθέσεις του Εσωτερικού μας ταξιδιού, μέχρι τον τελικό μας προορισμό.

Το Πνευματικό Μονοπάτι είναι ένα μονοπάτι αγάπης. Ο Θεός είναι αγάπη. Η ψυχή μας καθώς είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό είναι αγάπη και ο δρόμος πίσω για το Θεό είναι μέσω της αγάπης. Σ' αυτό το μονοπάτι το διαβατήριο που χρειαζόμαστε για να μας επιτραπεί η είσοδος στο θείο βασίλειο είναι πάλι η αγάπη. Αυτός που έχει την δυνατότητα να φροντίσει τις προϋποθέσεις του ταξιδιού μας και που μπορεί να μας οδηγήσει στον προορισμό μας, στο δυνατό συντομότερο χρονικό διάστημα είναι ο ζωντανός Διδάσκαλος της εποχής μας. Ο Διδάσκαλος είναι στην πραγματικότητα κάτοικος αυτού του βασιλείου και απεσταλμένος από τον ίδιο το Βασιλιά για να χρησιμεύει σαν οδηγός και σύντροφος στο ταξίδι, σε όλους όσους επιθυμούν να φθάσουν την αθάνατη χώρα της αγάπης.

Η αγάπη είναι το χρυσό κλειδί που ανοίγει την πόρτα του Βασιλείου του Ουρανού. Χωρίς αυτό τίποτα ποτέ δεν έγινε κατορθωτό ούτε μπορεί να γίνει στο Πνευματικό Μονοπάτι. Είναι δύσκολο να αντιληφθούμε την έννοια της αγάπης, τη σημασία και το σκοπό της. Το να καταλάβουμε την αγάπη σε όλες της τις διαστάσεις, είναι πάνω από τις περιορισμένες νοητικές μας δυνατότητες. Η αγάπη είναι έμφυτη στην ψυχή μας. Εμείς οι ίδιοι είμαστε στην πραγματικότητα, σταγόνες από τον ωκεανό αυτής της αγάπης και χωριστήκαμε από την Πηγή μας από την αρχή της Δημιουργίας. Έχοντας αρχικά ξεκινήσει από το Αιώνιο Βασίλειο, δεν μπορούμε να γνωρίσουμε διαρκή ειρήνη και ευτυχία μέχρι να ξαναενωθούμε με την Πηγή μας.

Εάν θέλουμε να προοδεύσουμε στο Πνευματικό Μονοπάτι˙ πρέπει να ξανανακαλύψουμε την αγάπη που είναι ήδη μέσα μας. Ο Διδάσκαλος Gobind Singh έλεγε: «Το λέω σε όλους σας, πως μόνο αυτοί που αγαπάνε μπορούν να γνωρίσουν το

Θεό». Επίσης στη Βίβλο ο άγιος Ιωάννης λέει: «Αυτοί που δεν αγαπούν δεν μπορούν να γνωρίσουν τον Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη» Ιωάν. 4:8. Στην πραγματικότητα η αγάπη είναι το κεντρικό θέμα της διδασκαλίας όλων των αγίων και των μυστικιστών, καθώς είναι στην πραγματικότητα το διαβατήριο για το Βασίλειο των Ουρανών.

Ας μελετήσουμε λοιπόν το Μονοπάτι της Αγάπης και ας δούμε πως μπορούμε να αποκτήσουμε αυτό «το δώρο», την αγάπη. Η φύση της αγάπης είναι τέτοια που αναζητάει κάπου να προσκολληθεί, εμείς όμως παρ' ότι αυτή είναι έμφυτη στην ψυχή μας δεν την κατευθύνουμε προς την σωστή κατεύθυνση και την αφήνουμε να προσκολλιέται στον κόσμο των αισθήσεων με αποτέλεσμα να παρασυρόμαστε παθητικά από τις επιθυμίες μας. Η αγάπη μας κατευθύνεται σε πράγματα παροδικά και μάταια, καθώς έχουμε ξεχάσει την πραγματική μας φύση. Βρισκόμαστε σε ένα στάδιο πλάνης και βαθύ πόνου. Ο Θεός, η Πηγή όλης της αγάπης είναι μέσα μας, ενώ εμείς είμαστε τυφλοί στην παρουσία του θείου Αγαπημένου. Το Gurbani λέει ότι «όλος ο κόσμος κοιμάται βαθειά». Οι γονείς, οι αδελφοί και οι αδελφές μας, οι φίλοι και οι συγγενείς μας, όλοι κοιμούνται και δεν μπορούμε ούτε εμείς οι ίδιοι να ξυπνήσουμε μόνοι μας ούτε αυτοί που και οι ίδιοι κοιμούνται δεν μπορούν να μας ξυπνήσουν. Πρέπει να είναι κανείς ξυπνητός για να ξυπνήσει κι έναν άλλο. Είμαστε σαν τη Κοιμισμένη Βασιλοπούλα που περίμενε να σηκωθεί απ' το βαθύ της ύπνο, με το μαγικό φιλί του πρίγκιπα.

Μπορούμε να αναπτύξουμε την αγάπη που είναι έμφυτη στην ψυχή μας και να φθάσουμε την Πηγή της, μόνο αν έρθουμε σε επαφή με κάποιον που ο ίδιος να είναι ενσάρκωση της αγάπης και τέτοιος είναι μόνο ο ζωντανός Διδάσκαλος. Αυτός έχοντας διασχίσει το θείο μονοπάτι και έχοντας ενωθεί με τον Ωκεανό της Παν-συνειδητότητας ξεχειλίζει από αγάπη. Είναι ο μόνος, ο μοναδικός που μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν οδηγός και σύντροφος στο ταξίδι μας προς το Αιώνιο Βασίλειο*.

***** «Χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμψε ουδέν» Ιωαν. 15:5 «Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι εμού». Ιωαν. 14:6.***

Η αγάπη δεν είναι επιχείρηση, δεν είναι εμπόρευμα που να μπορεί να αγοράζεται και να πουλιέται. Δεν μπορεί να μεταφερθεί και δεν μπορεί να διδαχθεί. Μπορεί μόνο να κολλήσει σαν αρρώστια από κάποιον που είναι ποτισμένος απ’ αυτήν, όπως είναι ο Διδάσκαλος. Αυτός, ακτινοβολεί αγάπη σε όλους γύρω του και όποιος έρχεται κοντά του γεμίζει απ’ αυτή την αγάπη. Η δική μας αγάπη είναι μόνο ανταποδοτική. Αυτός μας αγαπάει πρώτος και η αγάπη του μας τραβάει κοντά του. Όταν η ψυχή γεμίσει επιθυμία και πόθο να γυρίσει στο Αληθινό της Σπίτι, ο Κύριος ανταποκρίνεται. Στέλνει κάποιον που να μπορεί να ενεργήσει σαν οδηγός και κανονίζει το ταξίδι αυτής της ψυχής στον Οίκο Του. Το μέσο μεταφοράς είναι το όχημα του Naam ή Λόγου. Η Δύναμη αυτή δημιούργησε και εξακολουθεί να υποβαστάζει όλα τα σύμπαντα. Όταν ο Θεός θέλησε να εκφρασθεί έλαβε δύο μορφές, Φως και Ήχο, τα οποία μαζί ονομάζονται Λόγος ή Άγιο Πνεύμα. Αν μπορέσουμε λοιπόν να έρθουμε σε επαφή με αυτή τη Δύναμη μέσα μας, μπορούμε να ταξιδέψουμε μαζί της και ακολουθώντας την να φθάσουμε κατευθείαν πίσω στην Πηγή. Με αυτό τον τρόπο ο Διδάσκαλος φροντίζει να μας εξασφαλίσει το μέσο μεταφοράς μας. Η όλη διαδικασία αρχίζει την ώρα της μύησης όταν μας υποδεικνύει πως να εσωστρέφουμε τη προσοχή μας από τον έξω κόσμο, στον κόσμο μέσα μας και αυτή η διαδικασία είναι γνωστή με τον όρο διαλογισμός. Με τη μύηση ο Διδάσκαλος μας παρέχει μια πρώτο χέρι επαφή με τη θεία Δύναμη του Λόγου και σφραγίζει το διαβατήριό μας με τη σφραγίδα της αγάπης.

Ο διαλογισμός τον οποίο μας διδάσκει, μας κάνει ικανούς να αφήσουμε αυτό τον κόσμο, να υπερβούμε τη σωματική μας συνειδητότητα, να διασχίσουμε τα εσωτερικά άστρα, τη σελήνη και τον ήλιο του αστρικού επιπέδου και προχωρώντας ακόμα περισσότερο να διασχίσουμε τελείως το αστρικό, το αιτιατό και τα υπεραιτιατά επίπεδα. Τότε, αρχικά θα ενωθούμε με το Διδάσκαλο και στη συνέχεια θα συγχωνευθούμε με το Δημιουργό.

Στο Μονοπάτι της Αγάπης ο Διδάσκαλος είναι απαραίτητος γιατί χωρίς αυτόν δεν μπορούμε στη σημερινή μας κατάσταση να αναπτύξουμε αγάπη για το Θεό τον οποίο ποτέ δεν έχουμε

δει. Ο Θεός είναι το λεπτότερο του λεπτότερου και για να τον δούμε πρέπει να φθάσουμε το επίπεδό Του. Επειδή όμως αυτό δεν είναι εύκολο να συμβεί, η Θεϊκή Δύναμη εκδηλώνεται σε κάποιον που να έχει συγχωνευθεί με τον Κύριο. Όταν βάλουμε μια λάμπα σε ένα ντουί 'και στρίψουμε το διακόπτη ο χώρος γεμίζει φως. Αν δεν βάλουμε τη λάμπα δεν βλέπουμε φως έστω και αν η ηλεκτρική ενέργεια υπάρχει γύρω μας. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Διδάσκαλο που και αυτός είναι μια λάμπα μέσα από την οποία μπορεί να δούμε και να βιώσουμε το Φως και την αγάπη του Θεού.

Το πρώτο πράγμα που πρέπει να φροντίσουμε για το Εσωτερικό μας ταξίδι, είναι να βρούμε κάποιον που να ξεχειλίζει θεία αγάπη. Αυτός στη Περσική μυστικιστική βιβλιογραφία προσομοιάζεται με Οινοχόο. Από τα μάτια αυτού του Οινοχόου αναβλύζουν ποταμοί θείο κρασί και μας μεθάει με το γεμάτο θεία αγάπη βλέμμα του. Στην ορολογία των Σούφι η λέξη «κρασί» αναφέρεται στη μέθη που φέρνει η πνευματικότητα. Όπως λέω σε κάτι στίχους μου:

Τι σημασία έχει αν ποτέ
δεν ξαναβρούμε τις αισθήσεις μας.
Αυτή τη μέρα, Ω Οινοχόε
δώσ' μας να πιούμε όσο μπορούμε.

Ο Ιησούς χρησιμοποίησε την παρομοίωση της αμπέλου και των κλημάτων για να δείξει τη σχέση των μαθητών με το Διδάσκαλο. Προέτρεπε τους μαθητές του να τηρούν τις εντολές του προκειμένου να τους δοθεί η Χάρη του Πατέρα και να ενωθούν με Αυτόν. Αυτή η παράδοση στις εντολές και στον ίδιο τον Διδάσκαλο είναι πραγματικά δύσκολη δουλειά, γιατί προϋποθέτει την υπέρβαση του μικρού μας εαυτού και την τέλεια παραδοχή του θείου θελήματος. Το Μονοπάτι της Αγάπης δεν είναι τόσο εύκολο όσο μπορεί αρχικά να νομίζουμε. Ο ποιητής Robert Bridges εκφράζει αυτή τη πραγματικότητα με τα πιο κάτω λόγια:

... *Όταν πρωτοσυναντηθήκαμε*

δεν μαντέψαμε ότι η αγάπη θα αποδεικνυότανε
τόσο δύσκολη υπόθεση...

Αλλά όσο δύσκολο είναι να αυτοπαραδοθεί *κανείς* στο Διδάσκαλο τόσο και απαραίτητο είναι, προκειμένου να προοδεύσει στο Μονοπάτι της Αγάπης. Ο άγιος Παύλος έλεγε σχετικά «Δεν ζω εγώ, αλλά ο Χριστός ζει μέσα μου». Για να επιτύχει ο μαθητής τέλεια αυτοπαράδοση θα πρέπει να έχει μοναδικό στόχο και κατευθυντήριο πάθος στη ζωή του το Διδάσκαλο. Αυτό χρειάζεται όμως έμπνευση και επιθυμία που γεννιέται μέσα από την αγάπη του Αγαπημένου. Όπως λένε οι Σούφι: «Η αγάπη κάνει το κάθε τι να ξεχνιέται εκτός από τον Αγαπημένο».

Ένα επεισόδιο από το κλασσικό Ινδικό ρομάντζο της Laila και του Majnu δείχνει χαρακτηριστικά αυτή την αλήθεια. Η πριγκίπισα Laila πηγαίνοντας κάποτε να συναντήσει τον αγαπημένο της, άθελά της πάτησε το χαλάκι της προσευχής ενός Μουσουλμάνου ιερέα. Εκείνος την παρατήρησε βίαια για την απροσεξία της που θεωρείται από τους Μουσουλμάνους ιεροσυλία αλλά αυτή χωρίς να δώσει σημασία τον προσπέρασε και συνέχισε το δρόμο της.

Όταν αργότερα ο ιερέας έμαθε ότι η γυναίκα στην οποία είχε μιλήσει με απρέπεια δεν ήταν άλλη παρά η πριγκίπισσα, που όμως εκείνος δεν αναγνώρισε, φοβήθηκε πολύ τις συνέπειες και την περίμενε να επιστρέφει για να της ζητήσει συγγνώμη. Η πριγκίπισσα όταν γυρνώντας άκουσε τις εξηγήσεις, του ιερέα του απάντησε ότι δεν θυμόταν ούτε τη βέβηλή της πράξη, ούτε είχε ακούσει τα προσβλητικά λόγια του. «Όταν πηγαίνω να συναντήσω τον επίγειο αγαπημένο μου, ξεχνάω το κάθε τι. Εάν και εσύ επικοινωνούσες με το θείο Αγαπημένο στον οποίο προσεύχεσαι και συ δεν θα είχες προσέξει ότι κάποιος πάτησε το χαλί της προσευχής σου».

Ο Tulsi Sahib έλεγε:

...Καθάρισε το δωμάτιο της ψυχής σου.
Ώστε να μπορεί να μπει ο Αγαπημένος...

Εάν αναλύσουμε τους εαυτούς μας, θα δούμε ότι είμαστε γεμάτοι ματαιοδοξία και επιθυμίες για υλικά αγαθά. Πως όμως μπορούμε να αρχίσουμε το ταξίδι μας όταν ήδη είμαστε φυλακισμένοι σε ένα σπίτι; Πρέπει πρώτα να απελευθερωθούμε. Τώρα βρισκόμαστε αλυσοδεμένοι, στον υλικό κόσμο, με το νου και τις αισθήσεις μας. Είμαστε τόσο απασχολημένοι με τη δουλειά, την οικογένεια, τα οικονομικά μας και το κοινωνικό μας περιβάλλον, που δεν ησυχάζουμε ούτε την ώρα του ύπνου μας. Ο νους μας απορροφημένος μέσα στις γήινες δραστηριότητες και απολαύσεις είναι αεικίνητος. Αν προσπαθήσουμε να καθίσουμε ήρεμα, να συγκεντρώσουμε την προσευχή μας και να ακινητοποιήσουμε το νου, θα δούμε ότι μας είναι αδύνατο. Ο Θεός, η πηγή της θείας αγάπης κατοικεί μέσα μας. Εάν μπορέσουμε να εσωστρέψουμε την προσοχή μας από τον έξω κόσμο και να ακινητοποιήσουμε το νου μας με τη διαδικασία του διαλογισμού, θα μπορέσουμε να εξερευνήσουμε τα βασίλεια που βρίσκονται μέσα μας. Είμαστε όμως αδρανοποιημένοι καθώς τα αλλεπάλληλα μηνύματα των γήινων σκέψεων που συνεχώς κατακλύζουν το νου μας, μας δένουν όλο και περισσότερο στον εφήμερο κόσμο του χρόνου, του διαστήματος και της ύλης. Χωρίς βοήθεια, μόνοι μας, είμαστε πραγματικά ανίκανοι να αλλάξουμε την σημερινή μας κατάσταση.

Πώς μπορούμε όμως να ελευθερωθούμε από τη φυλακή που εμείς οι ίδιοι έχουμε κατασκευάσει; Οι μυστικιστές μας απαντούν και μας λένε ότι πρέπει να είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε τα πάντα, να απαλλαγούμε από το κάθε τι και να πληρώσουμε οποιοδήποτε τίμημα μας ζητηθεί. Εάν μπορέσουμε να παραδώσουμε τους εαυτούς μας στον Αγαπημένο, θα ελευθερωθούμε από τα βάρη και τις προσκολλήσεις αυτού του κόσμου και θα είμαστε έτοιμοι για το Εσωτερικό ταξίδι. Ο αρχαίος Ινδός μονάρχης Βασιλιάς Janak είχε μεγάλο πόθο να αποκτήσει πνευματική φώτιση. Κάλεσε λοιπόν στο παλάτι του όλους τους άγιους και σοφούς του βασιλείου του και τους ρώτησε αν υπήρχε κανείς απ’ αυτούς που να μπορούσε να του δώσει φώτιση, μέσα σε τόσο λίγη ώρα όσο χρειάζεται να σελωθεί το άλογο. Από όλους όσους ρώτησε μόνο ένας, κάποιος καμπούρης με οκτώ

σκελετικές ανωμαλίες στο σώμα του, που ονομαζότανε Ashtavakra του απάντησε ότι μπορούσε να ικανοποιήσει την επιθυμία του. Οι υπόλοιποι γέλασαν και άρχισαν να μιλάνε ειρωνικά για τον Ashtavara, που είχε κακομοίρικη εμφάνιση. Εκείνος αγνόησε τα σχόλιά τους και είπε στο Βασιλιά Janak ότι αν πραγματικά ποθούσε να φωτιστεί, θα έπρεπε πρώτα να πληρώσει κάποιο τίμημα: «Πρέπει να παραδώσεις στο δάσκαλό σου το σώμα, το νου σου και ότι υλικό αγαθό έχεις και ακόμα θα πρέπει να το σκεφθείς πολύ σοβαρά και μόνο όταν είσαι τελείως αποφασισμένος και έτοιμος να μου δώσεις την απάντησή σου». Ο βασιλιάς με μεγάλη σοβαρότητα τον διαβεβαίωσε ότι ήταν ήδη έτοιμος να πληρώσει το τίμημα που του ζητούσε. Ο Ashtavakra τότε λέει στο βασιλιά: «Τώρα μη σκέπτεσαι τα πλούτη σου γιατί όλα τα υπάρχοντα σου είναι δικά μου. Ο νους σου είναι επίσης δικός μου και δεν έχεις το δικαίωμα ούτε να σκεφτείς με αυτόν ή να έχεις την παραμικρή επιθυμία». Ο βασιλιάς Janak υπάκουσε και τότε ο άγιος συγκέντρωσε την προσοχή του σ' αυτόν και η ψυχή του βασιλιά αμέσως αποσύρθηκε στα ανώτερα πνευματικά βασίλεια. Όταν ο Ashtavakra μετά από αρκετή ώρα ρώτησε και ξαναρώτησε τον Janak αν ήθελε να επιστρέφει, εκείνος δεν απαντούσε καθώς είχε χαθεί μέσα στη βαθειά ευδαιμονία της Εσωτερικότητας.

Λίγο αργότερα ο άγιος επανέφερε την προσοχή του βασιλιά πίσω στο φυσικό του σώμα και τον ρώτησε: «Πήρες την Εσωτερική εμπειρία που επιθυμούσες;» Ο Βασιλιάς Janak απάντησε: «Ναι, την πήρα ευλογημένε δάσκαλε και είναι πολύ πιο μεγάλη, πολύ πιο μεγαλειώδης και προκαλεί πολύ βαθύτερη ευδαιμονία από αυτή που είχα ποτέ ονειρευτεί».

Στη συνέχεια ο Ashtavakra λέει του βασιλιά: «Δεν χρειάζομαι ούτε το σώμα, ούτε το νου, ούτε τα πλούτη σου. Στα επιστρέφω όλα. Θα πρέπει εσύ να τα διαχειρίζεσαι αλλά θα τα χρησιμοποιείς για λογαριασμό μου».

Από την πιο πάνω ιστορία μπορεί κανείς να καταλάβει τι χρειάζεται για να ακολουθήσει το Μονοπάτι της Αγάπης. Ένας Σούφι ποιητής έλεγε: «Έδωσα τη ζωή μου, έδωσα την καρδιά μου, έδωσα τα πιστεύω μου, αλλά ευγνωμονώ το Θεό γιατί έλαβα

σαν αντάλλαγμα αγάπη. Ήταν μια ανεκτίμητη ευκαιρία για μένα».

Εάν ένας μαθητής, άνδρας ή γυναίκα, έχει την τύχη να δεχθεί το φορτισμένο με αγάπη βλέμμα του Διδασκάλου σίγουρα θα αποκτήσει ανέκφραστη ευδαιμονία.

Στο Μονοπάτι της Αγάπης συναντάει κανείς πολλά παράδοξα. Από τη μια μεριά ο Διδάσκαλος προσφέρει την πνευματικότητα δωρεάν, όπως ακριβώς και η φύση μοιράζει δωρεάν τα δώρα της και από την άλλη ζητάει να πάρει τα πάντα: την καρδιά, την ψυχή και όλες μας τις προσκολλήσεις σ' αυτό τον κόσμο.

Όταν παραπίνουμε στην Ταβέρνα της Αγάπης, μεθάμε με το κρασί του Οινοχόου και ξεχνάμε ακόμα και τον εαυτό μας. Ερχόμαστε σε μία κατάσταση έκστασης όταν αποσυρθούμε από οτιδήποτε γήινο και επιζητούμε μόνο ότι είναι καθαρά πνευματικό. Συγχωνευόμαστε με την πραγματική πηγή της Αγάπης και ο λάτρης γίνεται ο Αγαπημένος. Καθώς πλησιάζουμε το σκοπό μας ένα μεγάλο μυστικό μας αποκαλύπτεται. Ανακαλύπτουμε ότι η αγάπη είναι η αρχή και το τέλος του ταξιδιού μας. Η αγάπη δεν είναι μόνο το διαβατήριο για το ταξίδι μας στο Βασίλειο του Θεού, αλλά ο αυτοσκοπός και ο ίδιος ο προορισμός μας.

Ο Διδάσκαλος Darshan κρατάει μία χάρτα που του πρόσφεραν παιδιά, όταν μετά τους σεισμούς επισκέφθηκε το Μεξικό. Δίπλα του ο σημερινός Διδάσκαλος Rajinder Singh.

Το μεγαλύτερο δώρο

Κάποτε ένας γέρος ζητιάνος πολύ αδύνατος και πεινασμένος πλησίασε τον Leo Tolstoy και περίμενε να τον βοηθήσει. 0 διάσημος συγγραφέας άρχισε να ψάχνει τις τσέπες του, αλλά με μεγάλη του θλίψη δεν μπόρεσε να βρει ούτε μια πένα. Πιάνοντας τότε το χέρι του δυστυχισμένου ζητιάνου του είπε: «Λυπάμαι αδελφέ μου αλλά δεν έχω τίποτα να σου δώσω». Τα κουρασμένα μάτια του γέρου άστραψαν και με συγκίνηση λέει του Tolstoy: «Με είπες όμως αδελφό σου. Για μένα αυτό είναι το μεγαλύτερο δώρο»!

Πραγματικά δεν υπάρχει μεγαλύτερο δώρο από αυτό της

αγάπης. Μπορεί να μας προσφέρουν χρήματα, κοσμήματα, υλικές απολαύσεις, δόξα και δύναμη αλλά αν δεν παίρνουμε το δώρο της αγάπης, με κανένα τρόπο δεν μπορούμε να αισθανόμαστε ευτυχία και ειρήνη. Ο μεγάλος Γερμανός συγγραφέας του 18ου αιώνα Friedrich Schiller είπε κάποτε «Τί θα ήταν η ζωή χωρίς την θέρμη της αγάπης»;

Από τη στιγμή που ανοίγουμε τα μάτια μας σ' αυτό τον κόσμο τρεφόμαστε με αγάπη. Το νεογέννητο παιδί δεν το ενδιαφέρει κανένα παιχνίδι. Το μόνο που επιθυμεί είναι η στοργή της μητέρας του. Καθώς μεγαλώνουμε η αγάπη για τους γονείς και την οικογένεια παραμένει το ισχυρότερο συναίσθημα. Αργότερα ψάχνουμε να βρούμε αγάπη από φίλους και όταν περάσει ο καιρός και ενηλικιωθούμε γυρεύουμε να αγαπήσουμε ένα σύντροφο για να μοιραστούμε μαζί του τη ζωή μας. Επιζητούμε την αγάπη σε κάθε πλευρά της ζωής. Ζητάμε στοργή και παραδοχή από όλους όσους ερχόμαστε σε επαφή και όταν αυτοί μας την αρνιούνται, αισθανόμαστε απελπισμένοι και δυστυχισμένοι.

Η έλλειψη αγάπης είναι η αιτία για όλο το πόνο και τη δυστυχία που υπάρχει στον κόσμο. Σχεδόν κάθε μέρα έχουμε αναφορές για ανθρώπους που τους μεταχειρίζονται απάνθρωπα και δεν έχουμε παρά να κοιτάξουμε γύρω μας για να δούμε τα θλιβερά αποτελέσματα της μισαλλοδοξίας και του μίσους. Σκεφθείτε τους ανθρώπους που έχασαν την αγάπη των αγαπημένων τους ή που δεν αγαπήθηκαν ποτέ. Η ζωή τους είναι γεμάτη δυστυχία. Ζούνε σε συναισθηματική αβεβαιότητα και συχνά προσπαθούνε να απαλλαγούνε από τα βάσανά τους με αυτοκαταστροφικούς τρόπους. Οι άνθρωποι αυτοί είναι επιρρεπείς στα ναρκωτικά, το οινόπνευμα και την ακόλαστη ζωή. Ακόμα αυτοί που δεν γνώρισαν ποτέ αγάπη είναι επιρρεπείς στη βία και το έγκλημα. Σε ατομικό επίπεδο, σε οικογενειακό, κοινοτικό, εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο, η έλλειψη αγάπης έχει σαν αποτέλεσμα δυστυχία, πόνο και συχνά θάνατο. Μόνο η αγάπη μπορεί να φέρει ειρήνη, αρμονία και ευδαιμονία.

Τι είναι όμως εκείνο που κάνει αυτή την ακαθόριστη δύναμη πρωταρχική ανάγκη στη ζωή μας; Τι είναι αγάπη; Και όταν λέω αγάπη αναφέρομαι σ' αυτή τη θεϊκή Δύναμη που είναι αιώ

νια, που μετατρέπει τη λύπη σε ευλογία και την απόγνωση σε έκσταση. Όλοι μας έχουμε γνωρίσει τις διάφορες μορφές αγάπης που υπάρχουν στον κόσμο. Αλλά η θεία αγάπη για την οποία μιλάνε οι άγιοι, υπερτερεί απ' όλες τις άλλες μορφές τις οποίες συγχρόνως και ενισχύει. Στον υπέρτατο βαθμό της η αγάπη είναι μια σχέση που τη λέμε «απόκοσμη» αλλά παράδοξα, κάνει τις σχέσεις μας σ' αυτό τον κόσμο, βαθύτερες και πιο ουσιαστικές.

Η έννοια της αγάπης συζητήθηκε από άγιους και μύστες από τα πανάρχαια χρόνια και ιδιαίτερα για μας σήμερα είναι το πιο καυτό και κρίσιμο θέμα που πρέπει να μας απασχολήσει. Η αγάπη δεν είναι ένα σύννεφο ποιητικής φαντασίας. Είναι στη πράξη το μέσο με το οποίο μπορούμε να ομορφύνουμε και να αξιοποιήσουμε τη ζωή μας και τη ζωή των γύρω μας.

Αν και είναι στη φύση των ανθρώπων να ψάχνουμε να βρούμε διαρκή και σταθερή αγάπη, είμαστε ανίκανοι να το πετύχουμε γιατί ζούμε μέσα στην απατηλότητα. *Η εξωτερική έκφραση της ψυχής είναι η προσοχή.* Εάν στρέψουμε την προσοχή μας στη Πηγή της αγάπης που είναι ο Θεός, αυτή την υπέρτατη και αιώνια Δύναμη θα γεμίσουμε και θα ξεχειλίσουμε από αγάπη. Που βρίσκεται η Πηγή της αγάπης; Είναι μέσα μας, λέει ο Ιησούς: «Η βασιλεία των Ουρανών είναι μέσα σας».

Δυστυχώς η προσοχή μας συνήθισε να κατευθύνεται προς τα έξω με αποτέλεσμα να έχουμε ταυτιστεί με το σώμα μας και με τον υλικό κόσμο. Η ψυχή που θα έπρεπε να ελέγχει το νου και ο νους που θα έπρεπε να ελέγχει τις αισθήσεις λειτουργούν αντίστροφα. Σαν αποτέλεσμα αυτού είναι η προσοχή μας να σέρνεται από τις αισθήσεις στον εξωτερικό κόσμο και η αγάπη μας να παίρνει λαθεμένη κατεύθυνση. Προσπαθούμε έτσι μάταια να βρούμε διαρκή αγάπη στον εφήμερο κόσμο.

Αν θέλουμε να πετύχουμε το σκοπό μας και να συγχωνευθούμε με το Δημιουργό, πρέπει να φροντίσουμε να αποσπάσουμε την προσοχή μας από τον έξω κόσμο και να την κατευθύνουμε στον Εσωτερικό. Πρέπει να μάθουμε να υπερβαίνουμε το επίπεδο των αισθήσεων και το νου και να λειτουργούμε στο επίπεδο της ψυχής. Αλλά πως να κατορθώσουμε κάτι τέτοιο όταν

είμαστε δεμένοι χειροπόδαρα με το νου και τις αισθήσεις; Ο μόνος τρόπος είναι να βιώσουμε Εσωτερική ευδαιμονία που είναι πιο θελκτική και πιο μαγευτική από κάθε άλλη εξωτερική απόλαυση. Αυτή η ευδαιμονία είναι η αγάπη που μας παρέχεται από το Θεό. Η θεία αγάπη φέρνει τόσο απέραντη ευδαιμονία που χαλαρώνει όλες τις γήινες προσκολλήσεις. Με τον εκ- στασιασμό της αγάπης, ελευθερωνόμαστε από τα δεσμά της ύλης και πετάμε στο Υπερπέραν. Στη συνέχεια ανεβαίνοντας ψηλότερα και όλο ψηλότερα, διασχίζουμε τα μαγευτικά Εσωτερικά βασίλεια που δεν υπάρχουν λέξεις για να τα περιγράψει κανείς και τελικά συγχωνευόμαστε με το Δημιουργό, την Πηγή όλου του Φωτός και της αγάπης.

Γυρίζοντας από το Εσωτερικό ταξίδι, βλέπει κανείς το Φως του Θεού να φωτίζει όλη τη Δημιουργία. Αυτοί που συγχωνεύτηκαν με τη Πηγή της αιώνιας αγάπης, μετατρέπονται και οι ίδιοι σε πηγή αγάπης. Η αγάπη τους είναι η ίδια με την αγάπη της Πηγής. Είναι παγκόσμια, απεριόριστη και δίνεται δωρεάν στον καθένα. Όπως λέω σε κάτι στίχους μου:

Η αγάπη είναι η αρχή και το τέλος των
δυο κόσμων.
Έφερα μαζί μου αυτό το αθάνατο δώρο να
το μοιράσω στον καθένα.

Η αγάπη για τον συνάνθρωπο είναι η ίδια η αγάπη για το Θεό και αυτό το επιβεβαιώνει και η Χριστιανική Βίβλος: *«Εάν τις είπη, ότι αγαπώ τον θεό και μισή τον αδελφόν αυτού, ψεύτης είναι, διότι όστις δεν αγαπά τον αδελφόν αυτού τον οποίο είδε, τον θεό τον οποίον δεν είδε πώς δύναται να αγαπά;»* Ιωάννης Α 4:20. Ευσέβεια δεν είναι το να σηκώνουμε τα χέρια μας και να προσευχόμαστε στο Κύριο. Ευσέβεια είναι να απλώσουμε την καρδιά μας και να αγκαλιάσουμε με αγάπη το συνάνθρωπό μας. Ο Ιησούς εξήγησε την έννοια την αγάπης προς το συνάνθρωπο με την παραβολή του Καλού Σαμαρείτη. Αν η ιστορία αυτή είναι πολύ γνωστή, είναι γιατί το μήνυμά της είναι η πεμπτουσία της πνευματικής ζωής. Τα αισθήματά

μας για τον συνάνθρωπο και η προσφορά μας στο κοινωνικό σύνολο, μας κάνουν αντάξιους να κερδίσουμε τη Βασιλεία των Ουρανών και συγχρόνως να εδραιώσουμε αυτή τη Βασιλεία πάνω στη γη.

Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο, μια φοβερή επιδημία γρίπης και πανώλης χτύπησαν την Ινδία. Ήταν τόσο θανατηφόρες αυτές οι επιδημίες και τόσο ξαπλωνόντουσαν με ταχύτητα που τα θύματα πολλές φορές τα εγκαταλείπανε οι συγγενείς τους γιατί πριν να προφθάσουν να τα βοηθήσουν αρρωσταίνανε και οι ίδιοι. Οι άνθρωποι φοβότανε για τη ζωή τους και φεύγανε από τις πόλεις. Ήταν καθημερινό το φαινόμενο, άνθρωποι να πεθαίνουν και για μέρες να μένουν άταφοι μέσα στους δρόμους. Αυτή τη φοβερή περίοδο ο Sant Kirpal Singh αδιαφορώντας για την προσωπική του ασφάλεια, αφοσιώθηκε στην υπηρεσία των αρρώστων και των δυστυχισμένων. Συγκέντρωσε άτομα από την κοινότητά του και οργάνωσε μια ομάδα προσφοράς υπηρεσιών με προορισμό τη διανομή φαρμάκων και την περιποίηση των αρρώστων. Γι’ αυτού του είδους τις υπηρεσίες που δεν αποσκοπούσαν σε κάποια μελλοντική ωφέλεια, έγραψε ο Γάλλος συγγραφέας Antoine de St. Exipery ότι: «Η αληθινή αγάπη αρχίζει εκεί που δεν περιμένει κανείς ανταμοιβή».

Όταν ο Sant Kirpal Singh ήταν ακόμα μαθητής ένας θείος του αρρώστησε και τον μεταφέρανε στο νοσοκομείο. Ο νεαρός «Pal» επισκεπτότανε καθημερινά το θείο του για να τον ταΐσει και να φροντίσει για τις ανάγκες του. Μετά από λίγες μέρες στο διπλανό κρεβάτι φέρανε ένα γέροντα που δεν είχε συγγενείς ή φίλους να τον φροντίζουν και υπέφερε μόνος του εγκαταλελειμμένος. Όταν ο Sant Kirpal τον ρώτησε τι θα μπορούσε να κάνει γι’ αυτόν, τα μάτια του δυστυχισμένου γέροντα γέμισαν δάκρυα και απάντησε: «Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που τελευταία φορά με ρώτησε κάποιος τι θα μπορούσε να κάνει για μένα». Από τότε ο νεαρός Kirpal άρχισε να φροντίζει μαζί με το θείο του και τον άρρωστο γέροντα και να του πηγαίνει φαγητό και να πληρώνει τα φάρμακά του.

Ο θείος όμως φαίνεται στεναχωρήθηκε και ρώτησε τον Kirpal μια μέρα, γιατί θα έπρεπε να υπηρετεί και τον άγνωστο γέρο

που ούτε συγγενής του ήταν ούτε μπορούσε να περιμένει κάποια ωφέλεια απ' αυτόν. Ο νεαρός Kirpal απάντησε ότι θα φρόντιζε και τους δύο με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, αν και στο γέροντα νόμιζε ότι είχε χρέος να προσφέρει περισσότερα, αφού σε αντίθεση με εκείνον, το θείο του, δεν είχε κανένα συγγενή ή φίλο να τον συντροφεύσει και να τον περιποιηθεί. Του εξήγησε ότι θεωρούσε πρωταρχικό του καθήκον και υποχρέωση όχι μόνο στην ανθρωπότητα αλλά και σε όλη την Δημιουργία, να υπηρετεί κάθε μέλος της.

Ποιος μπορεί να ξέρει τι επίδραση μπορεί να έχει στους άλλους και η παραμικρότερη ευγενική κίνηση από μέρους μας; Ίσως η πιο αξιόλογη προσφορά της Μητέρας Τερέζας σήμερα στην Ινδία είναι ότι υπηρετεί τους άπορους και τους δυστυχισμένους και συγχρόνως τους ενσταλάζει την ελπίδα ότι δεν είναι εγκαταλελειμμένοι από τους ανθρώπους και ότι αξίζουν να τους αγαπάνε. Τους μεταμορφώνει την απόγνωση σε ελπίδα. Οι πράξεις φιλευσπλαχνίας όταν συνοδεύονται με ταπεινότητα, μπορούν να απαλλάξουν από τη βαθιά απογοήτευση, αυτούς που πάσχουν στο σώμα και το νου και ακόμα μπορούν να φωτίσουν τις σκοτεινότερες πτυχές της ανθρώπινης καρδιάς. Όπως έλεγε ο William Blake:

Αυτός που αγαπάει δεν ψάχνει να βρει
ευχαρίστηση για τον εαυτό του ούτε
ενδιαφέρεται για τον ίδιο.
Τον άλλο προσπαθεί να ανακουφίσει
και χτίζει ένα Παράδεισο,
μέσα στην απελπισία της Κόλασης.

Όταν η αγάπη μας, συμπεριλάβει όλη την ανθρωπότητα τότε αρχίζουμε πραγματικά να ζούμε μία θεάρεστη ζωή. Και πια είναι η ανθρωπότητα; Είναι οι σύζυγοί μας, τα παιδιά μας, οι συνεργάτες μας, οι γείτονές μας και οι φίλοι μας. Είναι οι αμέτρητοι άνδρες και γυναίκες που συναντάμε καθημερινά στο δρόμο και που μπορεί ποτέ να μη μάθουμε τα ονόματά τους αλλά που τους δεχόμαστε σαν αδελφούς και αδελφές. Κοιτάζοντάς τους μπορούμε

να δούμε σ' αυτούς να αντανακλάει το Φως του παγκόσμιου Πατέρα. Αυτή η αντίληψη της μοναδικότητας της Δημιουργίας, διακρίνεται και μέσα από τα λόγια του Ιησού που έλεγε: *«Καθ' όσον εκάματε εις ένα τούτων των αδελφών μου των ελάχιστων, εις εμέ εκάματε».* (Ματθαίος 24:40). Μια πολύ *γνωστή* ιστορία που διηγότανε ο Leigh Hunt είναι χαρακτηριστική αυτής της πραγματικότητας.

Μια νύχτα ένας ευλαβής άνθρωπος που ονομαζότανε Abou Ben Adhem καθότανε μονάχος του στο σπίτι. Ξαφνικά ένας άγγελος εμφανίστηκε μπροστά του να κρατάει ένα βιβλίο και να γράφει τα ονόματα των ανθρώπων που αγαπούσαν τον Θεό. Ο Abou Ben Adhem έσκυψε πάνω στο βιβλίο αλλά μη βρίσκοντας μέσα στις λίστες το όνομά του, παρακάλεσε τον άγγελο: «Αν κάποτε γίνει ένα βιβλίο που να γράφει τα ονόματα αυτών που αγαπάνε τους συνανθρώπους τους, παρακαλώ αν είναι δυνατό να συμπεριληφθεί και το δικό μου όνομα. Λίγες μέρες αργότερα ο άγγελος παρουσιάστηκε ξανά και έδειξε στον Abou Ben Adhem το βιβλίο του αναθεωρημένο λέγοντάς του συγχρόνως ότι ανέφερε την επιθυμία του στον Κύριο και ότι Αυτός του είπε: «Κάνε μια καινούργια λίστα αυτών που αγαπούν τον Κύριο και βάλε το όνομα του Abou Ben Adhem πρώτο».

Ο Διδάσκαλος Darshan Singh.

Εσωτερική και Εξωτερική ειρήνη

Πριν από λίγα χρόνια, ένα επιβατικό αεροπλάνο της Air India, διαλύθηκε στον αέρα πάνω από τον Ατλαντικό Ωκεανό και δεν γλύτωσε κανένας. Αποκαλύφθηκε ότι κάποια κρυμμένη βόμβα στο κύτος του αεροπλάνου ήταν η αιτία της έκρηξης που στοίχισε τη ζωή σε περισσότερους από 400 επιβάτες. Ήταν ένα από τα χειρότερα δυστυχήματα που έγιναν ποτέ στον κόσμο,

γι’ αυτό και από τότε στην Ινδία πριν από κάθε πτήση ελέγχονται σχολαστικά τόσο το αεροπλάνο όσο και οι αποσκευές των επιβατών, για να αποκλειστεί η πιθανότητα μιας παρόμοιας εγκληματικής ενέργειας.

Αυτό όμως που συνειδητοποιήσαμε ότι πρέπει να γίνεται στα μέσα μεταφοράς μας επάνω στη γη, δεν αποφασίσαμε να το εφαρμόσουμε στην ίδια τη γη, το μεγάλο διαστημόπλοιο πάνω στο οποίο ζούμε και ταξιδεύουμε στο διάστημα. Η σημερινή ανθρωπότητα που ριψοκινδυνεύει την ύπαρξή της στο εξωτερικό διάστημα θα έπρεπε να έχει αλλάξει αντιλήψεις και μεθόδους διαβίωσης πάνω στο πλανήτη και μέσα στο σύμπαν. Δυστυχώς όμως δεν κατορθώσαμε να πραγματοποιήσουμε αυτή την αλλαγή. Σκεπτόμαστε και ενεργούμε όπως και πριν τη λεγάμενη διαστημική εποχή.

Αυτός ο περιστρεφόμενος πλανήτης, η Μητέρα Γη είναι ένα διαστημόπλοιο, που όπως χρειάζονται εκατομμύρια δολάρια για να κατασκευαστεί μια σεληνάκατος, κόστισε στο Δημιουργό εκατομμύρια εκατομμυρίων χρόνια εξελικτικής εργασίας για να φθάσει στο σημερινό σημείο εξέλιξης.

Είναι η κατοικία αμέτρητων ειδών ζωντανών δημιουργημάτων που το καθένα είναι μοναδικό και αναντικατάστατο. Πάνω απ’ όλα η γη είναι το σπίτι του ανθρώπου, τον οποίο όλες οι γραφές των μεγάλων θρησκειών, περιγράφουν σαν την κορωνίδα της Δημιουργίας.

Αυτό το διαστημόπλοιο τη Μητέρα Γη δεν καταβάλαμε καμία προσπάθεια να του εξασφαλίσουμε ασφάλεια. Αντίθετα, απερίσκεπτα το φορτώνουμε με εκρηκτικά που μπορούν να καταστρέψουν εκατό φορές, δουλειά αναρίθμητων χιλιετηρίδων.

Άγιοι και μύστες από τα πολύ παλιά χρόνια δεν έπαψαν να μας δίνουν το μήνυμα «Ahimsa Parma Darma» που σημαίνει «Η αποφυγή βίας είναι η ανώτερη θρησκεία». Ο Mahavira και ο Βούδας δίδαξαν αυτή τη μεγάλη σοφία. Ο Ιησούς όταν έλεγε ότι «εάν κάποιος σε χτυπήσει στο δεξιό μάγουλο να του προσφέρεις και το αριστερό», μιλούσε για την ίδια αλήθεια. Ενώ από τα πολύ παλιά χρόνια σε κάθε γενιά λίγοι αναγνώριζαν την αναγκαιότητα της ahimsa (αποφυγή βίας), η βιαιότητα και ο πόλεμος

δεν έλειψαν μεταξύ των ανθρώπων και των εθνών. Σήμερα με την ανάπτυξη των πυρηνικών όπλων, κινδυνεύουμε σε τέτοιο σημείο, που δεν μπορούμε πια να αγνοούμε τις συμβουλές των αγίων και των προφητών. Είναι ανάγκη να αναπτύξουμε την ahimsa για την επιβίωσή μας αλλά και για την επιβίωση του ίδιου του πλανήτη μας. Αν αγνοήσουμε το μήνυμα των αγίων, μπορεί να οδηγήσουμε τη Μητέρα Γη σε ολική καταστροφή. Η προειδοποίηση του John F. Kennedy είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτική: «Αν η ανθρωπότητα δεν βάλλει τέλος στον πόλεμο, ο πόλεμος θα βάλει τέλος στην ανθρωπότητα». Όπως με την έκρηξη του Ινδικού αεροπλάνου, δεν θα υπάρξουν επιζώντες ούτε για να μαρτυρήσουν το τι συνέβηκε.

Κάποτε ο Δρ. Robert Oppenheimer που είναι γνωστός σαν πατέρας της ατομικής βόμβας, κλήθηκε να καταθέσει στο Συμβούλιο των Ηνωμένων Εθνών. Ένας γερουσιαστής τότε τον ρώτησε: «Δρ. Oppenheimer, υπάρχει κάποιος τρόπος για να προφυλαχθούμε από αυτή τη φοβερή βόμβα»; Εκείνος απάντησε «Και βέβαια υπάρχει». Ποιος είναι αυτός; τον ξαναρώτησε ο σύνεδρος. «Η Ειρήνη» ξαναaπάντησε ο μεγάλος ερευνητής.

Πραγματικά γίνεται όλο και πιο φανερό ότι η ανθρωπότητα εάν θέλει να επιζήσει δεν έχει άλλη επιλογή από την ειρήνη. Η καταστρεπτική δύναμη των σύγχρονων όπλων προκαλεί δέος, καθώς αυτά είναι σε θέση σε λίγη ώρα να καταστρέψουν κάθε είδος ζωής πάνω στη γη. Οι τεχνολογικές μας πρόοδοι είναι πραγματικά αξιοθαύμαστες αλλά η πρόοδος αυτή σαν τον Ιανό έχει δύο όψεις. Μπορούμε να δημιουργήσουμε ένα κόσμο όλο φως, όπως μπορούμε και να τον καταστρέψουμε με τη φωτιά. Βρισκόμαστε στην άκρη του γκρεμού. Ένα λάθος βήμα και αυτός ο πανέμορφος πλανήτης μας με τις μυριάδες μορφές της ζωής μπορεί να καταστραφεί.

Ο μεγάλος υπέρμαχος των ανθρώπινων δικαιωμάτων Martin Luther King είχε δίκιο όταν έλεγε. «Η επιστημονική δύναμη ξεπέρασε την πνευματική μας δύναμη. Έχουμε κατευθυνόμενα βλήματα και αποπροσανατολισμένους ανθρώπους».

Η απάντηση στη σημερινή κρίση είναι να αναπτύξουμε τις πνευματικές μας δυνάμεις. Είναι αλήθεια ότι όλοι οι πόλεμοι

αρχίζουν μέσα στο ανθρώπινο μυαλό και είναι επίσης αλήθεια ότι και η αποφυγή τους εξαρτάται απ' αυτό. Όπως έλεγε ο Δρ. Oppenheimer «Η μόνη μας άμυνα είναι η ειρήνη».

Ο σύγχρονος προβληματισμός είναι πως θα μπορέσουμε να αναπτύξουμε τις πνευματικές μας δυνάμεις και πως θα μπορέσουμε να φέρουμε την ειρήνη στον εαυτό μας και στον κόσμο. Στην πραγματικότητα αυτή η πρόκληση δεν είναι καινούργια, είναι η πιο παλιά πρόκληση της ανθρωπότητας. Μέσα από την ιστορία βλέπουμε πως όλοι οι μεγάλοι άγιοι, άνδρες και γυναίκες και όλοι οι ειρηνιστές, ακατάπαυστα μας δείχνουν τρόπους για να μπορέσουμε να επιτύχουμε Εσωτερική και εξωτερική ειρήνη. Εμείς δυστυχώς σε μεγάλο βαθμό αγνοήσαμε και αγνοούμε τα μηνύματά τους. Και ενώ είναι αλήθεια ότι κρατά- με τους εξωτερικούς συμβολισμούς της θρησκείας μας ο καθένας, τα μηνύματα και τα διδάγματα αυτών των θρησκειών δεν διαφαίνονται μέσα από τις πράξεις της καθημερινής μας ζωής. Αυτό μπορούμε να το δούμε απλά αν κοιτάξουμε γύρω μας και κρίνουμε τον κόσμο μέσα στον οποίο βρισκόμαστε.

Οι μεγάλες λύπες και στεναχώριες που βλέπουμε γύρω μας γίνονται αιτία άλλοι να απογοητεύονται και άλλοι να βλέπουν τη ματαιότητα του κόσμου. Κάποτε κάποιος πολύ προβληματισμένος άνθρωπος πλησίασε τον Δρ. Billy Graham και του είπε, πόσο έμενε κατάπληκτος για την κακία και τη βαρβαρότητα που έβλεπε παντού γύρω του: «Δρ. Graham» του λέει στη συνέχεια «όλα αυτά που βλέπω είναι ικανά να κάνουν ένα άνθρωπο, να πάψει να πιστεύει». Ο Δρ. Graham σκέφτηκε λίγο και χαμογελώντας του απάντησε: «Εμένα μου φαίνεται φίλε μου *ον.* όλα αυτά είναι ικανά να κάνουν έναν άνθρωπο, να αρχίσει να πιστεύει».

Αυτό λοιπόν που προτείνω είναι να ξαναεξετάσουμε το μήνυμα των αγίων και να το εφαρμόσουμε στην καθημερινή μας ζωή. Είναι σίγουρο ότι σαν αποτέλεσμα θα έχουμε διαρκή ευδαιμονία. Οι γραφές μας λένε ότι αποτελούμαστε από σώμα, νου και ψυχή. Έχουμε κάνει αξιοθαύμαστες προόδους στην ανάπτυξη και διατήρηση της υγείας του σώματος, καθώς και στο νοητικό τομέα, αλλά δυστυχώς έχουμε παραμελήσει την

ψυχή. Η ψυχή, ο πραγματικός εαυτός μας είναι μια σταγόνα από τον Ωκεανό της Πανσυνειδητότητας και η πραγματική της φύση είναι φως, ζωή και αγάπη [3 L.: Light-Life-Love]. Σήμερα η ψυχή μας έχει χάσει την ταυτότητά της καθώς έχει ταυτιστεί με το σώμα και το νου, με αποτέλεσμα να λειτουργούμε αποκλειστικά στο επίπεδο του σώματος και των αισθήσεων. Ζούμε με κλειστά τα μάτια, αδιάφοροι, εγωιστές και εγωκεντρικοί. Μπορεί να αισθανόμαστε αγάπη για την οικογένειά μας και να είμαστε έτοιμοι να θυσιαστούμε για να διατηρούμε τα παιδιά μας γερά και καλοταϊσμένα, όμως ταυτόχρονα στρίβουμε τα μάτια και την καρδιά μας από τα παιδιά των άλλων που μπορεί να δυστυχούν, να είναι άρρωστα και να πεθαίνουν. Πρέπει ο ατομικός εαυτός μας να ταυτιστεί με τον Παγκόσμιο Εαυτό. Πρέπει να υπερβούμε την σωματική μας συνειδητότητα και να λειτουργήσουμε με την «κοσμική» μας συνειδητότητα.

Αυτή η μεταστροφή για την οποία μιλώ δεν είναι μεταφορική αλλά μεταστροφή με όλη τη σημασία της λέξης. Είναι πιο αλήθεια από την αλήθεια όπως την γνωρίζουμε πάνω στο υλικό πεδίο και υπάρχει ένα σίγουρο και αποτελεσματικό μονοπάτι για να επιτύχουμε αυτό το σκοπό. Δεν έχει σημασία σε πιο θρήσκευμα ανήκουμε, ούτε είναι θέμα εθνικότητας, φυλής, χρώματος, φύλου και ηλικίας. Το Εσωτερικό Μονοπάτι είναι το ίδιο για όλους και έτσι ήταν πάντα και έτσι θα παραμείνει μέχρι το απώτατο μέλλον.

Η Δημιουργός Δύναμη του Θεού, γνωστή σαν Naam, Άγιο Πνεύμα ή Λόγος είναι και η αιτία της Δημιουργίας και το μέσον για να επιστρέψουμε στην Πηγή αυτής της Δημιουργίας. Είναι το μέσο με το οποίο μπορούμε να υπερβούμε το σώμα, να γνωρίσουμε τη θεία μας προέλευση και τελικά να βιώσουμε κοσμική-συνειδητότητα.

Περιορισμένοι όπως είμαστε από το νου και την ύλη και αλυσοδεμένοι από τις αισθήσεις, έχουμε χάσει την επαφή μας με τη Δύναμη του Λόγου. Αποτέλεσμα αυτού είναι ότι βρισκόμαστε σε μεγάλη πλάνη και έχουμε ξεχάσει ότι ο καθένας μας είναι μια ψυχή, μια σταγόνα Θεού. Για να βγούμε από αυτή την πλάνη, πρέπει να αναλύσουμε τον εαυτό μας υπακούοντας

στην προτροπή των αγίων που μας λένε: «Άνθρωπε γνώθι σ' εαυτόν».

Τη γνωριμία του εαυτού μας μπορούμε να πετύχουμε με το να εσωστρέψουμε την προσοχή μας. Η *προσοχή είναι η εξωτερική έκφραση τον ενσυνείδητου εαυτού μας·* της ψυχής μας δηλαδή. Το σώμα μας έχει δέκα ανοίγματα ή πύλες. Η δέκατη πύλη οδηγεί στο Υπερπέραν. Εάν μπορέσουμε να κλείσουμε τις εννέα κατώτερες πύλες του σώματος και να ανοίξουμε τη δέκατη, θα μπορέσουμε να έρθουμε σε επαφή με το Naam ή Λόγο ή Θείο Φως και Ήχο, που οδηγεί πίσω στην παντοτινή μας κατοικία.

Αυτοί που έχουν υπερβεί τη σωματική τους συνειδητότητα και έχουν πετύχει Αυτογνωσία και Πραγμάτωση του Θεού μπορούν να δουν ότι ο Θεός είναι Πνεύμα και ότι και το απλούστερο έντομο είναι της ίδιας ουσίας με την πιο καλλιεργημένη διάνοια. Μας μιλάνε για την απόλυτη αναγκαιότητα για ahimsa (αποφυγή βίας). Όταν γνωρίζουμε ότι οι γείτονές μας είναι ένα με μας, κάτω από την πατρότητα του Θεού θα αποφεύγουμε κάθε τι που θα μπορούσε να πληγώσει ή να τραυματίσει τα αισθήματά τους. Ο Χρυσός Κανόνας της Πνευματικότητας, η Ahimsa πρέπει να είναι όχι απλά μια ηθική παρότρυνση αλλά ένας τρόπος ζωής.

Στην αρχαία Κίνα υπήρχε κάποτε μια συνεχής αιματηρή διαμάχη μεταξύ αυτών που τρέφανε πρόβατα και αυτών που τρέφανε αγελάδες. Μια μέρα ο Κομφούκιος φώναξε τις αντιμαχόμενες παρατάξεις και τους μίλησε μέσα από την καρδιά του με καλοσύνη και κατανόηση. Οι κτηνοτρόφοι πράγματι ακολούθησαν την παρότρυνσή του: «Κάντε μόνο αυτά που θέλετε και οι άλλοι να κάνουν σε σας». Το αποτέλεσμα ήταν να σταματήσουν οι προστριβές και να επικρατήσει ειρήνη και ευημερία στη χώρα. Αυτός ο Χρυσός Κανόνας, η αποφυγή βίας, υποδείχθηκε με διάφορους τρόπους από πολλούς αγίους και Διδασκάλους μέσα στο πέρασμα των αιώνων όπως από το Ζωροάστρη, το Βούδα και το Χριστό που έλεγε: «Ότι δεν θέλεις οι άλλοι να σου κάνουν μη το κάνεις και εσύ σ' αυτούς».

Κάνοντας πράξη έστω και μόνο αυτή την εντολή μπορεί να

,

αναμορφώσουμε όλη μας την ύπαρξη και να σκορπίσουμε στη συνέχεια τα σύννεφα του μίσους και της μισαλλοδοξίας για πάντα πάνω απ’ τη γη. Αλλά σε ένα κόσμο με τόση βία και αγριότητα πως μπορούμε να ζούμε με την αρχή της μη βίας; Πρέπει να αναπτύξουμε την ικανότητα να παραβλέπουμε και να ξεχνάμε ότι κακό μας κάνουν και να συγχωρούμε αυτούς που μας βλάπτουν.

Η Clara Barton η ιδρύτρια του Αμερικανικού Ερυθρού Σταυρού, έγινε γνωστή για το ότι ποτέ δεν είχε αρνητικά συναισθήματα ακόμα και γι αυτούς που μπορεί να την βλάπτανε. Μια φορά μια φίλη της, της μιλούσε για κάποιον που της είχε συμπεριφερθεί άσχημα πριν από μερικά χρόνια. Καθώς η Clara Barton δεν θυμόταν το γεγονός, η φίλη της τη ρώτησε: «Δεν θυμάσαι αυτόν τον άνθρωπο που σε προσέβαλε»; «Όχι» απάντησε η Clara «τον ίδιο δεν τον θυμάμαι, το μόνο που θυμάμαι είναι ότι τότε τον συγχώρεσα».

Εάν και εμείς μπορούσαμε να αναπτύξουμε την ικανότητα, του να ξεχνάμε και να συγχωρούμε τα κακά που μας κάνουν, η ζωή μας θα γέμιζε ειρήνη αντί για αντιπαλότητα. Θα συγχωρούσαμε αυτούς που είναι αντίθετοί μας και θα κατορθώναμε να τους κάνουμε φίλους μας.

Κατά τη διάρκεια του Αμερικανικού Εμφύλιου Πόλεμου ο Πρόεδρος Abraham Lincoln κατηγορήθηκε ότι μίλαγε με συμπάθεια για τους Νότιους. Με σαρκαστική διάθεση κάποια κυρία κάποτε ρώτησε τον Πρόεδρο, πως μπορούσε να μιλάει με καλοσύνη για τους εχθρούς του, όταν κανονικά θα έπρεπε να προσπαθεί να τους εξαφανίσει. «Γιατί κυρία» απάντησε ο Lincoln «μήπως δεν εξαφανίζω τους εχθρούς μου όταν τους κάνω φίλους μου»;

Κατά τη διάρκεια του τρίτου ταξιδιού μου σ’ όλο τον κόσμο, με προσκάλεσαν στα Ηνωμένα Έθνη. Εκεί συναντήθηκα με τον πρώην Βοηθό Γενικό Γραμματέα των Ηνωμένων Εθνών, Δρ. Robert Muller που είναι σήμερα Καγκελάριος του «Πανεπιστήμιου για την Ειρήνη». Μιλήσαμε για την επιτακτική ανάγκη εδραίωσης της ειρήνης και ενώσαμε τις δυνάμεις μας καθώς και αυτές των Ηνωμένων Εθνών προκειμένου να προωθήσουμε

την αρμονία και τη συνεργασία μεταξύ των εθνών. «Ο κόσμος προσεύχεται για ειρήνη» παρατήρησε ο Δρ. Muller «αλλά πληρώνει για πολεμικούς εξοπλισμούς». Σε απάντηση του μίλησα για την ανάγκη να έρθει ειρήνη μέσα στις καρδιές όλων των ανθρώπων και για την ανάγκη να τους θεωρούμε σαν αδελφούς και αδελφές μας κάτω από την παγκοσμιότητα του Πατέρα. Προσπάθησα να του εξηγήσω ότι το Πνευματικό Μονοπάτι είναι ένα μονοπάτι θετικού μυστικισμού, σε αντίθεση με τον αρνητικό μυστικισμό που αποτελεί μια μορφή άρνησης και επιβάλει ένα καθεστώς βίας στις οικογενειακές και τις κοινωνικές σχέσεις. Στο θετικό μυστικισμό, ενώ διατηρούμε σαν αντικειμενικό στόχο και σκοπό την πνευματική μας εξέλιξη, συγχρόνως εκπληρώνουμε τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις προς την οικογένειά μας, την κοινότητα, το έθνος, τον κόσμο και τέλος το σύμπαν ολόκληρο.

Την έννοια της ειρήνης μπορεί κανείς να τη χαρακτηρίσει με διαφορετικούς όρους. Από τη σκοπιά της πνευματικότητας είναι μιά θετική δύναμη. Αντίθετα η ειρήνη στην οποία αναφέρονται συνήθως οι άνθρωποι είναι μάλλον μια «όχι εχθρότητα», κάτι που θεωρείται ανάλογο με ανακωχή. Η ειρήνη για την οποία μιλάνε οι άγιοι είναι μια έννοια απόλυτα θετική γιατί γεννιέται μέσα από προσωπική τους εμπειρία που αφορά την ενότητα και τη μοναδικότητα της ζωής.

Ο τελικός σκοπός στο Πνευματικό Μονοπάτι είναι η συγχώνευσή μας με τον Δημιουργό και αυτή η εμπειρία φέρνει την πιο βαθειά μεταμόρφωση, καθώς ότι είναι ανθρώπινο μεταμορφώνεται σε θείο. Οι άνθρωποι στο σημείο αυτό βλέπουν το ίδιο Φως να ανατέλλει σε όλη τη Δημιουργία και να μην υπάρχει δυαδικότητα, χωριστικότητα, απομάκρυνση και αποξένωση. Όλους τους θεωρούν αδελφούς και αδελφές. Από τη στιγμή που αρχίζουμε να βλέπουμε το Φως του Θεού να λάμπει σε κάθε καρδιά, αναπτύσσουμε αγάπη για όλους και πειθόμαστε για την ενότητα και μοναδικότητα της ζωής. Όταν φθάσουμε σ’ αυτό το σημείο, βλέπουμε και στις λεπτομέρειες της ζωής και παντού να αντανακλάει η αγάπη του μοναδικού Δημιουργού. Βλέπουμε ότι το ταπεινότερο όπως και το ευγενέστερο παιδί του Θεού είναι

ευλογημένα με θειότητα. Όλη η Δημιουργία γίνεται δική μας και εμείς ανήκουμε σ' όλη τη Δημιουργία και όπως λέω σε κάτι στίχους μου:

Τί σημασία έχει αν με λένε άνθρωπο,
στην πραγματικότητα είμαι η πεμπτουσία της αγάπης.
Όλη η γη είναι το σπίτι μου και το
σύμπαν είναι η χώρα μου.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι σήμερα αντιμετωπίζουμε πολλές δυσκολίες *καθώς* είμαστε μακριά ο ένας από τον άλλο. Χωρισμένοι και οργανωμένοι σε ομάδες. Αλλά οι άγιοι είναι προφήτες ελπίδας και όχι απογοήτευσης. Καθώς γνωρίζουν τα κακά που πρέπει να διορθώσουμε, μας αποτρέπουν από αυτά. Είναι καλύτερα λένε από το να αγωνιζόμαστε στο σκοτάδι να ζούμε στο Φως.

Σε ένα κόσμο που ζητάει απεγνωσμένα την ειρήνη, ο καθένας από μας έχει μια διπλή υποχρέωση. Η μια είναι στον ίδιο μας τον εαυτό και η άλλη στους γύρω μας. Εάν θέλουμε να εδραιώσουμε την ειρήνη σ' όλο τον κόσμο, πρέπει πρώτα να την εδραιώσουμε στην ψυχή μας και μετά να την εκφράσουμε στην καθημερινή μας ζωή. Με αυτόν τον τρόπο θα γίνουμε φωτεινά σημεία που καθώς θα συγκεντρωνόμαστε θα σχηματίσουμε ένα φάρο που θα φωτίζει όλο τον κόσμο. Πρέπει να αναμορφώσουμε τους εαυτούς μας πρώτα, εάν θέλουμε να δούμε τους άλλους αναμορφωμένους και πρέπει να μεταμορφώσουμε τους εαυτούς μας αν θέλουμε να δούμε την ανθρωπότητα μεταμορφωμένη. Η παγκόσμια ειρήνη αρχίζει από τον καθένα από μας.

Όταν ο Benjamin Franklin βεβαιώθηκε για την ανάγκη να μπούνε φώτα στους δρόμους της Φιλαδέλφειας των Η.Π.Α. δεν προσπάθησε να πείσει τους πολίτες που τότε αντιδρούσαν σ' αυτή την ιδέα για να μην υποβληθούνε στις ανάλογες δαπάνες και τον κόπο. Αντί για λόγια έβαλε μια ωραία μεγάλη λάμπα σε ένα στύλο έξω από το ίδιο του το σπίτι. Τη γυάλιζε, την καθάριζε και την άναβε κάθε βράδυ και αυτή φώτιζε άπλετα το γύρω χώρο. Ο κόσμος που περπατούσε το βράδυ μέσα στο σκοτάδι όταν

περνούσε μπροστά από το σπίτι του Benjamin Franklin πλησίαζε και θαύμαζε την ακτινοβολία και την πρακτικότητα της λάμπας. Σε λίγο όλοι ο γείτονες του άρχισαν να βάζουν λάμπες έξω από τα σπίτια τους και δεν άργησε να έρθει ο καιρός που όλη η πόλη φωτιζότανε το βράδυ. Είχε πετύχει χωρίς αντεγκλήσεις, με αδελφική αγάπη.

Ο Διδάσκαλος Darshan Singh στο αεροδρόμιο του Μονάχου το 1986.

Αγάπη σε κάθε βήμα

Η ghazal είναι μία ιδιαίτερη μορφή λυρικής ποίησης στην Περσική και την Ουρδική γλώσσα. Ο όρος ghazal έχει την ίδια προέλευση με την Αγγλική λέξη gazelle που σημαίνει γαζέλα, ίσως γιατί η ποίηση αυτή προσπαθεί να μιμηθεί την γεμάτη χάρη και ομορφιά κίνηση της γαζέλας. Ο κάθε στίχος στη μορφή αυτή της ποίησης που είναι πλούσια σε συμβολισμούς αποτελείται από ημίστιχους που ο καθ’ ένας από αυτούς περικλείει ένα ολοκληρωμένο νόημα. Σα γενικό κανόνα, την ghazal διακρίνει μεγάλη ακρίβεια στην έκφραση αλλά και ελευθερία στην κίνηση. Αυτοί που γράφουν το είδος αυτής της ποίησης χρησιμοποιούν χαρακτηριστικά την ανθρώπινη αγάπη σαν κύριο θέμα τους, ενώ άλλοι σπανιότερα, εκφράζουν με αυτή τις μυστικιστικές τους εμπειρίες.

Σ’ αυτή τη μορφή της ποίησης, τη Ghazal, έχω γράψει και εγώ πολλούς στίχους και καθώς ο μυστικισμός πραγματεύεται την αλήθεια και δεν είναι παιδική φαντασία, η ποίησή μου είναι

αληθινή και πηγάζει μέσα από την προσωπική μου εμπειρία. Πίσω από κάθε λέξη υπάρχει κάτι, συνήθως ένα γεγονός που μου προξένησε μεγάλη εντύπωση.

Επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω μια από τις ghazal που έχω γράψει. Αρχίζει με τον παρακάτω στίχο:

Όποτε ταξίδευα
από τη γη στο γαλαξία,
συναντούσα αγάπη σε κάθε βήμα και
ομορφιά σε κάθε βλέμμα...

Με το στίχο μου αυτό, περιγράφω την πρώτη γεύση από το νέκταρ της αγάπης που είχα όταν ήμουνα παιδί, στα πέντε μου μόλις χρόνια.

Γεννήθηκα μέσα σε μιά οικογένεια που είχε δημιουργήσει γύρω μου μια πνευματικά φορτισμένη ατμόσφαιρα. Από τη στιγμή που άνοιξα τα μάτια μου απόλαυσα ευδαιμονία και ειρήνη την οποία πολλοί δεν γεύτηκαν σε όλη τους τη ζωή. Ο πατέρας μου Sant Kirpal Singh Ji ήταν πνευματικά πολύ ανεπτυγμένος. Τέσσερα χρόνια πριν τη γέννησή μου έβλεπε Εσωτερικά την ώρα του διαλογισμού του τον Hazur Baba Sawan Singh Ji που έμελε αργότερα να γίνει Διδάσκαλος δικός του και δικός μου.

Μεγάλωσα λοιπόν σε ένα σπίτι που ήταν φορτισμένο με μυστικιστική έκσταση. Ήμουνα τριών χρονών όταν ο πατέρας μου συνάντησε τον Hazur Baba Sawan και μυήθηκε απ’ αυτόν. Θυμάμαι τους γονείς μου να κάθονται σε διαλογισμό κάθε πρωί και εμένα καθισμένο δίπλα τους να προσπαθώ να τους μιμηθώ.

Ήταν λίγες μέρες πριν κλείσω τα πέντε μου χρόνια που πήγα στο μεγάλο Hazur και του ζήτησα να μου δώσει το Naam. Η λέξη Naam είναι ταυτόσημη με το θείο «Λόγο» ή την πνευματική «Μύηση». Αλλά υπάρχει στην γλώσσα Panjabi που μιλούσε ο Hazur μια λέξη που προφέρεται περίπου με τον ίδιο τρόπο όπως η λέξη Naam και είναι Enaam. Enaam σημαίνει αμοιβή. Έτσι όταν ζήτησα το Naam ο μεγάλος Διδάσκαλος,

ζήτησε να του φέρουν για να μου δώσει μερικά γλυκίσματα σαν enaam. Εγώ ένοιωσα μεγάλη χαρά μ' αυτή του τη χειρονομία και παίρνοντας τα γλυκά έκανα να φύγω. Καθώς όμως πήγα να βγω από το σπίτι του Διδάσκαλου και ενώ είχα το ένα πόδι μέσα και το άλλο έξω από την πόρτα, σταμάτησα απότομα και είπα μέσα μου «Αυτό δεν είναι το ίδιο Naam που έδωσε στον πατέρα μου, που κάθεται σε διαλογισμό. Αυτά τα γλυκά μπορεί να τα φάει κανείς οποιαδήποτε ώρα». Έτσι γύρισα τρέχοντας στον Hazur και του είπα: «Κύριε σε παρακαλώ να μου δώσεις το ίδιο Naam που έδωσες στον πατέρα μου». Εκείνος μου χαμογέλασε με ένα πολύ γλυκό τρόπο. Όταν ο Hazur χαμογελούσε ήταν σα να χαιρότανε όλη η Πλάση και να ανθίζανε όλα τα μπουμπούκια των κήπων. «Εντάξει αγαπητό μου παιδί» μου είπε «το απόγευμα έλα και θα έχεις το Naam που επιθυμείς».

Την καθορισμένη ώρα πήγα στο δωμάτιό του. Καθότανε στην καρέκλα του και μου ζήτησε να καθίσω απέναντι του. Με κοίταξε επίμονα με τα θεία μάτια του και με έβαλε να συγκεντρωθώ στον «τρίτο» ή «απλό οφθαλμό». Δεν άργησα να έρθω πάνω από τη σωματική μου συνειδητότητα [δηλ. να βγω από το σώμα] και να έχω εμπειρίες από το Θείο Φως και τον Ήχο. Με ρώτησε τι έβλεπα και του είπα ότι έβλεπα αστέρια. «Αυτό είναι αρκετό γι' αυτή την ώρα» μου είπε. Εγώ τότε γέμισα απερίγραπτη χαρά, μέθη και ευτυχία. Έφυγα και έτρεξα να συναντήσω τον πατέρα μου που ήταν απασχολημένος εκείνη την ώρα σε μικρή απόσταση από το σπίτι του Sawan. Όρμησα επάνω του και λαχανιασμένος του είπα «Bauji, (πατέρα) bauji, ο Διδάσκαλός μου έδωσε το Naam και έφθασα μέχρι να δω τα αστέρια. Εσένα όταν σου έδωσε το Naam μέχρι που έφθασες»;

Αυτή ήταν η πρώτη γεύση που πήρα από το νέκταρ της πνευματικότητας. Από τότε με τη χάρη Του, υπερέβαινα συχνά την σωματική μου συνειδητότητα και έβλεπα τα αστέρια και τα άλλα ουράνια σώματα μέσα μου, όπως αφήνω να φανεί μέσα από τους στίχους που σας ανέφερα.

Ένας άλλος στίχος μου λέει:

...Ω ακούραστη καρδιά, έλα να κλάψουμε
και να υποφέρουμε από πόνο.
Ποιος σκέφτεται τώρα τον πόνο;
Έχουμε μπροστά μια νύχτα που δε θα γνωρίσει χαραυγή.

Υπάρχουν πολλά στάδια στο πνευματικό ταξίδι. Στην αρχή μας φαίνεται εύκολο, σαν ένα μονοπάτι στρωμένο με ρόδα, γεμάτο ζωή, ομορφιά και έκσταση. Δεχόμαστε μέσα από τα μάτια Του τη χάρη μέχρι που ξεχνάμε τελείως τον εαυτό μας και τον κόσμο.

Στα αρχικά στάδια, συνήθως μας δίνει μεγάλη προσοχή ο Διδάσκαλος και... μας κακομαθαίνει. Αλλά καθώς προοδεύουμε στο Μονοπάτι αρχίζουμε να νιώθουμε τον πόνο, την αγωνία και την ανησυχία της αγάπης. Ο Αγαπημένος μας αρχίζει να παίζει «το κρυφτό» μαζί μας. Άλλοτε μας προσέχει περισσότερο και άλλοτε λιγότερο. Άλλοτε αισθανόμαστε γαληνεμένοι και άλλοτε πονεμένοι. Αυτή η νέα φάση είναι ένα άλλο στάδιο στη ζωή του αφοσιωμένου μαθητή.

Όταν δεν μας είναι εύκολο να δούμε το Διδάσκαλο στη φυσική του μορφή*, η αδημονία και η θλίψη μας, φουντώνουν όλο και περισσότερο. Περιμένουμε τον Αγαπημένο αλλά αυτός φαίνεται σαν να μας αποφεύγει. Θέλουμε να αντικρύσουμε το βλέμμα του, αλλά οι γήινες συνθήκες είναι τέτοιες που η επιθυμία μας δεν εκπληρώνεται. Όσο περνάει ο καιρός γινόμαστε όλο και περισσότερο ανήσυχοι και τότε η καρδιά μας μπορεί να παρομοιαστεί με τον υδράργυρο που διαρκώς τρέμει και ποτέ δεν μένει ακίνητος. Σ' αυτή την κατάσταση όταν βρεθεί η καρδιά μας λιώνει και γίνεται δάκρυ, δάκρυ που αναβλύζει μέσα από τα μάτια μας. Στην αρχή η αγωνία μπορεί να υγράνει τα βλέφαρά μας ή ακόμα τα δάκρυα να τρέξουν έξω. Αυτά τα δάκρυα είναι ανεκτίμητα μαργαριτάρια που προδίνουν στον κόσμο την αγάπη μας για Εκείνον. Προχωρώντας περισσότερο όμως

Συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ [ώστε η λαχτάρα σας να σας κάνει να στραφείτε Εσωτερικά να με βρείτε στην Αστρική μορφή, σαν Εσωτερικό Διδάσκαλο ή Παράκλητο], Εάν δεν απέλθω ο Παράκλητος δεν θέλει έρθει προς εσάς. Αυτός θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την Αλήθεια (Ιωάννης 16:7,13).

στο Πνευματικό Μονοπάτι, τα μάτια μπορεί να γεμίζουν δάκρυα, αλλά τώρα τα δάκρυα μένουν αόρατα.

Ο Percy Bysshe Shelley έλεγε: «Τα γλυκύτερα τραγούδια είναι αυτά που μιλάνε για θλίψη». Έρχονται κατ' ευθείαν από τα βάθη της καρδιάς και της ψυχής μας και συγκινούν τις καρδιές αυτών που τα ακούνε. Τόσος είναι ο πόνος και τέτοια η αγωνία μας που δεν μπορούμε να κοιμηθούμε.

Στη συνέχεια άλλοι μου στίχοι λένε:

...Ω υπέροχη ζωή των ονείρων μας!
Αυτός που άφησε την κρεβατοκάμαρα με
*τους χίλιους καθρέφτες**
Το έκανε γιατί τα μάτια του έχασαν για πάντα τον ύπνο...

...Η κραυγή που βγαίνει μέσα από τα βάθη της καρδιάς μου βυθίζεται βαθιά
μέσα στις καρδιές των άλλων...

...Η φλογέρα μου μπορεί να είναι φθηνοφτιαγμένη αλλά η μουσική
Σου που περνάει μέσα από αυτή είναι γλυκιά και μαγευτική...

Τους πιο πάνω στίχους έγραψα σε μια περίοδο της ζωής μου που μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα διακρίθηκα στη χώρα μου σαν ποιητής. Ήταν τόσο γρήγορη η αναγνώρισή μου από το κοινό, που οι φίλοι μου που ασχολιότανε με τη φιλολογία εκπλαγήκανε. Πολλοί με ρωτούσαν πιο ήταν το μυστικό που έκανε το κοινό να με αναγνωρίσει τόσο γρήγορα. Το μυστικό της επιτυχίας μου δεν βρισκότανε στον τρόπο της έκφρασης. Δεν οφειλόταν στο λεκτικό, στο ρυθμό, στις παρηχήσεις ή σε κάποιες ιδιαίτερες ποιητικές τεχνικές. Ο τελευταίος στίχος υπονοεί ότι το όργανο που εκφράζεται ένας καλλιτέχνης μπορεί να

Τα παλιά χρόνια στην Ινδία οι τοίχοι στις κρεβατοκάμαρες των πλουσίων ήταν διακοσμημένοι με απειράριθμους μικρούς καθρέφτες.

έχει ελαττώματα, όπως μια φλογέρα φτιαγμένη από καλάμι ή από μπαμπού, μπορεί να είναι φθηνή ή πρόχειρη στην κατασκευή της, αλλά η μουσική που βγαίνει από μέσα της να είναι πολύ θελκτική. Με τον ίδιο τρόπο ο στίχος μου μπορεί να μην είναι τέλειος, αλλά η μουσική που περνάει από μέσα του είναι η Θεία Μουσική του Διδασκάλου, είναι Ουράνια Μουσική, είναι η Αρμονία των Αρμονιών:

..Δοξασμένος να είναι ο Αγαπημένος που μου
έσκισε την καρδιά κι ο ήχος που βγήκε απ'
αυτό το σκίσιμο γλύκανε την ησυχία της
νύχτας...

Η Χάρη του Αγαπημένου μπορεί να πάρει τη μορφή της ευδαιμονίας ή μπορεί να εκδηλωθεί σαν πόνος και βάσανο. Πολλές φορές παραπονιόμαστε για τον Αγαπημένο ότι μας σκίζει την καρδιά, αλλά με αυτό τον τρόπο συγχρόνως μας παρέχει και ένα δώρο. Είναι νύχτα και επικρατεί απόλυτη ησυχία. Το σκίσιμο της καρδιάς γίνεται μουσική που γλυκαίνει την ησυχία της νύχτας. Κάπως έτσι ο αφοσιωμένος μαθητής βιώνει τη χάρη του Αγαπημένου.

Γεννήθηκα με το χάραμα του χρόνου και
τώρα πλησιάζει να γίνει μεσημέρι.
Αυτή η ζωή είναι μικρή,
αλλά το ταξίδι της αγάπης μου ήταν πολύ μακρυνό...

Αυτός είναι ένας μόνο στίχος, που περιγράφει την ύπαρξή μας από τη χαραυγή του χρόνου. Αυτή η ζωή μου μπορεί να είναι μικρή, αλλά η ιστορία της ατομικής μου ύπαρξης άρχισε αιώνες πριν, όταν ο Θεός αποφάσισε από μόνος που ήτανε να εκφραστεί και να γίνουν πολλά από το Ένα. Η ψυχή κάποτε αποχωρίστηκε από το Δημιουργό της και δεν θα αναπαυθεί μέχρι να γυρίσει στον Οίκο Του. Είναι υποχρεωμένη να ζήσει αναρίθμητες φορές. Αν ο χωρισμός της ψυχής από το Θεό περιγράφεται σαν το χάραγμα του χρόνου, τότε το σήμερα σύμφωνα

με τον ποιητή, είναι το σούρουπο του χρόνου. Το ταξίδι είναι πραγματικά μακρινό και τελειώνει όταν μας φανεί ότι πέρασε μια αιωνιότητα αναζήτησης και λαχτάρας.

Η ψυχή πόνεσε για να αποκτήσει μόνιμη ειρήνη, ηρεμία και ευδαιμονία. Φωνάζει στον Κύριο της Ταβέρνας να της προσφέρει το Θείο κρασί που η μέθη του ξαναενώνει την ψυχή με το Δημιουργό της.

...Τα ταξίδια μέχρι τα πέρατα αυτής της απέραντης Δημιουργίας
κάποια μέρα θα τελειώσουν.
Ο άνθρωπος όταν τελείως εξουθενωθεί απ' αυτά,
τελικά θα έρθει πίσω σε Σένα. Ω Κύριε...

Στον τεχνολογικό τομέα, έχουμε κάνει θαυμαστή πρόοδο. Αλλά δεν είναι παράδοξο πως αν και φθάσαμε να πατήσουμε τη σελήνη δεν έχουμε πλησιάσει την καρδιά του γείτονά μας; Δεν ξέρουμε αν οι αδελφοί και οι αδελφές που κατοικούν στο διπλανό σπίτι σφαδάζουν από πόνο από το πρωί μέχρι το άλλο ξημέρωμα ή αν δυστυχούν από ανέχεια. Ούτε ακόμα είμαστε ικανοί να εδραιώσουμε ειρήνη και αρμονία πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη που κατοικούμε. Νομίζουμε ότι είμαστε όντα που αποτελούνται μόνο από κάποιο σώμα που έχει λογική, ενώ στην πραγματικότητα το σώμα και ο νους μας έχουν ζωή και διατηρούνται μόνο και μόνο επειδή υπάρχει και ψυχή. Η ψυχή είναι μια σπίθα από το Θείο Δημιουργό, ενώ το σώμα και ο νους ανήκουν στον υλικό κόσμο. Η ψυχή έχοντας ταυτιστεί με το νου και το σώμα, επιζητεί την ικανοποίηση μέσα στα γήινα επιτεύγματα. Αλλά πως μπορεί μια σπίθα από το Απόλυτο να βρει διαρκή ειρήνη και ευτυχία με την ένωσή του με το πεπερασμένο; Ότι και να κάνουμε, όσο αξιοθαύμαστα και αν είναι τα επιτεύγματά μας στον τεχνολογικό τομέα, δεν μπορούν αυτά να μας προσφέρουν γαλήνη και χαρά..

Κάθε φορά που κάποιος άγιος ή προφήτης έρχεται μεταξύ μας προσπαθεί να μας ξυπνήσει από το βαθύ μας λήθαργο. Μας διδάσκει πως να ξεχωρίσουμε την ψυχή μας από το σώμα και το νου. Αλλά τελικά είναι μόνο μέσω της Χάρης ενός Θεανθρώπου

που θα μπορέσουμε να αποκτήσουμε το «γνώθι σ' εαυτόν» και να γνωρίσουμε και να ενωθούμε με το Δημιουργό. Ο Θεός δεν βρίσκεται με το να τον ψάχνουμε εδώ και εκεί στο εξωτερικό διάστημα, αλλά μόνο «εισερχόμενοι Εντός». Μόνο διασχίζοντας το Εσωτερικό διάστημα μπορούμε να λύσουμε το μυστήριο της ζωής και να αποκτήσουμε πραγματική ευτυχία.

...Μία εξαγνισμένη καρδιά δέχεται
περισσότερο φως από την αγάπη, παρά
από την ομορφιά
που της προσφέρουν τα μάτια...

Μέσα στον κόσμο που ζούμε υπάρχουν δύο είδη ευεργέτες. Πρώτα είναι οι Θεάνθρωποι που μας προσφέρουν την αιωνιότητα. Οι ίδιοι είναι φορτωμένοι με ανείπωτους θησαυρούς πνευματικότητας που τους έχουν δοθεί από τον Δημιουργό και τους μοιράζουν με τα δύο τους χέρια. Παραβλέπουν τις αδυναμίες και τα αμαρτήματα μας και μας προσφέρουν το δώρο της θείας «Μύησης». Παραμερίζουν το σκοτάδι από την καρδιά και την ψυχή μας και μας χαρίζουν Φώτιση. Μας βοηθούν να πετάξου- με μέσα από τα ψηλότερα βασίλεια της συνειδητότητας και να φθάσουμε τον τελικό μας σκοπό σαν άνθρωποι, να αποκτήσουμε Αυτογνωσία και Ένωση με το Θεό. Αλλά είναι και ένα άλλο είδος που «φαίνονται» σα να είναι ευεργέτες. Αυτών το μεγαλείο το διακρίνει κανείς με τα μάτια του. Ότι λάμπει όμως δεν είναι χρυσός. Είναι σαν τα πολυτελή κηροπήγια στα παλάτια που είναι για να φωτίζουν τους ολίγους εκλεκτούς. Ζούνε μέσα στην αφθονία και δεν έχουν αντιμετωπίσει τις προκλήσεις των καιρών. Είναι ευτυχείς όταν, όσοι φυσικά ωφελούνται από αυτούς, το δείχνουν με το να τους εγκωμιάζουν.

Αντίθετα ένας Θεάνθρωπος είναι σα μια λάμπα που φέγγει στην άκρη του δρόμου και αντιμετωπίζει θύελλες, βροχές και δυνατούς ανέμους. Δεν διαθέτει την προστασία που έχει ένα κηροπήγιο μέσα σε ένα παλάτι. Το κηροπήγιο είναι για να φωτίζει ένα πολύ περιορισμένο αριθμό ατόμων, ενώ το Φως του Θεανθρώπου είναι για όλους. Τίποτα δεν μπορεί να σβήσει την αθάνατη

φλόγα του, που δίνει φως σε κάθε διαβάτη. Δεν κάνει διάκριση ανάμεσα σ’ αυτούς που τον ξέρουν και στους ξένους. Οποιοσδήποτε έρθει σε επαφή μαζί του ευεργετείται.

Ένας αληθινός Διδάσκαλος δεν ανήκει σε καμία θρησκεία και σε κανένα έθνος. Ανήκει σε όλη τη Δημιουργία. Σαν τον Kabir, ζει με την αρχή: «Όσο αναπνέεις δίνε, δίνε και δίνε». Είναι όλο θυσία και παίρνει επάνω του το κάρμα μας. Υποφέρει για το καλό μας. Είναι ο αληθινός φίλος και ευεργέτης κάθε οδοιπόρου.

Εάν θέλουμε να συνοψίσουμε τις έννοιες πνευματικότητα και αγάπη μπορούμε να το κάνουμε λέγοντας «Διδάσκαλος». Εάν ρίξουμε μια ματιά στην ιστορία θα δούμε πόσοι άγιοι υπέφεραν για χάρη μας. Ο Ιησούς καρφώθηκε στο σταυρό. Ο Shamas-i- Tabriz κάηκε ζωντανός. Ο πέμπτος Διδάσκαλος των Σικιστών ο Arjan Dev, καθηλώθηκε σε μια μεταλλική πλάκα που από κάτω βάλανε φωτιά μέχρι που ξεψύχησε. Η ιστορία της θείας αγάπης, είναι αυτή της θυσίας.

Ένας στίχος μου λέει:

...Ω άνθρωπε λάγνε,
πρόσεχε καθώς μπαίνεις στη χώρα της αγάπης. Εδώ θα βρεις μόνο το σταυρό και την αγχόνη...

Ο Θεάνθρωπος έρχεται να βοηθήσει τις ψυχές που λαχταρούν να γυρίσουν στο Δημιουργό τους. Από αυτούς τους πολλούς που τραβάει κοντά του, υπάρχουν δυστυχώς μερικοί που επιδιώκουν υλικά οφέλη. Αυτός ο στίχος μου απευθύνεται σ’ αυτούς. Η Πνευματικότητα είναι ένα μονοπάτι με το οποίο τελικά επιτυγχάνουμε αιώνια ευδαιμονία, αλλά δεν είναι ένα εύκολο μονοπάτι. Ακλουθώντας το γνωρίζουμε λαχτάρα και αγωνία. Αυτοί που πάνε σε ένα Θεάνθρωπο με σκοπό να αποκομίσουν υλικά ωφελήματα, προφανώς έχουν παρανοήσει την αληθινή φύση της αποστολής του Θεανθρώπου. Μόνο όταν είμαστε έτοιμοι να θυσιάσουμε τις γήινες επιθυμίες μας, είναι που μπορούμε να προοδεύσουμε πνευματικά.

... Όλα τα μέρη λατρείας είναι σύμβολα του Ενός
Αγαπημένου.
Λοιπόν σκύψε το κεφάλι σου όταν δεις ένα ναό
και κλίνε το γόνυ όταν δεις ένα τζαμί...

Η Πνευματικότητα όπως την παρουσιάζουν οι Διδάσκαλοι, ενώνει όλους μεταξύ μας. Όπως λένε οι *γραφές* των Σικιστών «Διδάσκαλος είναι αυτός που πλέκει τους μαθητές του και τους κάνει ένα σχοινί. Ο Baba Sawan Singh και ο Sant Kirpal Singh μετά από μακροχρόνιες μελέτες πάνω στις θρησκείες, επιβεβαίωσαν τον παγκόσμιο χαρακτήρα των μυστικιστικών διδασκαλιών όλων των γνωστών μεγάλων πίστεων. Γι' αυτό μας συνέστησαν να δεχόμαστε όλους τους προφήτες και να σεβόμαστε όλες τις γραφές. Ο Αγαπημένος Διδάσκαλος Kirpal προχώρησε ακόμα περισσότερο και ίδρυσε την «Παγκόσμια Αδελφότητα των Θρησκειών». Σε μια εποχή που οι Ινδουιστές pundits, οι Μουσουλμάνοι σεΐχηδες, οι Καθολικοί ιερείς, οι Προτεστάντες λειτουργοί, οι Εβραίοι ραβί και οι Σικιστές gyanis δεν μιλούσαν μεταξύ τους ο Αγαπημένος Διδάσκαλος συγκέντρωσε σε ένα συνέδριο ιερωμένους και πιστούς από όλες τις θρησκείες. Ήταν ένα πραγματικό θαύμα! Όλοι οι θρησκευτικοί αντιπρόσωποι, γυναίκες και άνδρες, κάθισαν μαζί και παρουσίασαν ο καθένας τις διδασκαλίες της πίστης του. Το αποτέλεσμα ήταν να ανακαλύψουν ότι η πεμπτουσία όλων των θρησκειών είναι η ίδια. Όλες οι θρησκείες διδάσκουν ότι πρέπει να είμαστε καλές γυναίκες και καλοί άνδρες δηλαδή να μας διακρίνει η μη βία, η φιλαλήθεια, η αγνότητα, η ταπεινότητα και η ανιδιοτελής προσφορά.

Η Παγκόσμια Αδελφότητα των Θρησκειών πραγματοποίησε τέσσερα συνέδρια στην Ινδία και μερικά σε άλλες χώρες. Το 1974 ο Sant Kirpal έκανε ένα ακόμα βήμα και οργάνωσε ένα συνέδριο «Για την Ενότητα του Ανθρώπου». Εμένα μου ζήτησε να συντάξω μια εγκύκλιο γι' αυτή την περίπτωση. Σκέφθηκα ότι θα έπρεπε να γράψω κάτι ανάλογο με αυτά που ο ίδιος ο Διδάσκαλος έγραψε για τα συνέδρια που είχαν γίνει στο παρελθόν. Έτσι και εγώ συνέταξα μια ανάλογη εγκύκλιο. Όταν τελείωσα

παρέδωσα το γραπτό μου στο Διδάσκαλο που όταν το διάβασε μου είπε: «Darshi* αυτά που έγραψες είναι σωστά αλλά παρέλειψες το σημαντικότερο. Τα συνέδρια των προηγουμένων ετών αφορούσαν θρησκείες και έπαιρναν μέρος σ' αυτά μόνο άνθρωποι που πίστευαν στη μία ή την άλλη θρησκεία. Ήταν όλοι θεϊστές. Τώρα όμως το συνέδριο αφορά γενικά τον άνθρωπο. Ο καθένας, θεϊστής ή άθεος μπορεί να πάρει μέρος σ' αυτό.

Αυτή είναι η παγκοσμιότητα των Αγίων!

...Η υπόσχεση του Αγαπημένου
δεν είναι παρά μια συνεχής επιθυμία
Όταν περνάει μια νύχτα,
*περιμένω για την επόμενη***

Το Μονοπάτι της Αγάπης, είναι ένα μονοπάτι υπομονής και εγκαρτέρησης. Είναι μονοπάτι με συνεχείς δοκιμασίες και λαχτάρα για τον Αγαπημένο. Πάνω σ' αυτό θα σας αναφέρω ένα γεγονός που είχε πολύ μεγάλη επίδραση στη ζωή μου: Κάποτε που ήμουν μαθητής στο Λύκειο μελετούσαμε στην τάξη μου μερικά από τα ποιήματα του Δρ. Mohammed Igbal που ήταν ο πιο διαπρεπής ποιητής εκείνης της εποχής, τόσο στην Ουρδική όσο και στην Περσική γλώσσα. Ένας από τους στίχους του μιλούσε για τα βασίλεια που βρίσκονται πάνω από τα άστρα και έλεγε ότι η αγάπη δοκιμάζεται ακόμη και σ' αυτά τα βασίλεια. Και σε ένα άλλο στίχο τον ίδιου ποιητή, διαβάζαμε ότι: «Η αγάπη είναι εκείνη που φέρνει την άμπωτη και την παλίρροια στον ωκεανό της ζωής και διαπερνά κάθε φλέβα και κάθε πόρο του σώματός μας και του δίνει ζωή όπως ακριβώς ο ζέφυρος και η πρωινή δροσιά ζωογονούν κάθε φυτό».

Ήμουν τότε μόνο δέκα επτά ετών παιδί και δεν μπορούσα να νοιώσω αυτή η θεώρηση της αγάπης όπως την αποδίδουν αυτοί οι στίχοι. Έτσι απευθύνθηκα στον καθηγητή του Λυκείου

Darshi είναι χαϊδευτικό τον Darshan.

***** Οι μαθητές των Διδασκάλων συνήθως τις βραδινές ώρες κάθονται σε διαλογισμό με σκοπό να επικοινωνήσουν εσωτερικά μαζί Του.***

μου, Sufi Gulam Mustafa Tabassum που ήταν και εκείνος διακεκριμένος ποιητής στην Ουρδική γλώσσα. Στο μάθημα των Αγγλικών εκείνη την περίοδο διδασκόμαστε για τους ρομαντικούς ποιητές σαν τον Keats, τον Shelley και τον Byron. Τα κείμενα των ποιητών αυτών στο κεφάλαιο της αγάπης φαινόντουσαν τελείως διαφορετικά από τους στίχους του Iqbal. Είπα λοιπόν στον καθηγητή μου: «Κύριε, δεν καταλαβαίνω τι εννοεί ο Iqbal όταν μιλάει για αγάπη». Ο καθηγητής μου που ήταν φίλος του φημισμένου ποιητή και επρόκειτο να τον επισκεφθεί εκείνο το απόγευμα μου πρότεινε να πάω μαζί του και να τον ρωτήσω αυτοπροσώπως. Όταν αργότερα φθάσαμε στο σπίτι του Δρ. Iqbal υπέβαλα τα σέβη μου και παρακολούθησα τους δύο ποιητές που άρχισαν να μιλάνε για δύσκολα φιλολογικά θέματα και να αναφέρονται σε λεπτά σημεία της μυστικιστικής ποίησης. Όταν τελείωσαν ο καθηγητής μου μίλησε στον Iqbal για το ενδιαφέρον μου για την μυστικιστική ποίηση και τη δυσκολία μου να καταλάβω ορισμένους από τους στίχους του. Στη συνέχεια απάγγειλα τους στίχους που δεν καταλάβαινα και ο μεγάλος ποιητής αφού με κοίταξε στα μάτια μου είπε: «Παιδί μου, αναφέρεσαι σε μια ιδιαιτερότητα της ποίησής μου. Αν θέλεις να την καταλάβεις να θυμάσαι ότι όταν μιλάω για αγάπη, εννοώ ένα συνεχή αγώνα και μια διαρκή ανησυχία». Η θεώρηση αυτή του Iqbal σχετικά με την αγάπη είχε καταλυτική σημασία για την έκφραση της δικής μου ποίησης στα μετέπειτα χρόνια.

Η αγάπη είναι ένα μονοπάτι πίστης, σταθερότητας και ανησυχίας.

Ένας στίχος μου λέει:

...Αγάπη λέμε τη συνεχή
ανησυχία της καρδιάς.
Αυτή η ατέλειωτη λαχτάρα
είναι που χαρακτηρίζει τη ζωή μου...

Είμαστε ακούραστοι στον αγώνα μας να φθάσουμε τον αντικειμενικό μας σκοπό, που είναι η ένωσή μας με τον Διδάσκαλο,

που τελικά θα μας ενώσει με το Θεό. Είναι ένα ιδιόμορφο μονοπάτι το Μονοπάτι της Πνευματικότητας. Όταν είμαστε διψασμένοι προσευχόμαστε στον Αγαπημένο να έρθει να μας ρίξει ένα βλέμμα του και να κορέσει τη δίψα μας. Αλλά όταν ο Αγαπημένος «μας ξεχάσει» και δεν εμφανισθεί, νομίζουμε ότι αντί να κορέσει τη δίψα μας βάζει λάδι στη φωτιά για να την δυναμώσει και η ανησυχία μας αυξάνει. Όσο περισσότερο παίρνουμε, τόσο περισσότερο θέλουμε να πάρουμε και αυτή η διαδικασία συνεχίζεται μέχρι να επιτύχουμε την τελική μας ένωση με το Θεό. Ο Yeats σωστά έλεγε ότι «Η επιθυμία που μπορεί να εκπληρωθεί δεν είναι μεγάλη επιθυμία». Η ψηλότερη ποίηση εκφράζει λαχτάρα και πόθο για πράγματα που δεν ανήκουν σ’ αυτό τον κόσμο και είναι απόκοσμα. Βρίσκει την ολοκλήρωσή της στη θεία αγάπη.

Άγιοι και προφήτες, μουσικοί, ποιητές και καλλιτέχνες περιέγραψαν και ζωγράφισαν την αιώνια επιδίωξη του ανθρώπου να αποκτήσει αθανασία. Αλλά αν θέλουμε να φθάσουμε το σκοπό μας, πρέπει να υπομείνουμε τη θλίψη του αποχωρισμού, τη λαχτάρα και τον πόνο για τον Αγαπημένο. Μόνο όταν η επιθυμία μας για ένωση με το θεό γίνει ακαταμάχητη, τότε και μόνο τότε βρίσκει την εκπλήρωσή της.

..Αντιλαμβάνομαι ότι δεν αξίζω
να δέχομαι συνεχώς το θείο βλέμμα σου
Αλλά καταδέξου να ρίξεις μία μόνη
ματιά στον απελπισμένο Darshan...

Στην Urdu ποίηση, ο ποιητής συνήθως στον τελευταίο του στίχο χρησιμοποιεί το όνομά του.

Είμαστε κοινοί θνητοί και δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε πραγματικά άξιοι να δεχόμαστε το γεμάτο θεία Χάρη βλέμμα ενός Θεανθρώπου. Ο ποιητής το ξέρει αυτό αλλά προσεύχεται στον Αγαπημένο να καταδεχθεί να του ρίξει έστω και μια επιπόλαιη ματιά.

Θυμάμαι όταν ο Baba Sawan επισκέφθηκε για πρώτη φορά το χωριό μας, όλοι οι ιερείς μαζεύτηκαν στον ναό της περιοχής

και του έκαναν πολλές ερωτήσεις, στις οποίες πρόθυμα απάντησε για να τους ευχαριστήσει. Στο τέλος όταν δεν υπήρχαν άλλες ερωτήσεις οι προκαθήμενος τους σηκώθηκε όρθιος και είπε: «Εντάξει καταλαβαίνω να μοιράζεις τα θεία δώρα σου σ' αυτούς που το αξίζουν, αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί τα μοιράζεις και σ' αυτούς που δεν τα αξίζουν*»; Ο Διδάσκαλος απάντησε: Αν κάποιος πλούσιος αποφάσισε να μοιράσει την περιουσία του γιατί θα πρέπει κάποιος άλλος να έχει αντίρρηση;» και συνέχισε μετά από λίγο «Αν θα έπρεπε να αξίζει κανείς [για να λάβει τη μύηση] τότε ακόμα και εγώ δεν θα άξιζα αυτό το θείο δώρο. Αν το έλαβα, αυτό οφείλεται στην ευσπλαχνία του Διδασκάλου μου Baba Jaimal Singh».

Κανένας από μας δεν αξίζει να τραβήξει το θείο βλέμμα του Διδασκάλου. Είναι μόνο χάρη στην ευσπλαχνία και τη γενναιοδωρία του που μας ευλογεί, ανασύρει την ψυχή μας και την οδηγεί μέχρι το Θεό.

Μία ολόκληρη ζωή είναι πολύ μικρή για να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου σ' Αυτόν για το δώρο της αγάπης του. Όπως λέει κάποιος στίχος μου:

...Μέχρι την τελευταία μου αναπνοή
θα πρέπει να υποκλίνομαι στο
*Φίλο** μου, γιατί*
οφείλω τη ζωή μου στη χάρη Του...

**** Το νόημα της ερώτησης είναι: Γιατί δίνεις στον οποιονδήποτε μύηση και όχι μόνο σε μας τους ιερείς;***

***** Διδάσκαλο.***

Ο Διδάσκαλος Darshan Singh 1976.

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΟ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ: Ο Άγγελος που έρχεται την ώρα του θανάτου και παίρνει την ψυχή. Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ των Χριστιανών.

ΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ή ΛΟΓΟΣ: Η Δύναμη του Θεού σε έκφραση. Αναφέρεται στις διάφορες θρησκευτικές γραφές, σαν Ηχητικό Ρεύμα, Naam, Shabd, Άγιο Πνεύμα κ.λπ.

A BOU-BEN ADHEM: Ευσεβής άνθρωπος, πρωταγωνιστής στο ποιητικό έργο του Leight Hunt.

ΑΔΜΗΤΟΣ: Από την Ελληνική Μυθολογία, βασιλιάς των Φερών, γιος του Πελία που παντρεύτηκε την ωραία Άλκηστη. Όταν πλησίαζε η ώρα του να πεθάνει, ο θεός Απόλλωνας έπεισε το Δία να του παρατείνει την ζωή, αν ο ίδιος ο Άδμητος έβρισκε κάποιον να πεθάνει στη θέση του.

r

AJNATSAKRA: Σανσκριτική λέξη. Απλός ή Τρίτος οφθαλμός, Τρίτο μάτι, Tisral-til, Div-chaksbu, Siv Netra, Μάτι του Σίβα.

ΑΪΝΣΤΑΙΝ: (Albert Einstein 1879-1955). Γερμανός φυσικός, γνωστός από την θεωρία που διατύπωσε «Της Σχετικότητας».

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ ή ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΡΕΥΜΑΤΑ: Υπάρχουν δύο ειδών ρεύματα στον άνθρωπο. Τα κινητικά ή πρανικά που έχουν σχέση με τις διάφορες μορφές γιόγκα *και* ρυθμίζουν τις αυτόματες λειτουργίες του σώματος (αναπνοή-κυκλοφορίαα κ.λπ.) και τα αισθητικά ρεύματα της ψυχής που δίνουν στο σώμα τη συνειδητότητα. Οι μαθητές των Διδασκάλων την ώρα του διαλογισμού τους, ασχολούνται μόνο με τα αισθητικά ρεύματα, τα οποία προσπαθούν να αποσύρουν στο Τρίτο μάτι.

ΑΙΤΙΑΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ: Ή δεύτερο πνευματικό επίπεδο. Στο επίπεδο αυτό η ψυχή που έχει ήδη αφήσει το υλικό σώμα, απορρίπτει και το αστρικό σώμα και διατηρεί το αιτιατό σώμα με το οποίο λειτουργεί σ’ αυτό το επίπεδο. Είναι η περιοχή του Παγκόσμιου νου και άρχοντας της είναι ο Brahm ή Onkar.

ΛΚΤΙΝΟΒΟΛΟΣ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ: Ή αστρική μορφή, ή φωτεινή μορφή ή Guru-Dev στα Σανσκριτικά ή ο Παράκλητος στη Βίβλο των Χριστιανών. Είναι η γεμάτη φως και λάμψη μορφή του Διδασκάλου με την οποία Αυτός εμφανίζεται Εσωτερικά στο μαθητή κατά τη διάρκεια του διαλογισμού του ή αργότερα και κάθε στιγμή του 24ωρου.

ALADDIN: Φανταστικό πρόσωπο από ένα αραβικό μύθο. «Ο Αλαντίν και το μαγικό λυχνάρι.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑ: Ή Sach Khand ή Βασίλειο του Θεού, ή Βασίλειο των Ουρανών, ή Κατοικία του Πατρός ή Αιώνια Κατοικία της Ψυχής. Είναι το πέμπτο πνευματικό επίπεδο και άρχοντας του επιπέδου αυτού είναι ο Sat-Naam. Στο επίπεδο αυτό γεννήθηκαν οι ψυχές και σ’ αυτό κάποτε όλες θα επιστρέψουν.

ΑΛΧΗΜΕΙΑ: Επιστήμη του Μεσαίωνα που είχε σκοπό να μεταβάλει μέταλλα σε χρυσάφι και να παρατείνει την ανθρώπινη ζωή.

AMRITSAR: Ιερή πόλη των Σικιστών. Μεταφορικά στο μυστικισμό ονομάζεται και «η δεξαμενή του Νέκταρ» και καθορίζει το τρίτο πνευματικό επίπεδο ή υπεραιτιατό επίπεδο (περιοχή του Par- Brahmand). Οι γραφές των Σούφι την ονομάζουν Chasma-e-Kausar. «Μπαίνοντας μέσα στη δεξαμενή», η ψυχή εξαγνίζεται από κάθε ίχνος νου και ύλης.

ANAL-HAQ: Περσική λέξη. Στην ορολογία των Σούφι σημαίνει

«Εγώ είμαι αυτός». Συνώνυμο με το A ham Brahm Asmi και Anahu των Ινδουιστών.

ANAND-MAI KOSHA: Σανσκριτική λέξη. Ετυμολογικά, σώμα μακαριότητας. Είναι το πέμπτο και λεπτότερο κάλυμμα της ψυχής. (Βλέπε: Συστήματα της Γιόγκα, του Kirpal Singh).

ANAHU: Βλέπε Anal-haq.

ΑΠΛΟΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ: Βλέπε Ajnatsakra.

ΑΠΟΘΗΚΕΤΜΕΝΟ ΚΑΡΜΑ: Βλέπε κάρμα.

APRA VIDYA: Σανσκριτική λέξη. Εξωτερική γνώση σε αντίθεση με την Para Vidya που σημαίνει Εσωτερική Γνώση.

ΑΡΓΥΡΗ ΧΟΡΔΗ: Αργυρή άλυσσος της Βίβλου. Ένα αιθέριο νήμα που συνδέει την ψυχή με το υλικό σώμα και διακόπτεται μόνο την ώρα του φυσικού θανάτου.

ARJAN DEV, GURU: (1581-1606). Ο πέμπτος κατά σειρά γκουρού των Σικχ. Συγγραφέας του Adi Granth που περιέχει τις ιερές γραφές των Σικχ και γραπτά Ινδουιστών και Μουσουλμάνων αγίων.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ: Φιλόσοφος, παιδαγωγός και επιστήμονας. 384-322 π.Χ.

ΑΡΜΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΡΜΟΝΙΩΝ: Βλέπε Άγιος Λόγος.

ΑΡΝΗΤΙΚΟΣ ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ: Όρος που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας για να αναφερθεί σε μονοπάτια ασκητισμού και απάρνησης της οικογενειακής και κοινωνικής ζωής.

ΑΡΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ: Όρος που αναφέρεται από τον Ιησού στη Βίβλο, *και* που αφορά το Λόγο.

ΑΣΚΗΤΙΣΜΟΣ: Είναι η απάρνηση της οικογενειακής ζωής και των κοινωνικών σχέσεων και υποχρεώσεων, προκειμένου να αφιερώσει κανείς τη ζωή του στο διαλογισμό.

ΑΣΤΡΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ: Είναι το πρώτο πνευματικό επίπεδο στο οποίο η ψυχή έχει απαλλαγεί από το φυσικό σώμα και λειτουργεί με το αστρικό σώμα.

ΑΣΤΡΙΚΟ ΣΩΜΑ: Είναι ένα κάλυμμα της ψυχής με το οποίο επικοινωνεί με το αστρικό επίπεδο.

ATONEMENT: Ένωση ή ενότητα. Κατάσταση που η ψυχή βυθίζεται και συγχωνεύεται με το Θεό.

AHAM-BRAHM ASMI: Στην Ινδική συνώνυμο με το Anahu και το Anal-haq.

AHIMSA: Όχι βιαιότητα, αποφυγή βίας.

AHIMSA PARMO DARMA: Η αποφυγή βίας είναι η υπέρτατη θρησκεία.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΑΓΙΟΣ: Saint Augustine Hippo (354-430 μ.Χ.). Επίσκοπος της Ιππόνα στη Ρωμαϊκή Αφρική. Διάσημος διερμηνέας στα πρώτα Χριστιανικά χρόνια. Συγγραφέας της «Πόλης του Θεού» και των «Εξομολογήσεων».

ΑΥΤΟΕΝΔΟΣΚΟΠΗΣΗ: Βλέπε Ημερολόγιο Αυτοενδοσκόπησης ή Ημερολόγιο αυτοέλεγχου.

ΒΕΔΑ: Σανσκριτική λέξη. Ετυμολογικά σημαίνει Θεία Γνώση. Η ιερότερη Γραφή των Ινδουιστών. Οι βέδες είναι τέσσερες: Rig Veda, Yajur Veda, Sam Veda και Atharva Veda.

ΒΙΒΛΟΣ: Η ιερή Γραφή της Ιουδαϊκό-Χριστιανικής παράδοσης.

ΒΟΥΔΑΣ: (Buddha). Ετυμολογικά σημαίνει Φωτισμένος. Τίτλος που δόθηκε στον Πρίγκιπα Siddhartha όταν έφθασε την Αυτογνωσία. Ιδρυτής του Βουδισμού.

BAANG-i- AASMANI. Σουφική λέξη που σημαίνει Naam ή Λόγος ή Άγιο Πνεύμα.

VARNATMAK: Γνώση που εκφράζεται με λόγια. Εξωτερική γνώση. Οποιοδήποτε όνομα του Θεού που μπορεί να γραφτεί.

VED VYAS: Διάσημος Ινδός σοφός της αρχαιότητας. Έγραψε το επικό ποίημα Mahabharata.

VIGYAN-MAI KOSHA: Ετυμολογικά, διανοητική θήκη. Τέταρτο κάλυμμα που τυλίγει την ψυχή (βλέπε Kosha και τα Συστήματα της Γιόγκα υπό Kirpal Singh).

BHAGAVAT GITA: Ετυμολογικά, το τραγούδι του Θεού. Ένα κομμάτι από το Ινδικό έπος Mahabharata γραμμένο με τη μορφή διαλόγου ανάμεσα στο θεό Krishna και τον Arjuna. Είναι μια αναφορά, πάνω στις κυριότερες μορφές γιόγκα.

BHAKTI YOGA: Η γιόγκα της λατρείας και της αφοσίωσης.

BABA: Ένας ηλικιωμένος σεβαστός άνθρωπος.

BABAR: (1483-1530). Αυτοκράτορας, ιδρυτής της Μογγολικής Δυναστείας στην Ινδία. Έζησε την εποχή του Guru Nanak.

BARTON, CLARA: (1821-1912). Φιλάνθρωπος Αμερικανίδα. Ίδρυσε τον Αμερικανικό Ερυθρό Σταυρό.

BAJAN: Ετυμολογικά, το τραγούδι της λατρείας. Στο Sant Mat, η δεύτερη από τις τρεις ασκήσεις διαλογισμού. Αφορά την Εσωτερική ακοή.

BAHA'I: Ετυμολογικά, από δόξα. Κίνημα στην Περσία στα μέσα του 19ου αιώνα.

BEAS: Ένας από τους πέντε ποταμούς στο Panjab της Ινδίας. Επίσης το όνομα της πόλης που διέμενε ο Baba Sawan Singh, στο διάστημα της Αποστολής του.

BIRBAL: Ένας από τους υπουργούς της αυλής του Μογγόλου βασίλειά Akbar, διάσημος για την ευφυΐα του.

BLAKE WILLIAM: (1757-1827). Εγγλέζος οραματιστής, ποιητής και καλλιτέχνης.

BRIDGES ROBERT: (1844-1930). Άγγλος ποιητής και λόγιος.

BHARTARI: Βασιλιάς της αρχαίας Ινδίας.

ΓΙΟΓΚΑ: (Yoga). Λέξη Σανσκριτική. Yug σημαίνει ενώνω. Γιόγκα είναι η επιστήμη ή η μέθοδος του ελέγχου του νου και των αισθήσεων και η απόσυρση της συνειδητότητας από το σώμα προκειμένου να ενωθεί η ψυχή με την Υπερψυχή (Θεό). Υπάρχουν πολλές σχολές γιόγκα. (Βλέπε συστήματα της γιόγκα, υπό Kirpal Singh).

ΓΙΟΓΚΙΚΗ ΑΝΑΠΝΟΗ: Άσκηση του pranayama. (Βλέπε γιόγκα).

ΓΙΟΓΚΙΣ: (Yogis). Αυτοί που ασκούνται και κατέχουν οποιαδήποτε μορφή γιόγκα.

ΓΚΑΝΤΙ, ΜΑΧΑΤΜΑ: (Mohandas K. Gandhi). 1869-1948. Λαϊκός ηγέτης που βοήθησε την Ινδία να ελευθερωθεί από την αποικιοκρατία των Άγγλων, μέσω μιας στάσης μη βιαιότητας και ειρηνικής μη συνεργασίας με αυτούς.

ΓΚΙΤΑ: Βλέπε Baghavad Gita.

ΓΚΟΥΡΟΥ: (Guru). Λέξη Σανσκριτική που σημαίνει Τέλειος Διδάσκαλος, Θεάνθρωπος. Γενικά σήμερα η λέξη αυτή έχει χάσει την αρχική της σημασία και αποδίδεται σε δασκάλους διαφορετικής προέλευσης. Αγίους αλλά και κοινούς απατεώνες.

ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ: Νοερά, χωρίς προφορική έκφραση.

YUDHISTIRA, ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ: Ο μεγαλύτερος από τους πέντε αδελφούς Pandava από το έπος Mahabharata.

YEATS, WILLIAM BUTLER: (1865-1939) Ιρλανδός συγγραφέας δραματικών έργων και ποιητής.

DADU SAHIB: (1544-1603). Άγιος της Δυτικής Ινδίας.

DASWAN DWAR ή DASAM DWAR: Εσωτερική Πνευματική περιοχή. Τρίτο Πνευματικό επίπεδο πάνω από τον υλικό κόσμο. Όταν φθάσει η ψυχή στο επίπεδο αυτό έχει απαλλαγεί από την πιθανότητα να ξαναεπιστρέψει στον υλικό κόσμο. Εδώ βρίσκεται η «Δεξαμενή της Αθανασίας» το Εσωτερικό Amritsar. Στο Επίπεδο αυτό η

ψυχή εξαγνίζεται προκειμένου να προχωρήσει προς το τέταρτο Πνευματικό Επίπεδο όπου αυτή αποκτάει την Αυτογνωσία. Το τέλος του ταξιδιού της ψυχής είναι το πέμπτο Εσωτερικό Επίπεδο όπου βρίσκεται η Αιώνια Κατοικία της ψυχής. Το Βασίλειο των Ουρανών.

DHVAN: Θέαση. Η τρίτη άσκηση διαλογισμού των μαθητών του Sant Mat.

DIVYA CHAKSHU: Τρίτος Οφθαλμός.

DWARKA: Εσωτερική Περιοχή του Αστρικού Πεδίου όπου προΐσταται ο Θεός Krishna.

DHUNATMAK: Η Γνώση που αποκτάται από το άκουσμα του Εσωτερικού Ηχητικού Ρεύματος. Εσωτερική γνώση σε αντίθεση με την εξωτερική Varnatmak.

DUO-JANAMA: Δύο φορές γεννημένος.

DURER, ALBRECHT: (1471-1528). Γερμανός ζωγράφος και χαράκτης γνωστός για το έργο του «Χέρια που προσεύχονται».

GHAZAL: Είδος Ουρδικής κλασσικής ποίησης, πλούσιο σε συμβολισμούς. Αποτελείται από μία σειρά ημιστίχων (δύο γραμμές) που ο κάθε ένας από αυτούς περικλείει μία πλήρη έννοια. Ο όρος προέρχεται από το Gazelle (Γαζέλα). Ζώο γνωστό για την ομορφιά και τη χάρη της κίνησής του.

GOYA, BHAI NANDLAL: Μεγάλος μυστικιστής ποιητής στο περιβάλλον του Διδασκάλου Gobind Singh.

GUDA CHAKRA: Βλέπε Τσάκρα.

GRAHM, DR BILLY: (1918-). Γνωστός Αμερικανός Χριστιανός Ευαγγελιστής.

ΔΑΒΙΔ: Βασιλιάς του Ισραήλ, γνωστός για τη μονομαχία του με τον Γολιάθ. Ένα από τα ωραιότερα έργα του Μιχαήλ-Αγγέλου είναι ένα μαρμάρινο άγαλμα του Δαβίδ.

ΔΕΚΑ ΠΟΡΤΕΣ: Όρος που υποδηλώνει τα δέκα ανοίγματα του σώματος. Τα εννέα από αυτά σύρουν την προσοχή του ανθρώπου προς τον έξω κόσμο μέσω των αισθητηρίων οργάνων. Το δέκατο οδηγεί μέσω του τρίτου ή απλού οφθαλμού στα Εσωτερικά επίπεδα.

ΔΙΑΣ ή ΖΕΥΣ: Κατά την Ελληνική Μυθολογία, ο Βασιλιάς των Θεών. Ετυμολογικά το όνομά του σημαίνει «Το ακτινοβόλο φως του κόσμου». Ονομαζότανε Jupiter από τους αρχαίους Ρωμαίους.

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ: Είναι η συγκέντρωση της προσοχής σε ένα chakra. Στο Μονοπάτι των Διδασκάλων ή Sant-Mat, η συγκέντρωση γίνεται στον τρίτο οφθαλμό προκειμένου το (τα) αισθητικό ρεύμα της ψυχής, που δίνει συνειδητότητα στο σώμα να αποσυρθεί

από αυτό και η ψυχή να έρθει σε επαφή με τους Εσωτερικούς κόσμους. Περιλαμβάνει τρεις πρακτικές: το simran, το bhadjan και το dyan.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: Με τον όρο Διδάσκαλος σ' αυτό το βιβλίο, εννοούμε ένα Διδάσκαλο του Sant-Mat. Ένα Θεάνθρωπο ή Τέλειο Διδάσκαλο. Ένα Sat Guru με την πρωταρχική σημασία της λέξης. Τον Υιό το Μονογενή του Θεού, ο οποίος έχει την Εντολή και την Εξουσία του *«δεσμίειν και λύειν»*. Ο Διδάσκαλος καλεί κοντά του τις ψυχές που έχουν φθάσει στο σημείο εκείνο της εξέλιξης ώστε να λάβουν τη Χάρη του Πατέρα. Αυτές τις ψυχές τις οδηγεί πίσω σ' Αυτόν. Όταν λέμε Διδάσκαλος δεν εννοούμε το σώμα του Διδασκάλου, αλλά τη Χριστή ή Διδάσκαλο Δύναμη ή Λόγο ή Άγιο Πνεύμα, της οποίας είναι φορέας το σώμα. Η Δύναμη αυτή υπάρχει πάντα πάνω στη γη. Αλλάζει μόνον ο φορέας της. Ο πόλος μέσα στον οποίο λειτουργεί. Ο Διδάσκαλος Ιησούς έλεγε: *«Είμαι παλαιότερος τον Αβραάμ»* και *«Δεν θέλω σας εγκαταλείψει μέχρι την συντέλεια του αιώνα»*.

ΔΟΜΙΝΙΚΑΝΟΣ: Μέλος Ρωμαιοκαθολικού τάγματος που ιδρύθηκε από τον άγιο Δομίνικο το 1215.

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΑΥΤΟΣ: Aham Brahm Asmi, Sahang, Ama] Haq, Anahu.

ΕΔΡΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ: Ο Τρίτος ή Απλός οφθαλμός. Το Τρίτο μάτι ή Μάτι του Shiva.

ΕΘΝΙΚΟΙ: Όρος που χρησιμοποιήθηκε στα χρόνια του Ιησού για αυτούς που δεν ανήκαν στην Εβραϊκή πίστη.

ΕΙΔΗΜΟΝΑΣ: Στο Sant Mat είναι ο Διδάσκαλος.

ΕΙΔΗ ΖΩΗΣ: Είναι 8,4 εκατομμύρια τα είδη της ζωής στον υλικό κόσμο και στα πνευματικά πεδία. (Βλέπε ο Τροχός της Ζωής υπό Kirpal Singh).

ΕΝΝΕΑ ΑΝΟΙΓΜΑΤΑ: Ή εννέα πόρτες του σώματος. Είναι τα εννέα ανοίγματα πού ο νους μέσω των αισθήσεων επικοινωνεί με τον υλικό κόσμο. Δύο μάτια, δύο αυτιά, δύο ρουθούνια, ένα στόμα και δύο κατώτερα ανοίγματα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ: Sant-Mat ή Μονοπάτι των Διδασκάλων.

ΕΣΤΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ: Η έδρα της ψυχής μέσα στο σώμα.

ΕΣΩΣΤΡΟΦΗ: Ο τρόπος απόσυρσης της προσοχής από τον έξω κόσμο, το σώμα και τις αισθήσεις και η συγκέντρωσή του στον Τρίτο ή Απλό οφθαλμό.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΚΟΗ: Το άκουσμα του ηχητικού ρεύματος ή Naam μέσα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ: Η φωτεινή, ή αστρική, ή ακτινοβόλος μορφή του Διδασκάλου. Guru Dev στα Σανσκριτικά. Είναι η μορφή του Διδασκάλου όπως εμφανίζεται Εσωτερικά για να διδάξει και να οδηγήσει τον μαθητή στα Εσωτερικά επίπεδα μέχρι ο μαθητής να φθάσει στο σημείο της Αυτογνωσίας. Ο Παράκλητος της Βίβλου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΚΑΣΤΡΟ: Στο βιβλίο της αγίας Θηρεσίας, το «Εσωτερικό Κάστρο», αναφέρεται στις πνευματικές περιοχές που υπάρχουν μέσα μας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ: Ετυμολογικά «Καλή Αγγελία». Τα πρώτα τέσσερα βιβλία της Καινής Διαθήκης που εξιστορούν τη ζωή και τη διδασκαλία του Ιησού. Το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο είναι το πιο μυστικιστικό.

ΖΕΦΥΡΟΣ: Πρωινός άνεμος.

ΖΩΡΟΑΣΤΡΙΣΜΟΣ: Θρήσκευμα που βασίζεται στο διδάγματα του ιδρυτή της Zarathustra (660-583 μ.Χ.). Είναι μια από τις
λεγόμενες Σημιτικές θρησκείες.

ΗΘΙΚΕΣ ΑΡΕΤΕΣ: Βλέπε ημερολόγιο αυτοενδοσκόπησης.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΑΥΤΟΕΝΔΟΣΚΟΠΗΣΗΣ: Έντυπο που συνέταξε ο Διδάσκαλος Kirpal Singh στο οποίο κάθε βράδυ αφού αναπολήσουμε τις πράξεις, τους λόγους και τις σκέψεις που κάναμε κατά τη διάρκεια της ημέρας, σημειώνουμε τα παραπτώματα και τις παραλήψεις μας. Το ημερολόγιο αυτοενδοσκόπησης ή αυτοέλεγχου και ο διαλογισμός σε καθημερινή βάση είναι βασικές προϋποθέσεις για την πρόοδο του μαθητή στο Sant-Mat.

ΗΧΗΤΙΚΟ ΡΕΥΜΑ: Βλέπε Naam ή Λόγος.

ΗΧΗΤΙΚΟ ΦΩΣ: Βουδιστική έκφραση για το Λόγο.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝ ΖΩΗ: Έκφραση στην Καινή Διαθήκη. Στις επιστολές του Απόστολου Παύλου διαβάζουμε «Πεθαίνω καθημερινώς». Αναφέρεται στον τρόπο ανύψωσής του, πάνω από τη σωματική συνειδητότητα, με το διαλογισμό. Είναι η ίδια εμπειρία που έχει η ψυχή την ώρα του φυσικού θανάτου.

ΘΕΙΟ ΒΛΕΜΜΑ: (Lyrical Glances). Ποιητική έκφραση που αναφέρεται στο φορτισμένο από πνευματική ακτινοβολία και θεϊκή αγάπη βλέμμα του Διδάσκαλου.

ΘΕΙΟΣ ΟΙΝΟΣ: Συμβολική αναφορά στο Naam ή Λόγο, το Εσωτερικό Φως και Ήχο του Θεού, που δίδουν στον μαθητή μια

πνευματική μέθη και ευδαιμονία. Η μέθη αυτή αντίθετα με την πρόσκαιρη μέθη που μπορεί να δώσει το οινόπνευμα, είναι διαρκής και αυξάνει την δυναμικότητα και τη δραστηριότητα του μαθητή στη γήινη του ζωή και βοηθάει την πρόοδό του στην πνευματική.

ΘΕΟΓΝΩΣΙΑ: Ή πραγμάτωση του Θεού ή Ένωση με τον Πατέρα-Δημιουργό. (God Realization). Η κατάσταση στην οποία η ψυχή βυθίζεται στο Θεό και επιτυγχάνεται συνειδητή Γνώση του Θεού. Η κατάσταση αυτή επιτυγχάνεται όταν η ψυχή επιστρέψει στο Σπίτι της, τον Οίκο του Πατέρα δηλαδή στο Πέμπτο πνευματικό επίπεδο.

ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ SHELDON GLASHOW: Μια σύγχρονη θεωρία στον τομέα της φυσικής σύμφωνα με την οποία το σύμπαν δημιουργήθηκε από φως και σε κάποια στιγμή σε ένα μακρινό μέλλον θα διαλυθεί και θα ξαναγίνει φως. Ο Glashow τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ της Φυσικής το 1979.

ΘΕΤΙΚΟΣ ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ: Όρος που χρησιμοποιείται από τον συγγραφέα για να χαρακτηρίσει το Μονοπάτι των Διδασκάλων. Ο αναζητητής σ' αυτό το Μονοπάτι πρέπει να φροντίζει το σώμα του να είναι καθαρό και υγιές, να προσπαθεί να αναπτύξει όσο το δυνατόν καλλίτερα τη διάνοιά του και συγχρόνως να φροντίζει για την πνευματική του πρόοδο. Να έχει ακόμα μία τίμια εργασία και να ζει μέσα στον κόσμο χωρίς όμως προσκόλληση σ' αυτόν. Ακόμα πρέπει να εκπληρώνει όλες του τις υποχρεώσεις προς την οικογένεια του το κοινωνικό του περιβάλλον, το κράτος, το έθνος και ολόκληρη την ανθρωπότητα και να μη προσπαθεί να αποφύγει την εργασία και τις υποχρεώσεις του απομονωμένος σε μοναστήρια ή στην έρημο.

ΘΗΡΕΣΙΑ ΑΓΙΑ: (Santa Teresa di Avila) 1515-1582. Ισπανίδα μύστης. Μοναχή του Τάγματος των Καρμελιτών και αργότερα Αγία της Καθολικής Εκκλησίας. Ίδρυσε το Τάγμα των Ανυπόδητων Καρμελιτών και προσπάθησε να αναμορφώσει την Εκκλησία. Έγραψε βιβλία στα οποία περιέγραψε τις πνευματικές της εμπειρίες, όπως το «Εσωτερικό Κάστρο». Ήταν η πρώτη γυναίκα στην οποία δόθηκε ο τίτλος του «Διδάκτορα της Εκκλησίας» από τον Πάπα Παύλο τον Έκτο.

ΙΑΝΟΣ: Θεός της Ρωμαϊκής Μυθολογίας με δύο πρόσωπα.

ΙΕΡΑ ΟΝΟΜΑΤΑ: Στο Μονοπάτι των Διδασκάλων είναι τα πέντε φορτισμένα Ονόματα που δίνει ο Διδάσκαλος στον μαθητή την ώρα της μύησης. Είναι ένα mantra.

ILM-E-SAFINA: Εξωτερική γνώση.

ILM-E-SCENA: Εσωτερική Γνώση.

INDRI ΤΣΑΚΡΑ: Βλέπε Τσάκρα.

IQBAL, SIR MOHAMMED: 1873-1938. Ούρδος μύστης, ποιητής.

ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΙΤΗΣ: Αναφέρεται σε παραβολή στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο 10:30-37.

ΚΑΡΜΑ: (Karmas) Ο νόμος της δράσης και αντίδρασης. Στη Βίβλο αναφέρεται με τη φράση: «Ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος, τούτο θέλει θερίσει». (Προς Γαλάτας 6:7). Υπάρχουν τρία είδη κάρμα: το sanchit karmas ή αποθηκευμένο, το pralabdh karmas ή μοίρα ή kismet η πεπρωμένο και το kriyaman karmas που δημιουργείται από τις καινούργιες πράξεις της τωρινής ζωής. Κάθε πράξη, λόγος ή σκέψη μας, έχει μια αντίδραση καλή ή κακή, το αποτέλεσμα της οποίας θα επιστρέφει στο μέλλον σε μας και θα το υποστούμε.

ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ: (Hriday Chakra). Βλέπε Τσάκρα.

ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ: (Kanth Chakra). Βλέπε Τσάκρα.

ΚΙΝΗΤΙΚΟ ΡΕΥΜΑ: Ή Κινητικά ρεύματα. Ένα από τα δύο ρεύματα που υπάρχουν στο σώμα. Το αισθητικό ρεύμα της ψυχής, που δίνει τη συνειδητότητα στο σώμα και το κινητικό ή τα κινητικά ρεύματα (pranas) που ρυθμίζουν τις ακούσιες λειτουργίες του σώματος, όπως την πέψη, αναπνοή κ.λπ. Ο μαθητής του Sant Mat αντίθετα με όλες τις άλλες μορφές γιόγκα, με το διαλογισμό προσπαθεί να αποσύρει το αισθητικό ρεύμα από το σώμα και δεν ασχολείται με το κινητικό.

ΚΟΝΦΟΥΚΙΟΣ: (Confucius, Kung Fu-tze. Master Kung). 551-479 π.Χ. Κινέζος φιλόσοφος που επέδρασε πολύ στη σκέψη και τη διαπαιδαγώγηση του Κινέζικου έθνους.

ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΗΣ: Όρος που χρησιμοποιούν οι Ρώσοι για τους αστροναύτες.

ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΗ: (Kundalini). Στοιχείο του αστρικού σώματος του ανθρώπου (Αστρικό ρευστό). Ενέργεια συσπειρωμένη στη βάση της σπονδυλικής στήλης που βρίσκεται συνήθως σε κατάσταση ύπνωσης. Η κουνταλίνη ενεργοποιείται με ασκήσεις παραδοσιακών μορφών γιόγκα και η ίδια με τη σειρά της δραστηριοποιεί από κάτω προς τα πάνω τα διάφορα chakras. Καθώς ενεργοποιούνται τα chakras ο μαθητής έρχεται σε επαφή με τα διάφορα υποεπίπεδα του αστρικού κόσμου με τα οποία τα chakras του σώματος είναι συνδεδεμένα. Αποκτάει διάφορες δυνάμεις που χαρακτηρίζουν αυτά τα υποεπίπεδα (αστρικές ή γιογκικές ή υπερφυσικές δυνάμεις), έρχεται

σε επαφή με τις αντανακλάσεις του Λόγου (Θείο Φως και Ήχος) και συχνά με κατώτερα αστρικά όντα (σοφούς, αγίους, αγγέλους, θεούς, δυνάμεις, γιόγκις, avatar, γιογκισβάρας, δασκάλους κ.λπ.). Το ιδανικό ενός γιόγκι είναι κάποτε να μπορέσει να ενεργοποιήσει και το αισθητικό ρεύμα της ψυχής, να το συγκεντρώσει στο έκτο ή οφθαλμικό chakra και να μπορέσει να υπερβεί τη σωματική του συνειδητότητα για να έρθει σε ενσυνείδητη επαφή με το υπερπέραν. Αυτό είναι το καταληκτικό σημείο των διαφόρων κλασσικών μορφών γιόγκα, μια διαδικασία εξαιρετικά μακροχρόνια και χρονοβόρα που απαιτεί άσκηση σε πολλές ζωές. Αντίθετα για τους μαθητές των Διδασκάλων το σημείο αυτό είναι η αφετηρία του Sant Mat ή Πνευματικού Μονοπατιού.

ΚΥΚΛΟΣ ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΗΣ: Ή Τροχός της Ζωής. Είναι ο νόμος που κυριαρχεί στα τρία χαμηλότερα επίπεδα (υλικό-αστρικό-αιτιατό). Βάσει αυτού του νόμου οι ψυχές παραμένουν ένα διάστημα στη γη και ένα διάστημα στο αστρικό και αργότερα στο αιτιατό επίπεδο, μέχρι να αποκτήσουν τη Λύτρωση. Μέχρι δηλαδή να φθάσουν στα υπεραιτιατά επίπεδα, οπότε πλέον η πορεία τους δεν θα είναι προς τον υλικό κόσμο αλλά προς το πέμπτο πνευματικό επίπεδο, το Βασίλειο των Ουρανών.

ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ: Ή Κύριος της κρίσης και της δικαιοσύνης. Daram Rai. Όλες οι ψυχές εκτός από εκείνες που έχουν μυηθεί από έναν Τέλειο Διδάσκαλο, μετά το θάνατο του φυσικού σώματος παρουσιάζονται μπροστά στον Κύριο του Θανάτου, ο οποίος αφού κρίνει τις πράξεις τους κρίνει και που θα πρέπει να παραμείνουν μέχρι να συνεχίσουν το ταξίδι της εξέλιξής τους.

KALMA: Στην ορολογία των Σούφι, ο Λόγος ή Άγιο Πνεύμα.

KAB1R: (1398-1518). Μεγάλος Ινδός Άγιος, σύγχρονος του Guru Nanak. Είναι ο πρώτος που συστηματοποίησε τη διδασκαλία του Sant-Mat και την παρουσίασε με μια επιστημονική μορφή, όπως αυτή παρουσιάζεται και σήμερα από τους Διδασκάλους.

KANTH CHAKRA: Βλέπε τσάκρα.

KARHANI SHAMIN: Ουρδός ποιητής. Μέντορας του συγγραφέα αυτού του βιβλίου.

KENNEDY, JOHN F.: (1917-1963). 35ος πρόεδρος των Η.Π.Α.

KING, JR. MARTIN LUTHER: (1929-1968). Αμερικανός ανθρωπιστής. Διεκδίκησε με διαμαρτυρίες τα πολιτικά δικαιώματα των μαύρων στις Η.Π.Α.

KOSHA: Κάλυμμα ή θήκη που περιβάλει την ψυχή. Βλέπε Συστήματα της Γιόγκα, υπό Kirpal Singh.

KRIYAMAN KARMA: Το κάρμα που δημιουργείται με τις πράξεις της τωρινής ζωής. Βλέπε κάρμα.

KRISHNA, LORD: Στην Ινδική παράδοση, το όγδοο αβατάρ ή ενσάρκωση του Βισνού (Vishnu). Ερμηνευτής της Αλήθειας στην Bhagavad Gita.

KHOUDA: Ετυμολογικά αυτός που ήρθε με τη θέλησή του. Θεός ή Αλλάχ.

LAILA και MAJNU: Εραστές στην ομώνυμη κλασσική Ινδική ρομαντική ιστορία.

LINCOLN ABRAHAM: (1809-1865). 16ος Πρόεδρος των Η.Π.Α.

LOYOLA, ST. IGNATIUS: (1491-1556). Θρησκευτικός Ηγέτης της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Γεννήθηκε στην Ισπανία και ίδρυσε το τάγμα «Η Εταιρεία του Χριστού».

ΛΟΓΟΣ ή NAAM: Αρχαιοελληνικός όρος για το Άγιο Πνεύμα, όπως είναι γνωστός από τη Βίβλο. «Εν αρχή ήτο ο Λόγος και ο Λόγος ήτο παρά τω Θεώ και Θεός ήτο ο Λόγος» Ιωάννης 1:1.

MAYA: Απατηλότητα. Σαν maya χαρακτηρίζονται και τα τρία χαμηλότερα επίπεδα στα οποία οι μορφές φαίνονται σαν αληθινές αλλά στην πραγματικότητα είναι μόνο σκιερές αντανακλάσεις των ψηλότερων περιοχών.

MAQAM-E-HAQ: Σουφική λέξη που ετυμολογικά σημαίνει «Διαμονή της Αλήθειας» ή Sats Kant.

MANO MAI KOSHA: Το τρίτο κάλυμμα που περιβάλλει την ψυχή. (Βλέπε Kosha και τα Συστήματα της Γιόγκα υπό Kirpal Singh)·

MAULANA: Σοφός.

MAULVI: Μουσουλμάνος ιερέας. Κάποιος που σπούδασε Ισλαμισμό.

MAUTO-QABLANTU-MAUTO: Θάνατος πριν τον θάνατο.

MAT: Μονοπάτι.

MATI TOY ΣΙΒΑ: Tisra Til, Τρίτος ή Απλός οφθαλμός. Η Έδρα της ψυχής. Siv netra.

MAHAVIRA VARDHAMANA INATIPUTRA: (6ος αιώνας π.Χ.). Ιδρυτής της θρησκείας jain. Σύγχρονος του Βούδα.

MAHARAJ: Μεγάλος βασιλιάς. Είναι τίτλος σεβασμού στην Ινδία.

ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ: Εμπειρίες ατόμων που συνέπεια κάποιας αρρώστιας ή κάποιου ατυχήματος παρέμειναν για ένα διάστημα κλινικά νεκροί αλλά τελικά κατόρθωσαν να επιζήσουν. Οι εμπειρίες αυτές μελετήθηκαν αρχικά από τον γιατρό Raymond Moody στις ΗΠΑ συγγραφέα του βιβλίου “Life after life”.

ΜΗΤΕΡΑ ΤΕΡΕΖΑ: (Mother Teresa). Ίδρυσε το τάγμα των «Αδελφών της Φιλανθρωπίας». Αφιέρωσε τη ζωή της στην εξυπηρέτηση των απόρων και των απροστάτευτων. Της δόθηκε το Βραβείο Nobel της Ειρήνης το 1979. Ζει στις Ινδίες στη περιοχή της Βομβάης.

MUNI: Ετυμολογικά, αυτός που ακούει τον Εσωτερικό Ήχο. Λέξη Ινδική που σημαίνει σοφός ή άγιος άνθρωπος.

MOGHUL: Μογγόλοι. Στο κείμενο αναφέρονται οι Μογγόλοι αυτοκράτορες που κυβέρνησαν την Ινδία από το 1526 έως το 1700.

ΜΟΝΟΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ: Απλός οφθαλμός ή Tisra-til ή Κυκλώπειος Οφθαλμός.

MULLER, DR. ROBERT: Βοηθός Γενικός Γραμματέας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και Καγκελάριος του «Πανεπιστημίου για την Ειρήνη» που έχει έδρα την Costa Rica. Έγραψε τα βιβλία «Νέα Γένεση», «Πάνω απ’ όλα», και «Με δίδαξαν την Ευτυχία».

MOODY, DR. RAYMOND: Αμερικανός ιατρός, συγγραφέας του βιβλίου “Life after life”. Βλέπε λεξιλόγιο: Μετά θάνατο εμπειρίες.

MURSHID: (Murshid-1-Kamil). Σουφική λέξη που σημαίνει Τέλειος Διδάσκαλος.

ΜΠΕΑΣ: (Beas). Ένας από τους πέντε ποταμούς της επαρχίας Panjab της Ινδίας. Όνομα και της πόλης που διέμενε ο Διδάσκαλος Baba Sawan.

ΜΥΗΣΗ: Στο Sant Mat, ο τρόπος με τον οποίο ο Διδάσκαλος συνθέτει το μαθητή με το Εσωτερικό φως και τον Εσωτερικό Ήχο.

ΜΩΑΜΕΘ, ΠΡΟΦΗΤΗΣ: (Mohammed) 570-632 μ.Χ. Ετυμολογικά «Ο Δοξασμένος». Ιδρυτής και Προφήτης του Ισλάμ.

NAAD: Ινδική λέξη που σημαίνει Θείος Ήχος. Εσωτερική Μουσική. Λόγος. Μουσική των Σφαιρών.

NAAM: Η Δημιουργική δύναμη του Θεού. Το Άγιο Πνεύμα. Naad.

NAMASKAR: Ινδικός τρόπος χαιρετισμού, με ενωμένες τις παλάμες των χεριών.

NAB HI CHACRA: Βλέπε chakra.

NANAK GURU: (1459-1539). Ο ιδρυτής της θρησκείας των Σικχ, σύγχρονος του Διδασκάλου Kabir.

NOUKTA-E-SWEDA: Σουφική λέξη που σημαίνει, Τρίτο μάτι.

ΝΟΥΣ: Σώμα, νους και ψυχή είναι τα συστατικά του ανθρώπου. Ο νους είναι μέρος του Παγκόσμιου νου που προέρχεται από το Αιτιατό ή Νοητικό Επίπεδο. Αντανακλάται στην Αστρική περιοχή σαν Αστρικός νους και στο φυσικό κόσμο σαν Φυσικός νους ή διάνοια.

ΟΙΝΟΣ: Στη Σουφική ορολογία αναφέρεται στη Θεία Μέθη από το Naam ή Λόγο.

ΟΙΝΟΧΟΟΣ: Λέξη ποιητική που δίνεται στο Διδάσκαλο, καθώς στη Σουφική και γενικά στη Μυστικιστική λογοτεχνία ο Διδάσκαλος παρομοιάζεται με Οινοχόο που προσφέρει το κρασί της θείας μέθης.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ: Είναι αυτός που έχει πολύ αναπτυχθεί σωματικά, διανοητικά και πνευματικά.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ: Ομιλία του Ιησού που περιγράφεται από τον Ματθαίο 5:7 και τον Λουκά 6:20-49.

OPPENHEIMER, DR ROBERT: (1904-1967) Αμερικανός φυσικός που θεωρείται ο πατέρας της ατομικής βόμβας.

ΟΡΟΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗΣ: Είναι μεταφορικά το σημείο μεταξύ και λίγο πίσω από τα φρύδια, ο Τρίτος οφθαλμός, όπου βρίσκεται η έδρα του νου και της ψυχής.

UDGIT: Μουσική του υπερπέραν. Λόγος ή Naam.

UPANISHADS: Λέξη Σανσκριτική που σημαίνει «κάθομαι κοντά». Κείμενα γραφών της αρχαίας Ινδίας που μεταδίδονται κατευθείαν από το Διδάσκαλο στο μαθητή.

URDU: Μία από τις γλώσσες της βόρειας Ινδίας και η επίσημη λογοτεχνική γλώσσα στο Πακιστάν.

URS: Στην ορολογία των Σούφι, η επέτειος θανάτου ενός αγίου. Ο θάνατος από τους Σούφι γιορτάζεται σαν ένας αιώνιος γάμος της ψυχής με το Θεό.

WHARTON, EDITH: (1862-1937). Αμερικανίδα μυθιστοριογράφος.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ: Οργάνωση που ιδρύθηκε από τον Sant Kirpal Singh με σκοπό να συγκεντρώνονται κατά διαστήματα θρησκευτικοί αρχηγοί από διάφορα μέρη, προκειμένου να μελετήσουν τα μεταξύ τους κοινά σημεία και να ελαχιστοποιήσουν τις διαφορές τους.

PARA VIDYA: Γνώση του υπερπέραν. Πνευματική επιστήμη.

Αντίθετη της Apra vidya που είναι η γνώση του φυσικού κόσμου.

PARAMHANSA: Ετυμολογικά «Μεγάλος Κύκνος». Εξαγνισμέ- νη ψυχή που έχε λουστεί στο Amritsar, τη δεξαμενή του Νέκταρ στο Par Brachm (Τρίτο πνευματικό επίπεδο).

PARBRAHM: Πέρα από την περιοχή του Brahm. Περιοχή πάνω από το αιτιατό επίπεδο.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ: Πανεπιστήμιο που ιδρύθηκε με σκοπό να εκπαιδεύσει λαούς και αρχηγούς κυβερνήσεων ώστε να λύνουν τις διαφορές τους με ειρηνικά μέσα και όχι με πόλεμο. Καγκελάριος του Πανεπιστημίου αυτού που έχει την έδρα του στην Costa Rica είναι ο πρώην βοηθός Γενικός Γραμματέας των Ηνωμένων Εθνών, Dr. Robert Muller.

PATANJALI ASHTANG YOGA: Είναι γνωστό και σαν το οκτάπτυχο μονοπάτι του Patanjali. Αποτελεί την βάση όλων των κλασσικών μορφών γιόγκα.

PANDIT: Βραχμάνος μελετητής των Ινδικών Γραφών.

ΠΕΝΤΕ ΦΟΡΤΙΣΜΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ: Βλέπε φορτισμένα.

ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ: Pralabdh karma, Kismet, συσσωρευμένο κάρμα από προηγούμενες ζωές που πρέπει να ξεπληρωθεί σ’ αυτή τη ζωή.

ΠΡΑΝΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ: Prana κατά λέξη σημαίνει αναπνοή. Τα ζωτικά ρεύματα ή ενέργειες που διαπερνούν και διαποτίζουν ολόκληρο το ανθρώπινο σώμα και ελέγχουν τις διάφορες φυσιολογικές λειτουργίες, όπως τις αισθήσεις, τη χώνεψη, την ανάπτυξη κ.λπ. Ταυτόσημο με τα πρανικά ή κινητικά ρεύματα.

PRAN MAÏ KOSHA: Κατά λέξη «Θήκη αναπνοής». Είναι το δεύτερο ή κατ’ άλλους το τρίτο κάλυμμα που περικλείει την ψυχή. (Βλέπε «Τα Συστήματα της Γιόγκα» υπό Kirpal Singh).

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Από την Ελληνική Μυθολογία. Έκλεψε τη φωτιά του Ήλιου από τους Ουρανούς και τη χάρισε στους ανθρώπους.

ΠΡΩΤΕΑΣ: Από την Ελληνική Μυθολογία. Θεότητα των αρχαίων που την χαρακτήριζαν σοφία και προφητικές ικανότητες. Απαντούσε σε ερωτήσεις μόνο όταν ήταν αλυσοδεμένος και υποχρεωμένος να απαντήσει. Όταν όμως αλυσοδενόταν προσπαθούσε να ξεφύγει με το να μεταμορφώνεται σε θηρίο ή σε κάποιο στοιχείο της φύσης όπως τρικυμία, πλημμύρα κ.λπ.

ΡΑΒΒΙΝΟΣ: Εβραϊκή λέξη που σημαίνει δάσκαλος. Ένα μέλος του εβραϊκού ιερατείου, εκπαιδευμένο και χειροτονημένο ειδικά για να προΐσταται μιας ομάδας πιστών.

RAMA KRISHNA, SRI (1836-1886). Σοφός ιερέας της θεάς Kali στο Dakshineswar κοντά στην Καλκούτα. Γκουρού του Soami Vivekananda.

ΡΕΥΜΑ ΖΩΗΣ: Στο Sant Mat ονομάζεται το αισθητικό ρεύμα της ψυχής. Αυτό που δίνει τη συνειδητότητα στο σώμα.

RISHI: Φωτισμένος. Ένας γιόγκι.

RUMI, JALALUPPIN: (1207-1273). Ένας μεγάλος Σούφι ποιητής. Συγγραφέας του Masnavi. Μαθητής του Shams-i- Tabriz.

RUYSBROEK, JOHN-JAN VAN: (1293-1381). Γερμανός μυστικιστής.

SAMADHI: Κατάσταση στην οποία αυτός που διαλογίζεται δεν μπορεί να ξεχωρίσει τον εαυτό του από το αντικείμενο του διαλογισμού του.

SHABD: Άγιος Λόγος ή Naam. Αιώνια Εσωτερική μουσική χωρίς αρχή και τέλος. “Unstruck, shabd” σημαίνει παλμός ή δόνηση ή ήχος που όμως δεν έχει παραχθεί από την ταλάντωση κάποιου αντικειμένου.

SHAMAS-I-TABRIZ: (-1248). Διάσημος Πέρσης άγιος, δάσκαλος του Jalaluddin Rumi.

SANGAT: Το σύνολο των μαθητών ενός Διδασκάλου.

SANYASIN: Κάποιος που έχει απαρνηθεί τον κόσμο και είναι ελεύθερος και αποδεσμευμένος.

ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΗ: (Sanskrit). Η γλώσσα των πιο αρχαίων ινδικών γραφών. Η πιο αρχαία γνωστή γλώσσα.

SANT MAT: Το Μονοπάτι των Αγίων. Συνώνυμο με το Surat Shabd Yoga.

SANCHIT KARMAS: Αποθηκευμένο κάρμα (Βλέπε κάρμα).

SAUT-E-SARMADI: Θεϊκό Τραγούδι, Μεθυστικός Ήχος, Σουφική λέξη για το Λόγο, Naam ή Άγιο Πνεύμα.

ΣΑΣΤΡΑΣ: (sastras). Θρησκευτικά, ιερά, φιλοσοφικά και ηθικά κείμενα του Ινδουισμού.

SAT: Αληθινό, Αλήθεια.

SAT GURU: Αληθινός Διδάσκαλος. Βλέπε Διδάσκαλος.

SAT PURUSH: Ο Υπέρτατος Δημιουργός. Η έκφραση του Θεού στο Sach Khant. Η ψηλότερη μορφή η έκφραση του Θεού που μπορεί η ψυχή να αντικρύσει. Ο Δημιουργός των ψυχών, ο Πατέρας.

SATSANG: (Satsang). Ετυμολογικά, συντροφιά με την Αλήθεια. Συναναστροφή με τον Διδάσκαλο. Συνάθροιση, όπου μαθητές

και αναζητητές συγκεντρώνονται για να ακούσουν την ομιλία του Διδασκάλου. Συγκέντρωση που γίνεται με σκοπό να ακούσουμε τα διδάγματα του Διδασκάλου.

ΣΑΤΣΑΓΚΙ: (Satsangis). Μαθητές του Διδασκάλου.

SACH KHANT: Περιοχή της Αλήθειας. Είναι το Makam-E-Haq των Σούφι. Το πέμπτο Εσωτερικό Πνευματικό Επίπεδο, όπου η ψυχή ενώνεται με τον Δημιουργό της, τον Sat Purush. Τον Πατέρα.

SAHANSDAL KANWAL: Ή Sahasrar-dal-Kanwal. Περιοχή του λωτού με τα χίλια πέταλα. Είναι το κέντρο του αστρικού επίπεδου (πρώτο Εσωτερικό πνευματικό επίπεδο). Η πρώτη περιοχή που συναντάει η ψυχή στο ταξίδι της επιστροφής της στο Θεό.

SAHIB: Η λέξη μερικές φορές χρησιμοποιείται για τον ίδω το Θεό, ενώ συχνότερα προστίθεται στα ονόματα αγίων σαν ένδειξη σεβασμού. Kabir Sahib, Tulsi Sahib.

SHAH INAYAT: (αρχές 18ου αιώνα). Μάρτυρας του Jhok, στο Sind, του Πακιστάν.

SHAH BULLAH: (1680-1752). Ξακουστός Σούφι ποιητής στο Punjab.

SEVA: Ινδική λέξη που σημαίνει εξυπηρέτηση. Στο Sant Mat χαρακτηρίζει την ανιδιοτελή εξυπηρέτηση.

ΣΕΛΗΝΗ: Δορυφόρος της γης. Στον Εσωτερισμό, είναι η σελήνη που βλέπει κάποιος σαν Εσωτερική εμπειρία την ώρα του διαλογισμού του, μόλις υπερβεί τη σωματική του συνειδητότητα.

ΣΕΪΧΗΣ: (Sheikh). Στο Σουφισμό, ονομασία για το Διδάσκαλο. Αρχιεροκύρηκας στο τζαμί. Αρχηγός θρησκευτικού τάγματος. Λόγιος.

SHIV NETRA: (Μάτι του Σίβα). Στο Ινδικό Πάνθεο ο Σίβα απεικονίζεται με ένα μάτι στο κέντρο του μετώπου του. Στο Sant Mat ο τρίτος ή απλός οφθαλμός.

SIDDHARTHA: Βλέπε Βούδας.

SIKH: Σικ, Σιχ, Σικχ, Σικιστής. Μέλος της θρησκευτικής πίστης των Σικχ που ακολουθούν τα διδάγματα του Guru Nanak και των Σικχ Guru. Ο Guru Nanak και οι Σικχ Guru υπήρξαν Τέλειοι Διδάσκαλοι. Οι θεάνθρωποι της εποχής που έζησαν ο κάθε ένας. [Όταν έφυγαν από το γήινο επίπεδο, όπως συνέβη και με τον Ιησού, έφυγε ο Εσωτερισμός και αντικαταστάθηκε από τα τυπικά και τις ιεροτελεστίες που συνέστησαν τα ιερατεία. Σήμερα οι Σικ μπορεί να κάνουν εγκλήματα προκειμένου να «διαφυλάξουν» την πίστη τους, όπως

έκαναν και οι Χριστιανοί ιεροεξεταστές τον μεσαίωνα. Κανένας Τέλειος Διδάσκαλος δεν έφτιαξε θρησκεία. Οι θρησκείες δημιουργήθηκαν και θα δημιουργούνται, όταν εκλείπει ο Εσωτερισμός και αντικαθίσταται από τυπικά και ιεροτελεστίες].

ΣΙΚ ΓΚΟΥΡΟΤ: Δέκα Τέλειοι Διδάσκαλοι που έζησαν επί δύο αιώνες στην Ινδία και οι οποίοι ξεχωρίστηκαν από τους άλλους Διδασκάλους και εκλεκτικά λατρεύονται σήμερα από τους Σικιστές. Αυτοί είναι κατά σειρά: Nanak, Angad, Amar Das, Ram Das, Arjan Dev, Har Gobind Rai, Har Rai, Har Kishan, Tegh Bahadur. Gobind Singh. Αξίζει να σημειωθεί ότι κανένας από τους Διδασκάλους αυτούς δεν προσπάθησε να ιδρύσει κάποια θρησκεία και οι ίδιοι ανήκαν σε διαφορετικές πίστεις.

ΣΙΚΙΣΜΟΣ: Θρησκεία βασισμένη στα διδάγματα του Guru Nanak και εννέα Διδασκάλων μετά από αυτόν.

ΣΙΚ ΓΡΑΦΕΣ: Βλέπε Granth Sahib.

SIMRAN: Ετυμολογικά, ενθύμηση. Στο Sant Mat, η πρώτη από τις τρεις ασκήσεις του διαλογισμού που δίνει ο Διδάσκαλος την ώρα της Μύησης. Περιλαμβάνει την σιωπηλή και νοερή επανάληψη των πέντε φορτισμένων Ονομάτων, ενώ ο μαθητής βρίσκεται με συγκεντρωμένη την προσοχή του στον Τρίτο οφθαλμό, όπου βρίσκεται και η έδρα της ψυχής.

SINGH: Λιοντάρι. Λέξη που προστίθεται στο τέλος του ονόματος των Σικιστών από την εποχή του δεκάτου Σικ Γκουρού του Gobind Singh. Ήταν προσωνυμία που δόθηκε σ’ αυτόν αλλά και που διατήρησαν τελικά όλοι οι Σικχ.

SINGH, GURU GOBIND (1666-1708). Είναι ο δέκατος γκουρού των Σικχ. Εκτός από τα καθήκοντά του σαν Διδάσκαλος, λειτούργησε και σαν Avatar δηλαδή Κοινωνικός Μεταρρυθμιστής και βοήθησε το λαό να αντισταθεί στην καταπίεση των Ισλαμιστών που διοικούσαν τότε την Ινδία. [Η λέξη Avatar ή Evtara είναι πολύ πλατειά].

SINGH, BABA JAIMAL: (1838-1903). Τέλειος Διδάσκαλος από το Ghyman του Punjab της Ινδίας. Προκάτοχος του Hazur Baba Sawan. Γνωστός και σαν στρατιώτης, γιατί εργάστηκε σε στρατιωτική υπηρεσία μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε απ’ αυτήν.

SINGH, SANT KIRPAL: (1894-1974). Πνευματικός διάδοχος του Hazur Baba Sawan. Έφερε πρώτος τη διδασκαλία του Sant Mat στη Δύση. Ιδρυτής του Ruhani Satsang. Παρουσίασε την

Πνευματικότητα σαν επιστήμη. Έγραψε πολλά βιβλία μέσα από τα οποία φώτισε κάθε πτυχή της Πνευματικότητας.

SINGH, HAZUR BABA SAWAN: (1858-1948). Γνωστός σαν ο Μεγάλος Άγιος της Beas. Μαθητής και διάδοχος του Baba Jai- mal Singh και πνευματικός Διδάσκαλος του Sant Kirpal Singh και του συγγραφέα Darshan Singh.

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ: Έκφραση του Αγίου Ιωάννη του Σταυρού. Αναφέρεται στην κατάσταση που βρίσκεται κάποιος όταν προσωρινά είναι ανίκανος να δει στο διαλογισμό του το Εσωτερικό Φως και βασανίζεται και υποφέρει από τον Εσωτερικό χωρισμό του από τον Διδάσκαλο.

SUSO, HEINRICH: (1296-1366). Γερμανός μύστης. Έγινε μέλος του Δομινικανού Τάγματος στην Κονστάνδη. Αργότερα έγινε μαθητής του Jahannes Eckart και έγραψε το «Μικρό βιβλίο της Αλήθειας», το «Μικρό βιβλίο της Αιώνιας σοφίας» και την «Ορολογία της σοφίας».

SURAT: Η προσοχή, που αποτελεί «εξωτερική έκφραση της ψυχής»·

SURAT SHABT YOGA: Ετυμολογικά, η γιόγκα που προσηλώνει την προσοχή στο Λόγο. Σαντ Ματ ή Γιόγκα του Ηχητικού Ρεύματος.

ΣΟΥΦ1: (Sufi). Ετυμολογικά, αυτός που φοράει ακατέργαστο μαλλί. Στο Ισλάμ, Sufi ονομάζεται ένας μύστης ή απαρνητής.

SUKH DEV: Γιος του Ved-Vyas που έγινε οπαδός του Raja Janak.

SHOFAR: Σάλπιγγα από κέρατο κριαριού που χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι Εβραίοι στον πόλεμο, σε θρησκευτικές τελετές και στη συναγωγή.

SOHANG: Ετυμολογικά, Εγώ είμαι αυτός! Το επιφώνημα που βγάζει η ψυχή όταν αφού διασχίσει το Par-Brahm αντιληφθεί ότι είναι εξαγνισμένη. Συνώνυμη λέξη με τη Σουφική Anal-Haq.

ΣΠΟΥΤΝΙΚ: Στα Ρωσικά σημαίνει «Ταξιδιωτικός σύντροφος». Ο πρώτος Ρωσικός δορυφόρος.

SRAOSHA: Ζωροαστρικός όρος για το Naam ή Λόγο. Η Zend Avesta ανάφερε ότι η Θεία Του θέληση αποκαλύπτεται από το Ηχητικό Ρεύμα μέσα μας.

SRUTI: Αποκάλυψη, ακρόαση. Λέξη Σανσκριτική. Μέρος των Βεδικών Γραφών που αποκαλύφθηκε απευθείας στους αρχαίους Ρίσι.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ: Συνέδριο που οργάνωσε ο Sant Kirpal Singh στην Ινδία το 1974. Έλαβαν μέρος άτομα από όλες τις θρησκείες και τα δόγματα καθώς και αθεϊστές. Σκοπός του Συνεδρίου ήταν να καταδειχθεί ότι παρόλες τις θρησκευτικές διαφορές μεταξύ των ανθρώπων, όλοι μας είμαστε αδελφοί κάτω από την Πατρότητα του Θεού.

ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ: Όρος που χρησιμοποίησε ο Sant Kirpal Singh και δείχνει την κατάσταση που επιτυγχάνει κανείς στην προσπάθειά του να ενωθεί με το Θεό, όταν αρχίζει να ζει σε πλήρη γνώση του Θείου Θελήματος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: (470-399). Αθηναίος φιλόσοφος.

ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΑ: Η προσοχή που είναι η εξωτερική έκφραση της ψυχής, μας κρατάει ενήμερους για το φυσικό μας σώμα και τον υλικό κόσμο που μας περιβάλλει μέσω του νου και των αισθήσεων. Το να υψωθούμε πάνω από τη σωματική συνειδητότητα, σημαίνει να αντιστρέψουμε την προσοχή μας με το διαλογισμό και αντί για το φυσικό μας σώμα και τον υλικό κόσμο να γίνουμε ενήμεροι για τους Εσωτερικούς κόσμους.

ΤΑΒΕΡΝΑ: Στη Σουφική ποίηση είναι το μέρος που ο Διδάσκαλος προσφέρει το Ιερό κρασί της θεϊκής αγάπης.

ΤΑΓΜΑ ΤΩΝ ΑΝΥΠΟΔΗΤΩΝ ΚΑΡΜΕΛΙΤΩΝ: Ιδρύθηκε από την αγία θρησκεία της Άβιλα.

ΤΑΟ: Στα Κινεζικά, σημαίνει δρόμος και ακόμα Naam ή Λόγος.

TAB AS SUM, SUFI GULAM MUSTAFA: Διάσημος Ούρδος Πέρσης ποιητής. Δάσκαλος του συγγραφέα στη λογοτεχνία.

TABRIZ, SHAMS-I: Βλέπε Shams-i-Tabriz.

TATTWA: Μία από τις πέντε ουσίες ή ιδιότητες της φύσης. Από τα δομικά υλικά του φυσικού κόσμου που είναι στο μυστικισμό, ο αέρας, το νερό, η γη, η φωτιά και ο αιθέρας.

ΤΕΡΕΖΑ, ΜΗΤΕΡΑ: Βλέπε Μητέρα Τερέζα.

ΤΖΑΜΙ: Μουσουλμανικό τέμενος.

ΤΖΕΙΝ, ΘΡΗΣΚΕΙΑ: (Jain) Πρωτοεμφανίστηκε στην Ινδία τον 16ο π.Χ. αιώνα. Ιδρύθηκε από τον Mahavira. Οι οπαδοί της πιστεύουν ότι η ψυχή μπορεί να λυτρωθεί με τη σωστή γνώση, τη σωστή διαβίωση και τη σωστή πίστη.

ΤΖΙ: (Ji). Λέξη που προστίθεται σε Ινδικά ονόματα για να τα κάνει πιο σεβαστά.

ΤΖΝΑΝΑ ΓΙΟΓΚΑ: (Jnana Yoga ή και Cyan Yoga). Η γιόγκα που βασίζεται στη γνώση και την ανάπτυξη της ιδιότητας της διάκρισης.

TISRA TIL: Τρίτος ή Απλός οφθαλμός.

TOLSTOY, COUNT LEO: (1828-1910). Ρώσος μυθιστοριογράφος και φιλόσοφος. Συγγραφέας του «Πόλεμος και Ειρήνη» και «Άννα Καρένινα».

TULSI SAHIB: Από την Hathra (1763-1843). Γνωστός και σαν «ο Άγιος της Hathra». Το αρχικό του όνομα ήταν Sham Rao Peshwa. Ήταν πρίγκιπας και επρόκειτο να κληρονομήσει ένα βασίλειο, αλλά εγκατέλειψε τα πάντα για να ζήσει μια ζωή βασισμένη στην πνευματικότητα. Εγκαταστάθηκε στη Hathra και έγραψε το Ghat Ramayana, που έδωσε την αληθινή μυστικιστική έννοια της Ramayana που είχε γράψει ο Tulsi Das τον 16ο αιώνα. Ο Tulsi Sahib ήταν ο Διδάσκαλος του μετέπειτα Διδασκάλου Soami-Ji Maharaj της Agra.

ΤΡΙΤΟ ΜΑΤΙ: Κυκλώπειος οφθαλμός, Tisra til. Είναι η έδρα της ψυχής και βρίσκεται ανάμεσα και λίγο πίσω από τα δύο φρύδια.

ΤΡΟΧΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ: Είναι ο κύκλος των γεννήσεων και των θανάτων, μέσα από τα οποία οφείλει να περάσει η ψυχή για να βιώσει την ανταμοιβή ή την τιμωρία των πράξεών της.

ΤΣΑΚΡΑ: Γαγγλιακά κέντρα στα οποία συγκεντρώνονται οι ασχολούμενοι με τη γιόγκα. Τα τσάκρα(chakras)είναι πολλά. Τα σπουδαιότερα είναι τα πιο κάτω:

α) **Guda chakra**: βρίσκεται στη βάση της σπονδυλικής στήλης

β**) Indri chakra,** κοντά στα γεννητικά όργανα

γ) **Nabhi chakra,** κοντά στον αφαλό

δ) **Hriday chakra,** κοντά στην καρδιά

ε) **Kanth chakra,** κοντά στο λαιμό

στ) **Ajna chakra**, στη μέση και λίγο πίσω από τα δύο φρύδια.

ΤΣΑΣΜΑ: (Chashme-e-Kausar). Σουφικό όρος για το Εσωτερικό Amritsar. Βλέπε Amritsar.

ΤΣΕΣΤΕΡΤΟΝ: (Chesterton, G.K. 1874-1936). Άγγλος ευθυμογράφος και συγγραφέας.

THACHERAY, WILLIAM: (1811-1863). Άγγλος συγγραφέας γεννημένος στην Ινδία. Συγγραφέας πολλών νουβελών.

ΥΔΩΡ ΤΗΣ ΖΩΗΣ: Και άρτος της ζωής. Αναφορά από τη Βίβλο. Εκφράσεις του Ιησού που υπονοούν το Λόγο ή Άγιο Πνεύμα.

ΥΛΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ: Το φυσικό επίπεδο του οποίου τη Δημιουργία περιγράφει το κεφάλαιο Γένεση της Παλαιάς Διαθήκης.

ΥΠΕΡ-ΑΙΤΙΑΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ: Είναι το τρίτο Πνευματικό

Επίπεδο, όπου υπερισχύει το πνεύμα, ενώ το ποσό της ύλης είναι πολύ μικρό.

ΥΠΕΡΒΑΣΗ ΤΗΣ ΣΩΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΑΣ: Ανύψωση πάνω από τη σωματική συνειδητότητα. Απόσυρση της προσοχής από το φυσικό σώμα και τις αισθήσεις.

FARID, BABA (1173-1265). Σούφι μυστικιστής από το Montgomery του Πακιστάν.

ΦΟΡΤΙΣΜΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ: Το mantra που δίνεται από το Διδάσκαλο του Sant-Mat την ώρα της μύησης. Βλέπε πέντε Ονόματα.

ΦΟΡΤΙΣΗ: Πνευματική Δύναμη που δίνεται από το Διδάσκαλο με τη μεταβίβαση της σκέψης του.

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ: (Franklin Benjamin 1706-1790). Αμερικανός πατριώτης, συγγραφέας, εκδότης εφευρέτης και επιστήμονας. Βοήθησε στη σύνταξη της «Προκήρυξης Ανεξαρτησίας». Γνωστός για τα πρωτοπόρα πειράματά του στον ηλεκτρισμό.

ΦΥΣΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ: Pint ή Υλικό σύμπαν.

HUNT, LEIGH: (1784-1859). Άγγλος συγγραφέας και ποιητής.

HAZUR: Ετυμολογικά, μεγάλη ψυχή. Βλέπε SINGH, HAZUR BABA SAWAN.

HAFIZ, KHWAJA HAFIZ CHIRAZ: (1324-1388). Πέρσης μυστικιστής και ποιητής.

HRIDAY CHACRA: Βλέπε Τσάκρα.

ΧΡΙΣΤΟΣ: Σημαίνει αυτός που έλαβε το χρίσμα. Αυτός που πήρε την Εντολή από τον Πατέρα να λειτουργήσει σαν Τέλειος Διδάσκαλος ή Μεσαίας ή Θεάνθρωπος, που είναι ο μόνος που μπορεί να οδηγήσει τις ψυχές που είναι έτοιμες στον Οίκο του Πατέρα. «Κάνεις δεν μπορεί να έλθει στον Πατέρα, παρά μόνο μέσω του Υιού» λέει ο Ιωάννης.

ΨΥΧΟΕΝΕΡΓΕΙΑ: Όρος που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας και που αναφέρεται στην απεριόριστη ενέργεια της ψυχής.

OTHER BOOKS

BY DARSHAN SINGH

The Cry of the Soul: Mystic Poetry
The Secret of Secrets: Spiritual Talks
Spiritual Awakening
The Challenge of Inner Space
The Meaning of Christ
The Wonders of Inner Space
Ambassadors of Peace
A Tear and A Star: Mystic Poetry
Love at Every Step

BY KIRPAL SINGH

The Crown of Life: A Study in Yoga
Godman: Finding a Spiritual Master
A Great Saint-Baba Jaimal Singh: His Life and Teachings
Heart to Heart Talks-Vols. I and II (edited by Malkom Tillis)
Jap Ji: The Message of Guru Nanak
Morning Talks
The Mystery of Death
Naam or Word
The Night Is a Jungle and Other Discourses of Kirpal Singh
Prayer: Its Nature and Technique
Spiritual Elixir, Vols I and II
Spirituality: What It Is
The Teachings of Kirpal Singh
(compiled and edited by Ruth Seader)
The Wheel of Life: The Law of Action and Reaction
A Brief Life Sketch of Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj
God Power, Christ Power, Guru Power
Simran: The Sweet Remembrance of God
Man! Know Thyself

BY OTHER AUTHORS

The Beloved Master, edited by Bhadra Sena
Classics and Creations: A world of Vegetarian Cooking
Kirpal Singh: The Story of a Saint
compiled and adapted for children; with illustrations
The Ocean of Grace Divine, edited by Bhadra Sena
Portrait of Perfection: A Pictorial Biography of Kirpal Singh
The Saint and His Master, by B. M. Sahai and R. K. Khanna
Seeing Is Above All: Sant Darshan Singh's First Indian Tour
edited by H. C. Chadda.

ORDERING BOOKS

Books listed on the preceding page may be ordered through your bookseller or directly from Sawan Kirpal Publications, Route 1, Box Bowling Green, VA 22421, or Sawan Kirpal Publications, 2 Canal Road Vijay Nagar, Delhi 110009, India.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
DARSHAN SINGH

Η Κραυγή της ψυχής: Μυστικιστική Ποίηση
Το Μυστικό των Μυστικών
Πνευματική Αφύπνιση
Η Πρόκληση του Εσωτερικού Διαστήματος
Ένα Δάκρυ και Ένα Αστέρι: Μυστικιστική Ποίηση
Πρεσβευτές της Ειρήνης

KIRPAL SINGH
Η Κορώνα της Ζωής: Τα Συστήματα της Γιόγκα
Baba Jaimal: Ένας Μεγάλος Άγιος
Jap-Ji: Το Μήνυμα του Guru Nanak
Το Μυστήριο του Θανάτου
Naam ή Λόγος
Προσευχή: Τα Είδη και η Τεχνική
Tt είναι Πνευματικότητα
Οι Διδασκαλίες του Kirpal Singh (3 τόμοι)
Ο Τροχός της Ζωής
Άνθρωπε Γνώθι Σ εαυτόν.

Λέγοντας Θεάνθρωπος ή Τέλειος Διδάσκαλος, δεν εννοούμε το σώμα ή την ψυχή του Διδασκάλου αλλά τη Δύναμη της οποίας Αυτός είναι φορέας. Της Διδασκάλου ή Χριστής Δύναμης με άλλα λόγια του Αγίου Πνεύματος ή Λόγου ή Naam.

Οι Διδάσκαλοι ή Διδάσκαλοι του Λόγου προέρχονται από το 5ο ή 8ο Πνευματικό Επίπεδο και έχουν προορισμό:

α) Καθώς είναι οι ίδιοι ενσαρκώσεις του Λόγου, να ενώνουν με τη μύηση τους μαθητές τους με το Λόγο και

β) Να οδηγούν τους μαθητές τους τόσο στη γήινη τους ζωή όσο και στο ταξίδι τους στα Εσωτερικά Επίπεδα μέχρι που οι μαθητές μέσω του Λόγου που διαπερνά, συντηρεί και στηρίζει όλα τα Εσωτερικά και το γήινο βασίλειο, να φθάσουν στη Βασιλεία των Ουρανών ή Οίκο του Πατέρα στο 5ο Πνευματικό Επίπεδο.

Maha Sunna είναι μία πολύ εκτεταμένη και τελείως σκοτεινή Εσωτερική περιοχή, που είναι αδύνατο μια ψυχή στο Εσωτερικό της ταξίδι να την περάσει παρά μόνο αν συνοδεύεται από ένα Διδάσκαλο, του οποίου το Φως καταυγάζει το σκοτάδι της Maha Sunna.

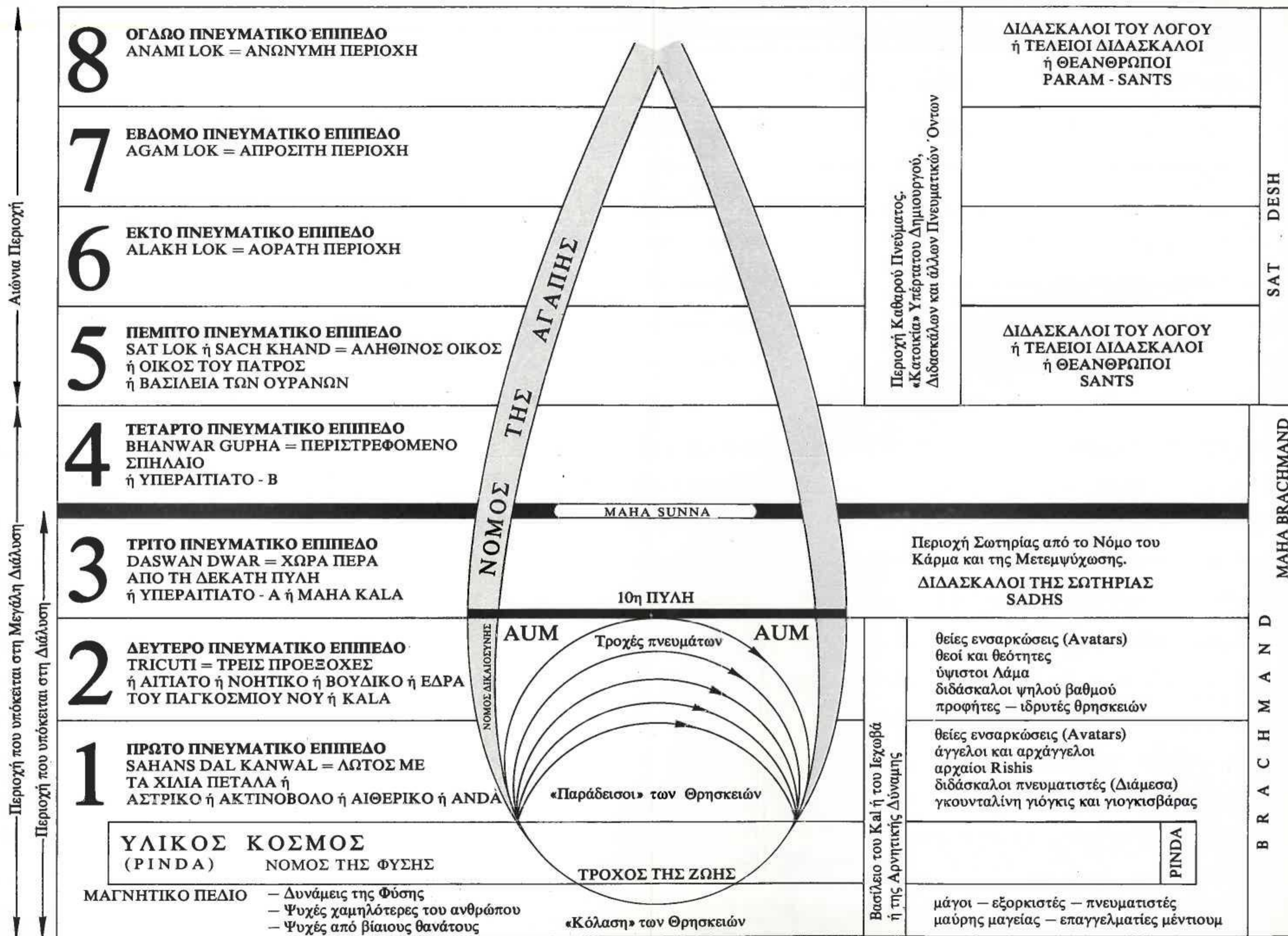
Η Δεκάτη Πύλη βρίσκεται στο όριο μεταξύ 2ου και 3ου Πνευματικού Επιπέδου. Όταν η ψυχή περάσει τη Πύλη αυτή αποκτάει «Σωτηρία» διότι παύει να υπόκειται στο Νόμο της Δικαιοσύνης και στο Νόμο του Κάρμα ή της Μετεμψύχωσης. Από εδώ και πάνω βασιλεύει μόνο ο Νόμος της Αγάπης και η ψυχή δεν ξανακατεβαίνει χαμηλότερα.

Πολύ κοντά σ' αυτή την Πύλη βρισκότανε ο Ιωάννης ο Πρόδρομος για τον οποίο διαβάζουμε στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου (11:11): «Μεταξύ των γεννηθέντων υπό γυναικών [σε αντίθεση με τους γεννηθέντες εκ Πνεύματος Αγίου] δεν ηγέρθη μεγαλύτερος Ιωάννου του Βαπτιστού |αν είχε στην εξέλιξη περάσει τη 10η Πύλη δεν θα είχε ξανακατέβει στη γη για να συγκριθεί με άλλους και να βρεθεί μεγαλύτερος.] Πλην ο μικρότερος εν τη Βασιλεία των Ουρανών [5ο επίπεδο από όπου προέρχονται οι Θεάνθρωποι] είναι μεγαλύτερος αυτού.»

«Εγώ σας εβάπτισα [μύησα] εν ύδατι. αυτός δε θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω» [θα σας ενώσει με το Λόγο.]

Οι θείες ενσαρκώσεις (Avatars ή Avtaras) είναι ενσαρκώσεις όχι του Λόγου όπως οι Διδάσκαλοι αλλά του Brachma και πιο συγκεκριμένα της προϊστάμενης θεότητας του 1ου και 2ου Πνευματικού Επίπεδου. Στην Ανατολή οι λέξεις Θεός και θεότης δεν είναι ταυτόσημες.

Τα Εσωτερικά επίπεδα μπορεί κανείς «παραστατικά» να τα φανταστεί σαν ομόκεντρους σφαιρικούς χώρους που έχουν κέντρο το υλικό σύμπαν με τα εκατομμύρια ουράνια σώματα και τους γαλαξίες του. Κάθε ένας από αυτούς τους σφαιρικούς χώρους είναι άπειρες φορές μεγαλύτερες από τον αμέσως πιο κάτω και άπειρες φορές μικρότερος από τον αμέσως πιο πάνω χώρο.

8
ΟΓΔΩΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ
ANAMI LOK = ΑΝΩΝΥΜΗ ΠΕΡΙΟΧΗ
7
ΕΒΔΟΜΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ
AGAM LOK = ΑΠΡΟΣΙΤΗ ΠΕΡΙΟΧΗ
6
ΕΚΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ
ALAKH LOK = ΑΟΡΑΤΗ ΠΕΡΙΟΧΗ
5
ΠΕΜΠΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ
SAT LOK ή SACH KHAND = ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΟΙΚΟΣ
ή ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ή ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ
4
ΤΕΤΑΡΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ
BHANWAR GUPHA = ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟ
ΣΠΗΛΑΙΟ
ή ΥΠΕΡΑΙΤΙΑΤΟ - Β
MAHA SUNNA
3
ΤΡΙΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ
DASWAN DWAR = ΧΩΡΑ ΠΕΡΑ
ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΥΛΗ
ή ΥΠΕΡΑΙΤΙΑΤΟ - Α ή MAHA KALA
10η ΠΥΛΗ
2
ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ
TRICUTI = ΤΡΕΙΣ ΠΡΟΕΞΟΧΕΣ
ή ΑΙΤΙΑΤΟ ή ΝΟΗΤΙΚΟ ή ΒΟΥΔΙΚΟ ή ΕΔΡΑ
ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΝΟΥ ή KALA
1
ΠΡΩΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ
SAHANS DAL KANWAL = ΛΩΤΟΣ ΜΕ
ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΠΕΤΑΛΑ ή
ΑΣΤΡΙΚΟ ή ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΟ ή ΑΙΘΕΡΙΚΟ ή ANDA
ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΝΟΜΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
AUM
Τροχές πνευμάτων
AUM
«Παράδεισοι» των Θρησκειών
ΥΛΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
(PINDA) ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ
ΤΡΟΧΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΜΑΓΝΗΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ
— Δυνάμεις της Φύσης
— Ψυχές χαμηλότερες του ανθρώπου
— Ψυχές από βίαιους θανάτους
«Κόλαση» των Θρησκειών
Αιώνια Περιοχή
Περιοχή που υπόκειται στη Μεγάλη Διάλυση
Περιοχή που υπόκειται στη Διάλυση
Περιοχή Καθαρού Πνεύματος,
«Κατοικία» Υπέρτατου Δημιουργού,
Διδασκάλων και άλλων Πνευματικών Όντων
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ
ή ΤΕΛΕΙΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ
ή ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΙ
PARAM - SANTS
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ
ή ΤΕΛΕΙΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ
ή ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΙ
SANTS
SAT DESH
Περιοχή Σωτηρίας από το Νόμο του
Κάρμα και της Μετεμψύχωσης.
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ
SADHS
MAHA BRACHMAND
θείες ενσαρκώσεις (Avatars)
θεοί και θεότητες
ύψιστοι Λάμα
διδάσκαλοι ψηλού βαθμού
προφήτες — ιδρυτές θρησκειών
θείες ενσαρκώσεις (Avatars)
άγγελοι και αρχάγγελοι
αρχαίοι Rishis
διδάσκαλοι πνευματιστές (Διάμεσα)
γκουνταλίνη γιόγκις και γιογκισβάρας
PINDA
μάγοι — εξορκιστές — πνευματιστές
μαύρης μαγείας — επαγγελματίες μέντιουμ
Βασίλειο του Kal ή του Ιεχωβά
ή της Αρνητικής Δύναμης
BRACHMAND

Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj (1858-1948): Έκανε τη Surat Shabd Yoga, που ήταν εφικτή για λίγους, να γίνει προσιτή σε όλη την ανθρωπότητα. Προφήτεψε ένα μεγάλο πνευματικό ξύπνημα.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj (1894-1974): Παρουσίασε τα διδάγματα των Διδασκάλων σαν μια τέλεια επιστήμη. Με τρεις περιοδείες σε όλο τον κόσμο και βιβλία που καλύπτουν ολόκληρο τον τομέα της πνευματικότητας, έφερε το μήνυμα της ελπίδας σε κάθε γωνιά της γης. Το 1974, όταν άρχισε το πρώτο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου, είπε πως η χρυσή εποχή της πνευματικότητας έχει ανατείλει.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj (1921-1989): Στη δεκαπεντάχρονη αποστολή του, εγκαθίδρυσε τη Sawan Kirpal Ruhani Mission - Επιστήμη της Πνευματικότητας με 50 κέντρα σε πάνω από σαράντα χώρες και βιβλία που έχουν εξηγηθεί σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες. Ήταν ένας φημισμένος μύστης ποιητής και πήρε δύο Βραβεία της Ουρδικής Ακαδημίας για τα ποιήματά του.

Εξήγησε την πνευματικότητα σαν ένα μονοπάτι «θετικού μυστικισμού», στο οποίο επιδιώκοντας κανείς τον πνευματικό του στόχο, ενώ εκτελεί τις εγκόσμιός του υπευθυνότητες, συμβάλλει θετικά στην κοινωνία του και γενικά στον κόσμο. Προτού να αφήσει το γήινο επίπεδο, στις 30 Μαΐου **1989,** ο Sant Darshan Singh Ji εμπιστεύθηκε την πνευματική του εργασία στον Sant Rajinder Singh Ji.

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj (1946-): Συγκάλεσε το Πρώτο Διεθνές Συνέδριο για την Ολοκλήρωση του Ανθρώπου και το Πρώτο Παγκόσμιο Συνέδριο για το Μυστικισμό, τα οποία συνεχίζει να κάνει κάθε χρόνο. Έλαβε πολλές τιμές και επαίνους για την εργασία του για την επίτευξη της εσωτερικής και εξωτερικής ειρήνης μέσω του διαλογισμού.

Για τη Sawan Kirpal Ruhani Mission: Επιστήμη της Πνευματικότητας

Η Sawan Kirpal Ruhani Mission -Επιστήμη της Πνευματικότητας- είναι ένας αφιλοκερδής οργανισμός αφιερωμένος στο να μεταδίδει στους αναζητητές της αλήθειας τα διδάγματα του Sant Rajinder Singh Ji Maharaj, του Sant Darshan Singh Ji Maharaj, του Sant Kirpal Singh Ji Maharaj, του Hazur Baba Sawan Singh Ji Maharaj και των Διδασκάλων που προηγήθηκαν. Οι αναζητητές διδάσκονται την επιστήμη του διαλογισμού με την οποία έχουν την εμπειρία του εσωτερικού Φωτός και Ήχου, υψώνονται πάνω από τη σωματική συνειδητότητα, υπερβαίνουν τις ανώτερες πνευματικές περιοχές και, τελικά, αποκτούν την Αυτογνωσία και τη Θεογνωσία. Η Επιστήμη της Πνευματικότητας, που τα κεντρικά της γραφεία είναι στο Kirpal Ashram στο Δελχί της Ινδίας, έχει1600 κέντρα σε πάνω από σαράντα χώρες. Οι αναζητητές και οι σπουδαστές μπορούν να επισκεφθούν τον Sant Rajinder Singh Ji Maharaj στο Kirpal Ashram για καθοδήγηση στο διαλογισμό, για μύηση και για να ακούσουν τις ομιλίες του, ή μπορούν να τον συναντήσουν στις συχνές περιοδείες του σε όλο τον κόσμο. Υπάρχουν, επίσης, βιβλία, περιοδικά και άλλα έγγραφα μεταφρασμένα σε περισσότερες από πενήντα γλώσσες, καθώς και κασέτες και βιντεοκασέτες πάνω στην πνευματικότητα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

http://www.sos.org/el

Εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας, έως της συντελείας του αιώνος. *(Ματθ. 27:20)*

